

นักเขียนเก่าวิชาารุจวิทยาตย

O. V. รุณลายครามร้าดก

พ.ศ. 2469 - 2534

นักเรียนเก่าชิราวุธวิทยาลัย

O.V. รุ่นลายครามรำลึก

พ.ศ. ๒๕๖๗-๒๕๓๔

๒
๕๗๑
๖๑

๕ ๙๒๙

หนังสืออ้างอิง

จัดพิมพ์เฉพาะภายในห้องสมุดเท่านั้น

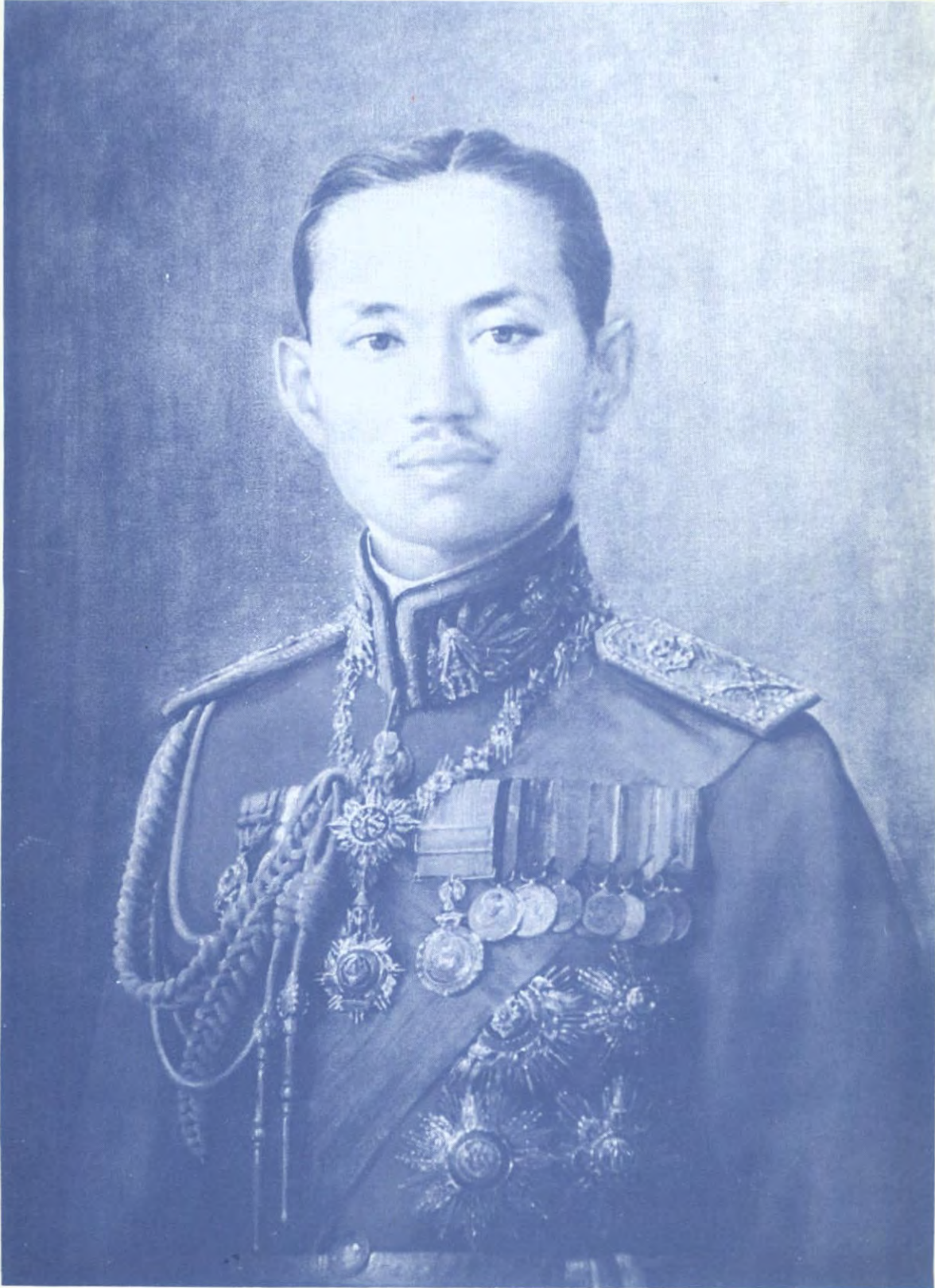
เจ้าเหล่านี้ ข้าถือเหมือนลูกของข้า ส่วน
ตัวเจ้า เจ้าต้องรู้สึกว่า ข้าเป็นพ่อเจ้า ธรรมดาพ่อ
กับลูก พ่อย่อมอยากให้ลูกดีเสมอ ถ้าลูกประพฤติ
ตัวดีสมใจพ่อ พ่อก็มีใจยินดี ถ้าลูกเหลวไหล
ประพฤติแต่ความเสื่อมเสีย พ่อก็โทมนัส ลูก
คนใดที่ประพฤติตนเลวทรามต่ำช้า เป็นเหตุ
ให้พ่อได้รับความโทมนัส ลูกคนนั้นเป็นลูก
เนรคุณพ่อ

จ. ม. ๖

ในประเทศไทยอังกฤษ เขามักกล่าวกันว่า นักเรียนในบับลิสกุล มักจะมีคุณสมบัติที่แปลกกว่าคนอื่น จนสำเร็จการงานต่างๆ เขามักชอบเลือกบับลิสกุลแมน เพราะมีความอบรมอะไรอย่างหนึ่ง ที่ผิดจากคนอื่น ข้าพเจ้าเชื่อว่า การอบรมที่พูดนั้น คือความสามารถปกครองคน เพราะพวกที่ออกจากบับลิสกุลไปแล้วนั้น เคยปกครองตนเองมาก่อนแล้ว ไปปกครองคนอื่นก็ง่าย และเป็นผลดีอย่างหนึ่ง ต่อไปในประเทศสยามนี้ หวังว่าคงจะมีคนพูดกันว่า เด็กที่ไปจากโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย คงจะมีคุณวุฒิพิเศษ ได้เหมือนกัน ถ้าสำเร็จได้อย่างนั้นจะเป็นที่ยินดียิ่ง

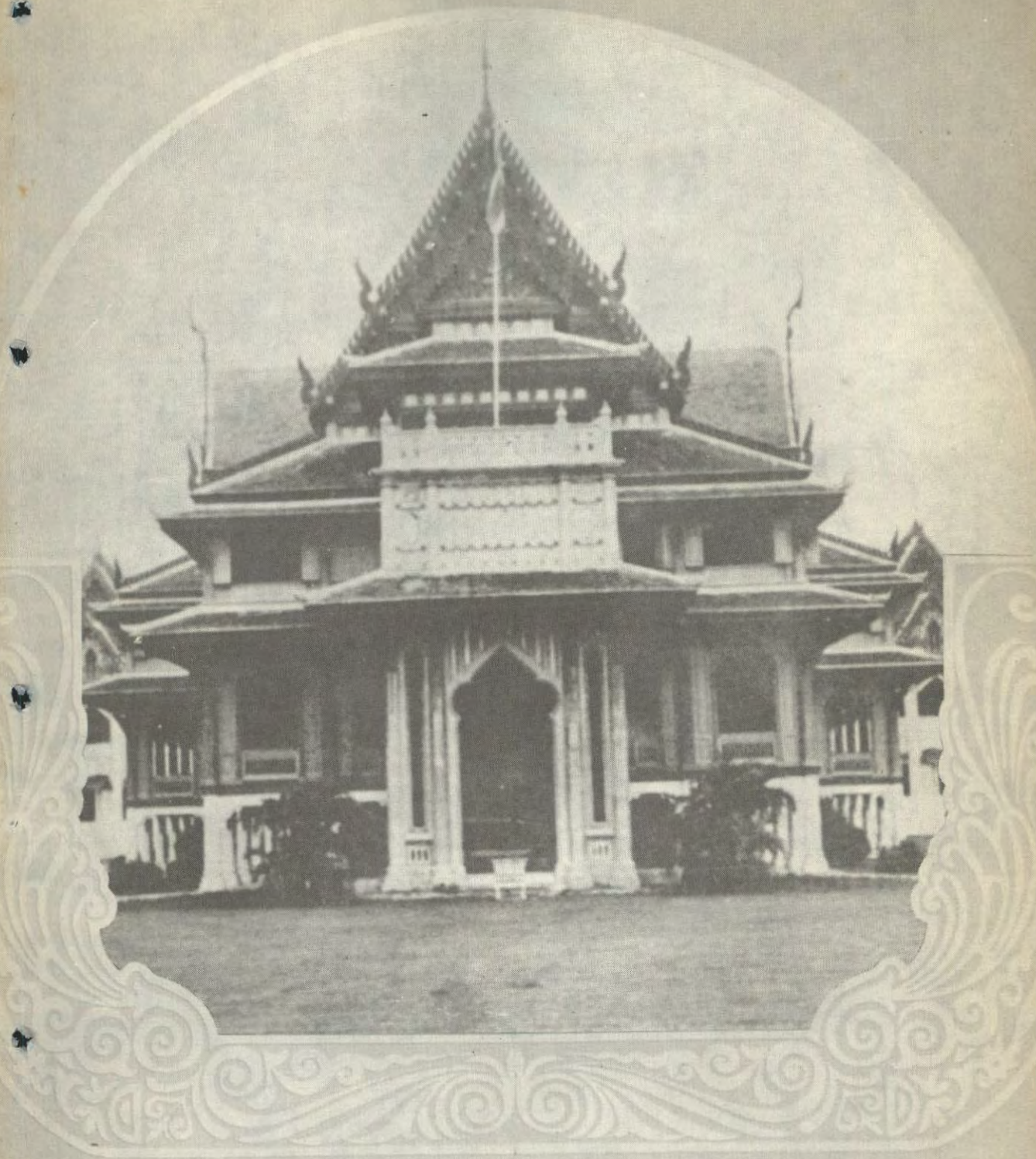
ในส่วนนักเรียนนั้น ก็ขอจงสำนึกว่าเป็นโชคดี
ของตนยิ่งแล้ว ที่ได้มีโอกาสมาเป็นนักเรียน ณ สถานที่
ศึกษาแห่งนี้ จงมีความขยันหมั่นเพียร เพื่อได้รับวิชา
ความรู้ และคำสั่งสอนอบรมของครูและอาจารย์ ไว้เป็น
มูลฐานการก้าวหน้าในการศึกษาขั้นต่อไป และพยายาม
ประพฤติตนให้ดี จงรักษาและเชิดชูชื่อเสียงเกียรติคุณ
ของโรงเรียน ให้สมกับที่รับนามตามพระปรมาภิไธย
พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวต่อไปเถิด

OUR LOSS IS OUR GAIN

วชิราวุธวิทยาลัย ถ่ายเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕

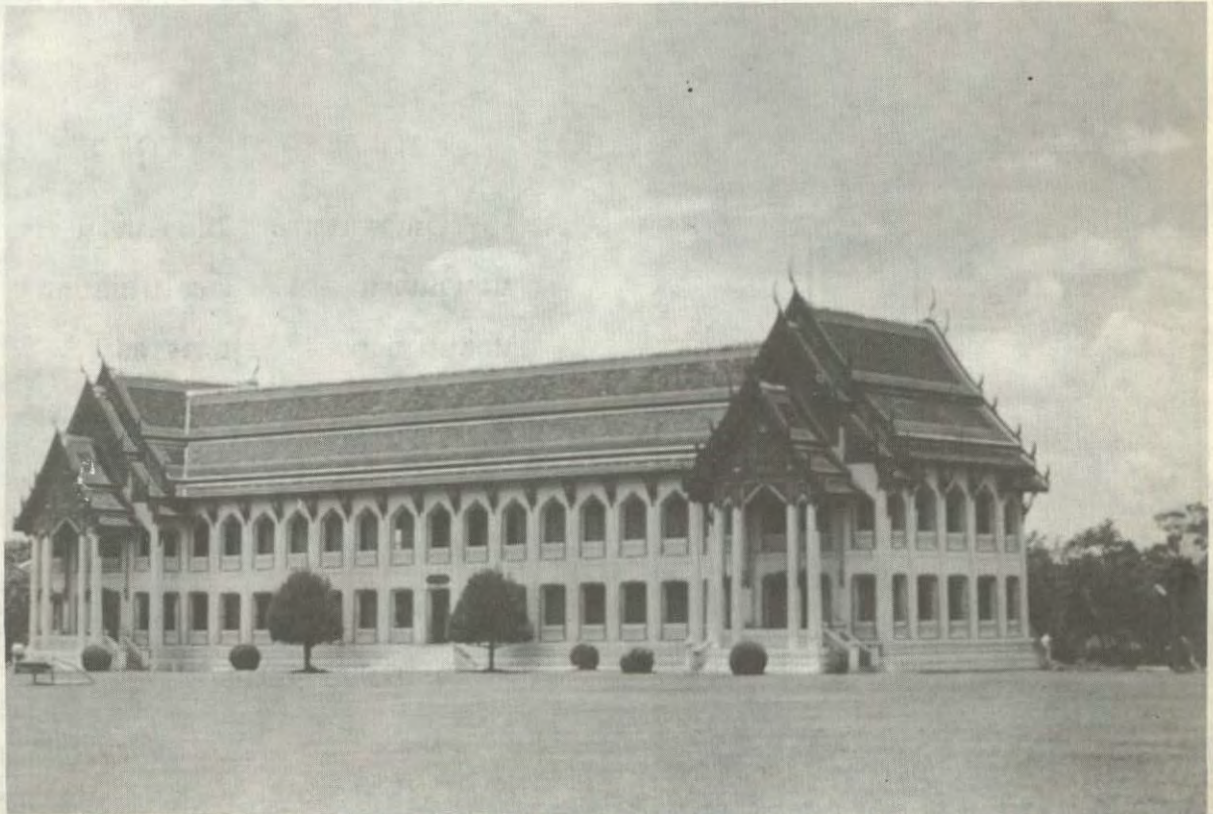
ภาพหอประชุม ถ่ายเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕

ภาพหอประชุมด้านหลัง ถ่ายเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕

หอประชุมวชิราวุธวิทยาลัย (พ.ศ. ๒๕๓๓)

ตึกวชิรมงกุฏ (พ.ศ. ๒๕๓๓)

คณะผู้บังคับการ (ประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๕)

คณะดุสิต (ประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๕)

คณะพยาบาล (ประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๕)

“คณะจิตรลดา” (ประมาณ พ.ศ. ๒๔๗๕)

พระคุณครู คู่ วชิราวุธฯ

วันเวลาเจ้าเอ๋ย ไม่เคยเปลี่ยน

หม่นวนเวียน เรื่อยไปไม่สับสน

ทกสิบห้าปีแล้ว ผ่านจรดล

แต่ใจนึกคิดคืน วชิราวุธ สุดอาลัย

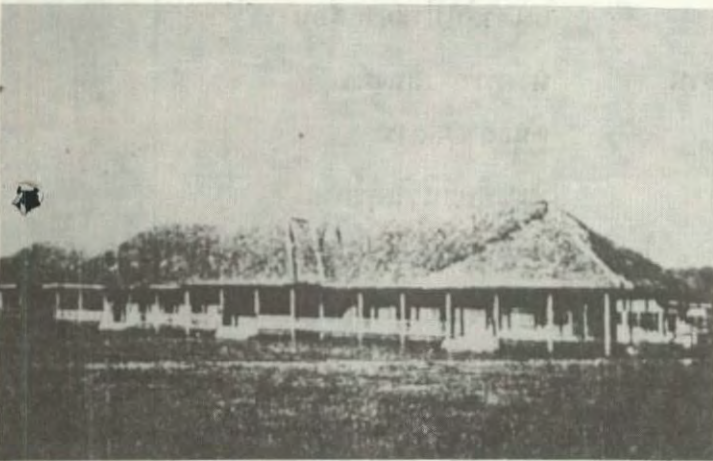
ดูข้าเป็นคนได้ ใครสอนเล่า

มิใช่คุณครูเก่าๆ หรือไหน

พระคุณครู คู่ วชิราวุธ สุดวิลัย

ขอมอบ ความดี - หนังสือให้ บูชาครูฯ

สุนทรพวง

ชราวุฒิสถิต

อนิจจา "เรือนไม้หลังคาจาก" ดุจรากแก้ว
 จำต้องพรากจากกันแล้ว เป็นแม่นมั่น
 เคยศึกษาว่าเรียน เพียรจดจำ
 คร่ำเคร่งกัน ทกปีนั้น ฉันทชนทวนรำลึก
 ที่เรียนใหม่งามสมนาม "ดีกวีขจรมงกุฎ"
 สดสง่า

ตัวฉันนั้นต้องจำลา มุ่งหน้า ได้ผ่าน
 เอ็น เป็น ลูกจุกพา

แจกเช่นคนเรา เก่าอายุ สู้ชรา
 นานเท่านี้ ดีแคไหน

เร่งสะสมความดีให้มากไว้ เพื่อได้ใช้
 ภพหน้า สุขา เออ

"หนุ่มน้อย"

คำฉันท์ระลึกถึงพระคุณบูรพาจารย์

กาถา ปาเจราจริยา โหนติ

คุณุตตรานุสาสกา

(วสันตคิลกฉนัท)

ข้าขอประนมกรกระพุ่ม

อภิวัตนาการ

กราบคุณอดุลครุประทาน

ทิตเทตทวิสรร

สิ่งสมอุดมคติประพฤติ

นรยัตประคองธรรม

ครูชวีถิทุชอนันต์

อนุสาสน์ประภาษสอน

ให้เรื่องและเป็องปรีวิชาน

นะตระการสถาพร

ท่านแจ้งแสดงนิตบวร

ตณุชยบูลสาร

โอบเอื้อและเจือคุณวิจิตร

ทะนุศิษย์นิรันดร์กาล

ไปเบือกเพื่อตรุณาชยา

ลจฉลาดประสาทสรพรพ์

บาปบุญก็สุนทรแถลง

ฐระแจ้งประจักษ์ครัน

เพื่อศิษย์สฤชฎักติจรัล

มนเทิตผดุงธรรม

ปวงข้าประธานนิกรศิษ

(ช) ยะคิตระลึกคำ

ด้วยสัจย์สะพัตกมลนำ

อนุสรณ์เผด็จคุณ

โปรดอวยสุพิทพรเอนก

อดิเรกเพราะแรงบุญ

ส่งเสริมเฉลิมพหุลสุน

ทริศย์เสมอเทอญฯ

กาถา ปญญาวุฑุฒิกรเตเต

ทินโนวาเท นนามิหิ

คำประพันธ์ของพระวรวรเวทย์พิสิฐ (วรวะทยั ศิวะศรียานนท์)

สารบัญ

พระบรมรูป ร.๖ ร.๗ ร.๘

รูปโรงเรียน เก่า-ใหม่ คณะต่างๆ

๑. สารบัญ, คำนำ	๑, ๒
๒. หนังสือ แต่งตั้ง "วชิราวุธวิทยาลัย"	๓
๓. พระมหากรุณาธิคุณต่อโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย	๔
๔. บทความสัมภาษณ์ พระยาปริชานุสาสน์ ผู้บังคับการ	๒๐
๕. บทความ ดร.ประกอบ หุตะสิงห์ องคมนตรี	๒๖
๖. ภาพนักเรียนทั้งโรงเรียน ผู้บังคับการ ผู้กำกับ คณะอาจารย์ไทย-เทศ พ.ศ. ๒๔๗๐	๓๓
๗. บัญชีนักเรียนวชิราวุธวิทยาลัย เล่ม ๑-๙ พ.ศ. ๒๔๖๙-๒๔๗๖	๓๙
๘. บทความ โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่	๑๒๓
๙. บทความ โรงเรียนพรานหลวง โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า	๑๓๒
๑๐. บทความ โรงเรียนราชวิทยาลัย โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า	๑๔๑
๑๑. บทความ โรงเรียนมหาดเล็กหลวง โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า	๑๔๗
๑๒. บทความ โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า	๑๕๕
๑๓. จดหมายเปิดผนึก	๑๕๙, ๑๖๑
๑๔. ชีวิตต่อจากโรงเรียน	๑๕๙, ๑๖๑
๑๕. เรื่องเขยๆ ของคนเขยๆ	๑๖๐, ๑๖๔
๑๖. ความลับ-ความช่วยเหลือ-ความซน	๑๖๐, ๑๖๔
๑๗. ทะเบียนประวัตินักเรียน O.V. รุ่นลายคราม	๑๗๙
๑๘. นักเรียน O.V. ดีเด่น ๒๕๓๔	๒๕๓
๑๙. อดีตชีวิตของข้าพเจ้าในวชิราวุธวิทยาลัย	๒๖๙
๒๐. ความทรงจำบางตอนในวชิราวุธวิทยาลัย	๒๗๔
๒๑. ความหลังเมื่อ ๖๐ ปี ของข้าพเจ้า	๒๗๙, ๒๘๑
๒๒. ฉันทอภินิหาร	๒๗๙, ๒๘๑
๒๓. เพศศึกษาในผู้สูงอายุ	๒๘๕, ๒๘๔
๒๔. ภาวะแทรกสร้าง	๒๘๕, ๒๘๔
๒๕. เคล็ดลับอายุยืน ทำอย่างไรจึงจะไม่แก่และอายุยืน	๓๐๕
๒๖. เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักเรียนที่โง่ที่สุดในโรงเรียน	๓๑๔
๒๗. เด็กเล็กรุ่นแรก	๓๒๐
๒๘. บทเพลง พระราชนิพนธ์ และเพลงโรงเรียน	๓๓๗
๒๙. ผู้มีอุปการคุณ, บัณฑิตลิขิต	๓๔๑, ๓๔๙

คำนำ

ก่อนที่หนังสือ O.V. ลายครามรำลึกเล่มนี้จะปรากฏตัวเป็นรูปร่างขึ้นมาเช่นนี้ได้ก็เพราะในขณะนี้พวกเราได้มีการพบปะสังสรรค์กันที่สมาคมนักเรียนเก่าวชิราวุธวิทยาลัยเป็นประจำ โดยร่วมรับประทานอาหารกลางวัน ทุกจันทร์ พุธ ศุกร์ ไครว่างก็แวะมาคุยกันในวันหนึ่งหมอเด็มาก็โผล่เข้ามาร่วมด้วย พร้อมทั้งเสนอความเห็น ว่า พวกเราต่างก็แก่ตัวลงทุกวันๆ ล้มหายตายจากกันไปเรื่อยๆ น่าจะได้จัดทำอะไรสักอย่างหนึ่ง เพื่อเป็นที่รำลึกถึงวันเก่าๆ ของพวกเรา เช่นทำหนังสือที่รำลึก เพราะจริงๆ แล้ว บัดนี้ เราได้ใช้ชีวิตร่วมกันในวชิราวุธวิทยาลัยมาได้เป็นปีที่ ๖๕ แล้ว โดยพวกเราเริ่มเข้าไปเป็นลูกวชิราวุธ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๔ เรื่อยมา การทำหนังสือเพื่อให้ได้อ่านกันตอนมีชีวิตอยู่ และเพื่อลูกๆ หลานๆ ได้ทราบ ว่า รุ่ง พ่อ บู่ ตา เขาทำอะไรบ้างเมื่อตอนเด็กๆ ดังนั้นเมื่อได้เห็นตัวอย่างหนังสือที่รำลึกบางเล่มแล้ว เราจึงตกลงจะทำหนังสือนี้แน่นอน โดยการพิมพ์เป็นเล่มที่สวยงาม เลยอดกลังให้คุณอุดม จารุตามระ และคุณหมอเด็ม วัชรเสถียร รับไปจัดทำ โดยรวบรวมทะเบียน O.V. รุ่งลายคราม และทุกรุ่น เท่าที่จะติดต่อได้ พร้อมทั้งเราได้ค้นพบบัญชีนักเรียนเล่มเล็กอีก ๙ เล่ม จึงสมควรในการรวบรวมยิ่ง ดังนั้นเราจำเป็นต้องหาผู้สนับสนุนเพื่อหาทุนจัดทำหนังสือนี้ด้วย

ทั้งนี้นับว่า เป็นเจตนาธรรมณ์ของคณะจัดทำ ที่อยากให้เห็นหนังสือนี้ออกมาอย่างดียิ่ง พร้อมทั้งอยากให้ลูกวชิราวุธที่ประสบความสำเร็จในชีวิตได้มีโอกาสสนับสนุนการกระทำครั้งนี้ด้วย เราได้รับความเห็นชอบจาก ดร. ประกอบ หุตะสิงห์ องคมนตรี ในฐานะที่ปรึกษาใหญ่ นอกจากนั้นเรายังถือว่า บัดนี้มีความสำคัญมาก เพราะขณะนี้ลูกวชิราวุธได้รับตำแหน่งอันสูงเกียรติในคณะรัฐบาลหลายท่านด้วยกัน

ดังนั้นเราจึงถือว่า เป็นบีมงคลอย่างยิ่ง หนังสือนี้ต้องมีแน่นอน เพื่อบันทึกเรื่องราวเก่าๆ ของสมาชิก O.V. ทุกท่าน ไม่จำเป็นต้องลายคราม หนังสือนี้จึงมีทั้งบัญชีนักเรียนรุ่นแรกๆ และทะเบียน O.V. รุ่งลายคราม เท่าที่รวมได้ในขณะนี้ พร้อมด้วยเรื่องราว บทความต่าง ๆ ที่บรรยายโดยลูกวชิราวุธจากใจจริง ย่อมเป็นสิ่งกระตุ้นเตือนใจลูกวชิราวุธรุ่นหลังๆ ให้ประพฤติปฏิบัติตนให้สมกับการที่ได้ผ่านวชิราวุธมาแล้ว เพราะวชิราวุธมีชื่อเสียงรุ่งเรืองมานานแล้วด้วย และจะสถาพรตลอดไปชั่วกาลนาน นั่นคือก็ฟารักบี ในกิจกรรมอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน พวกเราก็ทำได้อย่างดีทั้งนั้น

ฉะนั้นขอให้พวกเรา “ลูกวชิราวุธ” ทั้งหลายโปรดจดจำ และประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นตามทำนองคลองธรรมที่ดี เพื่อช่วยส่วนรวม เพื่อชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ด้วยการบำเพ็ญตนโดยเสียสละเพื่อส่วนรวมกันต่อไป ไม่มีวันยุติ เพื่อให้นามของวชิราวุธวิทยาลัยติดปากชาวไทยไปชั่วกาลนาน ขอขอบคุณที่ทุกท่านให้การสนับสนุนตลอดมา สวัสดี

สำเนา

วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๔๖๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๓ หน้า ๕๕

ประกาศ

วางรูปการและพระราชทานนามโรงเรียนมหาดเล็กหลวง

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่าโรงเรียนมหาดเล็กหลวง ซึ่งสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๖ ได้ทรงสถาปนาขึ้น เพื่อให้เป็นอนุสาวรีย์คฤพระอารามหลวงประจำรัชกาลของพระองค์ โดยพระราชประสงค์ให้เป็นศึกษาสถานอันดีของกุลบุตร และดำรงอยู่ได้มั่นคงสืบไปภายหน้า จึงได้ทรงวางรูปการอันเป็นหลักสำคัญไว้แล้ว ๒ ประการ คือ ได้พระราชทานทุนทรัพย์ไว้เป็นกำลัง เพื่อให้โรงเรียนมีผลประโยชน์เลี้ยงตัวเองได้ในภายหน้าประการ ๑ ได้ทรงตั้งหลักวิธีการปกครองด้วยสภากรรมการไว้สำหรับดูแลจัดการให้เป็นไปในทางที่ควร ประการ ๑

บัดนี้ทรงพระราชดำริเห็นว่า เป็นการสมควรที่จะส่งเสริมฐานะของโรงเรียนนี้ ให้สถาพรพัฒนาการยิ่งขึ้น เพื่อเป็นที่เชิดชูพระเกียรติยศแห่งสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศสถิติของโรงเรียน ดังต่อไปนี้ คือ

๑. ให้โรงเรียนอยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์
๒. ให้ขึ้นแก่สภากรรมการจัดการ

ส่วนนามของโรงเรียนนั้น ทรงพระราชดำริเห็นว่า บัดนี้ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้โรงเรียนนี้กับโรงเรียนราชวิทยาลัยรวมเป็นโรงเรียนเดียวกันแล้ว สมควรจะมีนามอันทรงไว้ซึ่งความเป็นอนุสาวรีย์ของสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช และโรงเรียนราชวิทยาลัยด้วย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานนามโรงเรียนว่า **โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย**

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๖๕ เป็นปีที่ ๒ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

พระมหากษัตริย์คุณต่อโรงเรียนนวมิธีวชิราวุธวิทยาลัย

เนื่องในโอกาสที่นักเรียนเก่าโรงเรียนนวมิธีวชิราวุธ (OV) จะร่วมจิตร่วมใจกันจัดงานฉลองโอกาสโรงเรียนนวมิธีวชิราวุธวิทยาลัยได้ก่อตั้งมาเป็นเวลา ๖๕ ปี และจะได้จัดพิมพ์หนังสือเพื่อเฉลิมฉลองในงานนี้ ข้าพเจ้าได้รับมอบฉันทะจากบรรดาเพื่อน ๆ ให้เขียนบทความลงพิมพ์ในหนังสือ ในฐานะที่เคยเป็นนักเรียนเก่าโรงเรียนนวมิธีวชิราวุธวิทยาลัย และได้รับราชการสนองพระเดชพระคุณในตำแหน่งราชเลขาธิการ จึงเห็นสมควรที่จะยกเรื่องพระมหากษัตริย์คุณต่อโรงเรียนนวมิธีวชิราวุธวิทยาลัย ขึ้นเป็นการเผยแพร่พระเกียรติคุณ และพระมหากษัตริย์คุณที่มีต่อการศึกษาของประเทศ

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จขึ้นวัดพระนครใน พ.ศ. ๒๔๙๔ นั้น พระราชกรณียกิจสำคัญเกี่ยวกับโรงเรียนนวมิธีวชิราวุธวิทยาลัยที่ทรงปฏิบัติสืบต่อจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์ก่อน คือ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้โรงเรียนนวมิธีวชิราวุธวิทยาลัย เป็นโรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ ทรงทะนุบำรุงและฟื้นฟูกิจการต่าง ๆ ของโรงเรียน ตลอดจนประเพณีดั้งเดิมที่มีมาแต่ครั้งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ ให้กลับเจริญรุ่งเรืองขึ้น

ประการแรก ทรงฟื้นฟูการดนตรีของโรงเรียนนวมิธีวชิราวุธวิทยาลัยให้เจริญขึ้นอีกครั้ง แต่เดิมนั้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ การดนตรีของโรงเรียนได้เจริญรุ่งเรืองมาก บางโอกาสได้เสด็จพระราชดำเนินมาทอดพระเนตรการฝึกซ้อมดนตรีด้วยพระองค์เอง และบางครั้ง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้นักเรียนไปฝึกซ้อมถวายทอดพระเนตร ณ พระตำหนักที่ประทับ ต่อมาเมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จสวรรคต การดนตรีของโรงเรียนได้ทรุดโทรมลง ในที่สุดจึงเลิกกันไปเองโดยเด็ดขาด จนกระทั่งในรัชกาลปัจจุบันจึงได้เริ่มมีการฟื้นฟูอีกครั้งเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๔๙๔ ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานครูดนตรีให้มาดำเนินการฝึกสอนอย่างจริงจังแก่นักเรียน อีกทั้งยังพระราชทานเครื่องดนตรีแก่โรงเรียน เช่น พระราชทานแบบริทอน แซกโซโฟน เมื่อคราวเสด็จขึ้นวัดพระนคร เป็นต้น

ด้วยพระบรมราชูปถัมภ์และพระบรมราชานุญาตเกล้าฯ ทำให้การดนตรีของโรงเรียนเจริญขึ้นเป็นอันมาก ดังจะเห็นได้ว่า ในปี พ.ศ. ๒๔๙๘ โรงเรียนนวมวิฑูรวิทยาลัฯ สามารถแยกนักเรียนผู้เล่นดนตรีออกมาตั้งเป็นวงหัดดนตรีได้อีกหนึ่งวง รวมกับวงดนตรีที่มีอยู่แล้วเป็น ๔ วง คือ วงโยธวาทิต วงจุลศรียังค์ วงหัดดนตรี และวงบีส์ก็อต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วงบีส์ก็อต นั้น ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้บรรเลงเพลงถวายในงานราชอุทยานสโมสรมหาสมาคมสันนิบาต ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน เนื่องในงานพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา พ.ศ. ๒๔๙๗ ด้วย

ประการที่สอง ทรงฟื้นฟูการกรีฑาประจำปีของโรงเรียน ที่มีมาแต่ครั้งรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีการแข่งขันกรีฑา ระหว่างโรงเรียนมหาดเล็กหลวง (โรงเรียนนวมวิฑูรวิทยาลัฯ ในปัจจุบัน) กับโรงเรียนราชวิทยาลัย เป็นประจำทุกปี เมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จสวรรคต การแข่งขันกรีฑาประจำปีต้องยุติลงเนื่องจากโรงเรียนราชวิทยาลัยได้เลิกกิจการไป ต่อมาในรัชกาลปัจจุบัน เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จนิวัตพระนครแล้ว จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีการฟื้นฟูกรีฑาประจำปีขึ้นใหม่อีกครั้ง หากแต่เป็นการแข่งขันภายในโรงเรียนเท่านั้น

การแข่งขันกรีฑานี้จัดให้มีขึ้นในวันเดียวกับการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานประกาศนียบัตรผู้สำเร็จการศึกษา และพระราชทานรางวัล ในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ประทับทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑาประจำปีด้วย อันถือเป็นประเพณีดั้งเดิมของโรงเรียนนวมวิฑูรวิทยาลัฯ ตั้งแต่ครั้งรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินไปในโอกาสดังกล่าวเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๕ ยังความปีติยินดีและชื่นชมในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้นที่ชนบทรรมนิยมประเพณีเก่าแก่ของโรงเรียนนวมวิฑูรวิทยาลัฯ ได้ริเริ่มขึ้นอีกครั้ง หลังจากยุติลงเป็นเวลาเกือบ ๒๐ ปี

ประการที่สำคัญที่สุด คือ พระบรมราโชวาท พระราชทานแก่ผู้บริหารโรงเรียน ครู และนักเรียน ในวโรกาสเสด็จพระราชดำเนินไปในงานพระราชทานประกาศนียบัตรรางวัล และทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑาประจำปี ณ โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพระราชดำริที่ทรงเห็นความสำคัญของการศึกษา ความเป็นคนดี และความสามัคคีประกอบกัน จึงจะสามารถกระทำการใด ๆ ประสบความสำเร็จได้ และสามารถรับใช้ประเทศชาติได้ในโอกาสต่อไป ดังนี้ คือ

พระบรมราโชวาทสำหรับผู้บริหารโรงเรียนและครู

๑. ให้ทางโรงเรียนยึดมั่นในพระบรมราโชบายของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้พระราชทานกำเนิดแก่โรงเรียน ที่ทรงมุ่งเน้นให้วชิราวุธวิทยาลัยเป็นแบบอย่างของโรงเรียนกึ่งนอเนกแห่งอื่น ๆ ในการให้การศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอบรมนักเรียนให้เป็นผู้ดีหรือสุภาพบุรุษ ดังนี้คือ

...ตามรายงานของนายกรรมการ ฯ ได้กล่าวถึงประวัติการตั้งโรงเรียนนี้ แต่เริ่มแรกก็เห็นได้ชัดว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นั้น มีพระราชปรารภอันแรงกล้าเพียงไร ที่จะให้โรงเรียนกึ่งนอเนกแห่งนี้ ได้เป็นแบบอย่างแก่โรงเรียนกึ่งนอเนกแห่งอื่น ๆ ที่อบรมบ่มนิสัย ศีลธรรม และความรู้แก่เด็กนักเรียน เพื่อได้เป็นคนดีจริงๆ เป็นกำลังและประโยชน์แก่ประเทศชาติในภายหน้า และตามที่เจ้าหน้าที่ ครูบาอาจารย์กับทั้งท่านที่ได้ส่งเสริมกิจการของโรงเรียนนี้ ได้พยายามเอาใจใส่ดำเนินการเพื่อสนองพระราชประสงค์นั้น จนโรงเรียนมีความเจริญเป็นลำดับมานั้น ถ้าหากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ยังเสด็จอยู่ก็คงเป็นที่พอพระราชหฤทัยไม่น้อย...

(๙ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๕)

๗

... ขอนุโมทนาด้วยเป็นอย่างยิ่งที่ทางโรงเรียนไคยี้คัมม่นใน
พระบรมราชาไชบาย และพระราชกระแสของพระบาทสมเด็จพระ
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทั้งถือเป็นนโยบายอันแน่วแน่
อันหนึ่งที่จะให้การศึกษาระดับมัธยมศึกษาและอบรมนักเรียนให้เป็นผู้ดีหรือ
สุภาพบุรุษ ทั้งที่นายกรรมการจัดการโรงเรียนได้กล่าวมา
เพราะว่าคนเรานี้ถึงแม้จะมีสติปัญญาเฉลียวฉลาดเพียงใด แต่
ถ้าขาดความเป็นสุภาพบุรุษ คือไม่มีศีลธรรม ไร้มารยาท และ
มีแต่ความเห็นแก่ตัวเป็นที่ตั้งแล้ว ก็ย่อมจะนำความเสื่อมมา
สู่ตนเอง ครอบครัว หมู่คณะ และประเทศชาติได้มากกว่า
จะทำประโยชน์...

(๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๖)

๒. การให้การศึกษานอกจากจะอบรมสั่งสอนนักเรียนให้เป็นคนดีแล้วจะต้อง
ให้อยู่ในระดับมาตรฐานของการศึกษา และบรรลุถึงจุดประสงค์ของการศึกษาที่แท้จริง
ดังปรากฏตามพระบรมราชาไชวาทดังนี้

... การให้การศึกษแก่เด็กนักเรียน ในสมัยที่มีการแข่งขัน
อยู่มาก ในวงการงานนี้ ควรพยายามตั้งมาตรฐานที่เหมาะสม
ที่ควร การที่โรงเรียนได้เอาใจใส่อบรมเด็กเพื่อเป็นคนดีต่อไป
นั้นก็ชอบแล้ว และความคำนึงถึงการที่จะให้นักเรียนได้มีวิชา
ความรู้พอที่จะสามารถก้าวสู่การศึกษาชั้นสูงต่อไปให้ได้ระดับ
ทัดเทียมกันด้วย...

(๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๐๐)

... ผลอันพึงประสงค์ของการศึกษา กล่าวสั้นแต่โดยเนื้อแท้
มี ๒ สถาน สถานหนึ่งคือความรู้แจ้งจริงในวิทยาการ ซึ่ง
เป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่ง สำหรับนำไปทำกิจการงานสร้างตัว

สร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่บ้านเมือง แก่ส่วนรวมและแก่
มนุษยชาติ อีกสถานหนึ่งได้แก่ ความกตัญญูใจ ที่ฝึกฝน
กลมกลืนแล้วอย่างถูกต้อง ให้คล่องแคล่วและสุจริตยุติธรรม
ซึ่งจำต้องมีไว้เป็นพื้นฐานอันมั่นคง สำหรับรองรับความรู้
ทางวิชาการเพื่อให้บุคคลใช้ความรู้ที่ปวงได้โดยมีประสิทธิภาพ
อันเต็มเปี่ยมและเป็นธรรม ไม่ให้เกิดเป็นภัยเป็นโทษเพราะ
ความเมามัวที่ปวง การศึกษาในวิชาชีพวิทยาลัย มุ่งหมาย
ให้สำเร็จประโยชน์ดังกล่าวนี้ ผู้ที่สั่งสอนอยู่ที่คิ นักเรียนที่คิ
พึงสำนึกตระหนักไว้เป็นนิจ และควรอย่างยิ่ง ที่จะได้สั่งสอน
และเล่าเรียนเพื่อวัตถุประสงค์ที่ดียิ่งกว่าสิ่งอื่น แล้วจะได้
ชื่อว่าได้ทำตัวเป็นประโยชน์จริง และมีค่าสมกับที่กำเนิดเป็น
มนุษย์...

(๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗)

พระบรมราโชวาทสำหรับนักเรียน

๑. สำหรับนักเรียนที่มาศึกษาเล่าเรียนนั้น แท้จริงแล้วก็เพื่อประโยชน์
สำหรับตัวนักเรียนเอง ในการดำเนินชีวิตภายหน้า ดังปรากฏในพระบรมราโชวาท ดังนี้
...ในส่วนนักเรียนเองนั้น ก็จงสำเหนียกให้มากกว่า การที่
เราศึกษาวิชาความรู้นั้น ความจริงไม่ใช่เพื่อใครเลย แต่เพื่อ
ตัวเราเอง ในการที่จะได้ดำเนินชีวิตต่อไปในวันหน้า ถ้า
เรียนดีก็จะได้ใช้ความรู้ที่เรียนมาประกอบกิจการให้เป็นประ-
โยชน์ เป็นที่พึ่งแก่ตน และเป็นที่ยินยอมแก่วงศ์ตระกูล
ต่อไปด้วย...

(๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐)

๒. การที่จะเป็นผู้มีการศึกษาโดยสมบูรณ์ มิใช่มีความรู้ตามหลักสูตรเท่านั้น จะต้องมีความรู้รอบตัว มีความประพฤติเรียบร้อยและมีความเข้มแข็งอดทน ดังปรากฏในพระบรมราโชวาทดังนี้

...นักเรียนจะต้องทราบว่า การศึกษาที่คืนนี้ นอกจากวิชาการตามหลักสูตรแล้ว ยังมีสิ่งอื่นที่จะต้องเรียนรู้ ที่จะต้องอบรมให้เกิดมีขึ้นในตัวอีกมาก - สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนประกอบสำคัญของชีวิต ที่จะต้องทำให้ช่วยตัวเองได้ ประกอบการทำงานตั้งตัวได้ อยู่ในสังคมได้อย่างมีประโยชน์ และมีเกียรติวิชาวุฒิวินิจฉัย ตั้งขึ้นเพื่ออบรมนักเรียนให้มีการศึกษาที่ดี ตั้งกล่าว เพราะฉะนั้นเหมือนนักเรียนมีโอกาสที่ดี มาอยู่ในสำนักที่ดีแล้ว ขอให้ตั้งใจเล่าเรียนให้ดีที่สุด และพยายามฝึกฝนอบรมความดีและคุณสมบัติทุกอย่างให้ครบถ้วน เพื่อจักได้มีอนาคตที่แจ่มใสและมั่นคง เป็นผู้ที่จะเป็นคุณแก่ส่วนรวมและประเทศชาติต่อไป...

(๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑)

๓. ผู้มีความรู้จะประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องประกอบด้วยทั้งความรู้ ความดี และการพิจารณา ดังปรากฏในพระบรมราโชวาท ดังนี้

...ผู้ที่สำเร็จการศึกษาไปจากโรงเรียนนี้ อย่าเพิ่งคิดว่าตนมีความรู้ดีแล้ว จะไปประกอบกิจการใด จะสำเร็จได้โดยง่าย การมีวิชาความรู้แต่อย่างเดียวนั้น หาได้ช่วยให้เราก้าวไปสู่ความเจริญได้เสมอไปไม่ เราจะต้องประพฤติตัวให้ดีประกอบกันไปด้วย การที่จะกระทำตนให้เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยความดีทั้งนั้น จะต้องเป็นผู้อยู่ในโอวาทเชื่อฟังคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์โดยเคร่งครัด ซึ่งท่านเหล่านั้นล้วนเป็นผู้ที่มีความหวังดี

ก่อนนักเรียนทุกคน ใครจะได้เห็นศิษย์ของตน เป็นผู้เปรียบ
พร้อมด้วยคุณงามความดี มีความเจริญรุ่งเรือง ในชีวิตต่อไป
ในภายหน้า ถ้านักเรียนมีความยึดมั่น บำเพ็ญตนตั้งกล่าวมา
ความดีทั้งหลายย่อมสนอง ให้ประสบความสำเร็จความสุขความเจริญ
ตลอดไป...

(๑๑ มีนาคม ๒๕๐๔)

...สำหรับนักเรียนนั้น ข้าพเจ้าเคยเตือนอยู่เสมอ ให้ตั้งใจ
ศึกษาเล่าเรียน และพยายามประพฤติตนให้ดี เพื่อเป็นประ-
โยชน์แก่ตนเอง และประเทศชาติในภายหน้าในครั้งนี้อะไร
จะแนะนำข้อคิดอันหนึ่ง ซึ่งเป็นทางแห่งความเจริญคือการ
พิจารณา การพิจารณานั้นเป็นการหยุดยั้งซึ่งใจ ก่อนที่จะ
ปฏิบัติการใดลงไป เหมือนกับได้ปรึกษากับตนเองก่อน ถ้า
หากทำสิ่งใดโดยมิได้พิจารณาแล้ว ก็อาจจะตกเป็นเหยื่อแห่ง
อารมณ์ บังเกิดความประมาทขึ้น อันจะเป็นผลเสียหายแก่
กิจการนั้น ๆ ได้ ฉะนั้นขอให้ทุกคนจงใช้ความพิจารณาให้
รอบคอบก่อนที่จะประกอบกิจใด ๆ แม้แต่ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าได้
กล่าวมาแล้วนั้น ก็ควรจะได้รับพิจารณาเช่นเดียวกันด้วย...

(๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๑)

๔. สำหรับนักเรียนนวิชรวุฒวิทยาลัยเรื่อง การรักหมู่คณะ ต้องรักให้ถูกต้อง
ไม่ควรให้เป็นเรื่องการถือหมู่ถือคณะ ดังปรากฏในพระบรมราชาวาทดังนี้

...นอกจากการศึกษาและความประพฤติแล้ว การรักหมู่คณะ
ก็เป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง แม้จะได้เคยพูดเรื่องขึ้นมาบ้าง ก็
ใครจะขอย้ำอีกว่า การรักหมู่คณะนั้นจะต้องรักให้เป็นการ

ถูกต้อง อย่าให้กลายเป็นถือพวกถือคณะ เห็นพวกอื่นเป็นศัตรู
 เรายรักหมู่คณะของเรา ทำชื่อเสียงคุณงามความดีให้แก่ หมู่
 คณะของเรา แต่ก็ไม่จำเป็นจะไปเกลียดชังคณะอื่น ใคร
 ทำดีก็ควรที่เราจะนิยมชมชอบ ไม่อิจฉาริษยา ถ้านักเรียน
 ฝึกฝนตนเองได้ตั้งว่าน ก็จะได้ชื่อว่า เป็นผู้จิตใจสุภาพ เป็น
 นักกีฬาสมตามพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎ-
 เกเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้พระราชทานกำเนิดแก่โรงเรียนนี้...

(๒๕ มกราคม ๒๕๐๕)

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จพระราชดำเนินไปในงานพระราชทาน
 ประกาศนียบัตรรางวัล และทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑาประจำปีของโรงเรียนวชิราวุธ
 วิทยาลัยทุกปี เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นต้นมา จนกระทั่งทรงมีพระราชภารกิจ
 เพิ่มมากขึ้นในด้านการพัฒนาประเทศให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดี เพื่อความมั่นคงของ
 ประเทศ ด้วยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดตั้งโครงการพัฒนาตามพระราชดำริมากมาย
 หลายด้าน ทั้งด้านการแพทย์ การพัฒนาที่ดิน การเกษตร การชลประทาน ตลอดจน
 ส่งเสริมอาชีพของประชาชนในท้องถิ่นที่ห่างไกล กล่าวได้ว่าในปีหนึ่งๆ ทรงอุทิศเวลาถึง
 สองร้อยวันโดยประมาณในการเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราษฎร และทอดพระเนตรโครง
 การพัฒนาตามพระราชดำริในท้องถิ่นทุรกันดารทั่วทุกภาคของประเทศ โดยเฉพาะในเดือน
 พฤศจิกายนของแต่ละปี จะเสด็จพระราชดำเนินแปรพระราชฐานไปประทับแรม ณ พระ-
 ตำหนักภูพานราชนิเวศน์ จังหวัดสกลนคร ตลอดทั้งเดือนเป็นประจำ ดังนั้น ในปี พ.ศ.
 ๒๕๑๙ เป็นต้นมา จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระ-
 บรมราชินีในรัชกาลที่ ๗ หรือสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จ
 พระราชดำเนินแทนพระองค์ไปในงานประเพณีของโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัยอย่างสม่ำเสมอ

ต่อมาจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี ซึ่งทรงเป็นพระราชธิดาพระองค์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จแทนพระองค์ ในวโรกาสดังกล่าว

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะไม่เสด็จพระราชดำเนินไปยังงานประเพณีของโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย แต่ทรงสนพระราชหฤทัยในกิจการของโรงเรียนตลอดมา โดยโปรดเกล้าฯ ให้คณะกรรมการของพระคลังข้างที่ ทูลเกล้าฯ ถวายรายงานการดำเนินงานของโรงเรียนเพื่อทรงทราบทุกปี จึงเห็นได้ว่า พระมหากษัตริย์คุณน้สืบสานต่อเนื่องมาโดยตลอดไม่จบสิ้น

ม.ล. ทวีศักดิ์ ลดาวัลย์

นกว. ๔๕๑

ราชอาณาจักร สำนักพระราชวัง

“กตัญญูฝังจิตติดแควง”

ม.ล.ชัชนิมิตร นวรัตน์

พวกเรานักเรียนเก่าวิชราวุธวิทยาลัย กงซาบซึ่งแก่ใจกันดีในพระมหากรุณาธิคุณของล้นเกล้า ร.๖ ที่มีต่อพวกเราทุกคนในฐานะที่ผูกพันตามภาษาชาวบ้านว่า พระองค์ทรงสร้างโรงเรียนขึ้นให้เรามีโอกาสได้เข้ามาเรียนอย่างมีความสุขประทับใจและภูมิใจทุกครั้ง ที่ทูลระลึกถึงความหลัง สิ่งต่างๆ ที่เรียนรู้ไปจากโรงเรียนเป็นประ^{สับ}สณการณที่นำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงตนในปัจจุบันอย่างหาที่สุคติได้

แต่คงจะไม่ใช้ทุกคนที่จะรู้ตัวเลขทางการเงินที่แท้จริงที่ทรง “ลงทุน” กับโรงเรียนให้สามารถ “สร้าง” เด็กไทยเช่นพวกเราแต่ละคนขึ้นมาได้ และการ “ลงทุน” ชนิดมหากาลนี้ พระองค์มิได้หวังสิ่งตอบแทนประการใดเลย นอกจากพระราชประสงค์เพียงจะได้ “เด็กหนุ่มที่ขยันขันแข็งและสะอาดทั้งร่างกายและจิตใจ เตรียมพร้อมที่จะรับภาระต่างๆ ซึ่งจะมีมาในอนาคต”

พระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ที่ทรงจ่ายในงวดแรก นอกจากที่ดินผืนมหึมาอันเป็นที่ตั้งของโรงเรียนปัจจุบันแล้ว ก็คือค่าก่อสร้างสถาปัตยกรรมอันทรงคุณค่าที่เป็นที่อยู่ที่เรา ทั้งหมดมีมูลค่า ๗๘๑,๐๐๐ บาท ในขณะนั้น และยังทูลทรัพย์อีก ๑๐๐,๐๐๐ บาท พระราชทานให้ฝ่ายธนาคารไว้เพื่อดำเนินงานของโรงเรียน

คุณค่าของเงินในขณะนั้น เงินเดือนข้าราชการชั้นสัญญาบัตรขั้นต้นเดือนละ ๒๐ บาท สามารถใช้จ่ายได้อย่างสบายๆ แต่ในขณะที่ปัจจุบันเงินเดือนข้าราชการระดับเดียวกันนั้นเดือนละ ๒,๘๗๐ บาท ยังต้องใช้อย่างกระเบียดกระเสียสละ เราควรจะประเมินความมุ่งหวังตั้งพระทัยในการทำโรงเรียนของพระองค์ได้

มิใช่แต่เท่านั้น พระองค์ทรงเล็งเห็นการณ์ไกลถึงกับได้พระราชทานอสังหา-
 ริมทรัพย์เป็นที่ดินผืนใหญ่ในทำเลที่จะเป็นย่านธุรกิจในอนาคต ให้เป็นพระราชมรดกที่
 โรงเรียนจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์มาทำนุบำรุงโรงเรียนปัจจุบัน ที่ดินผืนนี้อยู่ใจกลางของ
 พระนครติดถนนราชดำริ ถัดจากบริเวณโรงแรมเอราวัณไปเกือบจรดสวนลุมพินี โรงแรม
 บางกอกเพนนินซูล่า ตึกหอการค้าญี่ปุ่น (เจโทร) สมาคมนักเรียนเก่าอเมริกัน (เอ ยู เอ)
 และตึกรามบ้านช่องในซอยมหาดเล็กหลวง ๑-๒-๓ ฯลฯ ก็ล้วนแต่ตั้งอยู่บนที่ดินพระ-
 ราชทานทั้งสิ้น ปัจจุบันพระคลังข้างที่เป็นผู้จัดการผลประโยชน์

นั้นเพราะพระองค์ทรงทราบว่า การศึกษาระดับที่พระองค์มุ่งหวังนั้นสูงส่ง
 เกินกว่าที่ผู้ปกครองจะส่งเสียลูกหลานโดยลำพังได้ ถ้าปราศจากพระบรมราชูปถัมภ์แล้ว
 โรงเรียนก็คงต้องเลิกล้มไปในที่สุด

ยิ่งไปกว่านั้น ยังทรงจัดการให้รัฐบาลเข้ามามีส่วนร่วมอุปถัมภ์โรงเรียนนี้ด้วย
 ดังปรากฏหลักฐานว่าในปีสุดท้ายแห่งรัชกาลของพระองค์นั้น กระทรวงธรรมการได้จัดบ-
 ประมาณผูกพันทุกปีที่จะจ่ายเงิน ๑๒๐,๐๐๐ บาทให้แก่โรงเรียน และต่อมาในยุคที่มีความ
 ผันผวนทางการเมืองเงินจำนวนนี้ก็ได้อุดกุดทอนลงไปเรื่อย ๆ จนในที่สุด โรงเรียน
 คงได้รับเพียงปีละ ๓๐,๐๐๐ บาทเศษ แต่ในที่สุดงบประมาณนี้ก็ได้รับการปรับค่าอีกครั้ง
 หนึ่ง เมื่อปี ๒๔๙๖ และตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ รายได้ของโรงเรียนจะได้รับจากกระทรวง-
 ศึกษาธิการปีละ ๗๕๐,๐๐๐ บาททุกปี

ทั้งหมดนี้ทำให้ โรงเรียนของเราอยู่ได้ด้วยรายได้ประมาณ ๗๕% จากพระคลัง
 ข้างที่ และประมาณ ๑๒% จากรัฐบาลที่เหลือในส่วนที่ผู้ปกครองจ่ายเป็นค่าเล่าเรียนนั้น
 แค่ประมาณ ๑๓% ของรายได้ทั้งหมดเท่านั้นเอง

พ่อแม่เราจ่ายค่าเล่าเรียน สมมติว่าหนึ่งพันบาทให้เรามาเรียนในโรงเรียน
 วิชาวุฒิชัยนั้น พระมหากษัตริย์คุณที่เราได้รับจะประมาณหกพันบาท เป็นหกเท่าของ
 ที่พ่อแม่เราต้องจ่ายทีเดียว เงินนี้คือส่วนบันดาลให้เราได้มีที่เล่นกีฬา นานานาชนิด มีเครื่อง

คนตรีนานาชาติประเภทให้เราได้ฝึกฝน มีครูบาอาจารย์ที่เฉลียวฉลาด และอุปกรณ์การเรียนต่างๆ ที่ทันสมัยให้เราได้ศึกษาเล่าเรียน รอบรู้ ไปสู่นักคิดปะวิทยาและการสังคมเป็นอย่างนี้เสมอมาทุกยุคทุกสมัย นักเรียนวิชาวุฒพิงจจจำใส่เกล้าใส่กระหม่อมไว้เป็นที่สุด

ตัวเลขอย่างนี้ ในครั้งเป็นนักเรียนพวกเราก็เด็กเกินกว่าที่จะรู้สึกซึ่ง ครั้นเติบโตเป็นผู้ใหญ่หรือก็อยู่ไกลโรงเรียนเกินกว่าที่จะได้รับรู้

แต่นักเป็นเพียงตัวเลขจากข้อมูลในปี ๒๕๑๙ อันเป็นปีที่ นายภิญโญ สาทร รัฐมนตรีศึกษาฯ ในรัฐบาลคณะปฏิรูปฯ ทำเป็นรายงานวิเคราะห์ขึ้นในโอกาสที่ได้รับพระราชทานให้เป็นนายกรรมการอำนวยการโรงเรียน (โดยตำแหน่ง) ใหม่ ๆ และเรียกเอกสารบางประการไปนั่งดู และโดยมิพักจะศึกษาให้ถ้วนถี่ ก็วินิจฉัยในสายตาของ "คนภายนอก" รายงานวิเคราะห์ฉบับนั้นมิได้เขียนขึ้นเพื่อสร้างความงงงันให้แก่กรรมการอำนวยการ หรือนักเรียนวิชาวุฒพิงจจที่ได้อ่านเพียงเท่านั้น นายภิญโญยังได้เสนอไปถึงราชเลขาธิการให้นำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายเพื่อขอพระบรมราชวินิจฉัยอีกด้วย ในตอนสรุป นายภิญโญได้เสนอแนะให้ทบวงนโยบายการเงินของวิชาวุฒพิงจจวิทยาลัยเสียใหม่ เพราะนายภิญโญไม่เห็นด้วยที่รัฐบาลจะต้องมาอุดหนุนโรงเรียนถึงปีละ ๗๕๐,๐๐๐ บาท (อันที่จริงข้อเสนอจากจกนกรรจอื่น ๆ ยังมีอีกมาก ผู้สนใจจะหาอ่านได้จากวิชาวุฒพิงจจสาส์น เล่มสามสิบ ภาคมาฆะ ปี ๒๕๑๙)

นักการเมืองหลาย ๆ คนนั้น เขายังมีภาพพจน์ที่ผิด ๆ ว่า วิชาวุฒพิงจจวิทยาลัยเป็นโรงเรียนของพวกผู้ที่มีเงิน หรือชนชั้นศักดินา พวกนี้จะมีปัญหาอยู่เสมอในทุกคราวที่สภาจะผ่านงบประมาณของกระทรวงศึกษาธิการโดยอ้างว่า เป็นโรงเรียนราษฎร์ที่ไม่มีสิทธิตามกฎหมายที่จะได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล พวกนี้ไม่เคยเอาใจใส่ที่จะศึกษาพระราชประสงค์ขององค์ผู้พระราชทานกำเนิดที่ทรงสร้างโรงเรียนนี้เพื่อการกุศล แทนการสร้างวัด และพระราชทานโอกาสแก่บุตรของคนไทยคนเทศทั้งปวง ทุกชั้นวรรณะให้เข้ามาเรียนโดยเสมอภาคด้วยพระกรุณาธิคุณเท่าเทียมกันหมด

หนังสืออ้างอิง

จัดพิมพ์เฉพาะภายในห้องสมุดเท่านั้น

ในที่สุดความเลียดถึงคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ต้องตีความสถานะของวชิราวุธวิทยาลัยว่า เป็นโรงเรียนที่ได้ตั้งขึ้นเพื่อการกุศลจริง มีสิทธิที่จะได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลตามกฎหมายเรื่องจิงยุดิ วชิราวุธวิทยาลัยจึงยังคงได้รับเงินอุดหนุนจากรกระทรวงศึกษาฯ ปีละ ๗๕๐,๐๐๐ บาท จนทุกวันนี้

อย่างไรก็ตาม รายได้จากส่วนรัฐบาลก็เป็นเพียงส่วนน้อยของรายได้รวมเท่านั้น รายได้หลักโรงเรียนยังคงต้องพึ่งจากการจัดการผลประโยชน์โดยพระคลังข้างที่ ซึ่งก็พอจะได้ยินแว่ว ๆ ว่าทุกวันนี้มีปัญหา ด้วยรายจ่ายที่สูงกว่ารายได้ทุกปี ทำให้โรงเรียนมีบัญชี "ตัวแดง" กับพระคลังข้างที่ค่อนข้างมาก และพระคลังข้างที่ที่ "รัด" เข็มขัดโรงเรียนเป็นการใหญ่ทั้ง ๆ ที่โรงเรียนอยากจะ "ขยาย" เนื่องจากมีเหตุจำเป็นอีกมากที่ต้องใช้เงิน

รายได้จากส่วนผู้ปกครองนั้นแล้ว เพราะว่าวชิราวุธวิทยาลัยไม่ใช่โรงเรียนของพวกผู้ที่มีเงินหรือพวกศักดินาจริงอย่างที่เชื่อว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ก็เหมือนกับพ่อแม่ของเรานั้นแหละ ถึงจะเต็มอกเต็มใจจะให้เงินค่าเล่าเรียนอย่างไรก็สุดกำลังที่จะทำให้โรงเรียนมีรายได้ใกล้เคียงกับรายจ่าย และโรงเรียนก็ยังพอใจที่จะเก็บในอัตราที่ไม่มากไปกว่าที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด สำหรับโรงเรียนราษฎร์เท่านั้นเอง

โรงเรียนของเรายังคงอยู่ได้อย่างไร ขอให้ท่านอ่านสำเนาจดหมายตอบถึงนาย ภิญญู สารท ต่อไปนี่คงจะซาบซึ้งใจ

ขอเดชะพระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อม พระมหากษัตริย์คุณของพระองค์ที่มีต่อนักเรียนวชิราวุธนั้นเปรียบเสมือนขุนเขา ส่วนกุศลกรรมที่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายร่วมกันปฏิบัติถวายแก่เสด็จนโต แม้ร่วมกันทั้งกาย วาจาและใจแล้ว ก็แผ่นดินเพียงเมล็ดก้อนกรวดก็ก้อนทรายมีอาจเปรียบกับขุนเขาได้ จะสิ้นสักก็ชาติก็มีอาจจะทดแทนพระมหากษัตริย์คุณนั้นได้หมด

พวกเรานักเรียนเก่าวชิราวุธจงระลึกไว้ทุกขณะจิต อันจะกระทำการใดเพื่อสนองพระมหากษัตริย์คุณโดยตรงนั้น ก็คงจะเป็นการยาก เหตุด้วยพระองค์ท่านเสด็จอยู่

ท่ามกลางมหาชนทั้งประเทศทำสื่อกว่าล้านคนที่ล้วนแต่จงรักภักดีต่อพระองค์อย่างล้นพ้น
แนบแน่น สุดกำลังที่พวกเราทุกคนจะแทรกกายเข้าไปถวายชีวิตต่อเบื้องพระยุคลบาทได้
ส่วนองค์ผู้พระราชทานกำเนิดนั้นเล่า ก็เสด็จอยู่ในโอวยศุขยศวรรกภพ สุดปัญญาที่จะแสดง
กตัญญูกตเวที ให้สัมผัสบึงพระยุคลบาทได้ นักเรียนเก่าอาวุโสทั้งหลายจึงนิยมที่จะทำนุ-
บำรุงสนองพระคุณของโรงเรียน เป็นราชบุรุษเพื่อรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณนั้นแทน
บางครั้งก็รวมพลังสามัคคีกันทำในนามของสมาคมฯ, บางครั้งก็ทำโดยเอกเทศตามกำลังสติ
กำลังฐานะของแต่ละคนไป

นักเรียนวิชราวุธทั้งหลาย พึงเป็นหน้าที่ของเราโดยแท้ที่จะช่วยกันสืบ
เจตนารมย์ดังกล่าว เพื่อลดพระราชภาระในการรักษามาตรฐานของโรงเรียน ของเราไว้ให้
ศิโรราบอยู่เสมอสำหรับที่จะสร้าง "เยาวชนที่เป็นสุภาพบุรุษ ชื่อสัตย์สุจริต และมีอุปนิสัย
ใจคอดี" มีความรู้ความสามารถออกไปสร้างเสริมสังคมประเทศชาติตั้งพระราชปณิธานและ
เพื่อสนองพระราชประสงค์ในพระองค์ ผู้พระราชทานกำเนิดที่ทรงหวังจะให้วิชราวุธ
วิทยาลัยเจริญอยู่ได้ชั่วกาลปาวสาน.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Small, illegible text fragment located below the first block of text.

Second block of faint, illegible text, partially obscured by the central illustration.

Small, illegible text fragment located below the central illustration.

(สำเนา)

ที่ รล ๐๐๐๒/๑๐๒๒๒

สำนักราชเลขาธิการ

๑๒ ธันวาคม ๒๕๑๙

เรื่อง เสนอรายงานสรุปสถานภาพปัจจุบัน "วชิราวุธวิทยาลัย"

เรียน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ นายกรรมการอำนวยการวชิราวุธวิทยาลัย

อ้างถึง หนังสือที่ ศ.ธ. ๐๑๐๐/๒๘๔ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๙

ตามที่ท่านส่งรายงานสรุปสถานภาพปัจจุบัน "วชิราวุธวิทยาลัย" ซึ่งได้วิเคราะห์ข้อมูลเท่าที่ได้รับจากอาจารย์ใหญ่ ในโอกาสที่มาดำรงตำแหน่งนายกรรมการอำนวยการวชิราวุธวิทยาลัย ในฐานะที่ได้รับพระราชทาน พระมหากรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอให้นำทูลเกล้าฯ ถวายขอพระราชทานพระบรมราชวินิจฉัย ความแจ้งอยู่แล้วนั้น

ได้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณาทราบฝ่าละอองธุลีพระบาทแล้ว มีพระราชกระแสว่า

๑. โรงเรียนนี้ไม่ใช่โรงเรียนในพระองค์ แต่ทรงอุปถัมภ์
๒. การปรับปรุงเป็นของดี ขอให้กระทำโดยรอบคอบ อย่าให้เป็นการหักท้าว ซึ่งอาจทำให้เสียผลที่ประสงค์
๓. ให้ถือวัตถุประสงค์ ที่จะสร้างคนที่มีวิชาความรู้ดี มีทัศนคติต่อส่วนรวม และสามารถที่จะสร้างสรรค์ประโยชน์ให้แก่บ้านเมืองต่อไป เป็นสิ่งสำคัญ ถ้าปรับปรุงแล้วเกิดเสียวัตถุประสงค์ไป ก็เท่ากับล้มเลิกโรงเรียนไปโดยปริยาย
๔. เรื่องการเงินจะปรับปรุงก็ได้ แต่ไม่มีพระราชดำริเรื่องขาดทุนกำไรยิ่งกว่าการให้การศึกษาที่ดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

หม่อมหลวงทวีสันต์ ลดาวัลย์

ราชเลขาธิการ

กองการในพระองค์

โทร. ๒๑๑๑๕๑-๕ ท่อ ๑๙, ๒๐ และ ๒๑

คุณเจ้าคุณ
!

พระครูเจ้าคุณเจ้าคุณ

ประวัติ วชิราวุธวิทยาลัย

คัดจากบทความสัมภาษณ์ พระยาปรีชานุสาสน์ ใน วชิราวุธานุสรณ์ ๒๔๙๐

ถาม — ประวัติโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัยมีมาอย่างไรบ้าง ?

พระยาปรีชานุสาสน์ — ประวัติของโรงเรียนแต่ต้นมาทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระยาบรมบาทบารุงเป็นผู้บังคับการโรงเรียน แล้วต่อมาได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระยาบรมบาทบารุง ไปรับตำแหน่งผู้ช่วยราชเลขาธิการในพระองค์และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ย้ายพระยาปรีชานุสาสน์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มาเป็นผู้บังคับการวชิราวุธวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๙

ประวัติของโรงเรียนตั้งแต่ต้นต้องค้นจากพระบรมราชโองการ ที่บรรจุไว้ในโรงเรียน ตอนทำพิธีวางศิลาฤกษ์ ต้นฉบับควรมีอยู่ที่ราชเลขาฯ ในพระองค์ ส่วนเท่าที่จำได้พอจะกล่าวเป็นเลาๆ ก็คือพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงไว้วางพระราชหฤทัย ให้พระยาโอวาทวรกิจ เป็นผู้บังคับการคนแรกของโรงเรียนมหาดเล็กหลวง กรุงเทพฯ แล้วต่อมาพระยาบริหารราชมานพและพระยาบรมบาทบารุงเป็นลำดับจากพระราชดำรัสที่ได้ฟังรับสั่ง และที่กรรมการโรงเรียนได้บอกเล่าให้ทราบ ว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ มีพระทัยมุ่งที่จะอบรมนักเรียนให้เป็นผู้ดี หรือคนดีเช่นเดียวกับหลักที่โรงเรียนทั้งหลายพึงถือปฏิบัติเหมือนกัน แต่ในที่นี้โปรดอย่าตีความหมายคำว่า "ผู้ดี" ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ นั้น ว่าทรงหมายถึงแต่ลูกผู้ดีมีตระกูลหรือมั่งมี ความจริงพระองค์ทรงหมายความว่า ผู้ดีเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา ไม่เอาเปรียบผู้อื่น ซื่อสัตย์ กตัญญู ในส่วนตัวผม ผมเห็นว่า

กรรมกรก็เป็นผู้ที่ได้เหมือนกัน มีข้อที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งว่า วิชาวุธวิทยาลัย มิได้เลือกชั้นวรรณะ มุ่งอย่างเดียวที่ตั้งใจอบรมให้นักเรียนประพัตติตัวเป็นผู้ที่สมคั่งพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เท่านั้น น่าปลื้มใจที่ขณะนั้นวิชาวุธวิทยาลัยยังมีครู และอาจารย์ชุดเก่า ที่เคยทราบบพระราชประสงค์อันนี้มาแล้วเป็นอย่างดี

กรรมการของวิชาวุธวิทยาลัย ได้เอาใจช่วยกิจการของโรงเรียนเป็นอย่างดีทุกคน ตัวอย่างเช่น เจ้าพระยารามราฆพ ท่านผู้ซึ่งได้สนับสนุนกิจการของโรงเรียนนี้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังเช่น เมื่อขณะที่ท่านได้รับราชการอยู่ใกล้ชิดพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เมื่อมีกิจธุระเกี่ยวกับโรงเรียนนี้แล้ว ท่านก็ได้ช่วยนำความกราบบังคมทูลเพื่อเรียนพระราชปฏิบัติ กิจการของโรงเรียนจึงได้เจริญรุ่งเรืองเป็นลำดับมา ถ้าขาดกรรมการชนิดนี้แล้ว วิชาวุธวิทยาลัยคงจะไม่เจริญก้าวหน้าถึงเพียงนี้

ถาม — ท่านอาจารย์ได้เข้ารับหน้าที่เป็นผู้บังคับการ วิชาวุธวิทยาลัยตั้งแต่ปีใดถึงปีใด ?

พระยาปริษานุสาสน์ — ผมเป็นผู้บังคับการโรงเรียนนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๖๙ ถึงปี พ.ศ. ๒๔๗๖

ถาม — ขณะที่เข้ามารับหน้าที่ใหม่ ๆ สภาพของโรงเรียนอยู่ในระดับใด และท่านอาจารย์ได้ปฏิบัติกิจการงานของโรงเรียนที่พอจะนำมาเล่าให้ฟังบ้างได้หรือไม่ ?

พระยาปริษานุสาสน์ — ผมขอชักตัวอย่างมาแล้วสัก ๒-๓ เรื่องเท่านั้น ผมทราบถึงพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ โดยได้เป็นอาจารย์ในโรงเรียนนี้มาแต่เดิม และเมื่อพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ได้ทรงรวมโรงเรียนราชวิทยาลัยกับโรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ และเชียงใหม่เข้าเป็นโรงเรียนเดียวกันเพื่อให้เป็นอนุสรณ์แห่งองค์พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ จึงพระราชทานนามโรงเรียนเสียใหม่ว่าโรงเรียนวิชาวุธวิทยาลัย ซึ่งขณะนั้นนักเรียนที่ประจำอยู่ยอม

มีทั้งนักเรียนเก่าราชวิทยาลัยและนักเรียนเก่ามหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ และเชียงใหม่
 ผมอยากให้ลูกหลานและนักเรียนเก่าราชวิทยาลัยได้เห็นอะไร ๆ ในวชิราวุธวิทยาลัย
 ซึ่งจะทำให้เขาระลึกถึงราชวิทยาลัยอันเป็นที่รักของเขา บังเอิญผมไปเห็นนาฬิกา
 เรือนใหญ่ซึ่งวางไว้ในห้องพัสดุของโรงเรียนวชิราวุธฯ นาฬิกาเรือนใหญ่นี้เคยเป็น
 นาฬิกาติดบนหอบประชุมของราชวิทยาลัยมาก่อน ผมเห็นทั้งอยู่โดยใช้การไม่ได้ จึง
 ได้ติดต่อกับเอเยนต์ผู้ส่งนาฬิกานั้นมาให้ราชวิทยาลัย ให้ช่วยติดต่อกับบริษัทเดิมว่า
 นาฬิกาเดิมที่มีหน้าปัดเดียวกันนี้ จะทำให้เป็นสีหน้าปัดจะดำหรือไม่ว่า เพราะตั้งใจว่า
 จะสร้างหอนาฬิกาบนเนินแห่งหนึ่งในบริเวณโรงเรียน เพื่อประโยชน์ที่จะได้รู้เวลา
 ทั้งสำหรับนักเรียน สำหรับบุคคลภายนอกในละแวกนั้น ตลอดจนกลางวันและ
 กลางคืน การติดต่อกับบริษัทต่างประเทศเป็นผลสำเร็จ เขารับจะแก้ไขเป็น ๔ หน้า
 ปัดได้ ผมจึงได้ขออนุญาตกรรมการโรงเรียน สร้างหอนาฬิกาบนเนินโรงเรียนใน
 วงเงินที่คณะไทยเขมมได้ร่วมกันแสดงละครเก็บเงินสมทบไว้แล้ว ซึ่งผู้ที่เดินผ่าน
 ไปมาจะรู้เวลาที่กลางวันและกลางคืนได้เสมอ และในการก่อสร้างนี้ ส่วนที่เห็น
 อยู่บนเนินนั้นน้อยกว่าส่วนที่ฝังอยู่ในดิน เพราะเกรงว่าจะเอนถึงกับล้มได้ ถ้าลง
 รากไม่ลึกมากพอ ฉะนั้นนักเรียนเก่าราชวิทยาลัยที่ยังระลึกถึงนาฬิกาบนหอบประชุม
 ของเขา ก็คงจะได้เห็นนาฬิกาของเขาซึ่งบัดนี้เพียงแต่กลายร่างเป็น ๔ หน้าปัด ตั้ง
 เป็นศรีสง่าอยู่บนเนินภายในบริเวณโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัยบัดนี้ ส่วนห้องเรียน
 ขณะนั้นเป็นเรือนไม้มุงทวยจาก ซึ่งได้ปลูกใช้มาตั้ง ๓๐ ปีแล้ว เพราะว่าโรงเรียน
 ยังไม่มีเงินพอที่จะสร้างโรงเรียนถาวรได้ ผมรู้สึกขอบใจรัฐบาลและกรรมการโรง
 เรียนที่ได้สนับสนุนผมในเรื่องนี้ คือกรรมการได้ตกลงว่า ถ้าผมประหยัดค่าใช้จ่าย
 ในโรงเรียน และมีเงินเหลือทุก ๆ ปีจะไม่เรียกเงินเหลือนั้นคืน จะยอมให้ตั้งสมทบ
 ไว้ เพื่อเป็นเงินก่อสร้างโรงเรียนถาวรในภายหน้า เพราะที่ที่โรงเรียนมีเงินเหลือ
 ทุก ๆ ปีจนถึงจำนวนราว ๒๐๐,๐๐๐ บาท ผมจึงขออนุญาตกรรมการสร้างตึกเรียน
 ถาวรทันที และเป็นพระเดชพระคุณที่กรรมการอนุญาต โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย

จึงได้มีศึกเรียนอันถาวร และส่ง่าสมกับโรงเรียนที่ได้อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ และ
ได้รื้อโรงเรียนหลังคาจากไปตัดแปลงเป็นบ้านพักครูและคณงานต่อไป

ในเรื่องการอบรมนักเรียน ผมพูดด้วยความจริงใจว่า นักเรียนของผมดีทุกคนตั้งแต่เด็กเล็ก ๆ จนถึงเด็กโต ๆ และสมัยนั้น ผมได้ถือวิชาความรู้ให้เหมาะสมกับอายุเป็นเกณฑ์ ไม่ได้เลือกรับเฉพาะเด็กเล็กหรือเด็กโต แต่ผมก็มีความเห็นว่านักเรียน
วชิราวุธวิทยาลัย ถ้าหากได้รับเด็กเล็กมากเท่าไร ก็ยังมีโอกาสอบรมได้ดีกว่ารับเข้า
เมื่ออายุมากแล้ว เพราะลักษณะโรงเรียนเข้าไปเย็นกลับ กับโรงเรียนกินนอนนั้น
ต่างกันมาก

ถาม - ขณะที่ท่านอาจารย์เป็นผู้บังคับการโรงเรียน ผมจำได้ว่ามีการจำกัดชั้นอายุตามชั้น
ไว้ด้วยมิใช่หรือ เช่นนั้นเพื่อประสงค์อะไร ?

พระยาปริยานุสาสน์ - จริง ทุกชั้นมีการกำหนดอายุถ้าอายุเกินไปกว่าที่จะเข้าเรียนในชั้น
นั้น ๆ แล้วโรงเรียนก็ไม่รับไว้ คือถือความรู้ของนักเรียนยิ่งกว่าชั้นวรรณะ และผม
เข้าใจว่าพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ก็ทรงอยากให้เป็น
เช่นนั้น

ถาม - เครื่องแบบนักเรียนวชิราวุธวิทยาลัยใครเป็นผู้ดำริขึ้น และตราเครื่องหมายหน้า
หมวกก็ตี ที่ติดกับแฉกคอก็ตี มีความหมายมาอย่างไร ?

พระยาปริยานุสาสน์ - เครื่องแบบนักเรียนมหาดเล็กหลวงเดิมนี้เป็นพระราชดำริ คือ ใช้สี
น้ำเงินแก่และดินเงิน หน้าหมวกใช้ฉัตรมงกุฎ กระดุมฉัตรมงกุฎ ส่วนโรงเรียน
ราชวิทยาลัยนั้น เป็นโรงเรียนอบรมหนักไปในทางกฎหมาย จึงมีรูปคล้ายเป็น
โรงเรียนกฎหมายเมื่อสมัยนั้น และขึ้นอยู่กับกระทรวงยุติธรรม จึงโปรดเกล้าฯ ให้
แถบแฉกคอสีเดียวกับสีเครื่องยศของกระทรวงยุติธรรม คือ มีขาว ครั้นเมื่อได้ทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ขึ้นและโอนโรงเรียน
ราชวิทยาลัยมาอยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ใช้เครื่อง

แบบแผนคอบเป็นสีน้ำเงินแก่ ตลอดทั้งเครื่องประกอบส่วนอื่นๆ เหมือนกันหมด ผิดแต่ที่แผนคอบของแต่ละโรงเรียน คือ โรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ ให้ติดอักษร ม. ที่แผนคอบ โรงเรียนราชวิทยาลัยให้ติดอักษร ร. ที่แผนคอบ โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ให้ติดอักษร ช. ที่แผนคอบ ต่อเมื่อภายหลังรัฐบาลได้เปิดเดินรถไฟถึงมณฑลพายัพแล้ว การคมนาคมจึงสะดวกขึ้น นักเรียนทางเหนือลงมาเรียนที่กรุงเทพฯ ได้สะดวก จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เลิกโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่เสียครั้นเมื่อพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ รัชกาลที่ ๗ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้รวมโรงเรียนราชวิทยาลัยกับโรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ เป็นโรงเรียนเดียวกัน และพระราชทานชื่อโรงเรียนว่า "วชิราวุธวิทยาลัย" แล้วเครื่องหมายที่ติดแผนคอบสีน้ำเงินแก่นั้นก็โปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนใช้ ว.ป.ร. มงกุฎแทน เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ต่อไป

ผมขออำต๋นท่ายอีกครั้งว่า พระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ ทรงมุ่งแต่จะให้โรงเรียนมหาดเล็กหลวงดำเนินตามหลักสำคัญที่จะอบรมให้เป็นผู้ดีหรือคนดีในบ้านเมืองเราให้มากที่สุดที่จะทำได้ เพื่อช่วยกันทำให้บ้านเมืองเจริญก้าวหน้า

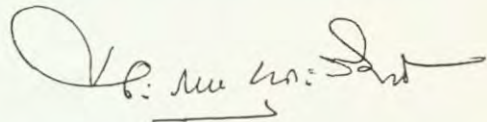
ได้อะไรมาบ้างจากอยู่โรงเรียนกินนอน

การอยู่โรงเรียนกินนอนกับอยู่โรงเรียนเข้าไปเย็นกลับนั้น ชีวิตในการเป็นนักเรียนย่อมแตกต่างกันมาก การเป็นนักเรียนไปมา คือ เข้าไปโรงเรียน เย็นกลับบ้านนั้น ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัวเป็นประจำทุกวัน พ่อแม่บางคนรักลูกทะนุถนอมลูกดูแลเอาใจใส่คอยช่วยเหลือทุกสิ่งทุกอย่าง จนเด็กนั้นขาดประสบการณ์ที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ ในเมื่อถึงเวลาที่จำเป็นจะต้องทำ ส่วนเด็กที่อยู่โรงเรียนประจำกินนอนที่โรงเรียนนั้นก็ต้องอยู่กับในหมู่นักเรียนโดยมีครูเป็นผู้ควบคุมดูแล เพราะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของโรงเรียน นอกจากเรียนร่วมกันในชั้นเรียนแล้ว ก็ต้องกินนอนอยู่ในโรงเรียนร่วมกัน ทุกคนต้องพึ่งตนเอง ปฏิบัติภารกิจส่วนตัวด้วยตนเอง ไม่มีใครคอยช่วยเหลือเอาใจรับใช้ อย่างที่อยู่กับบ้าน ถ้าติดขัดประการใด ก็ขอคำแนะนำจากครูหรือเพื่อนฝูงที่อยู่ร่วมกันนั้น ทุกคนจึงมีความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมกัน เห็นใจซึ่งกันและกัน นี้แหละเป็นต้นเหตุให้เกิดความรักเพื่อนฝูงรักหมู่รักคณะ ตลอดจนรักโรงเรียน พร้อมทั้งจะช่วยเหลือตลอดจนยอมเสียสละเพื่อผลประโยชน์ และชื่อเสียงของโรงเรียน การปลุกนิสัยให้รักหมู่รักคณะนั้น อาจกระทำได้ในนักเรียนไปเข้าเย็นกลับก็ได้ แต่ไม่อาจหยั่งรากลึกซึ้งได้เท่ากับนักเรียนประจำ ซึ่งใกล้ชิดสนิทสนมกันอยู่ตลอดเวลา

การอยู่โรงเรียนกินนอนเป็นเวลานานนั้น จึงเป็นการฝึกนิสัยให้ช่วยเหลือตนเองได้ในการดำเนินชีวิต จะเห็นได้ชัดเจนขึ้น ในเมื่อนักเรียนถูกส่งไปเรียนต่ออย่างต่างประเทศโดยลำพัง สิ่งแรกความว้าเหว่ คิดถึงบ้านของนักเรียน ซึ่งไม่เคยอยู่โรงเรียนกินนอนจะลึกซึ้งรุนแรงกว่านักเรียนที่เคยอยู่โรงเรียนกินนอนมาก เพราะไม่เคยออกจากบ้านเป็นเวลานาน ๆ นอกจากคิดถึงบ้านแล้ว ความยากลำบากในการจะปฏิบัติตามเพื่อช่วยเหลือตนเองนั้น มีมากกว่านักเรียนที่เคยอยู่โรงเรียนประจำ—กินนอน มาอย่างมาก ข้าพเจ้าเคย

มีประสบการณ์ในเรื่องนี้มาแล้ว คือเคยเดินทางไปศึกษาต่างประเทศกับเพื่อนคนหนึ่ง และไปอยู่ในครอบครัวเดียวกันในระยะแรก การปฏิบัติตนให้เป็นไปตามระเบียบแบบแผนของครอบครัวที่ไปอยู่ด้วยกันนั้นเกิดการขลุกขลักลำบากลำบากกับเขามาก เพราะไม่เคยจากบ้านไปอยู่กับคนอื่นเป็นเวลานานๆ เลย ตั้งแต่การปฏิบัติตนให้เข้ากับความเป็นอยู่ในครอบครัว การแต่งกายให้ถูกต้องเหมาะสมและที่ลำบากที่สุดคือ อาหารการกิน เพื่อนผมคนนั้นเคยถูกรอบครัวตามใจให้กินอาหารแห้งชนิดเนื้อทอด เบี้อย่าง หมูย่าง ฉะนั้นเมื่อไปเจออาหารน้ำๆ เช่น ซุป หรืออาหารผัก จะไม่ยอมกินเลย เพราะไม่เคยกินมาแต่ก่อน ในระยะแรกน้ำหนักก็ตกลงลงมาก ต่อมาแม่บ้านจึงทราบ ทำอาหารให้เป็นพิเศษ คือ มีเนื้อทอด ไข่ทอด อาหารแห้งๆ ทำนองนี้ ความเป็นอยู่ของเขาจึงค่อยดีขึ้น สำหรับข้าพเจ้านั้น ผู้ปกครองคงจะรู้ล่วงหน้า และได้ให้เตรียมตัวไว้แล้ว ถือว่าไปเป็นนักเรียนกินนอนในโรงเรียนราชวิทยาลัยตั้งแต่อายุ ๑๒ ขวบ แล้วต่อมาก็ได้เข้าโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย จนจบชั้นมัธยม ๘ เป็นรุ่นแรกของโรงเรียน การเปลี่ยนแปลงไปอยู่กับครอบครัวชาวต่างประเทศ จึงปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับความเป็นอยู่ของเขาได้โดยไม่มี ความยากลำบากอะไร ส่วนการคิดถึงบ้านก็มีอยู่บ้างเป็นธรรมดาในระยะแรกๆ แต่ก็ไม่รุนแรงถึงกับจะเสียการเรียน เพราะได้รับการฝึกตนให้อยู่ห่างบ้านเป็นระยะเวลานานๆ ตั้งแต่อยู่โรงเรียนกินนอนมาแล้ว ส่วนอาหารการกินนั้นไม่มีความยากลำบากอะไร นี้ก็ได้รับการฝึกฝนมาจากโรงเรียนกินนอน คือ กินอาหารได้ทุกอย่างที่เขাজัดหามาให้

นี่แหละ คือ ประโยชน์ที่ข้าพเจ้าได้รับมาจากโรงเรียนกินนอน

...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...
...the ... of the ...

...the ... of the ...

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ร. ๙
ทรงเจิมพระบรมราชอนุสาวรีย์ ร. ๖
ในงานประเพณี วนิราวุธวิทยาลัย

งานประเพณี วชิราวุธวิทยาลัย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ สมเด็จพระบรมราชินีนาถ
หรือผู้แทนในพระองค์

เสด็จพระราชดำเนินในงานพระราชทานประกาศนียบัตรรางวัล
และทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑาของคณะต่างๆ ในวชิราวุธวิทยาลัย
ซึ่งจัดเป็นงานประจำปี

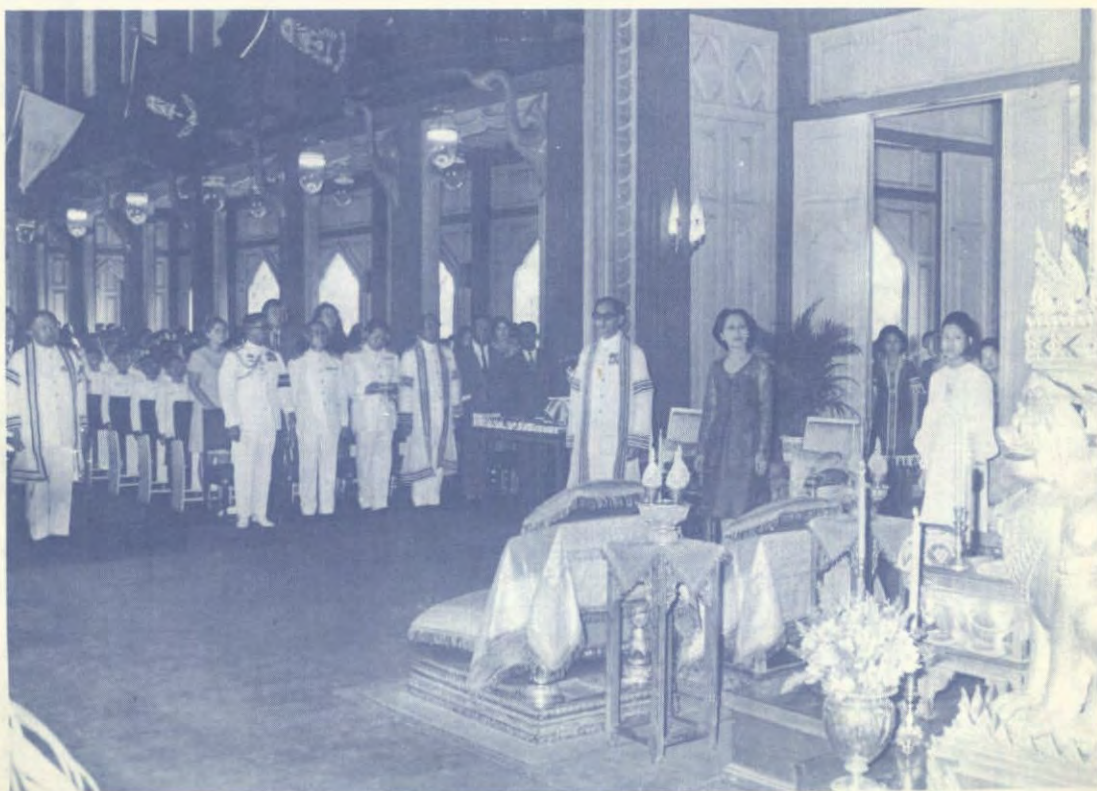
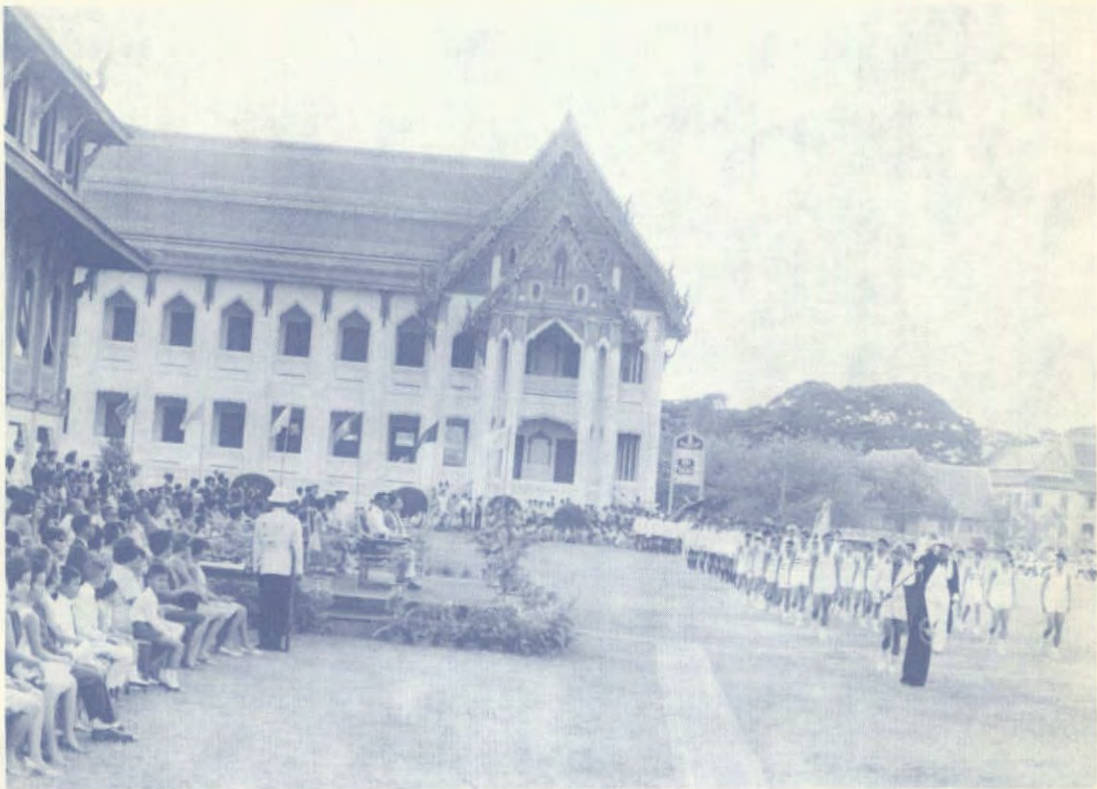
ภาพ ๑ ทรงเจิมพระบรมราชอนุสาวรีย์ ร. ๖

ภาพ ๒ งานประเพณีวชิราวุธวิทยาลัย
มีการแข่งขันกรีฑาบางประเภท
จัดที่สนามข้างหอประชุมใหญ่

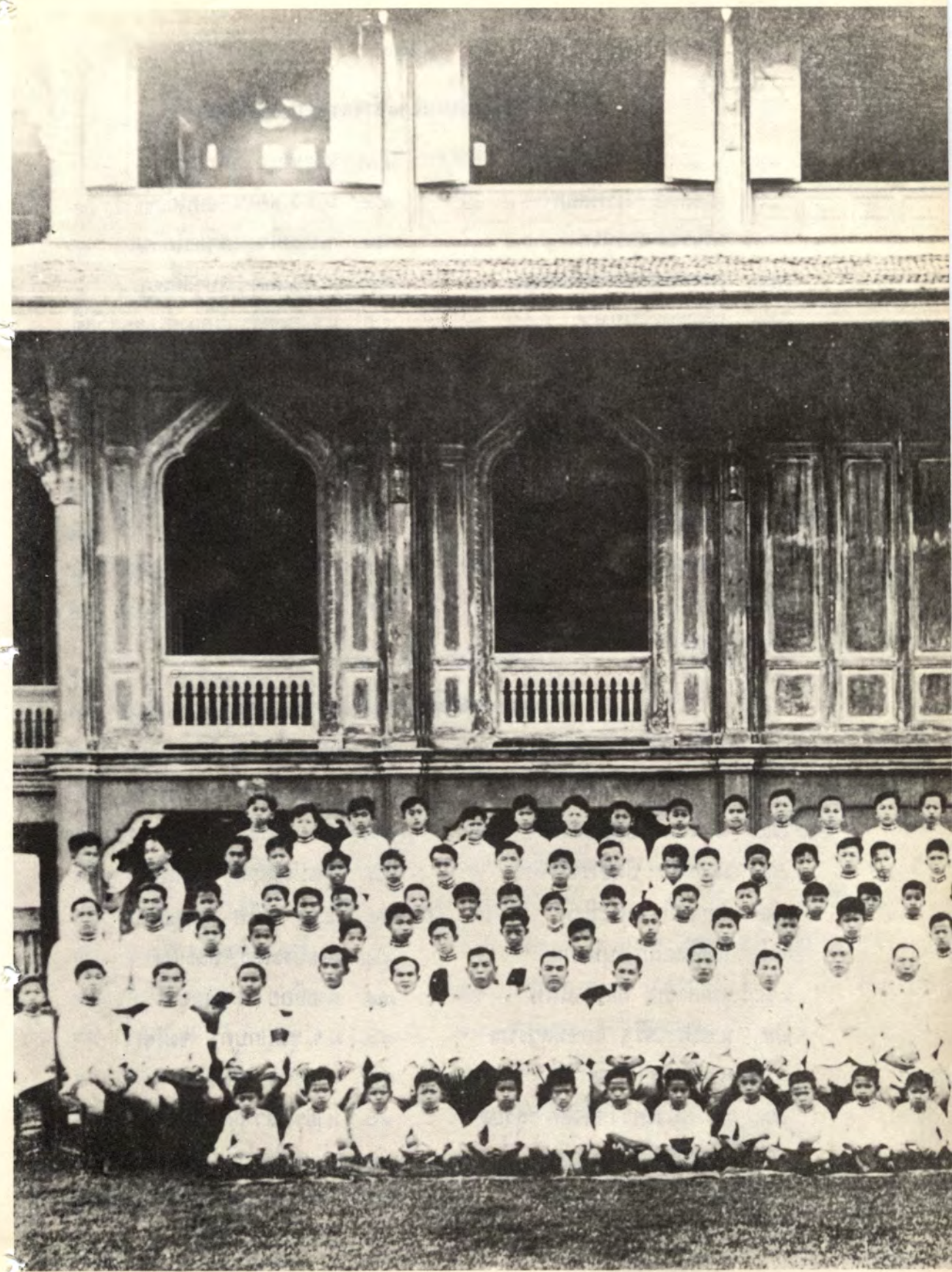
ภาพ ๓ งานพิธีพระราชทานประกาศนียบัตรรางวัล
จัดภายในห้องประชุมใหญ่

ภาพ ๔ นักเรียนวชิราวุธวิทยาลัย ถวายคำอธิบายประกอบผลงาน

ภาพ ๕ ผลงานต่างๆ ที่แสดงนิทรรศการในงานนี้

รูปหมู่ครั้งแรกของวชิราวุธวิทยาลัย พ.ศ. ๒๔๗๐

แถวหน้ากับพื้นจากซ้ายไปขวา

๑. ม.ร.ว. อนุพร กฤดากร	๒. นายประสงค์ ณ ระนอง
๓. ม.จ. จันทรพัฒน์ รัชนี้	๔. ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ทิศกุล
๕. นายสุรพันธ์ กวรถนอม	๖. นายจรงักษ์ สุนทรราชู
๗. นายประพนธ์ วัชรภักย์	๘. ม.ร.ว. ทวีวัฒยา เกษมศรี
๙. นายเอียน ชัมพานนท์	๑๐. นายกลศ ไชยสุต
๑๑. ม.จ. ศศวิณฑุวิศาล จันทรทัต	๑๒. นายวิเชียร ทรรพลักษณ์
๑๓. นายปมัย จันฉาย	๑๔. นายสำรวล พุกกะณานนท์
๑๕. นายประसार เสวกทณิษฐ	๑๖. นายไสวรินทร์ เลขวณิช
๑๗. จำชื่อไม่ได้	๑๘. นายจำนง เนี่ยวกุล
๑๙. นายประทีป ภัทรนาวิก	๒๐. ม.ร.ว. พร้อมวุฒิทิศ ทิศกุล
๒๑. นายปาพ ณ บ่อมเพชร	

แถวหน้าเก้าอี้จากซ้ายไปขวา

๒๒. นายประกอบ หุตะสิงห์	๒๓. นายโอบบุญ วณิกกุล
๒๔. นายวิเชียร ศรีนทุ	๒๕. ม.ร.ว. เทวไทย เทวกุล
๒๖. ครูสนั่น แพทยานนท์	๒๗. ครูชำ ศรียารักษ์ ต่อมาเป็นขุนชำนาญ
๒๘. ครูหลวงเนติลักษณ์วิจารณ์	๒๙. ครูหลวงสมักรสารภากร —ครูวิทย์
๓๐. หลวงศิลปานุการกิจ	๓๑. พระพนิชยศาลวิเทศ
๓๒. พระวิเศษศุภวัตร ต่อมาเป็น พระยาวิเศษศุภวัตร	
๓๓. พระประทีปสุนทรสาร	๓๔. พระยาปริชานุศาสน์(เสริญ บัณยารชุน)
๓๕. ครูนิโกลาส์	๓๖. ครูควอริช จี. เวลส์
๓๗. ครูเอเวนต์	๓๘. ครูแอล. เจ. รอบบินส์
๓๙. ครูเทาน์เซนดี	๔๐. หลวงศรีวีโรสถ
๔๑. หลวงสนิทรราช	๔๒. นายเทวะมิตร กุญชร ณ อยุธยา
๔๓. ม.จ. วีรทิศ ทิศกุล	๔๔. นายถนิม ศิลปิกุล
๔๕. นายยันต์ บุนนาค	

แถวอื่นแถวที่หนึ่งนับจากข้างล่างจากซ้ายไปขวา

๔๖. นายคำนึ่ง ชาญเลขชา	๔๗. นายจำนง บัทมสิงห์
๔๘. นายสินธุ์ นรพัลลภ	๔๘. ม.ร.ว. สอ้าน ลดาวัลย์
๕๐. นายซัป บุนนาค	๕๑. นายสมใจ เสฐียรโกเศศ
๕๒. นายทองเต็ม วัชรเสถียร	๕๓. ม.ร.ว. สง่า สุประดิษฐ์
๕๔. นายวงศ์ บุนนาค	๕๕. ม.จ. อภิศรานุกิตวงศ์ สุขสวัสดิ์
๕๖. นายสอาด นิมโฉม	๕๗. นายสมัย เนียวกุล
๕๘. นายไพสิขะฐุ สมนสุข	๕๙. นายเลิศ อินทรังษี
๖๐. นายจักรกฤษณ์ หงส์ไกร	๖๑. นายจินดา เกตุปัญญา
๖๒. นายพื่อน รัชฎานนท์	๖๓. นายสมนึก สุนทรโรทก
๖๔. นายสมรรัต กาญจนโชติ	๖๕. นายอุบล สุขษ์เสฐียร
๖๖. ม.ล. อุทัย นพวงศ์	๖๗. นายยง เจียมไชยศรี
๖๘. นายรักษ บันยารชุน	๖๙. นายเอี้ยก บางยีขัน
๗๐. นายแจ่ม โคนม	

แถวอื่นแถวที่สองนับจากข้างล่างจากซ้ายไปขวา

๗๑. นายใหญ่ยิ่ง เนียวกุล	๗๒. นายเมธี คุลยจินดา
๗๓. ม.จ. สุริยัทธรังสรรค์ สุริยง	๗๔. นายสมจิตร สุนทรโรทก
๗๕. นายเล็ก เอนกบุญย์	๗๖. นายผลพูน เทพหัสดินทร์ ณ อยุธยา
๗๗. นายกุสะ บันยารชุน	๗๘. นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์
๗๙. นายสนั่น หุตะสิงห์	๘๐. ม.ร.ว. จุลทิศ เทวกุล
๘๑. นายชินเล็ก บุนนาค	๘๒. นายประสาร ลีละยุวะ
๘๓. นายสำเภา ศยามานนท์	๘๔. นายอ้อก ชาญเลขชา
๘๕. นายประเสริฐ เกษมสุวรรณ	๘๖. ม.จ. ชุมปกบุตร ชุมพล
๘๗. นายอิสระ ยุक्तนันท์	๘๘. นายอุดม ประนิช
๘๙. ม.จ. อติวงศ์วิวัฒน์สวัสดิ์ สุริยง	๙๐. นายชัชสวัสดิ์ โชติกเสถียร
๙๑. นายเอี้ยก นาคกรทรรพ	๙๒. นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร
๙๓. นายตึง ณ บ่อมเพชร	๙๔. นายส่งสุข สาครบุตร
๙๕. นายขันธพงศ์ สาครบุตร	๙๖. นายอภัย อิศรภักดี
๙๗. นายอวบ รัตนานิช	๙๘. นายบุญส่ง ณ ลำปาง

แถวอื่นแถวที่สามจากซ้ายไปขวา

๙๙. นายถนัด ศิลป์กุล	๑๐๐. นายมาโนช อิศรางกูร ณ อยุธยา
๑๐๑. นายเกรือ ทรรณลักษณ์	๑๐๒. นายประสพศรี ชุนตระกูล
๑๐๓. นายเอิบ แพทยานนท์	๑๐๔. นายชวิน อมาตยกุล
๑๐๕. นายบุญทรง ส่ง่าเมือง	๑๐๖. ม.ร.ว. อาจิต เกษมศรี
๑๐๗. นายประพจน์ วัชรภักย์	๑๐๘. นายรบ ศยามานนท์
๑๐๙. นายสังข์ สุกนธรัตน์	๑๑๐. นายจอห์น ี้อธ
๑๑๑. นายทองอยู่ สุวรรณมาลิก	๑๑๒. นายเจริญ ทันทิวัทธน์
๑๑๓. นายประภาส วัชรภักย์	๑๑๔. ม.ล. ฉาบชื่น กำภู
๑๑๕. นายสวัสดิ์ โทนม	๑๑๖. ม.ร.ว. เทพฤทธิ์ เทวกุล
๑๑๗. ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่	๑๑๘. นายนิกิจ อมาตยกุล
๑๑๙. นายสนิท นิมนโณ	๑๒๐. นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์
๑๒๑. นายสมนึก ตั้งคุณสิงห์	๑๒๒. นายระเบียบ สิงหลกะ
๑๒๓. นายจินดา พร้อมเพรียงพันธ์	๑๒๔. ม.จ. อรุณินทร์ จันทรทัต
๑๒๕. นายอรรถ นาคกรทรรพ	๑๒๖. นายสมคิต สุนทรโรทก
๑๒๗. จำชื่อไม่ได้	๑๒๘. นายบำรุง สิงคาลวนิช

แถวหลังสุดจากซ้ายไปขวา

๑๒๙. นายสมพงษ์ รัตนวราห	๑๓๐. นายสาโรช สุวรรณสุทธิ์
๑๓๑. นายอุทัย สากรวาสี	๑๓๒. นายบรรจง พิศาลบุตร
๑๓๓. นายสमान เนียวกุล	๑๓๔. นายปกรณ์ ศุภยจินดา
๑๓๕. นายพิมล บุณนาค	๑๓๖. ม.ร.ว. นิภัสร์ ตดาวัลย์
๑๓๗. นายเจริญ รัชมีแพทย์	๑๓๘. ม.จ. รุชยากร อภากร
๑๓๙. นายจิรันตร์ โชติกเสถียร	๑๔๐. ม.ล. เจตน์ สุทัศน์
๑๔๑. นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร	๑๔๒. ม.ร.ว. สังขติศ จิกกุล
๑๔๓. นายจรินทร์ อากาศวรรณะ	๑๔๔. นายอานนท์ บุญยั้งฐูล
๑๔๕. ม.จ. การวิก จักรพันธ์	๑๔๖. นายเตือนจิตร บุษยากร
๑๔๗. นายประสงค์ เศวทจินดา	๑๔๘. ม.จ. กิตติสุวิโยภาศ สุริยง
๑๔๙. ม.จ. เจตนาการ วรวรรณ	๑๕๐. นายนนท์ ชัมพานนท์
๑๕๑. นายวิวรรณ ฅ บ่อมเพชร	๑๕๒. นายเนาวรัตน์ ไกรฤกษ์
๑๕๓. ม.จ. ฉันทนากร วรวรรณ	๑๕๔. นายประสพ ไทกะหุต
๑๕๕. นายชุก จุลละรัตน์	๑๕๖. นายสุขเลิศ สมิตะสิริ
๑๕๗. ม.จ. รัชนีพัฒน์ รัชนี	๑๕๘. ม.จ. วราธิวัต จักรพันธ์
๑๕๙. ม.ล. นายชื่น กำภู	๑๖๐. นายประกิจ หุตะสิงห์

วชิราวุธวิทยาลัย

บัญชีนักเรียน

ภาค วิชาชบฐา ปวารณา และมาฆะชบฐา

พ.ศ. ๒๔๖๙-๒๔๗๖

โรงพิมพ์อักษรนิติ

บัญชีนักเรียน

บัญชีนักเรียน วิชาวุฒวิद्याลัย^๕ จัดทำ^๕จนปลาย พ.ศ. ๒๔๖๙ โดยเจ้าคุณ
 ปรีชา^๕นุสาสน์ ผู้บังคับการ^๕วิชาวุฒวิद्याลัย ท่านที่ ๒ เพราะเมื่อเปิด^๕วิชาวุฒวิद्याลัย เดือน
 พฤษภาคม ๒๔๖๙ นั้น เจ้าคุณบรมบาท^๕บารุง ท่านเป็นผู้^๕บังคับการ^๕ท่านแรก ท่านรับ
 ราชการในหน้าที่^๕นี้เพียง ๒ ภาค ก็ต้องถูกย้ายไปรับ^๕ราชการ^๕ที่อื่น ท่านอยู่ ๒ ภาค^๕ต้น คือ
 ภาค^๕วิสา^๕ชะ^๕บ^๕ช^๕า และภาค^๕ป^๕ว^๕าร^๕ณ^๕า ครั้นเจ้าคุณ^๕ปรีชา^๕ มาเป็นผู้^๕บังคับการ^๕ในภาค^๕ปลาย ปี
 พ.ศ. ๒๔๖๙ ท่านจึงได้^๕จัดทำ^๕หนังสือ "บัญชี^๕นักเรียน ภาค^๕มา^๕ชะ^๕บ^๕ช^๕า" ขึ้นเป็นเล่ม^๕แรกที่
 รวบรวมรายชื่อ^๕นักเรียน วิชาวุฒวิद्याลัยไว้เป็น^๕หมวดหมู่ ตามชั้น ตาม^๕คณะ^๕ต่าง ๆ นักเรียน
 ทั้งหลาย^๕นั้น โดย^๕ความจริง^๕เป็น^๕นักเรียน^๕เดิม^๕จาก^๕มหา^๕ศ^๕เล็ก^๕หลวง^๕กร^๕ง^๕เท^๕พ^๕ มหา^๕ศ^๕เล็ก^๕หลวง
 เชียง^๕ใหม่^๕ราช^๕วิद्याลัย พราน^๕หลวง และเปิด^๕โอกาส^๕ให้^๕เด็ก^๕จาก^๕โรง^๕เรียน^๕อื่น ๆ ก็ได้ ที่^๕สมัคร
 เข้า^๕เรียน^๕แบบ^๕ก^๕ิน^๕นอน^๕ใน^๕วิชาวุฒวิद्याลัย^๕ได้ นับ^๕ว่าเป็น^๕โรง^๕เรียน^๕ชาย^๕แห่ง^๕แรก^๕ที่^๕รับ^๕นักเรียน
 ก^๕ิน^๕นอน^๕แบบ Public School ใน^๕ต่าง^๕ประเทศ การ^๕เรียน^๕แบ่ง^๕เป็น ๓ ภาค วิสา^๕ชะ^๕บ^๕ช^๕า
 ป^๕ว^๕าร^๕ณ^๕า และมา^๕ชะ^๕บ^๕ช^๕า

หนังสือ^๕นี้จัดทำ^๕เพียง ๘ ปี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๙—พ.ศ. ๒๔๗๖ แล้ว^๕ก็^๕เลิก^๕ไป
 เพราะเหตุ^๕ใด^๕ไม่^๕ทราบ สำหรับ พ.ศ. ๒๔๗๐ ทำ ๒ เล่ม เห็น^๕ว่า^๕ไม่^๕จำเป็น^๕จึง^๕เปลี่ยน^๕เป็น^๕ปี^๕ละ
 ครั้ง^๕เดียว^๕ตลอด^๕ไป^๕จนถึง พ.ศ. ๒๔๗๖ การ^๕ที่^๕เลิก^๕ไป^๕เป็น^๕ที่^๕น่า^๕เสียด^๕าย เพราะ^๕การ^๕นี้^๕รับ^๕ร^๕น^๕ระ^๕ยะ
 หลง^๕นี้^๕สืบ^๕สน^๕มาก ถ้า^๕มี^๕หนังสือ^๕แบบ^๕นี้^๕อยู่^๕ยอม^๕เป็น^๕การ^๕ดี^๕แน่ ถ้า^๕สังเกต^๕ดี^๕ๆ จะ^๕เห็น^๕ว่า^๕พวก^๕เรา
 มี^๕ผู้^๕บังคับ^๕การ^๕ช่วง^๕นี้^๕เพียง ๒ ท่าน เจ้า^๕คุณ^๕บรม^๕บาท^๕บารุง กลับ^๕มา^๕อีก^๕ครั้ง^๕หนึ่ง พ.ศ. ๒๔๗๖
 หนังสือ^๕คง^๕จัดทำ^๕ต่อ^๕ได้อีก ๑ ปี แล้ว^๕ก็^๕เลิก^๕ไป คง^๕เป็น^๕ช่วง^๕นี้^๕เอง ส่วน^๕ผู้^๕กำกับ^๕คณะ^๕ใน^๕ช่วง^๕นี้
 ท่าน^๕ที่^๕ท่าน^๕เป็นผู้^๕กำกับ^๕คณะ^๕ที่ยาว^๕นาน คือ คุณ^๕ครู^๕พระ^๕ประ^๕ทัก^๕สุ^๕น^๕ทร^๕สาร (คณะ^๕ประ^๕ทัก) นั้น
 เอง อย่าง^๕ไร^๕ก็^๕ดี^๕พวก^๕เรา^๕รำ^๕ลึก^๕ถึง^๕พระ^๕คุณ ครู^๕บา^๕อา^๕จ^๕าร^๕ย์^๕ทุก^๕ท่าน^๕ที่^๕ได้^๕คอย^๕เค^๕ี่ยว^๕เช่น^๕พวก^๕เรา
 ด้วย^๕ความ^๕เม^๕ตตา กรุณา^๕อย่าง^๕มาก^๕ด้วย^๕การ^๕คุ^๕ค่า^๕เข^๕ียน^๕ตี^๕กัน^๕เป็น^๕ประจำ^๕มา เพราะ^๕อยาก^๕ให้^๕เรา
 เป็น^๕เด็ก^๕ดี และ^๕เพราะ^๕บุญ^๕คุณ^๕ไม่^๕เร^๕ียว^๕นี้^๕เอง พวก^๕เรา^๕จึง^๕ได้^๕มี^๕ชี^๕วิต^๕รา^๕ช^๕การ^๕ส่วน^๕ตัว ยาว^๕นาน
 จนถึง^๕ทุก^๕วัน^๕นี้^๕ได้ พระ^๕คุณ^๕ของ^๕ครู^๕บา^๕อา^๕จ^๕าร^๕ย์^๕ทุก^๕ท่าน^๕จึง^๕ฝัง^๕ใน^๕จิต^๕ใจ^๕พวก^๕เรา^๕มี^๕รู้^๕ลืม พวก^๕เรา^๕ขอ
 อ^๕ุ^๕ท^๕ิ^๕ศ^๕ส่วน^๕กุ^๕ศล^๕ให้^๕แก่^๕ท่าน^๕ที่^๕ล่วง^๕ลับ^๕ไป^๕แล้ว ซึ่ง^๕สติ^๕ใน^๕ส^๕วรร^๕ค^๕พิ^๕ภ^๕พ สม^๕ตาม^๕กร^๕ร^๕ม^๕ดี^๕ที่^๕ท่าน^๕ได้
 สะ^๕สม^๕ใน^๕การ^๕อบ^๕ร^๕ม^๕เด็ก^๕ๆ ของ^๕ท่าน^๕ให้^๕ไป^๕ด้วย^๕ดี^๕ตลอด^๕มา

ผู้^๕รวบรวม^๕หวัง^๕ว่า บัญชี^๕นักเรียน นคง^๕เป็น^๕เครื่อง^๕เตือน^๕ใจ เตือน^๕ความ^๕จำ^๕ใน
 อดีต ๕๐—๖๐ ป^๕ก่อน^๕โน^๕น^๕เป็น^๕อย่าง^๕ดี ขอ^๕เสียด^๕ของ^๕นักเรียน^๕แห่ง^๕นี้^๕ยอม^๕เป็น^๕สัง^๕พ^๕สุ^๕จน^๕ถึง
 ความ^๕ดี จัก^๕ได้^๕จด^๕จำ^๕กัน^๕ไว้^๕ชั่ว^๕ลูก^๕ชั่ว^๕หลาน ๕ และ^๕เป็น^๕เช่น^๕นี้^๕ ตลอด^๕ไป

รายนาม ผู้บังคับการ ผู้กำกับคณะและเจ้าหน้าที่เรียนในวิชาวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๔๖๙ - ๒๔๗๖

๒๔๖๙	๒๔๗๐	๒๔๗๑	๒๔๗๒	๒๔๗๓	๒๔๗๔	๒๔๗๕	๒๔๗๖
------	------	------	------	------	------	------	------

คณะต่างๆ ของวิชาวิทยาลัย

บรมบาท←.....
←.....	←.....	←.....	←.....
←.....	←.....	←.....	←.....
←.....	←.....	←.....	←.....

จำนวนนักเรียนในคณะต่างๆ (จากรายละเอียดในสมุดบัญชีนักเรียน เล่ม ๑-๙)

ป.ช. ๔๐ คน	ป.ช. ๔๐ คน	ป.ช. ๔๕ คน	ป.ช. ๔๕ คน	ป.ช. ๔๕ คน	ป.ช. ๔๐ คน	ป.ช. ๔๘ คน
ป.ท. ๒๑ คน	ป.ท. ๓๙ คน	ป.ท. ๔๐ คน	ป.ท. ๔๔ คน	ป.ท. ๔๖ คน	ป.ท. ๓๘ คน	ป.ท. ๓๖ คน
ว.ศ. ๒๔ คน	ว.ศ. ๓๗ คน	ว.ศ. ๔๓ คน	ว.ศ. ๔๑ คน	ว.ศ. ๔๖ คน	ว.ศ. ๔๔ คน	ว.ศ. ๓๙ คน
พ.ณ. ๒๔ คน	พ.ณ. ๓๘ คน	พ.ศ. ๒๖ คน	พ.ศ. ๓๘ คน	พ.ศ. ๔๕ คน	พ.ป. ๓๗ คน	พ.ก. ๓๔ คน
รวม ๑๐๙ คน	รวม ๑๕๒ คน	รวม ๑๕๔ คน	รวม ๑๖๘ คน	รวม ๑๘๒ คน	รวม ๑๕๙ คน	รวม ๑๕๗ คน

รายชื่อ ผู้บังคับการ ผู้กำกับคณะ และ บรรดาครู - ไทย/เทศ

๕

ผู้บังคับการ	ผู้กำกับคณะต่างๆ	ครู-ผู้สอนเฉพาะวิชา	ครู-ต่างประเทศ
พระยาปรมาทบารุง บ.ม.	พระยาวิเศษสุภวัตร (พระ) ว.ศ.	พระอนุชิตธิรคุณราช	MR. L.C. NICOLAS
พระยาปริชานุศาสน์ บ.ช. บ.ส.ป.ม.	พระประทีปสุนทรสาร ป.ท.	หลวงคิดปานการกิจ	MR. Q.G. WELLS
	พระพิชัยสารนิเทศ พ.ฉ.	หลวงสมัครคุรุการ	MR. T.V. EVANS
	พระศรีธเนศวรวิศการ ศ.ส.	หลวงเนติลักษณะวิจารณ์	MR. A.J. ROBINS
	พระช่วงเกษมศรีศิลปการ (หลวง) ฐ.ศ.	หลวงศรีวีโรสด	MR. G.Y. O'NEIL (THOUSEND)
	พระสันธิวิทยพัฒนา ส.ว.	หลวงสุนทรราช	MR. J.C. MANDY
		หลวงธรรมสาร	MR. R.B. CLARKS
		ครูทวี ไพธรัตน์	
พระปวโรฬารวิทยา ป.ว.		ขุนชำนาญคุรุวิทย์ (ข้าศรียารักษ์)	M.R. A.G. BEAUMONT
หลวงประกอบวิชาสมาน ป.ค.		ครูสนั่น แพทยานนท์	
หลวงอึ้งศรีศรีกสิการ อ.ส.			
อาจารย์ระประภา บุญหลง ศ.ป.		ครูยม ไทยคุณพงษ์	
		ครูศรี ประทีปสุนทรสาร (คุณแม่บ้าน)	
		ครูเนียน สโรชมาน	นายชวค เจนอบรม บุรุษพยาบาล
		ครูไฉไล เทพหัสดิน	นายเที่ยง ถวิลหา

ผู้บังคับการวิชารัฐวิทยาลัย

- ๑๖ เมษายน ๒๔๖๕ - ๑๕ พฤศจิกายน ๒๔๖๕
หัวหน้า พระยาบรมบาทบำรุง (พิณ ศรีวรรณะ)
- ๑๕ พฤศจิกายน ๒๔๖๕ - ๑๕ เมษายน ๒๔๖๖
มหาอำมาตย์ตรี พระยาปรีชาสุสานต์ (เสริญ บัณฑิต)
- ๔ พฤษภาคม ๒๔๖๖ - ๑ สิงหาคม ๒๔๖๘
มหาเสวกตรี พระยาบรมบาทบำรุง (พิณ ศรีวรรณะ)
- ๑ สิงหาคม ๒๔๖๘ - ๓๑ ธันวาคม ๒๔๖๘
อำมาตย์เอก พระพิเชษฐสารวิเทศ (ผาด มณฑาคุศล)
- ๑ มกราคม ๒๔๖๖ - ๒๘ ธันวาคม ๒๕๑๔
มหาอำมาตย์ตรี พระยากระตธราชา (ม.ล. กสิวิศ อิศรเสนา)

ผู้กำกับคณะในวิชารัฐวิทยาลัย

คณะดุสิต (คณะตะวันตกด้านใต้)

- เสวกโท พระวิเศษศุภวัตร (เทศสุนทร กาญจนศัพท์)
อำมาตย์โท พระสันธิวิทยาพัฒน์ (ไฉ่เชียง สิริสิงห)^{๑๕}
อำมาตย์ตรี หลวงประคองวิชาสมา (เทียบ สมุทรประภุติ)
อำมาตย์โท พระอนุศาสน์คุณรัตน (ผิว วรรณจินดา)
นายอุดม รักตประจิต

คณะจิตรลดา (คณะตะวันออกด้านใต้)

- อำมาตย์เอก พระประทีปสุนทรสาร (เหล่ง ขุนชัยรัฐ)
ม.ล. พันธุ์ สิริวิงศ์
นายอรุณ แส่นโกศิก

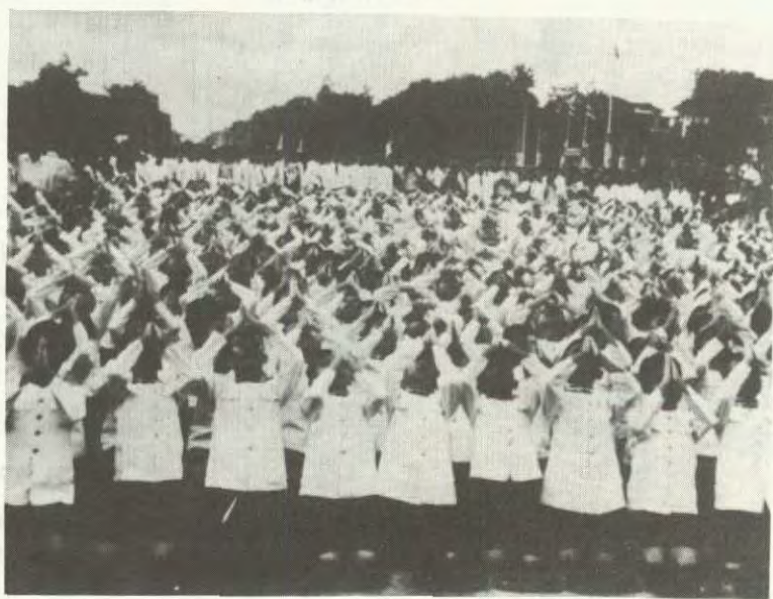
คณะพญาไท (คณะตะวันออกด้านเหนือ)

- อำมาตย์โท พระพิเชษฐสารวิเทศ (ผาด มณฑาคุศล)^{๑๖}
อำมาตย์ตรี หลวงตรีธรมสารวิศกรรม (ตรี ตรีธรมสาร)^{๒๐}
อำมาตย์โท พระช่วงเกษตรศิลปการ (ช่วง โลจายะ)
อำมาตย์ตรี หลวงอิงศรศักดิ์การ (อินทรีย์ จันทรสติ)
นายศิริประภา บุญ-หลง
อำมาตย์โท พระปวโรฬารวิทยา (ป้อ เชิดช้อ)
อำมาตย์โท พระอนุสิษฐคุณธรมราช (สุวรรณ มุกดาประกร)
นายสนั่น แพทยานนท์
อำมาตย์ตรี หลวงโสภณพิทยากรณ์ (ม.ล. อูไร อิศรเสนา)
นายจิตร พึ่งประดิษฐ์

หมายเหตุ คณะผู้บังคับการ (คณะตะวันตกด้านเหนือ) มีผู้บังคับการเป็นผู้
กำกับคณะโดยตำแหน่ง

ถวายบังคมพระบรมรูป ร. ๕

มหาวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

ภาคมาฆบูชา

พ.ศ. ๒๕๖๙

โรงพิมพ์อักษรนิติ

๒

อักษรย่อ

ป.ช.	คือ	คณะกรรมการ
ป.ท.	„	คณะกรรมการ
ว.ศ.	„	คณะกรรมการ
พ.ฉ.	„	คณะกรรมการ
(ท.น.)	„	หัวหน้า

ชั้น ๓.

ม.ร.ว.เทวไทย เทวกุล	(ท.น.)	พ.ฉ.
นายเทวะมิตร กฤษกร ณ อยุธยา	(ท.น.)	พ.ฉ.
นายฉนิม ศิลปกุล	(ท.น.)	ป.ท.
นายวิเชียร ศรีนทุ	(ท.น.)	พ.ฉ.
นายมานิช อิศรางกูร ณ อยุธยา	(ท.น.)	พ.ฉ.

๓ ชั้น ๖.	๔ ชั้น ๕.
นายประกอบ หุตะสิงห์	ม.ล. ฉายชื่น กำภู
นายไพศิษฐ์ สุมนสุข	ม.ล. วีรดิศ ดิศกุล
นายซัปป บุนนาค	นายอุบล สุขชัยเสียว
นายจักร์กฤษณ์ หงสไกร	นายถนัด ศิลป์กุล
นายสมใจ เสฐียรโกเศศ	นายยันต์ บุนนาค (ท.น.)
นายศุขเลิศ สมิตะสิริ	นายแจ่ม โคนม (ท.น.)
นายคำหนึ่ง ชามูเลขา (ท.น.)	นายเอียด บางยี่ขัน
นายโอบบุญ วณิกกุล (ท.น.)	นายวงศ์ บุนนาค
นายเลิศ อินทะรังสี	นายรักษ์ ปันยารชุน (ท.น.)
นายยัง เจียมไชยศรี	

๕ ชั้น ๕.	๖
นายทองเต็ม วัชรเสถียร	นายสุชาติ สุจริตกุล
นายบำรุง สิงคาลวณิช	นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์
นายสินธุ นรพัลลภ (ท.น.)	นายพื่อน รัชฎานนท์
นายประกิจ หุตะสิงห์	นายเครือ ทรรตลักษณ์
ม.ร.ว. สอ้าน ลดาวัลย์	นายบัว ศาลิกุปต์
นายนิกิจ อมาตยกุล	นายสมล บุนนาค
นายสนาน สิงหเสนี	นายสอาด ฉิมโฉม
นายวิวัฒน์ ณ บ่อมเพ็ชร (ท.น.)	
นายจำนงค์ ปัทมสิงห์ ณ อยุธยา	

๑๑ ชั้นเตรียม ๓.	๑๒ ชั้นเตรียม ๒.
นายตั้ง ณ บ่อมเพ็ชร	นายชั้นพร สิงห์เสนี
ม.จ. ชุมปกบุตร ชุมพล	นายประเสริฐ มิ้มสุวรรณ
นายสุรัตน์ ควณนอม	นายสำเภา ศยามานนท์
นายต๋อย ไชยสุด	นายปาพ ณ บ่อมเพ็ชร
ม.ร.ว. จุลดิศ เทวกุล	นายประพนธ์ วัชรภักย์
นายชุตี จุลละวัต	นายผงาด มนธาตุผลิน
นายเชน จารุรัตน์	นายประสงค์ ณะระนอง
ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	ม.ร.ว. สังขดิศ ดิศกุล
นายผลพูน เทพหัสดิน ณ อยุธยา	นายยุทธดนัย ชินะโชติ
ม.จ. จันทรพัฒน์ รัชนี้	นายประสาร เศวตกนิษฐ
นายออด นาคกรรพ	นายสำรวล พุกกะฉานนท์

๑๓	
นายไสวรินทร์ เลขะวณิช	ป.ช.
นายประสบ โตกะหุด	ป.ช.
นายกฤษะ บันยารชุน	ป.ช.

๑๔

คณะปรีชาญาณ

นายโอบบญญ วณิชกุล (ท.น.)
 นายรักษ์ ปันยารชุน (ท.น.)
 นายวิวัฒน์ ฌ บ่อมเพ็ชร์ (ท.น.)
 นายเลิศ อินทะรังสี
 นายประสาร ลีละยูวะ
 นายสนั่น หุตะสิงห์
 นายเจริญ รัชมีแพทย์
 ม.ร.ว. อาจิตร เกษมศรี
 ม.ร.ว. นิภัสร์ ลดาวัลย์
 นายสาโรช สุวรรณสุทธิ์
 ม.ร.ว. อนุพร กฤดากร
 นายภริจิตร สุทัศน์ ฌ อัยธยา

๑๕

นายเอียด นาครทรรพ
 นายชินเล็ก บุณนาค
 นายเอียน ชัมพานนท์
 นายออด ชาญเลขา
 นายอภัย อิศรภักดี
 นายเท็ง ฌ บ่อมเพ็ชร์
 ม.จ. ชุมพล ชุมปกบุตร
 นายสุรัตน์ ควรถนอม
 นายต๋อย ไชยสุด
 นายชุตี จุลละวัต
 นายเชน จารุรัตน์

๑๖

ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล
 นายผลพูน เทพหัสดิน ฌ อัยธยา
 ม.จ. จันทรพัฒน์ รัชนี้
 นายออด นาครทรรพ
 นายชั้นพร สิงทเสนี
 นายประเสริฐ กิมสุวรรณ
 นายสำเภา ศยามานนท์
 นายป่าพ ฌ บ่อมเพ็ชร์
 นายประพนธ์ วัชรภักย์

๑๗

นายประสงค์ ฌ ระนอง
 ม.ร.ว. สังขติศ ดิศกุล
 นายยุทธดนัย ชินะโชติ
 นายประสาร เสวตกนิษฐ
 นายสำรวล พุกกะณานนท์
 นายไสวรินทร์ เลชะวณิช
 นายประสพ โตกะหุด
 นายกฤษะ ปันยารชุน

๑๘

คณะประทีตสุนทรสาร

นายถนอม ศิลป์กุล (ท.น.)

นายยันต์ บุณนาค (ท.น.)

นายไพศิษฐ์ สมนสุข

นายสมใจ เสฐียรโกเศศ

นายศุขเลิศ สมิตะสิริ

ม.ล. ฉายชัน กำภู

นายถนัด ศิลป์กุล

นายเอียด บางยี่ขัน

นายวงศ์ บุณนาค

นายทองเต็ม วัชรเสถียร

๑๙

นายบำรุง สิงคาลวณิช

นายนิกิจ อมาตยกุล

นายสนาน สิงหเสนี

นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์

นายบัว ศาลิคุปต์

ม.ล. ฉาบชัน กำภู

นายจินดา เกตุปัญญา

นายจินดา พร้อมเพ็รียงพันธ์

นายบุญทรง สง่าเมือง

ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่

นายประดิษฐ์ บุญยัษฐล

๒๐

คณะวิเศษศุภวัตร

นายแจ่ม โคนม (ท.น.)

นายคำหนึ่ง ชาญเลขา (ท.น.)

นายสินธุ นรพัลลภ (ท.น.)

นายสุชาติ สุจริตกุล

นายสมล บุณนาค

นายสอาด ฉิมโฉม

นายเอิบ แพทยานนท์

ม.ล. เจตน์ สุทัศน์

นายประสงค์ เทเวตจินดา

นายสนิท ฉิมโฉม

นายสวัสดิ์ โคนม

๒๑

ม.ร.ว. สง่า สุประดิษฐ์

นายสมนึก ตังคมะสิงห์

นายนวรรณ์ ไกรฤกษ์

ม.ล. รุจยากร อากาศ

นายรบ ศยามานนท์

นายนนท์ ชัมพานนท์

นายสังข์ สุคันธรัตน์

นายระเบียบ สิงหลกะ

นายเอี่ยม เทพหัสดิน ณ อยุธยา

นายอรรถ นาคกรรพ

นายเจริญ ตันตวิวัฒน์

นายพิมล บุณนาค

ม.ร.ว. จุลทิศ เทวกุล

๒๒

คณะพาณิชย์สารวิเทศ

นายวิเชียร ศรีนทุ (ท.น.)
 นายเทวะมิตร ฤกษ์ชรรณ อัยุธยา (ท.น.)
 นายมาโนช อิศรางกูร ณ อัยุธยา(ท.น.)
 ม.ร.ว.เทวไทย เทวกุล (ท.น.)

นายประกอบ หุตะสิงห์
 นายชัย บุนนาค
 นายจักร์กฤษณ์ หงส์ไกร
 นายยัง แจ่มไชยศรี
 ม.จ.วีรดิศ ดิศกุล
 นายอุบล สุขชัยชูเียร
 นายประกิจ หุตะสิงห์

๒๓

ม.ร.ว.สอ้าน ลดาวัลย์
 นายจำนงค์ ปัทมสิงห์ ณ อัยุธยา
 นายพื่อน รัชฎานนท์
 นายเครือ ทรรพลักษณ์
 นายประภาศ วัชรภักย์
 ม.จ.ฉันทนากร วรวรรณ
 ม.ร.ว.เทพฤทธิ เทวกุล
 ม.จ.เจตนากร วรวรรณ
 ม.จ.รัชนีพัฒน์ รัชนี
 นายอุดม ประนิช
 นายประพจน์ วัชรภักย์
 นายทองอยู่ สุวรรณเมาลีภ
 นายผางาด มนธาตุผลิน

ภายในหอประชุม

กราบบังคมพระบรมรูป

วิทยาลัย

บัญชีนักเรียน

เล่ม ๒ - ๓

ภาควิชาจะบุดชา, ปวารณา และ มาฆะบูชา

พ.ศ. ๒๔๗๐

โรงพิมพ์เกรตอิสเติน

๑	อักษรย่อ	ชั้น ๗	๒
ป.ช.	คือ คณะปริชานุสาสน์	ม.ร.ว.เทวไทย เทวกุล	(ท.น.) พ.ฉ.
ป.ท.	„ คณะประภัตสุนทรสาร	นายเทวะมิตร กุญชร ณ อยุธยา	(ท.น.) ว.ศ.
ว.ศ.	„ คณะวิเศษศุภวัตร	นายถนอม ศิลปิกุล	(ท.น.) ป.ท.
พ.ฉ.	„ คณะพลไชยสารวิเทศ	นายวิเชียร ศรีนทุ	(ท.น.) พ.ฉ.
(ท.น.)	„ หัวหน้า	นายมาโนช อิศรางกูร ณ อยุธยา	พ.ฉ.
	ตัวเลขข้างหลังชื่อ คือ ปีที่แรกเข้าโรงเรียน	นายเมธี ดุลยจินดา	ป.ท.

๓	ชั้น ๖		๔	
นายประกอบ หุตะสิงห์		พ.ฉ.	นายประสพศรี ชุนตระกูล	ป.ช.
นายไพศิษฐ์ สุ่มนสุข		ป.ท.	ม.ล. อุทัย นพวงศ์	ป.ช.
นายซั๊บ บุนนาค		พ.ฉ.	นายจอนนี่ รอท	ว.ศ.
นายจักร์กฤษณ์ หงส์ไกร		พ.ฉ.	นายสมนึก สุนทรโรทก	ป.ช.
นายสมใจ เสฐียรโกเศศ		ป.ท.	นายสมคิด สุนทรโรทก	พ.ฉ.
นายศุขเลิศ สมิตะสิริ		ว.ศ.		
นายคำนึ่ง ชาญเลขา		ว.ศ.		
นายโอบบุญ วณิกกุล (ท.น.)		ป.ช.		
นายเลิศ อินทะรังสี		ว.ศ.		
นายยง เจียมไชยศรี		พ.ฉ.		

๕	ชั้น ๕		ชั้น ๔	๖
ม.ล. ฉายชั้น กำภู		ป.ท.	นายทองเต็ม วัชรเสถียร	ป.ท.
ม.จ. วีรดิศ ดิศกุล (ท.น.)		ป.ช.	นายบำรุง สิงคาลวณิช	ป.ท.
นายอุบล สุขษ์เจริญ		พ.ฉ.	นายสินธุ์ นรพัลลภ	ว.ศ.
นายถนัด ศิลปกุล		ป.ท.	นายประกิจ หุตะสิงห์	พ.ฉ.
นายยันต์ บุนนาค (ท.น.)		ป.ท.	ม.ร.ว. สอ้าน ลดาวัลย์	พ.ฉ.
นายแจ่ม โตนม (ท.น.)		ว.ศ.	นายนิกิจ อมาตยกุล	ป.ท.
นายเอี้ยด บางยี่ขัน (ท.น.)		ว.ศ.	นายวิวัฒน์ ณ ป้อมเพ็ชร	ป.ช.
นายวงศ์ บุนนาค		ว.ศ.	นายจำนงค์ บีทมสิงห์ ณ อยุรยา	พ.ฉ.
นายรักษ์ ปันยารชุน		ป.ช.	นายสุชาติ สุจริตกุล	ว.ศ.
ม.จ. วราธิวัต จักรพันธ์		ป.ท.	นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์	ป.ท.
นายสมรรถ กาญจนโชติ		พ.ฉ.		

๗	นายพื่อน รัชฎานนท์	พ.ณ.	๘		
	นายเครือ ทรรณลักษณ์	ป.ช.		ชั้น ๓	
	นายบัว ศาส์คุปต์	ป.ท.		นายประกาศ วัชรภักย์	พ.ณ.
	นายสอาด ฉิมโฉม	ว.ศ.		ม.จ.ฉันทนากร วรวรรณ	ว.ศ.
	นายเล็ก อเนกบุญย์	ป.ช.		นายเอิบ แพทยานนท์	ป.ช.
	ม.จ.อดิศรานุวงศ์ สุขสวัสดิ์	ป.ช.		นายประสงค์ เศวดจินดา	ว.ศ.
	ม.ล.เจตน์ สุกข์สัน	ป.ช.		นายสนิท ฉิมโฉม	ว.ศ.
	ม.จ.รัชณีพัฒน์ รัชณี	พ.ณ.		ม.ร.ว.เทพฤทธิ์ เทวกุล	พ.ณ.
	นายใหญ่ียง เนียวกุล	ป.ท.		ม.ล.ฉาบชื่น กำภู	ป.ท.
				นายจินดา เกตุบุญญา	ป.ท.
				ม.จ.เจตนากร วรวรรณ	ว.ศ.
				นายสวัสดิ์ โดมม	ว.ศ.

๙			๑๐		
	ม.ร.ว.สง่า สุประดิษฐ์	ว.ศ.		ชั้น ๒	
	นายประสาร ลิ้มยวระ	ป.ช.		นายบุญทรง สง่าเมือง	ป.ท.
	นายสมนึก ตังคณะสิงห์	ว.ศ.		นายนวรรตน์ ไกรฤกษ์	ป.ท.
	นายสนั่น หุตะสิงห์	พ.ณ.		นายประพจน์ วัชรภักย์	พ.ณ.
	นายเจริญ รัตมิแพทย์	ป.ช.		ม.ร.ว.นิภัทร ลดาวัลย์	ป.ช.
	นายอุดม ประนิช	พ.ณ.		ม.จ.รุจยากร อภากร	ว.ศ.
	นายจินดา พร้อมเพ็รียงพันธ์	ป.ท.		ม.ร.ว.บรรพตทอง ทองใหญ่	ป.ท.
	ม.ร.ว.อาทิตย์ เกษมศรี	ป.ช.		นายรบ ศยามานนท์	ว.ศ.
	ม.จ.อุรุคินทร์ จันทรัต	ป.ช.		นายนนท์ ชัมพานนท์	ว.ศ.
	นายปกร ดุลยจินดา	ป.ท.		นายทองอยู่ สุวรรณมาลิก	พ.ณ.

๑๑			๑๒
นายสังข์ สัคันทรรัตน์	ว.ศ.		<u>ชั้น ๑</u>
นายระเบียบ สิงหลกะ	ป.ช.		
นายประดิษฐ์ บุญยั้งฐูล	ป.ท.	ม.ร.ว.อนุพร กฤดากร	พ.ณ.
นายสาโรช สุวรรณสุทธิ์	ป.ช.	นายเอี่ยม เทพหัสดิน ณ อยุธยา	ว.ศ.
นายขันพงษ์ สาครบุตร	ว.ศ.	นายอรรถ นาครทรรพ	ป.ท.
นายสมพงษ์ รัตนวราห	พ.ณ.	นายเจริญ ตันติวัฒน์	พ.ณ.
นายชวิน อมาตยกุล	พ.ณ.	นายพิมล บุณนาค	ว.ศ.
		นายเอียด นาครทรรพ	ป.ช.
		นายชินเล็ก บุณนาค	พ.ณ.
		นายเอียน ชัมพานนท์	ป.ท.
		นายออด ชาญเลขา	ว.ศ.
		นายอภัย อิศรภักดี	ป.ท.

๑๓			๑๔
ม.จ. ชุมปกบุตร ชุมพล	ป.ช.		<u>ชั้นเตรียม ๓</u>
ม.ร.ว. จุลทิศ เทวกุล	พ.ณ.	นายต๋อย ไชยสุต	ป.ท.
นายตั้ง ณ ป้อมเพ็ชร	ป.ช.	นายชุตี จุลละรัต	ว.ศ.
นายสุรัตน์ ควารณอม	ป.ท.	ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	ว.ศ.
ม.จ. การวิก จักรพันธ์	ป.ช.	นายผลพูน เทพหัสดิน ณ อยุธยา	ว.ศ.
นายสมจิตร สุหนทโรทก	ป.ท.	ม.จ. จันทรพัฒน์ รัชนี้	พ.ณ.
นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร	ป.ช.	นายกุศะ ปันยารชุน	ป.ช.
นายอวบ รัตนวณิช	พ.ณ.	นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร	ป.ช.
		นายชัตสวาท โชติกเสถียร	ป.ช.
		นายประเสริฐ กิมสุวรรณ	ป.ท.
		นายสำเภา ศยามานนท์	ว.ศ.

๑๕					
นายปาพ ฌบ้อมเพ็ชร	ป.ช.	ม.จ. อติวงศ์วิวัฒน์ สุริยง	ว.ศ.	๑๖	
นายประพนธ์ วัชรภักย์	พ.ณ.	ม.จ. สุริยทตต์รังสรรค์ สุริยง	ป.ท.		
นายผงาด มณฑาตุผลิน	พ.ณ.	นายบรรจง พิศาลบุตร	ป.ช.		
นายประสงค์ ฌระนอง	ว.ศ.	นายส่งสุข สาครบุตร	ว.ศ.		
ม.ร.ว. สังข์ดิศ ดิศกุล	ป.ช.	ม.จ. ศศวินทวิศาล จันทรทตต์	ป.ช.		
นายประสาร เศวตกนิษฐ	ป.ท.	นายเดือนจิตร บุษยากร	ว.ศ.		
นายสมัย เนียวกุล	ป.ท.	นายจรณย์ อากาศวรรณะ	พ.ณ.		
ม.ร.ว. ทวีวัฒยา เกษมศรี	ป.ช.	ม.จ. กิตติสุริโยภาส สุริยง	พ.ณ.		
นายอิศระ ยุกตะนันท์	พ.ณ.				
นายปมัย จันฉาย	ป.ช.				
นายบุญส่ง ฌลำปาง	ป.ท.				

๑๗					
	ชั้นเตรียม ๒				
นายสำรวล พุกกะถานนท์	ป.ท.	นายวิโรจ อมาตยกุล	ป.ช.	๑๘	
นายไสวรินทร์ เลขะวณิช	ว.ศ.	นายดารา อมาตยกุล	ป.ช.		
นายประสพ โตกะหุด	ป.ท.	นายระยัย อมาตยกุล	ป.ช.		
นายจิรันต์ร์ โชติกเสถียร	ป.ช.	นายจงรักษ์ สุนทรารชุน	พ.ณ.		
นายสมาน เนียวกุล	ป.ท.	ม.ร.ว. พร้อมวุฒิดิศ ดิศกุล	ว.ศ.		
นายประทีป ภัทรนาวิก	พ.ณ.	นายจ่านง เนียวกุล	ป.ท.		
นายอุทัย สาครวาสี	ป.ช.				
นายวิเชียร ทรรภลักษ์ณ	ป.ช.				
นายชอ ดารายน	ป.ช.				
นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์	พ.ณ.				

๑๙	<u>คณะปรัชาณุสาสน์</u>		๒๐
นายโอบบุญ วณิกกุล (ท.น.)	๒๔๖๙	ม.ล.เจตน์ สุทัศน์	๒๔๖๙
ม.จ.วีรดิศ ดิศกุล (ท.น.)	๒๔๖๙	นายเอิบ แพทยานนท์	๒๔๖๙
		นายประสาร ลีละยูวะ	๒๔๖๙
นายประสพศรี ชุนตระกูล	๒๔๖๙	นายเจริญ รัตมิแพทย์	๒๔๖๙
ม.ล.อุทัย นพวงศ์	๒๔๙๖	ม.ร.ว. อาจิต เกษมศรี	๒๔๖๙
นายสมนึก สุนทรโทก	๒๔๗๐	ม.จ. อรุณินทร์ จันทรทัต	๒๔๗๐
นายรักษ์ บัณยารชุน	๒๔๖๙	ม.ร.ว. นิภัสร์ ลดาวัลย์	๒๔๖๙
นายวิวัฒน์ ณ บ่อมเพ็ชร	๒๔๖๙	นายระเบียบ สิงหลกะ	๒๔๖๙
นายเครือ ทรรณลักษณ์	๒๔๖๙	นายสาโรช สุวรรณสุทธิ์	๒๔๖๙
นายเล็ก อเนกบุญย์	๒๔๗๐	นายเอียด นาครทรรพ	๒๔๖๙
ม.จ. อติศรานวงศ์ สุขสวัสดิ์	๒๔๗๐	ม.จ. ชุมปกบุตร ชุมพล	๒๔๖๙

๒๑		๒๒	
นายตั้ง ณ บ่อมเพ็ชร	๒๔๖๙	ม.จ. ศศวินทวิศาล จันทรทัต	๒๔๗๐
ม.จ. การวิก จักรพันธ์	๒๔๗๐	นายจิรันดร์ โชติกเสถียร	๒๔๖๙
นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร	๒๔๗๐	นายอุทัย สาครวาสี	๒๔๗๐
นายกุสะ บัณยารชุน	๒๔๖๙	นายวิเชียร ทรรณลักษณ์	๒๔๗๐
นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร	๒๔๖๙	นายชอ ดารายน	๒๔๗๐
นายชัตสวาท โชติกเสถียร	๒๔๖๙	นายวิโรจ อมาตยกุล	๒๔๗๐
นายปาฬ ณ บ่อมเพ็ชร	๒๔๖๙	นายดำรา อมาตยกุล	๒๔๗๐
ม.ร.ว. สังขดิศ ดิศกุล	๒๔๖๙	นายระยัป อมาตยกุล	๒๔๗๐
ม.ร.ว. ทวีวัฒนา เกษมศรี	๒๔๖๙		
นายปมัย จันฉาย	๒๔๖๙		
นายบรรจง พิศาลบุตร	๒๔๗๐		

๒๓	<u>คณะประทศสุนทรสาร</u>	๒๔	
นายถนิม ศิลปีกุล (ท.น.)	๒๔๖๙	นายนิกิจ อมาตยกุล	๒๔๖๙
นายยันต์ บุณนาค (ท.น.)	๒๔๖๙	นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์	๒๔๖๙
นายเมธี ดุลยจินดา	๒๔๗๐	นายบัว ศาลีคุปต์	๒๔๖๙
นายไพศิษฐ์ สุนนสุข	๒๔๖๙	นายใหญ่ยิ่ง เนียวกุล	๒๔๗๐
นายสมใจ เสฐียรโกเศศ	๒๔๖๙	ม.ล. ฉาบชื่น กำภู	๒๔๖๙
ม.ล. ฉายชื่น กำภู	๒๔๖๙	นายจินดา เกตุปัญญา	๒๔๖๙
นายถนัด ศิลปีกุล	๒๔๖๙	นายจินดา พร้อมเพรียงพันธ์	๒๔๖๙
ม.จ. วราธิวัติ จักรพันธ์	๒๔๖๙	นายปกกร ดุลยจินดา	๒๔๗๐
นายทองเต็ม วัชรเสถียร	๒๔๖๙	นายบุญทรง สง่าเมือง	๒๔๖๙
นายบำรุง สิงคาลวณิช	๒๔๖๙	นายนวรรตน์ ไกรฤกษ์	๒๔๖๙
		ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่	๒๔๖๙

๒๕		๒๖	
นายประดิษฐ บุญยัษฐล	๒๔๖๙	ม.จ. สุริยทัตต์รังสรรค์ สุริยง	๒๔๗๐
นายอรรถ นาครทรรพ	๒๔๖๙	นายสำรวล พุกกะณานนท์	๒๔๖๙
นายเอียน ชัมพานนท์	๒๔๖๙	นายประสพ โตกะหุด	๒๔๖๙
นายอภัย อิศรภักดี	๒๔๖๙	นายสมาน เนียวกุล	๒๔๖๙
นายสุรัตน์ ควรถนอม	๒๔๖๙	นายจำนง เนียวกุล	๒๔๗๐
นายสมจิตร สุนทรโรทก	๒๔๗๐		
นายด้อย ไชยสดี	๒๔๖๙		
นายประเสริฐ กิมสุวรรณ	๒๔๖๙		
นายประสาร เสวตกนิษฐ	๒๔๖๙		
นายสมัย เนียวกุล	๒๔๖๙		
นายบุญส่ง ฌ ลำปาง	๒๔๗๐		

๒๗	<u>คณะวิเศษศุภวาท์</u>		๒๘
นายเทวะมิตร กุญชรณอยุธยา (ท.น.)	๒๔๖๙	นายสอาด ฉิมโฉม	๒๔๖๙
นายเอียด บางยี่ขัน (ท.น.)	๒๔๖๙	ม.จ.ฉันทนากร วรวรรณ	๒๔๖๙
นายแจ่ม โคนม (ท.น.)	๒๔๖๙	นายประสงค์ เทวตจินดา	๒๔๖๙
		นายสนิท ฉิมโฉม	๒๔๖๙
		ม.จ.เจตนากร วรวรรณ	๒๔๖๙
นายศุขเลิศ สมิตะสิริ	๒๔๖๙	นายสวัสดิ์ โคนม	๒๔๖๙
นายคำนึ่ง ชาญเลขา	๒๔๖๙	ม.ร.ว.สง่า สุประดิษฐ์	๒๔๖๙
นายเลิศ อินทะรังษี	๒๔๖๙	นายสมนึก ตั้งคณะสิงห์	๒๔๖๙
นายจอนนี่ รอด	๒๔๗๐	ม.จ.รุจยากร อากาศ	๒๔๖๙
นายวงศ์ บุณนาค	๒๔๖๙	นายรบ ศยามานนท์	๒๔๖๙
นายสินธุ นรพัลลภ	๒๔๖๙	นายนนท์ ชัมพานนท์	๒๔๖๙
นายสุชาติ สุจริตกุล	๒๔๖๙		

๒๙		๓๐	
นายสังข์ สุกันทรรัตน์	๒๔๖๙	นายสังข์ สาครบุตร	๒๔๗๐
นายขันพงษ์ สาครบุตร	๒๔๗๐	นายเดือนจิตร บุษยากร	๒๔๗๐
นายเอ่อม เทพหัสดิน ณ อยุธยา	๒๔๖๙	นายไสวรินทร์ เลขะวงษ์	๒๔๖๙
นายพิมล บุณนาค	๒๔๖๙	ม.ร.ว.พร้อมวุฒิดิศ ดิศกุล	๒๔๗๐
นายออด ชาญเลขา	๒๔๖๙		
นายชุตี จุลละรัตน์	๒๔๖๙		
ม.ร.ว.ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	๒๔๖๙		
นายผลพูน เทพหัสดิน ณ อยุธยา	๒๔๖๙		
นายสำเภา ศยามานนท์	๒๔๖๙		
นายประสงค์ ณ ระนอง	๒๔๖๙		
ม.จ.อดิวงศ์วิวัฒน์ สุริยง	๒๔๗๐		

๓๑	คณะพาณิชย์สารวิเทศ	๓๒
	นายวิเชียร ศรีนทุ (ท.น.) ๒๔๖๙	นายประกิจ หุตะสิงห์ ๒๔๖๙
	ม.ร.ว. เทวไทย เทวกุล (ท.น.) ๒๔๖๙	ม.ร.ว. สอ้าน ลดาวัลย์ ๒๔๖๙
	นายมาโนช อิศรางกูร ณ อยุธยา ๒๔๖๙	นายจำนงค์ บัทมสิงห์ ณ อยุธยา ๒๔๖๙
	นายประกอบ หุตะสิงห์ ๒๔๖๙	นายพื่อน รัชฎานนท์ ๒๔๖๙
	นายชัช บุนนาค ๒๔๖๙	ม.จ. รัชนีพัฒน์ รัชนี ๒๔๖๙
	นายจักร์กฤษณ์ หงส์ไกร ๒๔๖๙	นายประภาศ วัชรภักย์ ๒๔๖๙
	นายยง เจียมไชยศรี ๒๔๖๙	ม.ร.ว. เทพฤทธิ์ เทวกุล ๒๔๖๙
	นายสมคิด สุนทรโรทก ๒๔๗๐	นายสนั่น หุตะสิงห์ ๒๔๖๙
	นายอุบล สุขษ์เจียร ๒๔๖๙	นายอุดม ประนิช ๒๔๖๙
	นายสมรรถ กาญจนโชติ ๒๔๖๙	นายประพจน์ วัชรภักย์ ๒๔๖๙
		นายทองอยู่ สุวรรณมาลิก ๒๔๖๙

๓๓	๓๔
นายสมพงษ์ รัตนวราห ๒๔๗๐	นายจรรย์ย์ อากาศวรรณะ ๒๔๗๐
นายชวิน อมาตยกุล ๒๔๗๐	ม.จ. กิติสุริโยภาส สุริยง ๒๔๗๐
ม.ร.ว. อนุพร กฤดากร ๒๔๖๙	นายประทีป ภัทรนาวิก ๒๔๗๐
นายเจริญ ตันติวิฑฒน์ ๒๔๖๙	นายประจักษ์ วิจารณ์ประดิษฐ์ ๒๔๗๐
นายชินเล็ก บุนนาค ๒๔๖๙	นายจรงค์ สุนทรารชุน ๒๔๗๐
ม.ร.ว. จุลทิศ เทวกุล ๒๔๖๙	
นายอวบ รัตนวณิช ๒๔๗๐	
ม.จ. จันทรพัฒน์ รัชนี ๒๔๖๙	
นายประพนธ์ วัชรภักย์ ๒๔๖๙	
นายผงาด มนธาตุผลิน ๒๔๖๙	
นายอิสระ ยกตะนันท์ ๒๔๖๙	

ว.๗ และ ส.๗ ได้ ๑๑ เล็ดถึงงานพิธีโรงเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

บัณฑิตวิทยาลัย

เล่ม ๔

ภาควิชาภาษา

พ.ศ. ๒๕๖๑

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ศรีหงส์

๑	อักษรย่อ	ชั้น ๔	๒
ป.ช.	คือ คณะปรีชาานุสาสน์		
ป.ท.	„ คณะประภตสุนทรสาร	ม.ร.ว.เทวไทย เทวกุล (ท.น.)	ต.ส.
ว.ศ.	„ คณะวิเศษศุภวัตร	นายเทวะมิตร กุญชร ณ อยุธยา	ต.ส.
ต.ส.	„ คณะตรีณसारวิศกรรม	นายถนิม ศิลปกุล (ท.น.)	ป.ท.
(ท.น.)	„ หัวหน้า	นายมานิช อิศรางกูร ณ อยุธยา	ต.ส.
		นายวิเชียร ศรีนทุ (ท.น.)	ป.ช.
		นายเมธี ดุลยจินดา	ป.ท.
		นายเทียน สุขะเนนย์	ว.ศ.
		นายประกอบ หุตะสิงห์ (ท.น.)	ต.ส.
		นายชัช บุนนาค	ต.ส.
		นายยง เจียมไชยศรี	ต.ส.

๓	<u>ชั้น ๗</u> <u>แผนกวิทยาศาสตร์</u>	๔	
นายจักรกฤษณ์ หงสไกร (ท.น.)	ต.ส.	นายโอบบบุญ วณิกกุล (ท.น.)	ป.ช.
นายคำนึ่ง ชาญเลา	ว.ศ.	นายสมใจ เสถียรโกเศศ	ป.ท.
นายเลิศ อินทะรังสี	ว.ศ.	นายไพศิษฐ์ สุขนสุข	ป.ท.
นายประสพศรี ชุนตระกูล	ป.ช.	ม.ล.อุทัย นพวงศ์	ป.ช.
นายสมนึก สุนทรโวก	ป.ช.	นายจอนนี รอร	ว.ศ.
		นายสมคิด สุนทรโวก	ต.ส.
		นายศุขเลิศ สมิตะศิริ	ต.ส.

๕	<u>ชั้น ๖</u>	๖	
นายสมรรถ กาญจนโชติ	ต.ส.	นายวิวัฒน์ ฌบ้อมเพ็ชร	ป.ช.
ม.จ.วีรดิศ ดิศกุล (ท.น.)	ป.ช.	นายสินธุ นรพัลลภ	ว.ศ.
นายรักษ์ บันยารชุน	ป.ช.	นายทองเดิม วัชรเสถียร	ป.ท.
นายอุบล สุขษ์เรีเยร	ต.ส.	นายนิกิจ อมาตยกุล	ป.ท.
นายแจ่ม โตนม (ท.น.)	ว.ศ.	นายประกิจ หุตะสิงห์	ต.ส.
นายถนัด ศิลปกุล (ท.น.)	ป.ท.	ม.ล.เจตน์ สุทัศน์	ป.ช.
ม.ล.ฉายชน กำภู	ป.ท.	ม.ร.ว.สอ้าน ลดาวัลย์	ต.ส.
นายวงศ์ บุนนาค (ท.น.)	ว.ศ.	นายสอาด ฉิมโฉม	ว.ศ.
นายยันต์ บุนนาค (ท.น.)	ป.ท.	นายบำรุง สิงคาลฉนิช	ป.ท.
ม.จ.วราธิวัติ จักรพันธ์	ป.ท.	ม.จ.รัชนี้พัฒน์ รัชนี้	ต.ส.

๗		๘	
นายใหญ่ยิ่ง เนียวกุล	ป.ท.	นายนรินทร์ อัมพุด	ว.ศ.
นายจำนงค์ ปัทมสิงห์ ณ อยุธยา	ต.ส.	ม.ร.ว.ศุภผล นันทวัน	ป.ช.
นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์	ป.ท.		
นายพื่อน รัชฎานนท์	ต.ส.		
ม.จ.อดิศรานวงศ์ สุขสวัสดิ์	ป.ช.		
นายเครีอ ทรรณลักษณ์	ป.ช.		
นายเล็ก อเนกบุญย์	ป.ช.		
นายประสาน อุณหนนท์	ป.ช.		
นายสมาน ฐูปคุปต์	ว.ศ.		
นายจินดา ศรีนทุ	ป.ช.		
นายวิโรจน์ จันทนภุมมะ	ต.ส.		

๙	๕ ขป ๔	๑๐	
นายประสงค์ เสวตจินดา	ว.ศ.	นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร	ป.ช.
ม.จ.เจตนากร วรวรรณ	ว.ศ.	ม.ร.ว.สง่า สุประติษฐ์	ว.ศ.
ม.จ.อรุณดิษฐ์ จันทรทัต	ป.ช.	ม.ร.ว.เทพฤทธิ์ เทวกุล	ต.ส.
ม.จ.ฉันทนากร วรวรรณ	ว.ศ.	นายสมนึก ตังคะมะสิงห์	ว.ศ.
นายจินดา พร้อมเพ็รียงพันธ์ุ	ป.ท.	นายประสาร ลีละยูวะ	ป.ช.
นายสนิท ฉิมโถม	ว.ศ.	นายนวรรตน์ ไกรฤกษ์	ป.ท.
นายจินดา เกตุปัญญา	ป.ท.	นายสาโรช สุวรรณสุทธิ์	ป.ช.
นายสวัสดิ์ โดนม	ว.ศ.	นายประพจน์ วัชรภักย์	ต.ส.
ม.ร.ว.อาจิตร เกษมศรี	ป.ช.	นายประหยัด สวัสดิ์ชูโต	ต.ส.
ม.ล.ฉาบชื่น กำภู	ป.ท.		

๑๑	<u>ชั้น ๓</u>			๑๒
นายปกร ดุลยจินดา		ป.ท.	นายสังข์ สุคันธรัต	ว.ศ.
ม.จ. รุจยากร อากาศ		ว.ศ.	นายชวิน อมาตยกุล	ต.ส.
ม.ร.ว. นิภัสร์ ลดาวัลย์		ป.ช.	นายบุญทรง สง่าเมือง	ป.ท.
นายนนท์ ชัมพานนท์		ว.ศ.	นายออด ชาญเลขา	ว.ศ.
นายรบ ศยามานนท์		ว.ศ.	นายเอียน ชัมพานนท์	ป.ท.
ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่		ป.ท.	นายอรรถ นาครทรรพ	ป.ท.
นายขันพงษ์ สาครบุตร		ว.ศ.	นายจรัล บุรณะนนท์	ป.ท.
นายระเบียบ สิงหลกะ		ป.ช.	นายวงศ์ สิ้นธุพันธ์	ว.ศ.
นายประดิษฐ์ บุญยัชชูล		ป.ท.		
นายสมพงษ์ รัตนวราห		ต.ส.		

๑๓	<u>ชั้น ๒</u>			๑๔
นายอภัย อิศรภักดี		ป.ท.	นายแจ่ม นาทะทัต	ว.ศ.
นายอวบ รัตนวงษ์		ต.ส.	นายเอียด นาครทรรพ	ป.ช.
นายพิมล บุณนาค		ว.ศ.	ม.ร.ว. ทวีวัฒนา เกษมศรี	ป.ช.
นายสมจิตร์ สุนทรโรทก		ป.ท.	นายบรรจง พิศาลบุตร	ป.ช.
ม.จ. ชุมปกบุตร ชุมพล		ป.ช.	ม.จ. อติวงศ์วิสวัสดิ์ สุริยง	ว.ศ.
ม.ร.ว. อนุพร กฤดากร		ต.ส.	ม.จ. ศศวิญทวิศาล จันทรทัต	ป.ช.
ม.ร.ว. จุลทิศ เทวกุล		ต.ส.	นายสงสุข สาครบุตร	ว.ศ.
นายสุรัตน์ ควรรณอม		ป.ท.	ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	ว.ศ.
นายชินเล็ก บุณนาค		ต.ส.	ม.ร.ว. สังขติศ ดิศกุล	ป.ช.
นายมังกรแก้ว ไชติกเสถียร		ป.ช.	นายชาติสวัสดิ์ ไชติกเสถียร	ป.ช.
			นายชัตสวาท ไชติกเสถียร	ป.ช.

๑๕		๑๖
นายวิชา เทพหัสดิน ณ อยุธยา	ต.ส.	<u>ชั้น ๑</u>
นายสมพล แฝงสภา	ป.ท.	นายปาพ ณ บ่อมเพ็ชร
นายสำราญ กัลยาณมิตร	ป.ท.	นายกุศะ ปิ่นยารชุน
		นายสำเภา ศยามานนท์
		นายปมัย จันฉาย
		นายบุญส่ง ณ ลำปาง
		นายสมชัย เนี่ยวกุล
		นายเดือนจิตร บุษยากร
		นายอิสระ ยุกตะนันท์
		นายกลศ ไชยสุต
		นายผลพูน เทพหัสดิน ณ อยุธยา

๑๗		๑๘
นายผองาด มนธาตุผลิน	ต.ส.	<u>ชั้นประถม ๓</u>
นายประเสริฐ กิมสุวรรณ	ป.ท.	นายอุทัย สาครวาสี
นายประพนธ์ วัชรภักย์	ต.ส.	นายจรรย์นตร์ โชติกเสถียร
นายประสงค์ ณ ระนอง	ว.ศ.	นายชอ ดารายน
นายจรณีย์ อากาศวรรณะ	ต.ส.	นายสำรวล พุกกะณานนท์
ม.จ. จันทรพัฒน์ รัชนี้	ต.ส.	นายวิเชียร ทรรภลักษ์ณ
ม.จ. สุริยทัตต์รังสรรค์ สุริยง	ป.ท.	นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์
ม.จ. กิตติสุริโยภาส สุริยง	ต.ส.	นายจรงักษ์ สุนทรารชุน
นายประसार เศวตกนิษฐ	ป.ท.	นายไสวรินทร์ เลขะวณิช
นายประทีป ภัทรนาวิก	ต.ส.	นายสมาน เนี่ยวกุล
นายน้อย ปาณิกบุตร	ป.ช.	นายจำนง เนี่ยวกุล
๑๘		ม.ร.ว. พรหมวุฒินิติศ ติศกุล
นายนิกสม เศรษฐ์	ป.ช.	นายกุศิก ตรอดเตอร์
		นายประกอบ เกตุเลขา

๒๑

คณะปรัชาวุสาสน์

นายวิเชียร ศรีนทุ (ท.น.)

นายโอบบญ วณิกกุล (ท.น.)

ม.จ. วีรดิศ ดิศกุล (ท.น.)

นายประสพศรี ฮุนตระกูล

นายสมนึก สุนทรโทก

ม.ล. อุทัย นภวงศ์

นายรักษ บัณยารชุน

นายวิวัฒน์ ฌ บ้อมเพ็ชร

ม.ล. เจตน์ สุทัศน์

ม.จ. อติศรานวงศ์ สุขสวัสดิ์

๒๒

นายเครือ ทรรณกษณ์

นายเล็ก อเนกบุญย์

นายประสาน อุนหนันท์

ม.ร.ว. ศุภผล นันทวัน

นายจินดา ศรีนทุ

ม.จ. อรุณินทร์ จันทรทัต

ม.ร.ว. อาจิตร เกษมศรี

นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร

นายประสาร ลีละยูงะ

นายสาโรช สุวรรณสุทธิ

ม.ร.ว. นิภัสร์ ลดาวัลย์

๒๓

นายระเบียบ สิงหลกะ

ม.จ. ชุมปกบุตร ชุมพล

นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร

นายเอี้ยต นาคกรทรรพ

ม.ร.ว. ทวีวัฒยา เกษมศรี

นายบรรจง พิศาลบุตร

ม.จ. ศศวินพิศาล จันทรทัต

ม.ร.ว. สังขดิศ ดิศกุล

นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร

นายชัตสวาท โชติกเสถียร

นายปาพ ฌ บ้อมเพ็ชร

๒๔

นายกฤษะ บัณยารชุน

นายปมัย จันฉาย

นายน้อย ปาณิกบุตร

นายนิกสม เศรษฐ์

นายอุทัย สาครวาสี

นายจิรันต์ โชติกเสถียร

นายชอ ดารายน

นายวิเชียร ทรรณกษณ์

๒๕

คณะประทีตสุนทรสาร

นายถนิต ศิลป์กุล (ท.น.)

นายยันต์ บุณนาค (ท.น.)

นายถนัด ศิลป์กุล (ท.น.)

นายเมธี ดุลยจินดา

นายสมใจ เสถียรโกเศศ

นายไพศิษฐ์ สุนนสุข

ม.ล. ฉายชน ก่าภู

ม.จ. วราธิวัติ จักรพันธ์

นายทองเต็ม วัชรเสถียร

นายนิกิจ อมาตยกุล

๒๖

นายบำรุง สิงคาลวณิช

นายใหญ่ยิ่ง เนียวกุล

นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์

นายจินดา พร้อมเพรียงพันธ์

นายจินดา เกตุปัญญา

ม.ล. ฉายชน ก่าภู

นายนวรรตน์ ไกรฤกษ์

นายปกร ดุลยจินดา

ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่

นายประดิษฐ บุญยั้งฐูล

นายบุญทรง สง่าเมือง

๒๗

นายเอียน ชัมพานนท์

นายอรรด นาคกรทรรพ

นายจรัส บุรณะนนท์

นายอภัย อิศระภักดี

นายสมจิตร สุนทรโรทก

นายสุรัตน์ ควรดนอม

นายสมพล แพ่งสภา

นายสำราญ กัลยาณมิตร

นายบุญส่ง ฉล่ำปาง

นายสมัย เนียวกุล

นายกลศ ไชยสุต

๒๘

นายประเสริฐ กิมสุวรรณ

ม.จ. สร้อยทตวิงสรรค์ สร้อย

นายประสาร เสวตกนิษฐ์

นายสำรวล พุกกะณานนท์

นายสมาน เนียวกุล

นายจำนง เนียวกุล

นายประกอบ เกตุเลขา

๒๙

คณะวิเศษศกวัตร

นายวงศ์ บุณนาค (ท.น.)

นายแจ่ม โคนม (ท.น.)

นายเทียน สุขะเนนย์

นายคำนึ่ง ชาญเลขา

นายเลิศ อินทะรังสี

นายจอห์น รอท

นายสินธุ นรพัลลภ

นายสอาด ฉิมโฉม

นายสมาน ฐูปุคต์

นายนรินทร์ อัมพุด

๓๐

นายประสงค์ เทวดจินดา

ม.จ.เจตนากร วรวรรณ

ม.จ.ฉันทนากร วรวรรณ

นายสนิท ฉิมโฉม

นายสวัสดิ์ โคนม

ม.ร.ว.สง่า สุประดิษฐ์

นายสมนึก ตังคะณะสิงห์

ม.จ.รุจยากร อภากร

นายนนท์ ชัมพานนท์

นายรบ ศยามานนท์

๓๑

นายขันพงษ์ สาครบุตร

นายสังข สุกันธวัต

นายออด ชาญเลขา

นายวงศ์ สินธุพันธ์

นายพิมล บุณนาค

นายแจ่ม นาคะทัต

ม.จ.อดิวงศ์วิสวัสดิ์ สุริยง

นายสังสุข สาครบุตร

ม.ร.ว.ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล

นายสำเภา ศยามานนท์

นายเดือนจิตร ปุขยากร

๓๒

นายผลพูน เทพทัตติน ฌอยุธยา

นายประสงค์ ณะระนอง

นายไสวรินทร์ เลขะวณิช

ม.ร.ว.พร้อมวุฒิดิศ ดิศกุล

นายกุศิก ตรีอดเตอร์

๓๓

คณะกรรมการ

ม.ร.ว. เทวไทย เทวกุล (ท.น.)
 นายประกอบ หุตะสิงห์ (ท.น.)
 นายจักร์กฤษณ์ หงส์ไกร (ท.น.)

นายเทวะมิตร กุญชร ณ อยุธยา
 นายมานิช อิศรางกูร ณ อยุธยา
 นายชัย บุนนาค
 นายยง เจียมไชยศรี
 นายสมคิด สุนทรโรทก
 นายศุขเลิศ สมิตะศิริ
 นายสมรรถ กาญจนโชติ

๓๔

นายอุบล สุขชัยเรือง
 นายประกิจ หุตะสิงห์
 ม.ร.ว. สอ้าน ลดาวัลย์
 ม.จ. รัชนี้พัฒน์ รัชนี้
 นายจำนงค์ ปัทมสิงห์ ณ อยุธยา
 นายพ็อน รัชฎานนท์
 นายวิโรจน์ จันทนภุมมะ
 ม.ร.ว. เทพฤทธิ์ เทวกุล
 นายประพจน์ วัชรากัย
 นายประหยัด สวัสดิ์ชูโต
 นายสมพงษ์ รัตนวราห

๓๕

นายชวิน อมาตยกุล
 นายอวบ รัตนวิเศษ
 ม.ร.ว. อนุพร กฤดากร
 ม.ร.ว. จุลทิศ เทวกุล
 นายชินเล็ก บุนนาค
 นายวิชา เทพหัสดิน ณ อยุธยา
 นายอิสระ ยุกตะนันท์
 นายผงาด มนธาตุผลิน
 นายประพนธ์ วัชรากัย
 นายจรรย์ย์ อากาศวรรณะ
 ม.จ. จันทรพัฒน์ รัชนี้

๓๖

ม.จ. กิตติสริโยภาส สุริยง
 นายประทีป ภัทรนาวิก
 นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์
 นายจรงค์ สุนทรารชุน

ทีมกีฬาของคณะประเทาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ร.๒๑๗๑ ซึ่งเล่นแข่งกับคณะอื่นๆ ของโรงเรียน ภายใต้อาณัติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และ พระบรมราชินี - รัชกาลที่ ๙ ในวันอาทิตย์โรงเรียน ร.๒๑๗๑

๑. นิกิต อมาตยกุล ๒. นันท สิงตาสอนิธ ๓. นวรัตน์ ไกรฤกษ์ ๔. ทอริม วีระเสกข์ ๕. จินดา พรหมเพ็ญพันธ์
 ๖. ไผ่ย้อย นิบบกุล ๗. ธนิม ตีลปุกุล ๘. ไพศิษฐ์ สุขแดนสูง ๙. ยี่น้า บุญนาค ๑๐. สัมป นิบบกุล ๑๑. เมธี อุดมจินตนา ๑๒. ศนิภา ตีลปุกุล

ราชภัฏวิทยาลัย

บัญชีนักเรียน

เล่ม ๕

ภาควิชาบุขุา

พ.ศ. ๒๔๗๒

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ศรีหงส์

๑

อักษรย่อ

ป.ช.	คือ	คณะปรีชาโนสาสน์
ป.ท.	„	คณะประทัดสุนทรสาร
ว.ศ.	„	คณะวิเศษศุภวัตร
ช.ก.	„	คณะช่วงเกษตรศิลปการ
(ท.น.)	„	หัวหน้า

๒

ชั้น ๘

แผนกวิทยาศาสตร์

นายคำนึ่ง	ชาญเลขา (ท.น.)	ว.ศ.
นายจักรกฤษณ์	หงส์ไกร (ท.น.)	ช.ก.
นายเลิศ	อินทะรังสี (ท.น.)	ว.ศ.
นายสมนึก	สุนทรโรทก (ท.น.)	ป.ช.
นายประสพศรี	ขุนตระกูล	ป.ช.

๓	ชั้น ๘	แผนกกลาง	๕
		นายโอบบุญ วณิกกุล (ท.น.)	ป.ช.
		นายสมใจ เสถียรโกเศศ (ท.น.)	ป.ท.
		นายไพศิษฐ์ สุมนสุข (ท.น.)	ป.ท.
		นายจอห์นนี่ รอด	ว.ศ.
		ม.ล.อุทัย นพวงศ์ (ท.น.)	ป.ช.
		นายสมคิด สุนทรโทก	ช.ก.
		นายศุขเลิศ สมิตะสิริ (ท.น.)	ช.ก.
		นายสมรรถ กาญจนโชติ (ท.น.)	ช.ก.
		นายแจ่ม โตนม (ท.น.)	ว.ศ.
๔		นายรักษ์ ปันยารชุน (ท.น.)	ป.ช.
		นายอุบล สุขชัยเรือง	ช.ก.
		นายวงศ์ บุณนาค (ท.น.)	ว.ศ.
		นายถนัด ศิลปกุล (ท.น.)	ป.ท.
		นายอุดม ยอดมณี	ช.ก.
		นายประเสริฐ ชาญวิจิตร	ป.ช.
		นายฉลอง ไชยพานิช	ช.ก.
		ชั้น ๗	๖
		แผนกกลาง	
		ม.ล. ฉายชื่น กำภู	ป.ท.
		นายยันต์ บุญนาค (ท.น.)	ป.ท.
		ม.จ. วราธิวัต จักรพันธ์	ป.ท.

๗	ชั้น ๖	๘
	นายสินธุ นรพัลลภ	ว.ศ.
	นายวิวัฒน์ ฌบ้อมเพชร	ป.ช.
	นายสอาด ฉิมโฉม	ว.ศ.
	นายทองเต็ม วัชรเสถียร	ป.ท.
	นายนิกิจ อมาตยกุล	ป.ท.
	นายสมาน ฐปคุปต์	ว.ศ.
	นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์	ป.ท.
	นายจินดา ศรีนทุ	ป.ช.
	นายบำรุง สิงคาลวณิช	ป.ท.
	นายใหญ่ยิ่ง เนียวกุล	ป.ท.
	ม.ล.เจตน์ สุทัศน์	ป.ช.
	ม.ร.ว. สอ้าน ลดาวัลย์	ช.ก.
	นายวิโรจน์ จันทนภุมมะ (ท.น.)	ช.ก.
	นายเล็ก อเนกบุญย์	ป.ช.
	นายทน จารุศร	ป.ช.
	ม.ร.ว. ศุภผล นันทวัน	ป.ช.
	นายประสาน อุดหนุนันท์	ป.ช.
	นายนรินทร์ อัมพุด	ว.ศ.
	นายสาโรช สุวรรณสุทธิ์	ป.ช.
	นายประพจน์ วัชรภักย์	ช.ก.
	นายนวัตน์ ไกรฤกษ์	ป.ท.
	นายบุญยง ศิริจรรยา	ป.ช. ๘

๑๐

ชั้น ๕

ม.จ.อดิศรานุวงศ์ ศุขสวัสดิ์	ป.ช.
นายเครือ ทรรณลักษณ์	ป.ช.
นายประสงค์ เศวตจินดา	ว.ศ.
ม.จ.เจตนากร วรวรรณ	ว.ศ.
นายสวัสดิ์ โคนม	ว.ศ.
นายจินดา เกตุปัญญา	ป.ท.
ม.จ.ฉันทนากร วรวรรณ	ว.ศ.
นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร	ป.ช.
นายสนิท ฉิมโฉม	ว.ศ.
ม.จ.อุรคินทร์ จันทรัต	ป.ช.

๑๑

นายจินดา พร้อมเพรียงพันธ์	ป.ท.
นายประสาร ลีละยูวะ	ป.ช.
ม.ร.ว.สง่า สุประดิษฐ์	ว.ศ.
ม.ล.ฉาบชื่น กำภู	ป.ท.
นายสมนึก ตังคณะสิงห์	ว.ศ.
ม.ล.ประภักดิ์ นพวงศ์	ป.ช.
นายยอดใจ ชูโต	ป.ช.
นายบุญประสิทธิ์ นวลแข	ป.ท.
นายแจ่ม อินทาบัจ	ช.ก.
นายเกษม จิตตยะโสทร	ว.ศ.

๑๒

ชั้น ๔

นายมนัส วัฒนนะ	ป.ท.
นายออด ชาญเลขา	ว.ศ.
ม.ร.ว. นิภัทร ลดาวัลย์	ป.ช.
นายรบ ศยามานนท์	ว.ศ.
ม.จ. รุจยากร อากาศ	ว.ศ.
นายเอียน ชัมพานนท์	ป.ท.
นายนนท์ ชัมพานนท์	ว.ศ.
ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่	ป.ท.
นายระเบียบ สิงหลกะ	ป.ช.
นายอรรถ นาคทรพร	ป.ท.

๑๓

นายขันพงษ์ สาครบุตร	ว.ศ.
นายสมพงษ์ รัตนวราห	ช.ก.
นายจรัล บุรณะนนท์	ป.ท.
นายวงศ์ สินธุพันธ์	ว.ศ.
นายประดิษฐ์ บุญยั้งฐูล	ป.ท.
นายปกร ดุลยจินดา	ป.ท.
นายสังข์ สุกันทรวัต	ว.ศ.
นายชวิน อมาตยกุล	ช.ก.
นายอวบ รัตนวณิช	ช.ก.
นายสำราญ กัลยาณมิตร	ป.ท.
นายเชื้อทิพย์ โชติกเสถียร	ป.ช.

๑๔			๑๕
นายอภัย อิศรภักดี	ป.ท.	<u>ชั้น ๓</u>	
ม.จ. ชุ่มปกบุตร ชุ่มพล	ป.ช.	นายชะอืด ไชยสุด	ป.ท.
นายสงสุข ศาครบุตร	ว.ศ.	ม.ร.ว. อนุพร กฤดากร	ช.ก.
นายพิมล บุณนาค	ว.ศ.	นายบรรจง พิศาลบุตร	ป.ช.
นายฉันท์ ชวกุล	ป.ช.	ม.ร.ว. ทวีวัฒนา เกษมศรี	ป.ช.
นายประเทือง อังศ์สิงห์	ว.ศ.	ม.จ. ศศวินทวิศาล จันทรทัต	ป.ช.
นายเพ็ญ สุขนสุข	ว.ศ.	ม.จ. อติวงศ์วิสวัสดิ์ สุริยง	ว.ศ.
		นายแฉล้ม นาทะทัต	ว.ศ.
		นายเกียรติ บุญเกียรติ	ป.ท.
		ม.ร.ว. สังขติศ ดิศกุล	ป.ช.
		นายมังกรแก้ว ไชติกเสถียร	ป.ช.

๑๖			๑๘
ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	ว.ศ.	<u>ชั้น ๒</u>	
นายชัตสวาท ไชติกเสถียร	ป.ช.	นายปมัย จันฉาย	ป.ช.
นายเอียด นาครทรรพ	ป.ช.	นายวิชา เทพหัสดิน ณ อยุธยา	ช.ก.
นายสมพล แห่งสภา	ป.ท.	นายผลพูน เทพหัสดิน ณ อยุธยา	ว.ศ.
นายชาติสวัสดิ์ ไชติกเสถียร	ป.ช.	นายกลศ ไชยสุด	ป.ท.
นายบุญส่ง ฅล่ำปาง	ป.ท.	นายประสาร เสวตกะนิษฐ์	ป.ท.
นายสำเภา ศยามานนท์	ว.ศ.	นายกฤษะ ปันยารชุน	ป.ช.
นายปาพ ฅ ป้อมเพ็ชร	ป.ช.	นายจรณีย์ อากาศวรรณะ	ช.ก.
นายอิสระ ยุกตะนันท์	ช.ก.	ม.จ. จันทรพัฒน์ รัชนี้	ช.ก.
นายสมัย เนี่ยวกุล	ป.ท.	นายประพนธ์ วัชรภักย์	ช.ก.
นายประทีป ภักทรนาวิก	ช.ก.	นายประเสริฐ กิมสุวรรณ	ป.ท.
นายละออ จันท์ประภากรณ์	ว.ศ.		
๑๗			

๑๙			๒๐
นายประสงค์ ณะระนอง	ว.ศ.	นายไสวรินทร์ เลขะวนิช	ว.ศ.
นายน้อย ปาณิกบุตร	ป.ช.	นายจรงค์ สุนทรารชุน	ช.ก.
ม.จ. กิติสุริโยภาส สุริยง	ช.ก.	นายกุลพัทธ์ บุนนาค	ว.ศ.
ม.จ. สุริยทตวรรษวรรค์ สุริยง	ป.ท.	นายโกวิท อัครนนท์	ป.ท.
นายนิกสม เศษรฤทธิ	ป.ช.	นายนิเวศน์ สุขานุสาสน์	ว.ศ.
นายอุทัย สาครวาสี	ป.ช.		
นายอุดม จินดาวณิก	ว.ศ.		
นายกุศิก ตรอดเตอร์	ว.ศ.		
ม.จ. วิสุทธิเกษม เกษมสันต์	ช.ก.		
นายชอ ดารายน	ป.ช.		
นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์	ช.ก.		

๒๑			๒๒
	ชั้น ๑		
นายวิเชียร ทรรณลักษณ์	ป.ช.	นายสมัค เนี้ยวกุล	ป.ท.
นายสมาน เนี้ยวกุล	ป.ท.	นายยูเนียร์ ลิ้มปี่ชาติ	ช.ก.
นายจิรันดร์ โชติกเสถียร	ป.ช.	นายเกษม เนี้ยวกุล	ป.ท.
นายสำรวล พุกกะธานนท์	ป.ท.		
นายจำนง เนี้ยวกุล	ป.ท.		
นายประกอบ เกตุเลขา	ป.ท.		
นายปัทม์ ปัทม์ฐาน	ว.ศ.		
ม.ร.ว. พร้อมวุฒิติศ ติศกุล	ว.ศ.		
นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก	ว.ศ.		
นายสิทธิชัย อัครนนท์	ป.ท.		

๒๓	๒๔
<u>คณะปริชานศาสตร์</u>	
นายโอบบุญ วลิกกุล (ท.น.)	นายทน จารุศร
นายสมนึก สุนทรโรทก (ท.น.)	ม.ร.ว. ศุภผล นันทวัน
ม.ล. อุทัย นพวงศ์ (ท.น.)	นายประสาน อุดมหนักันท์
นายรักษ์ ปันยารชุน (ท.น.)	นายสาโรช สุวรรณสุทธิ
	นายบุญยง ศิริจรรยา
นายประสพศรี สุนทระกุล	ม.จ. อติศรานวงศ์ สุขสวัสดิ์
นายประเสริฐ ชาญวิจิตร	นายเครือ ทรรณลักษณ์
นายวิวัฒน์ ฌ บ่อมเพ็ชร	นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร
นายจินดา ศรีนทุ	ม.จ. อรุณินทร์ จันทรทัต
ม.ล. เจตน์ สุกัสน์	นายประสาร ลีละยูวะ
นายเล็ก อเนกบุญย์	ม.ล. ประภักดิ์ นพวงศ์

๒๕	๒๖
นายยอดใจ ชูโต	นายชัตสวาท ไชติกเสถียร
ม.ร.ว. นิภัสร์ ลดาวัลย์	นายเอียด นาครทรรพ
นายระเบียบ สิงหลกะ	นายชาติสวัสดิ์ ไชติกเสถียร
นายเชื้อทิพย์ ไชติกเสถียร	นายปาพ ฌ บ่อมเพ็ชร
ม.จ. ชุมปกบุตร ชุมพล	นายปมัย จันฉาย
นายจันท์ ชวกุล	นายกุศะ ปันยารชุน
นายบรรจง พิศาลบุตร	นายน้อย ปาณิกบุตร
ม.ร.ว. ทวีวัฒนา เกษมศรี	นายนิกสม เศรษฐ์
ม.จ. ศศินทวิศาล จันทรทัต	นายอุทัย สาครวาลี
ม.ร.ว. สังขติศ ดิศกุล	นายชอ ดารายน
นายมังกรแก้ว ไชติกเสถียร	นายวิเชียร ทรรณลักษณ์
	นายจรรย์นตร์ ไชติกเสถียร ๒๗

๒๘

คณะประทัดสุนทรสาร

นายยันต์ บุนนาค (ท.น.)
 นายถนัด ศิลปกุล (ท.น.)
 นายสมใจ เสถียรโกเศศ (ท.น.)
 นายไพศิษฐ์ สุ่มนสุข (ท.น.)
 ม.ล. ฉายชื่น กำภู
 ม.จ. วราธิวัต จักรพันธ์
 นายทองเต็ม วัชรเสถียร
 นายนิกิจ อมาตยกุล
 นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์
 นายบำรุง สิงคาลวณิช

๒๙

นายใหญ่ยิ่ง เนี้ยวกุล
 นายนวรรตน์ ไกรฤกษ์
 นายจินดา เกตุปัญญา
 นายจินดา พร้อมเพรียงพันธ์
 ม.ล. ฉายชื่น กำภู
 นายบุญประสิทธิ์ นวลแข
 นายมนัส วัฒนนะ
 นายเอียน ชัมพานนท์
 ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่
 นายอรรถ นาคทรพรพ
 นายจรัล บุรณะนนท์

๓๐

นายประดิษฐ์ บุญยัษฐ
 นายปกร ดุลยจินดา
 นายสำราญ กัลยาณมิตร
 นายอภัย อิศระภักดี
 นายชะอืด ไชยสุต
 นายเกียรติ บุญยเกียรติ
 นายสมพล แผงสภา
 นายบุญส่ง ฒล่ำปาง
 นายสมัย เนี้ยวกุล
 นายกลศ ไชยสุต
 นายประสาร เสวตกะนิษฐ์

๓๑

นายประเสริฐ กิมสุวรรณ
 ม.จ. สุริยทัตต์รังสรรค์ สุริยง
 นายโกวิท อัครนนท์
 นายสมาน เนี้ยวกุล
 นายสำรวล พุกกะฉานนท์
 นายจ่านง เนี้ยวกุล
 นายประกอบ เกตุเลขา
 นายสิทธิชัย อัครนนท์
 นายสมัค เนี้ยวกุล
 นายเกษม เนี้ยวกุล

๓๒	๓๓
<u>คณะวิเศษศุภวัตร</u>	
นายวงศ์ บุณนาค (ท.น.)	ม.จ. เจตนากร วรวรรณ
นายแจ่ม โคนม (ท.น.)	นายสวัสดิ์ โคนม
นายคำนึ่ง ชาญเลขา (ท.น.)	ม.จ. ฉันทนากร วรวรรณ
นายเลิศ อินทะรังสี (ท.น.)	นายสนิท จิมโฉม
นายจอห์น รอท	ม.ร.ว. สง่า สุประดิษฐ์
นายสินธุ นรพัลลภ	นายสมนึก ตังคะมะสิงห์
นายสะอาด จิมโฉม	นายเกษม จิตตยะไศธร
นายสमान ฐูปคุปต์	นายอ้อต ชาญเลขา
นายนิรันทร อัมพุล	นายรบ ศยามานนท์
นายประสงค์ เสวตจินดา	ม.จ. รุจยากร อากาศ
	นายนนท์ ชัมพานนท์

๓๔	๓๕
นายขันพงษ์ สาครบุตร	นายละออ จันท์ประภากรณ์
นายวงศ์ สินธุพันธ์	นายผลพูน เทพหัสดิน ณ อยุธยา
นายสังข สุคันทรัต	นายประสงค์ ณะระนอง
นายสงสุข สาครบุตร	นายอุดม จินดาวงศ์
นายพิมล บุณนาค	นายกุศิก ตรอดเตอร์
นายประเทือง อังศุสิงห์	นายไสวรินทร์ เลชะวงษ์
นายเพ็ญ สุมนสุข	นายกุลพัทธ์ บุณนาค
ม.จ. อติวงศ์วิสวัสดิ์ สุริยง	นายนิเวศน์ สุขานุสาสน์
นายเฉลิม นาทะกัต	นายปัทม์ ปัทมชฎาน
ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	ม.ร.ว. พรหมวุฒิดิศ ดิศกุล
นายสำเภา ศยามานนท์	นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก

๓๖

คณะช่วงเกษตรศิลปการ

นายจักรกฤษณ์ หงสไกร (ท.น.)

นายศุขเลิศ สมิตะสิริ (ท.น.)

นายสมรรถ กาญจนโชติ (ท.น.)

นายวิโรจน์ จันทนภุมมะ (ท.น.)

นายสมคิด สุนทรโรทก

นายอุบล สุขษ์เรี๋ยร

นายอุดม ยอดมณี

นายฉลอง ไชยพานิช

ม.ร.ว. สอ้าน ลดาวัลย์

นายประพจน์ วัชรากัย

๓๗

นายแจลัม อินทาปัจ

นายสมพงษ์ รัตนวราท

นายชวิน อมาตยกุล

นายอวบ รัตนวนิช

ม.ร.ว. อนุพร กฤดากร

นายอิศระ ยุกตะนันท์

นายประทีป ภัทรนาวิก

นายวิชา เทพหัสดิน ณ อยุธยา

นายจรรย์ย์ อากาศวรรณะ

ม.จ. จันทรพัฒน์ รัชนี้

นายประพนธ์ วัชรากัย

๓๘

ม.จ. กิตติสุริโยภาส สุริยง

ม.จ. วิสุทธิเกษม เกษมสันต์

นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์

นายจงรักษ์ สุนทรารชุน

นายยูเนียร์ ลิมปี่ชาติ

นักกรีฑา วิทยาลัยครู จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วชิรราชวิทยาลัย

บัญชีนักเรียน

เล่ม ๖

ภาควิชาบุขุา

พ.ศ. ๒๔๗๓

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ชีวิตชน

ชั้น ๘

แผนกวิทยาศาสตร์

อักษรย่อ

ป.ช.	คือ	คณะปริชาณุศาสน์
ป.ท.	„	คณะประทัดสุนทรสาร
ส.ธ.	„	คณะสนธิวิทยาพัฒน์
อ.ศ.	„	คณะอังกศรึกสการ
(ท.น.)	„	หัวหน้า

นายสมนึก สุนทรโรทก (ท.น.)	ป.ช.
นายถนัต ศิลปิกุล (ท.น.)	ป.ท.
นายวงศ์ บุณนาค (ท.น.)	ส.ธ.
นายประเสริฐ ชาญวิจิตร (ท.น.)	ป.ช.
นายพิศณุ ฌถलग	อ.ศ.
นายฉลอง ไชยพานิช	อ.ศ.

๓	<u>ชั้น ๘</u> <u>แผนกกลาง</u>	๔	<u>ชั้น ๗</u> <u>แผนกวิทยาศาสตร์</u>
นายสมรรถ กาญจนโชติ (ท.น.)	อ.ศ.	นายวิวรรณ ฌ บ่อมเพ็ชร	ป.ช.
ม.ล.อุทัย นพวงศ์ (ท.น.)	ป.ช.	นายบำรุง สิงคาลวณิช	ป.ท.
นายแจ่ม โคนม (ท.น.)	ส.ธ.	นายทองเต็ม วัชรเสถียร	ป.ท.
ม.จ.วราภิติ จักรพันธ์	ป.ท.	นายจินดา ศรีนทุ	ป.ช.
ม.ล.ฉายชื่น กำภู (ท.น.)	ป.ท.	นายทน จารุศร	ป.ช.
นายยันต์ บุณนาค (ท.น.)	ป.ท.	นายสาโรช สุวรรณสุทธิ์	ป.ช.
นายมงคล ทิพยมณฑล	ป.ท.	นายนวรรต ไกรฤกษ์	ป.ท.
		นายสอาด ฉิมโฉม	ส.ธ.
		นายประพจน์ วัชรภักย์	อ.ศ.

๕	<u>ชั้น ๗</u> <u>แผนกกลาง</u>	๖	
ม.ร.ว.ศุภผล นันทวัน	ป.ช.	นายสินธุ์ นรพัลลภ	ส.ธ.
ม.ร.ว.สอาน ลดาวัลย์	อ.ศ.	ม.ล.เจตน์ สุกตน์	ป.ช.
นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์	ป.ท.	นายสมาน รูปคุปต์ (ท.น.)	ส.ธ.
นายกิมเฮียน กลกิจ	อ.ศ.	นายประสาน อุณหนันทน์	ป.ช.
นายประดิษฐ์ สิทธิไชย	ส.ธ.	นายบุญยง ศิริจรรยา	ป.ช.
นายพร ฆเถลา	ป.ช.	นายใหญ่ยิ่ง เนียวกุล	ป.ท.
		นายนรินทร์ อัมพม	ส.ธ.
		นายเล็ก อเนกบุญย์	ป.ช.
		นายวินิจ สาริกะภูติ	อ.ศ.

๗	๕ ชั้น ๖		๘
ม.จ. อรุณินทร์ จันทาทัด	ป.ช.	นายเครือ ทรรณลักษณ์	ป.ช.
นายจินดา เกตุปัญญา	ป.ท.	นายสนิท จิมโฉม	ส.ธ.
นายประสงค์ เศรษฐจินดา	ส.ธ.	นายแจ่ม อินทาปัจ	อ.ศ.
ม.จ. อติศรานวงศ์ สุขสวัสดิ์	ป.ช.	ม.ล. ฉาบชื่น กำภู	ป.ท.
นายสวัสดิ์ โดนม	ส.ธ.	นายสมนึก ดังคณะสิงห์	ส.ธ.
นายเกษม จิตตยะไศธร	ส.ธ.	ม.ล. ประภักดิ์ นพวงศ์	ป.ช.
นายประสาร ลีละยูวะ	ป.ช.	ม.ร.ว. สง่า สุประดิษฐ์	ส.ธ.
นายจินดา พรหมเพ็ญพันธ์	ป.ท.	นายอุ้มบุญ วณิชกุล	ป.ช.
นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร	ป.ช.	นายบุญพิศ เนตร์เสนี	อ.ศ.
นายบุญประสิทธิ์ นวลแข	ป.ท.	นายบัน สว่างพงศ์	อ.ศ.
		นายบำรุง อินทรสูตร	ร.ศ.
		ม.จ. บุญไศลกเกษม เกษมศรี	ป.ท. ๙

๑๐	๕ ชั้น ๕		๑๑
นายยอดใจ ชูโต	ป.ช.	นายระเบียบ สิงหลกะ	ป.ช.
นายเอียน ขัมพานนท์	ป.ท.	นายอภัย อิศรภักดี	ป.ท.
นายออด ชาญเลขา	ส.ธ.	นายนนท์ ขัมพานนท์	ส.ธ.
ม.ร.ว. นิภัสร์ ลดาวัลย์	ป.ช.	นายปกร ดุลยจินดา	ป.ท.
นายสมพงษ์ รัตนวราห	อ.ศ.	นายอรรถ นาคกรทรรพ	ป.ท.
นายรบ ศยามานนท์	ส.ธ.	ม.จ. ชุ่มปกบุตร ชุ่มพล	ป.ช.
นายสำราญ กัลยาณมิตร	ป.ท.	นายพิมล บุนนาค	ส.ธ.
นายเชือกทิพย์ โชติกเสถียร	ป.ช.	นายประดิษฐ์ บุญยัษฐล	ป.ท.
ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่	ป.ท.	นายสังข สุกันธรัตน์	ส.ธ.
นายอวบ รัตนวงษ์	อ.ศ.	นายเพ็ญ สุ่มนสุข	ส.ธ.
นายสุปรีย์ สาริกะภูติ	อ.ศ.	นายบุญชอบ อิมพิทักษ์	ส.ธ.
นายสวัสดิ์ ทังสุภิต	ป.ช.	๑๒ นายฉันท ชวกุล	ป.ช.
		นายมนัส วัฑฒนะ	ป.ท.

๑๓	ชั้น ๔		๑๔
นายอาทิตย์ อินทรทัต	อ.ศ.	ม.ร.ว.สังขติศ ดิศกุล	ป.ช.
นายชระอิต ไชยสุต	ป.ท.	นายสมพล แพ่งสภา	ป.ท.
นายบรรจง พิศาลบุตร	ป.ช.	นายแจลัม นาตะทัต	ส.ธ.
นายเกียรติ บุญเกียรติ	ป.ท.	นายบุญส่ง ฅนลำปาง	ป.ท.
ม.ร.ว. ทวีวัฒนา เกษมศรี	ป.ช.	ม.จ.อดิวงค์วิวัฒน์ สุริยง	ส.ธ.
ม.จ.ศศินทวิศาล จันทรรทัต	ป.ช.	นายปาฬ ฅนบ่อมเพ็ชร	ป.ช.
ม.ร.ว.อนุพร กฤดากร	อ.ศ.	นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร	ป.ช.
นายชัตสวาท โชติกเสถียร	ป.ช.	นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร	ป.ช.
นายสำเภา ศยามานนท์	ส.ธ.	นายเอียด นาครทรรพ	ป.ช.
นายประทีป ภัทรนาวิก	อ.ศ.	ม.ร.ว.ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	ส.ธ.
นายสงิต ควรรแสวง	อ.ศ.	นายละออ จันทรประภากรณ์	ส.ธ.
นายพิริยะ บุญยะผลึก	ส.ธ.	๑๕ นายสมัย เนียวกุล	ป.ท.
		นายสมบัติ ยอดมณี	อ.ศ.

๑๖	ชั้น ๓		๑๗
นายนิเวศน์ สุขานุศาสน์	ส.ธ.	นายอุทัย สาครวาสี	ป.ช.
นายปมัย จันฉาย	ป.ช.	ม.จ.กิตติสุริโยภาส สุริยง	อ.ศ.
นายประวัตติ อิกสุ	ป.ท.	นายน้อย ปาณิกบุตร	ป.ช.
นายโกวิทย์ อัครวนนท์	ป.ท.	นายประพนธ์ วัชรากัย	อ.ศ.
นายอุดม จินดาวณิก	ส.ธ.	นายประเสริฐ กิมสุวรรณ	ป.ท.
นายจรรย์ย์ อากาศวรรณะ	อ.ศ.	นายประสงค์ ฅนระนอง	ส.ธ.
นายชอ ดารายน	ป.ช.	ม.จ.สุริยทัตรังสรรค์ สุริยง	ป.ท.
นายวิชา เทพหัสดิน ณ อยุธยา	อ.ศ.	นายกฤษ ปันยารชุน	ป.ช.
นายจงจักษ์ สุนทรารชุน	อ.ศ.	นายกฤตกร ตรอดเตอร์	ส.ธ.
นายกลศ ไชยสุต	ป.ท.	นายนิกสม เศรษฐฤทธิ์	ป.ช.
		นายไสวรินทร์ เลขะวณิช	ส.ธ.

๑๘		๑๙	
		ชั้น ๒	
นายประสาร เศวตกะนิษฐ	ป.ท.	นายปัทม์ ปัทม์ฐาน	ส.ธ.
นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์	อ.ศ.	นายสิทธิชัย อัครนนท์	ป.ท.
ม.จ.วิสุทติกษม เกษมสันต์	อ.ศ.	นายสำรอล พุกกะณานนท์	ป.ท.
นายพร้อม ณ ถกลาง	ป.ช.	นายจำนง เนียวกุล	ป.ท.
นายจุฬ วาจานนท์	อ.ศ.	นายสมาน เนียวกุล	ป.ท.
นายไพบุลย์ ยอดมณี	อ.ศ.	นายวิเชียร ทรรณลักษณ์	ป.ช.
นายเทิน สุขะเนนย์	ส.ธ.	นายจิรันดร โชติกเสถียร	ป.ช.
นายประชุม กิมเคย	อ.ศ.	นายยูเนียร์ ลิ้มปี่ชาติ	อ.ศ.
		นายอิทธิ รัตนวิเศษ	ส.ธ.
		นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก	ส.ธ.

๒๑		๒๐	
		ชั้น ๑	
นายเกษม เนียวกุล	ป.ท.	ม.ล.ปัทม มาลากุล	อ.ศ.
นายสมัค เนียวกุล	ป.ท.	ม.ร.ว.อุไรศิลา ทองใหญ่	อ.ศ.
นายอินทัย บุณนาค	ส.ธ.	นายสุจิตต บุรณนนท์	ป.ท.
ม.ร.ว.พร้อมวุฒิดิศ ดิศกุล	ส.ธ.	นายเขตร์ สุกันธรัตน์	ส.ธ.
นายนิรุช ไกรฤกษ์	ป.ท.	นายรำไผญ์ ไวดี	อ.ศ.
นายเสนอ เนียวกุล	ป.ท.	นายศุจินต์ เนตรารคม	อ.ศ.
นายพิฑฒพงค์ สุกันธน์ ณ อัยรยา	ส.ธ.		๒๒
นายจารุ บุณนาค	ส.ธ.	นายรำไพ ไวดี	ป.ท.
ม.จ.พีริยดิศ ดิศกุล	อ.ศ.	นายวิวัติ ศรีเสวก	อ.ศ.
นายชวณะ จามรมาน	ป.ท.	นายจรัสพงศ์ อิศรางกูร ณ อัยรยา	อ.ศ.
		นายกรุ่ม สุรนนท์	ส.ธ.

๒๓	๒๔
<u>คณะปรัชาณุสาสน์</u>	
นายสมนึก สุนทรโรทก (ท.น.)	นายบุญยง ศิริจรรยา
ม.ล.อุทัย นพวงศ์ (ท.น.)	นายเล็ก อเนกบุญย์
นายประเสริฐ ชาญวิจิตร (ท.น.)	นายพร ณ ถลาง
นายวิวรรธน์ ณ บ่อมเพ็ชร	ม.จ. อรุณินทร์ จันทรทัต
นายจินดา ศรีนทุ	ม.จ. อติศรานวงศ์ สุขสวัสดิ์
นายทน จารุศร	นายประสาร ลีละยวง
นายสาโรช สุวรรณสุทธิ์	นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร
ม.ร.ว. ศุภผล นันทวัน	นายเครือ ทรรณภักษ์
ม.ล.เจตน์ สุทัศน์	ม.ล. ประภักดิ์ นพวงศ์
นายประสาน อุณหนันท์	นายอัมบุญ วณิกกุล
	นายยอดใจ ชูโต

๒๕	๒๖
ม.ร.ว. นิภัสร์ ลดาวัลย์	นายปาฬ ณ บ่อมเพ็ชร
นายเชื้อทิพย์ โชติกเสถียร	นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร
นายระเบียบ สิงหลกะ	นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร
ม.จ. ชุมปุกบุตร ชุมพล	นายเอียด นาคทรรพ
นายฉันท ชวกุล	นายปมัย จันฉาย
นายสวัสดิ์ ทังสุภูติ	นายชอ ดารายน
นายบรรจง พิศาลบุตร	นายอุทัย สาครวาสี
ม.ร.ว. ทวีวัฒนา เกษมศรี	นายน้อย ปาณิกบุตร
ม.จ. ศศินทวิศาล จันทรทัต	นายกฤษะ ปันยารชุน
นายชัตสวาท โชติกเสถียร	นายนิกสม เศษรฤทธิ
ม.ร.ว. สังขติศ ดิศกุล	นายพร้อม ณ ถลาง
	นายวิเชียร ทรรณภักษ์ ๒๗
	นายจิรันดร โชติกเสถียร

๒๘

คณะประหัตสุนทรสาร

นายยันต์ บุณนาค (ท.น.)
 นายถนัด ศิลปกุล (ท.น.)
 ม.ล. ฉายชื่น กำภู (ท.น.)
 ม.จ. วราธิวัต จักรพันธ์
 นายมงคล ทิพยมณฑล
 นายบำรุง สิงคาลวณิช
 นายทองเต็ม วัชรเสถียร
 นายนวัต ไกรฤกษ์
 นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์
 นายใหญ่ยิ่ง เนียวกุล

๒๙

นายจินดา เกตุปัญญา
 นายจินดา พร่อมเพ็รียงพันธ์
 นายบุญประสิทธิ์ นวลแข
 ม.ล. ฉายชื่น กำภู
 ม.จ. บุญโศลกเกษม เกษมศรี
 นายเอียน ชัมพานนท์
 นายสำราญ กัลยาณมิตร
 ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่
 นายอภัย อิศรภักดี
 นายปกร ดุลยจินดา
 นายอรรณ นาคกรทรพ

๓๐

นายประดิษฐ์ บุณยัษฐิต
 นายมนัส วัชฌนะ
 นายชะเอ็ด ไชยสัด
 นายเกียรติ บุญเกียรติ
 นายสมพล แผงสภา
 นายบุญส่ง ฌ ล้ำปาง
 นายสมัย เนียวกุล
 นายประวัต อิกสุ
 นายโกวิทย์ อ้วนนนท์
 นายกลศ ไชยสัด
 นายประเสริฐ กิมสุวรรณ

๓๑

นายประสาร เสวตกะนิษฐ์
 นายสิทธิชัย อ้วนนนท์
 ม.จ. สุริยทัตต์รังสรรค์ สุริยง
 นายสำรวล พุกกะฉานนท์
 นายจำนง เนียวกุล
 นายสมาน เนียวกุล
 นายสุจิตต บวรฉนนท์
 นายเกษม เนียวกุล
 นายสมัค เนียวกุล
 นายนิรุช ไกรฤกษ์
 นายเสนอ เนียวกุล
 นายชวณะ จามรมาน
 นายรำไพ ไวดี ๓๒

๓๓	๓๔
<u>คณะสันธิวิทยาพัฒนา</u>	
นายวงศ์ บุณนาค (ท.น.)	นายสนธิ จิมโฉม
นายแจ่ม โตนม (ท.น.)	นายสมนึก ตังคะสิงห์
นายสมาน ฐุภุคต์ (ท.น.)	ม.ร.ว. สง่า สุประดิษฐ์
นายสอาด จิมโฉม	นายออด ชาญเลขา
นายประดิษฐ์ สิทธิไชย	นายรบ ศยามานนท์
นายสินธุ นรพัลลภ	นายนนท์ ชัมพานนท์
นายนรินทร์ อัมพูน	นายพิมล บุณนาค
นายประสงค์ เสวตจินดา	นายสังข สุคันธรัต
นายสวัสดิ์ โตนม	นายเพ็ญ สุขนสุข
นายเกษม จิตตยะโสทร	นายบุญชอบ อัมพิทักซ์
	นายสำเภา ศยามานนท์

๓๕	๓๖
นายเฉลิม นาฑะทัต	นายปัทม์ ปัทมขุฐาน
ม.จ. อติวงศ์วิวัฒน์ สุริยง	นายอิทธิ รัตนวิช
ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก
นายละออ จันท์ประภากรณ์	นายเขตร์ สุคันธรัต
นายพิริยะ บุญยะผลึก	นายอิโนทัย บุณนาค
นายนิเวศน์ สุขานุศาสน์	ม.ร.ว. พร้อมวุฒิดิศ ดิศกุล
นายอุดม จินดาวุฒิ	นายพัชฌาพงศ์ สุทัศน์ ฌอยุธยา
นายประสงค์ ณะระนอง	นายจารุ บุณนาค
นายกุติก ทรอตเตอร์	นายกรุ่ม สุรนันทน์
นายไสวรินทร์ เลขะวิช	
นายเทิน สุขะเนนย์	

<p>๓๗</p> <p><u>คณะองค์การ</u></p> <p><u>นายสมรรถ กาญจนโชติ (ท.น.)</u></p> <p>นายพิศณุ ฅกลาง นายฉลอง ไชยพาณิชย์ นายประพจน์ วัชรภักย์ ม.ร.ว. สอ้าน ลดาวัลย์ นายกิมเฮียน กลกิจ นายวินิจ สาริกะภูติ นายแจลัม อินทาบัจ นายบุญพิศ เนตร์เสนี นายบุน สว่างพงศ์</p>	<p>๓๘</p> <p>นายบำรุง อินทรสูต นายสมพงษ์ รัตนวราท นายอวบ รัตนวณิช นายสุปรีย์ สาริกะภูติ นายอาทิตย์ อินทรทัต ม.ร.ว. อนนพร กฤดากร นายประทีป ภัทรนาวิก นายสมบัติ ยอดมณี นายสิงัด ควรแสง นายจรรย์ย์ อากาศวรรณะ นายวิชา เทพหัสดิน ณ อยุธยา</p>
---	---

<p>๓๙</p> <p>นายจรงค์ษ์ สุนทรารชุน ม.จ. กิตติสุริโยภาส สุริยง นายประพนธ์ วัชรภักย์ นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์ ม.จ. วิสุทธิเกษม เกษมสันต์ นายจุฬ วาจานนท์ นายไพบูลย์ ยอดมณี นายประชุม กิมเคย นายยูเนียร์ ลิมป้าชาติ ม.ล. ปัทม มาลากุล ม.ร.ว. อุไรศิลา ทองใหญ่</p>	<p>๔๐</p> <p>นายวิวัติ ศรีเสวก นายรำไรมัญญ์ วัตติ นายศุจินต์ เนตราคม ม.จ. พีริยติศ ดิศกุล นายจรัสพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา</p>
--	--

ใครเป็นใคร - ดุเอาเอง

พวกเราก็เป็นลูกเสียด้วย

ลพบุรี - ที่หมาย

มหาวิทยาลัย

บัณฑิตนักเรียน

เล่ม ๗

ภาควิสาขบูชา

พ.ศ. ๒๔๗๔

พิมพ์ที่โรงพิมพ์อักษรนิติ

๑

ชั้น ๘

แผนกวิทยาศาสตร์

อักษรย่อ

ป.ช. คือ คณะปริชานุสาสน์

ป.ท. „ คณะประทัตสุนทรสาร

ส.ธ. „ คณะสันธิวิทยาพัฒน์

อ.ศ. „ คณะอังกศรึกสิการ

(ท.น.) „ หัวหน้า

นายนวรรต ไกรฤกษ์ ป.ท.

นายสาโรช สุวรรณสุทธิ์ (ท.น.) ป.ช.

นายบำรุง สิงคาลวณิช (ท.น.) ป.ท.

นายทน จารุศร ป.ช.

นายทองเดิม วัชรเสถียร (ท.น.) ป.ท.

นายประพจน์ วัชรภักย์ (ท.น.) อ.ศ.

นายจินดา ศรีนทุ (ท.น.) ป.ช.

นายสอาด นิยมโฉม (ท.น.) ส.ธ.

๒	๓
	๕ ชั้น ๘ <u>แผนกกลาง</u>
นายประดิษฐ์ สิทธิชัย ส.ธ.	นายใหญ่ยิ่ง เนียวกุล (ท.น.) ป.ท.
ม.ร.ว.ศุภผล นันทวัน ป.ช.	นายวิวรรณ ฌ บ่อมเพ็ชร ป.ช.
นายกิมเฮียน กลกิจ (ท.น.) อ.ศ.	นายบุญยง ศิริจรรยา ป.ช.
นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์ (ท.น.) ป.ท.	นายประสาน อุนหนันท์ ป.ช.
	นายสมาน รูปคุปต์ (ท.น.) ส.ธ.
	นายเล็ก อเนกบุญย์ (ท.น.) ป.ช.
	นายนรินทร์ อัมพรม ส.ธ.
	ม.ล.เจตน์ สุทัศน์ ป.ช.

๔	๕
๕ ชั้น ๗ <u>แผนกวิทยาศาสตร์</u>	
นายประสงค์ เศวตจินดา ส.ธ.	นายสนิท ฉิมโฉม ส.ธ.
นายกำแหง พลังกูร อ.ศ.	ม.ร.ว.สง่า สุประดิษฐ์ (ท.น.) ส.ธ.
นายสวัสดิ์ โคนม ส.ธ.	ม.ล.ประภัทร์ นพวงศ์ ป.ช.
นายประสาร ลีละยุวะ ป.ช.	ม.ล.ฉาบชื่น กำภู ป.ท.
นายเกษม จิตตะยโสธร ส.ธ.	นายสมภัทร บุรวาศ ป.ช.
นายจินดา เกตุปัญญา ป.ท.	
นายเครือ ทรรณลักษณ์ ป.ช.	
ม.จ.อุรคินทร์ จันทรัต ป.ช.	

๖	ชั้น ๗	๘
	แผนกกลาง	
	ม.จ. บุญไศลเกษม เกษมศรี	ป.ท.
	ม.จ. อติศรานุวงศ์ สุขสวัสดิ์	ป.ช.
	นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร	ป.ช.
	นายสมนึก ตังคละสิงห์	ส.ธ.
	นายจินดา พร่อมเพ็รียงพันธ์	ป.ท.
	นายบุญประสิทธิ์ นวลแข	ป.ท.
	นายบุญสว่างพงศ์	อ.ศ.
	นายบำรุง อินทรสุด	อ.ศ.
	นายแจ่ม อินทาปัจ	อ.ศ.
	๗ นายอุ่มบุญ วัฒนิกกุล	ป.ช.
		นายเอียน ขัมพานนท์
		นายออด ชาญเลขา
		ม.ร.ว. นิภัทร์ ลดาวัลย์
		นายอรรณ นาคกรทรรพ
		นายรบ ศยามานนท์
		นายสมพงษ์ รัตนาราท
		นายเชื้อทิพย์ โชติกเสถียร
		นายนนท์ ขัมพานนท์
		ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่

๙		๑๐
	นายอภิ อิศรภักดี	ป.ท.
	นายสวัสดิ์ ทังสุภูมิ	ป.ช.
	นายยอดใจ ชูโต	ป.ช.
	ม.จ. ชุมปกบุตร ชมพล	ป.ช.
	นายบุญชอบ อัมพิกฤษ์	ส.ธ.
	นายสุปรีดี สาริกะภูติ	อ.ศ.
	นายสมนึก นินนาท	ส.ธ.
	นายพิมพ์ล บุญนาค	ส.ธ.
	นายอวบ รัตนวิเศษ	อ.ศ.
	นายมนัส วัฒนนะ	ป.ท.
		นายระเบียบ สิงห์โลหะ
		นายปกร ดุลยจินดา
		นายเพ็ญ สุขนสุข
		นายสังข สุกันธรวัต
		นายอานนท์ บุญยัยรัฐ
		นายสำราญ กัลยาณมิตร
		นายฉันท ชวกุล
		นายวงศ์ สินธุพันธ์
		นายสมบัติ ยอดมณี
		นายชะอืด ไชยสงค์
		นายฉาย สิริสิงห์

๑๑	<u>ชั้น ๕</u>			๑๒
ม.จ. ศศวินทุวิศาล จันทรทัต	ป.ช.	นายแจลัม นาทะทัต	ส.ธ.	
นายประทีป ภัทรนาวิน	อ.ศ.	นายปาพ ณ บ่อมเพ็ชร	ป.ช.	
นายเกียรติ บุญเกียรติ	ป.ท.	นายสำเภา ศยามานนท์	ส.ธ.	
นายพิริยะ บุญยะผลึก	ส.ธ.	นายชัตสวาท โชติกเสถียร	ป.ช.	
ม.จ. อติวงศ์วิวัฒน์ สุริยง	ส.ธ.	นายบุญส่ง ณ ลำปาง	ป.ท.	
ม.ร.ว. ทวีวัฒนา เกษมศรี	ป.ช.	ม.ร.ว. สังขติศ ดิศกุล	ป.ช.	
นายสมพล แห่งสภา	ป.ท.	นายสิงโต ควรแสง	อ.ศ.	
นายอาทิตย์ อินทรทัต	ป.ท.	นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร	ป.ช.	
นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร	ป.ช.	ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	ส.ธ.	
		นายเอียด นาคทรพรพ	ป.ช.	

๑๓		<u>ชั้น ๔</u>	๑๔
นายละออ จันท์ประกาศณ์	ส.ธ.	นายสมมารต สงวนศุข	อ.ศ.
นายสมัย เนียวกุล	ป.ท.	นายประวัตติ อิกสุ	ป.ท.
นายบรรจง พิศาลบุตร	ป.ช.	นายนิเวศน์ สุขานุศาสน์	ส.ธ.
นายปลื้ม ปุณศรี	อ.ศ.	นายอุดม จินดาวงศ์	ส.ธ.
นายประสิทธิ์ พรหมสาขา	ป.ท.	นายเทิน สุขะเนนย์	ส.ธ.
ณ สกลนคร		นายน้อย ปาณิกบุตร	ป.ช.
		นายปมัย จันฉาย	ป.ช.
		นายโกวิทย์ อัครนนท์	ป.ท.
		นายวิชา เทพหัสดิน ณ อยุธยา	อ.ศ.

๑๕		๑๖	
นายกลศ ไชยสุด	ป.ท.	นายประเสริฐ กิมสุวรรณ	ป.ท.
นายประพนธ์ วัชรภักย์	อ.ศ.	นายกฤษ บัณยารชุน	ป.ช.
นายไพบุลย์ ยอดมณี	อ.ศ.	ม.จ. กิติสุริโยภาส สุริยง	อ.ศ.
นายจรรย์ย์ อากาศวรรณะ	อ.ศ.	นายประสงค์ ณะระนอง	ส.ร.
นายจุฬ วาจานนท์	อ.ศ.	ม.จ. วิสุททิเกษม เกษมสันต์	อ.ศ.
นายไสวรินทร์ เลขะวงษ์	ส.ร.	นายจรงค์ สุนทรารชุน	อ.ศ.
นายบรรเจิด พลังกูร	อ.ศ.	นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์	อ.ศ.
นายชอ ดารายน	ป.ช.	ม.จ. สุริยทัตต์รังสรรค์ สุริยง	ป.ท.
นายประชุม กิมเคย	อ.ศ.	นายกติก ทรอตเตอร์	ส.ร.
นายอุทัย สาครวาสี	ป.ช.	นายนักสม เศรษฐ์	ป.ช.

๑๗		๑๘	
		ชั้น ๓	
นายประสาร เศวตกะนิษฐ	ป.ท.	นายปัทม์ ปัทม์ฐาน	ส.ร.
นายพร้อม ณ ถกลาง	ป.ช.	นายวิเชียร ทรภักษ์	ป.ช.
นายประมวญ รังสีคุต	ป.ช.	นายศุจินต์ เนตราคม	อ.ศ.
นายประชา สุนทรสุด	ป.ท.	นายสำรวล พุกกะณานนท์	ป.ท.
นายเจือ สุวรรณทัต	ป.ช.	นายสุก เสนะวัต	อ.ศ.
นายสนั่น อินทรสุด	ป.ช.	นายสมาน เนียวกุล	ป.ท.
		นายสิทธิชัย อัครานนท์	ป.ท.
		นายยูเนียร์ ลิ้มปิชาติ	อ.ศ.
		นายเชตร์ สุคันธวัต	ส.ร.

๑๙		๒๑	
		<u>ชั้น ๒</u>	
นายจิรันตร์ โชติกเสถียร	ป.ช.	นายเกษม เนียวกุล	ป.ท.
นายอิทธิ รัตนวิช	ส.ธ.	ม.จ. พีรยติศ ดิศกุล	อ.ศ.
ม.ร.ว. อุไรศิลา ทองใหญ่	ป.ท.	นายจาร์ บุนนาค	ส.ธ.
นายสุจิตต บุรณนนท์	ป.ท.	นายจรัสพงษ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา	อ.ศ.
นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก	ส.ธ.	นายพัชฌพงษ์ สุทัศน์ ณ อยุธยา	ส.ธ.
นายจำนง เนียวกุล	ป.ท.	นายชวนะ จามรมาน	ป.ท.
นายสุธี นิโครธานนท์	อ.ศ.	นายนิรุช ไกรฤกษ์	ป.ท.
นายสวน เสนะวัต	อ.ศ.	นายสโรจน์ ประทุมรัตน์	อ.ศ.
นายไววัฒน์ ไวกุศล	อ.ศ.	นายกรุ่ม สุรนันทน์	ส.ธ.
๒๐ ม.ร.ว. ไกรเทพวงศวิจิต เทวกุล	ส.ธ.		

๒๒		๒๔	
		<u>ชั้น ๑</u>	
นายราไพ วัตติ	ป.ท.	ม.ร.ว. คำพันธ์ ทองแถม	อ.ศ.
นายวิวัติ ศรีเสวก	อ.ศ.	นายเสนอ เนียวกุล	ป.ท.
นายสมัค เนียวกุล	ป.ท.	นายประมิตร หุตะสิงห์	ส.ธ.
นายอินทัย บุนนาค	ส.ธ.	นายวิโรจน์ รัชชชธา	ส.ธ.
ม.ร.ว. พรหมวุฒิศ ดิศกุล	ส.ธ.	นายเสมอ ตัญจะเสน	อ.ศ.
นายโลหะ ณะตะกั่วทุ่ง	อ.ศ.	ม.จ. เปรมประสิทธิ์ เกษมสันต์	อ.ศ.
นายทาป อัครรักษ์	ส.ธ.		
นายประวิช สิบบุญเรือง	อ.ศ.		
นายชัยพันธ์ จันทรสนธิ	ป.ท.		
นายช่อม จันทรสนธิ	ป.ท.		
๒๓ นายแก้ว หงสไกร	อ.ศ.		

<p>๒๕</p> <p style="text-align: center;"><u>คณะปรัชาณุสาสน์</u></p> <p>นายสาโรช สุวรรณสุทธิ (ท.น.) นายเล็ก อเนกบุญย์ (ท.น.) <u>นายจินดา ศรีนทุ</u> (ท.น.)</p> <p>นายทน จารุศร ม.ร.ว.ศุภผล นันทวัน นายวิวรรธน์ ฌบ้อมเพ็ชร์ นายบุญยง ศิริจรวยา นายประสาน อรรถนันทน์ ม.ล.เจตน์ สุกทัศน์</p>	<p>๒๖</p> <p>นายประสาร ลีระยุวะ นายเคื้อ ทรรณลักษณ์ ม.จ.อรุดิินทร์ จันทรทัต ม.ล.ประภัทร์ นพวงศ์ ม.จ.อดิศรานวงศ์ สุขสวัสดิ์ นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร นายอุมบุญ วณิกกุล ม.ร.ว.นิภัทร์ ลดาวัลย์ นายเชื้อทิพย์ โชติกเสถียร นายสวัสดิ์ ทังสุภูติ นายเจื้อ สุวรรณทัต นายสนัน อินทรสุต</p>
---	--

<p>๒๗</p> <p>นายยอดใจ ชูโต ม.จ.ชุมปกบุตร ชุมพล นายระเบียบ สิงหลกะ นายฉนัท์ ชวกุล ม.จ.ศตวินทวิศาล จันทรทัต ม.ร.ว.ทวีวัฒยา เกษมศรี นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร นายปาพ ฌบ้อมเพ็ชร์ นายชัดสวาท โชติกเสถียร ม.ร.ว.สังขติศ ดิศกุล นายวิเชียร ทรรณลักษณ์ นายจิรันตร์ โชติกเสถียร</p>	<p>๒๘</p> <p>นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร นายเอียด นาคทรพรพ นายบรรจง พิศาลบุตร นายน้อย ปาณิกบุตร นายปมัย จันฉาย นายชอ ดารายน นายอุทัย साครวสี นายกุศะ ปันยารชุน นายนักสม เศษรฤทธิ นายพร้อม ฌกลาง นายสมักร บูราวาศ นายประมวญ รังสิคุด</p>
---	---

๓๐	๓๑
<u>คณะประทศสุนทรสาร</u> นายใหญ่ยิ่ง เนี้ยวกุล (ท.น.) นายทองเต็ม วัชรเสถียร (ท.น.) นายบุญโรจน์ ไกรฤกษ์ (ท.น.) นายบำรุง สิงคาลวณิช (ท.น.) นายนวรรต ไกรฤกษ์ นายจินดา เกตุปัญญา ม.ล. ฉาบชื่น ก่าภู ม.จ. บุญโศลกเกษม เกษมศรี นายจินดา พร้อมเพรียงพันธ์	นายบุญประสิทธิ์ นวลแข นายเอียน ชัมพานนท์ นายอรรถ นาครทรรพ ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่ นายอภัย อิศรภักดี นายมนัส วัฑฒนะ นายปกร ดุลยจินดา นายอานนท์ บุญยัษฐิต นายสำราญ กัลยาณมิตร นายชะอืด ไชยสุต นายสมัค เนี้ยวกุล นายเสนอ เนี้ยวกุล

๓๒	๓๓
นายเกียรติ บุญยเกียรติ นายสมพล แฝงสภา นายบุญส่ง ฌล่ำปาง นายสมัย เนี้ยวกุล นายประวัต อิกสุ นายไกวทย์ อัครนนท์ นายกลศ ไชยสุต นายประเสริฐ กิมสุวรรณ ม.จ. สุริยทัตต์รังสรรค์ สุริยง นายประสาร เศวตกะนิษฐ์ นายประสิทธิ์ พรหมสาขา ณ สกลนคร นายประชา สุนทรสุต	นายสำรวล พุกกะณานนท์ นายสมาน เนี้ยวกุล นายสิทธิชัย อัครนนท์ ม.ร.ว. อรุโรติลา ทองใหญ่ นายสุจิตต บุรณนนท์ นายจำนง เนี้ยวกุล นายเกษม เนี้ยวกุล นายชวนะ จามรมาน นายนิรุช ไกรฤกษ์ นายรำไพ ไวดี ๓๔ นายชัยพันธ์ จันทรสนธิ นายช่อม จันทรสนธิ

๓๕	๓๖
<u>คณะสันธิวิทยาพัฒนา</u>	
นายสมาน รูปคุปต์ (ท.น.)	นายสมนึก ตังคะสิงห์
นายสอาด นิมโฉม (ท.น.)	นายออด ชาญเลขา
ม.ร.ว. ส่ง่า สุประดิษฐ์ (ท.น.)	นายรบ ศยามานนท์
นายประดิษฐ์ สิทธิชัย	นายนนท์ ชัมพานนท์
นายนรินทร์ อัมพุด	นายบุญชอบ อิมพิทักษ์
นายประสงค์ เสวตจินดา	นายสมนึก นินนาท
นายสวัสดิ์ โตนม	นายพิมล บุณนาค
นายเกษม จิตตยะไพธร	นายเพ็ญ สุ่มนสุข
นายสนิท นิมโฉม	นายสังข์ สุคันธรัต
	นายวงศ์ สินธุ์พันธ์
	ม.ร.ว. พร้อมวุฒิติศ ดิศกุล
	นายทาบ อัครวิทย์

๓๗	๓๘
นายพิริยะ บุญผลึก	นายประสงค์ ณะระนอง
ม.จ. อติวงศ์วิวัฒน์ สุริยง	นายกุศิก ตรอดเตอ์
นายแจลัม นาอะทัด	นายปัทม์ ปัทม์ฐาน
นายสำเภา ศยามานนท์	นายเขตร์ สุคันธรัต
ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	นายอิทธิ รัตนวิช
นายละออ จันท์ประภากรณ์	นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก
นายนิเวศน์ สุขานุศาสน์	นายจาร์ บุณนาค
นายอุดม จินดาวณิก	นายพิพัฒพงศ์ สุทัศน์ ณ อยุธยา
นายเทิน สุขะเนนย์	นายกรุ่ม สุรนันทน์
นายไสวรินทร์ เลชะวนิช	นายอินทัย บุณนาค
นายประมิตร หุตะสิงห์	ม.ร.ว. ไกรเทพวงศวิชาติ เทวกุล
นายฉาย สิริสิงห	นายวิไลจน์ รักษาธา

๔๐

คณะอังกศกรีกสภากร

นายกิมเฮียน กลกิจ (ท.น.)

นายประพจน์ วัชรภักย์ (ท.น.)

นายกำแหง พลังกร

นายบุน สว่างพงศ์

นายบำรุง อินทรสุด

นายแจ่ม อินทาบัจ

นายสมพงษ์ รัตนวราท

นายสุปรีย์ สารีกะภูติ

นายอวบ รัตนวงษ์

๔๑

นายสมบัติ ยอดมณี

นายประทีป ภัทรนาวิก

นายอาจินต์ อินทรทัต

นายสงิต ควรรแสวง

นายสมมารท สงวนศุข

นายวิชา เทพหัสดิน ณ อยุธยา

นายประพนธ์ วัชรภักย์

นายไพบูลย์ ยอดมณี

นายจรรย์ย์ อากาศวรรณะ

นายจุฬ วาจันนท์

๔๒

นายบรรเจิด พลังกร

นายประชุม กิมเคย

ม.จ. กิตติศรีโยภาส สุริยง

ม.จ. วิสุทธิเกษม เกษมสันต์

นายจรงค์ สุนทรารชุน

นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์

นายสัจจันต์ เนตราคม

นายสุก เสนะวัต

นายยูเนียร์ ลิมป้าชาติ

ม.จ. พีรยติศ ดิศกุล

นายประวิช สีบุญเรือง

นายแก้ว หงสไกร

๔๓

นายจรัสพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา

นายสโรจน์ ประทุมรัตน์

นายวิโรดิ ศรีเสวก

นายโลหะ ณ ตะกั่วทุ่ง

ม.ร.ว. คำพัฒน์ ทองแถม

นายปลื้ม ปุณศรี

นายสุธี นิโครธานนท์

นายสวน เสนะวัต

นายไววัฒน์ ไววิเศษ

นายสวัสดิ์ จันทกนก

๔๔ นายเสมอ ตัญหาเสน

ม.จ. เปรมประสิทธิ์ เกษมสันต์

วชิรารวชวิทยาลัย

บัญชีนักเรียน

เล่ม ๘

ภาคปวารณา

พ.ศ. ๒๔๗๕

๑	อักษรย่อ	ชั้น ๘ แผนกวิทยาศาสตร์	๒
ป.ช.	คือ คณะปรีชาอนุศาสน์	นายประสาร ลีละยูวะ	ป.ช.
ป.ท.	„ คณะประทีตสุนทรสาร	นายสวัสดิ์ โคนม	ส.ธ.
ส.ธ.	„ คณะสันธิวิทยาพัฒน์	นายกำแหง พลังกูร	ศ.ป.
ศ.ป.	„ คณะศิระประภา	นายจินดา เกตุปัญญา (ท.น.)	ป.ท.
(ท.น.)	„ หัวหน้า	นายเกษม จินตยะโคตร	ส.ธ.
		นายสนิท ฉิมโฉม (ท.น.)	ส.ธ.
		นายเครือ ทรรภลักษ์ณ์	ป.ช.
		นายประสงค์ เสวตจินดา	ส.ธ.
		นายจรรุญ สุวรรณโคตร	ป.ช.
		นายจรรุญพัฒน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา	ป.ท.
		นายสมจิตร์ สิงหะเนติ	ศ.ป.

๓

ชั้น ๘

แผนกกลาง

ม.จ. บุญโศลกเกษม เกษมศรี ป.ท.
 ม.จ. อติศรานวงศ์ สุขสวัสดิ์(ท.น.)ป.ช.
 นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร (ท.น.)ป.ช.
 นายอุ้มบุญ วัฒนิกกุล (ท.น.)ป.ช.
 นายจินดา พร้อมเพรียงพันธุ์ ป.ท.
 นายสมนึก ตั้งคณะสิงห์ (ท.น.)ส.ธ.
 นายบุญประสิทธิ์ นวลแข (ท.น.)ป.ท.
 นายแจ่ม อินทาบัจ (ท.น.)ศ.ป.

๔

นายบุน สว่างพงศ์ (ท.น.) ศ.ป.
 ม.ร.ว. สง่า สุประดิษฐ์ (ท.น.) ส.ธ.
 ม.ล. ฉาบชื่น กำภู (ท.น.) ป.ท.
 นายสุชาติ สุจริตกุล ป.ท.
 นายสวัสดิ์ สุวัฒน์สังข์ ส.ธ.

๕

ชั้น ๗

แผนกวิทยาศาสตร์

นายออด ชาญเลขา ส.ธ.
 ม.ร.ว. นิภัสร์ ลดาวัลย์ ป.ช.
 นายสำราญ กัลยาณมิตร ป.ท.
 นายสมพงษ์ รัตนวราห (ท.น.) ศ.ป.
 นายสมบัติ ยอดมณี ศ.ป.
 นายอรรถ นาคทรพร ป.ท.
 นายสวัสดิ์ ทั้งสุฤติ ป.ช.
 นายสมนึก นินนาท ส.ธ.

๖

นายระเบียบ สิงหลกะ ป.ช.
 นายรบ ศยามานนท์ ส.ธ.
 นายอานนท์ บุญยษ์รุล ป.ท.
 นายอาบ รัตนวิชิต ศ.ป.
 นายอภัย อิศรภักดี ป.ท.
 ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่ ป.ท.
 นายสุปรีย์ สาริกะภูติ ศ.ป.
 นายฉาย สิริสิงห์ ส.ธ.
 นายเชื้อทิพย์ โชติกเสถียร ป.ช.
 ม.จ. ชุ่มปกบุตร ชุ่มพล ป.ช.
 ๗ นายขันทพงษ์ สาครบุตร ศ.ป.

๑๓		๑๔	
		<u>ชั้น ๕ ข.</u>	
นายอุดม จินดาวงศ์	ส.ร.	นายจรรย์ อากาศวรรณะ	ส.ป.
นายประสงค์ ณะระนอง	ส.ร.	นายสนั่น อินทาสุต	ป.ช.
นายน้อย ปาณิกบุตร	ป.ช.	นายชอ ดารายน	ป.ช.
นายไสวรินทร์ เลขะวณิช	ส.ร.	นายจรงค์ สุนทรารชุน	ศ.ป.
นายประพนธ์ วัชรากัย	ส.ป.	นายประมวญ รังสิคุต	ป.ช.
ม.จ. กิติสรีโยภาส สุริยง	ส.ป.	นายจุฬ วาจานนท์	ศ.ป.
นายประเสริฐ กิมสุวรรณ	ป.ท.	นายกุศิก ตรอดเตออร์	ส.ร.
		นายนิทสม เศษรฤทธิ	ป.ช.
		นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์	ศ.ป.
		๑๕ นายกฤษะ ปันยารชุน	ป.ช.
		นายสกล ประทุมรัตน์	ป.ช.
		นายโกวิท สุจริตกุล	ป.ท.

๑๖		๑๗	
		<u>ชั้น ๔</u>	
นายสุก เสนะวัต	ศ.ป.	นายสวัสดิ์ จันทกนก	ศ.ป.
นายวิเชียร ทรรณลักษณ์	ป.ช.	นายอิทธิ รัตนวณิช	ส.ร.
ม.ร.ว. อรุณีลา ทองใหญ่	ป.ท.	นายสำราวล พุกกะณานนท์	ป.ท.
นายสิทธิชัย อัครนนท์	ป.ท.	นายจิรันดร์ โชติกเสถียร	ป.ช.
นายยูเนียร์ ลิมปี่ชาติ	ศ.ป.	นายจำนง เนียวกุล	ป.ท.
นายสมาน เนียวกุล	ป.ท.	นายสวน เสนะวัต	ศ.ป.
นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก	ส.ร.	นายไววัฒน์ ไววิเศษ	ศ.ป.
ม.ร.ว. ไกรเทพวงศวิชาติ เทวกุล	ส.ร.	นายปัทม ปัทมขฐาน	ส.ร.
นายสุจิตต์ บุรณนนท์	ป.ท.	นายไพโรจน์ โตกะหุด	ศ.ป.

๑๘	๕ ชั้น ๓		๑๙	
นายเกษม เนี่ยวกุล		ป.ท.	นายนิรุช ไกรฤกษ์	ป.ท.
นายแก้ว หงสไกร		ศ.ป.	นายโลหะ ณะตะกั่วทุ่ง	ศ.ป.
นายจาร์ บุณนาค		ส.ธ.	นายอินทัย บุณนาค	ส.ธ.
นายพัฒนาพงศ์ สุทัศน์ ณ อยุธยา		ส.ธ.	นายสมัค เนี่ยวกุล	ป.ท.
นายประวิช สิบบุญเรือง		ศ.ป.	นายทาบ อัครวิทย์	ส.ธ.
นายจรัสพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา		ศ.ป.	นายเสนอ แพทยานนท์	ป.ช.
นายสโรจน์ ประทุมรัตน์		ศ.ป.	ม.จ. พีริยดิศ ดิศกุล	ศ.ป.
นายวิรติ ศรีเสวก		ศ.ป.	นายชวนะ จามรมาน	ป.ท.
นายกรุ่ม สุรนันทน์		ส.ธ.	ม.ร.ว. พร่อมวุฒิดิศ ดิศกุล	ส.ธ.
			นายไชยชนะ ณ เชียงใหม่	ป.ท.
			๒๐ นายประพันธ์ ลักษณสุด	ส.ธ.

๒๑	๕ ชั้น ๒		๕ ชั้น ๑	๒๒
นายวิโลจน์ รัชชคธา		ส.ธ.	ม.ร.ว. ยงสุข กมลาศน์	ป.ช.
ม.ร.ว. คำพัฒน์ ทองแถม		ศ.ป.	นายเป่า คชเสนี	ส.ธ.
นายเสนอ เนี่ยวกุล		ป.ท.	นายบุญศรี การณสุด	ป.ท.
ม.จ. เปรมประสิทธิ์ เกษมสันต์		ศ.ป.	นายวิฑูร บุณนาค	ป.ช.
นายเสนอ ดัฒนะเสน		ศ.ป.	ม.ร.ว. จีระเดช กฤดากร	ป.ช.
นายประมิตร หุตะสิงห์		ส.ธ.	นายประสัดถ์ บัณยารชุน	ป.ช.
นายวีรพันธ์ มหากายี		ป.ท.	ม.ร.ว. พรศรี ลดาวัลย์	ป.ช.
นายทองอยู่ อ่าเกษม		ป.ท.	นายพงษ์คำ ไชติกเสถียร	ป.ช.
			นายประดิษฐ์ กรรณสุด	ป.ท.
			๒๓ นายวิชัย จันฉาย	ป.ช.
			ม.จ. สุภัทรรดิศ ดิศกุล	ป.ช.
			นายจรี อมาตยกุล	ป.ช.

<p>๒๔</p> <p style="text-align: center;"><u>คณะปรีชาญาณ</u></p> <p>ม.จ. อติศรานวงศ์ ศุขสวัสดิ์ (ท.น.) นายอุ้มบุญ วณิกกุล (ท.น.) นายสวัสดิ์ ชาญวิจิตร (ท.น.)</p> <p>นายประสาร ลีละยูวะ นายเครือ ทรรณลักษณ์ นายจรูญ สุวรรณโคธ ม.ร.ว. นิภัทร์ ลดาวัลย์ นายสวัสดิ์ ทังสุภดี นายระเบียบ สิงหลกะ</p>	<p>๒๕</p> <p>นายเชื้อทิพย์ ไชติกเสถียร ม.จ. ชุ่มปกบุตร ชุ่มพล นายฉันท ชวกุล นายบรรจง พิศาลบุตร ม.ร.ว. ทวีวัฒนา เกษมศรี นายปาพ ฌบ้อมเพชร นายชัตสวาท ไชติกเสถียร นายชาติสวัสดิ์ ไชติกเสถียร นายเอียด นาคทรพร นายมังกรแก้ว ไชติกเสถียร</p>
---	--

<p>๒๖</p> <p>นายปมัย จันฉาย นายน้อย ปาณิกบุตร นายสนั่น อินทรสุด นายชอ ดารายน นายประมวญ รังสิคุต นายนิกสม เศษรฤทธิ นายกุตะ ปันยารชุน นายสกล ประทุมรัตน์ นายวิเชียร ทรรณลักษณ์ นายจิรันดร์ ไชติกเสถียร</p>	<p>๒๗</p> <p>นายเสนอ แพทยานนท์ ม.ร.ว. ยงสุข กมลลาศน์ นายวิฑูร บุนนาค ม.ร.ว. จีระเดช กฤดากร นายประสัจย์ ปันยารชุน ม.ร.ว. พรศรี ลดาวัลย์ นายพงษ์คำ ไชติกเสถียร นายวิชัย จันฉาย ม.จ. สุกัทรตศิ ดิศกุล นายจวี อมาตยกุล</p>
---	---

๒๘

คณะประทีตสุนทรสาร

นายจินดา เกตุปัญญา (ท.น.)
 นายบุญประสิทธิ์ นวลแข (ท.น.)
 ม.ล. ฉาบชื่น กำภู (ท.น.)
 นายจรูญพัฒน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา
 ม.จ. บุญโศลกเกษม เกษมศรี
 นายจินดา พร่อมเพ็รียงพันธ์
 นายสุชาติ สุจริตกุล
 นายสำราญ กัลยาณมิตร
 นายอรรถ นาคทรพรพ

๒๙

นายอานนท์ บุญยัษฐิต
 นายอภัย อิศรภักดี
 ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่
 นายมนัส วัฑฒนะ
 นายเกียรติ บุญเกียรติ
 นายบุญส่ง ฉล่ำปาง
 นายประสิทธิ์ พรหมสาขา ณ สกลนคร
 นายประวัต อิกส
 นายโกวิท อัครนนท์
 นายประชา สุนทรสุด

๓๐

นายประเสริฐ กิมสุวรรณ
 นายโกวิท สุจริตกุล
 ม.ร.ว. อรุโศติลา ทองใหญ่
 นายสิทธิชัย อัครนนท์
 นายสมาน เนี่ยวกุล
 นายสุจิตต บุรณนนท์
 นายสำรวล พุกกะณานนท์
 นายจำนง เนี่ยวกุล
 นายเกษม เนี่ยวกุล
 นายนิรุช ไกรฤกษ์

๓๑

นายสมัคร เนี่ยวสกุล
 นายชวณะ จามรมาน
 นายไชยชนะ ณ เชียงใหม่
 นายเสนอ เนี่ยวกุล
 นายวีรพันธ์ มหาากายี
 นายทองอยู่ อ้าเกษม
 นายบุญศรี กระรณสุด
 นายประดิษฐ์ กระรณสุด

๓๒	๓๓
<u>คณะสันธิวิทยาพัฒนา</u>	
ม.ร.ว.สง่า สุประดิษฐ์ (ท.น.)	นายรบ ศยามานนท์
นายสมนึก ตังคะสิงห์ (ท.น.)	นายฉาย สิริสิงห์
นายสนิท ฉิมโฉม (ท.น.)	นายนนท์ ชัมพานนท์
<u>นายสวัสดิ์ โคนม</u>	นายบุญชอบ อิมพิทักษ์
นายเกษม จิตตะโสทร	นายเพ็ญ สุ่มนสุข
นายประสงค์ เศรษฐจินดา	นายพิริยะ บุญยะผลึก
นายสวัสดิ์ สุวัฒนะสังข์	ม.จ. อติวงศ์วิวัฒน์ สุริยง
นายออด ชาญเลขา	นายแจลัม นาฑะทัต
นายสมนึก นินนาท	นายสำเภา ศยามานนท์
	นายละออ จันท์ประภาภรณ์

๓๔	๓๕
ม.ร.ว.ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	ม.ร.ว. ไกรเทพวงศวิชาติ เทวกุล
นายเฉลิม ไสยานนท์	นายอิทธิ รัตนวงษิ
นายอิสระ ยุกตะนันท์	นายปัทม์ ปัทมขจราน
นายนิเวศน์ สุขานศาสน์	นายจารุ บุณนาค
นายเทิน สุขะเนนย์	นายพัชฌพงษ์ สุกัสน์ ฌ อยุธยา
นายอุดม จินดาวณิก	นายกรุ่ม สุรนันท์
นายประสงค์ ฌ ระนอง	นายอินทัย บุณนาค
นายไสวรินทร์ เลขะวงษิ	นายทาบ อัครวัภษ์
นายกุศิก ทรอดเตอร์	ม.ร.ว. พร้อมวุฒิติศ ดิศกุล
นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก	นายประพันธ์ ลักษณสุต
นายวิโลจน์ วัภษชธา	๓๖ นายเป่า คชเสนี
นายประมิตร หุตะสิงห์	

๓๗

คณะกรรมการ

นายบุญ สว่างพงศ์ (ท.น.)
 นายเฉลิม อินทาบัจ (ท.น.)
 นายสมพงษ์ รัตนวราห (ท.น.)

นายกำแหง พลังกูร
 นายสมจิตร สิงหะเนติ
 นายสมบัติ ยอดมณี
 นายอวบ รัตนวณิช
 นายสุปรีย์ สาริกะภูติ
 นายขันทะพงษ์ สาครบุตร

๓๘

นายปลื้ม ปุณศรี
 นายประทีป ภัทรนาวิก
 นายสมมารท สงวนศุข
 นายไพบูลย์ ยอดมณี
 นายประชุม กิมเคย
 นายประพนธ์ วัชรภักย์
 ม.จ. กิตติสุริโยภาส สุริยง
 นายจรรย์ย์ อากาศวรรณะ
 นายจรงค์ษ์ สุนทรารชุน
 นายจุฬ วาจานนท์

๓๙

นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์
 นายสุก เสนะวัต
 นายยูเนียร์ ลิมปีชาติ
 นายสวัสดิ์ จันทกนก
 นายสวน เสนะวัต
 นายไววัฒน์ ไววิเศษ
 นายไพโรจน์ โตกะหุด
 นายแก้ว หงสไกร
 นายประวิช สี่บุญเรือง
 นายจรัสพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา

๔๐

นายสโรจน์ ประทุมรัตน์
 นายวิวัติ ศรีเสวก
 นายโลหะ ฉตะแก้วทุ่ง
 ม.จ. พีริยะดิศ ดิศกุล
 ม.ร.ว. คำพัฒน์ ทองแถม
 ม.จ. เปรมประสิทธิ์ เกษมสันต์
 นายเสมอ ตันทะเสน

เครื่องแบบกีฬา - สมัยหลัง

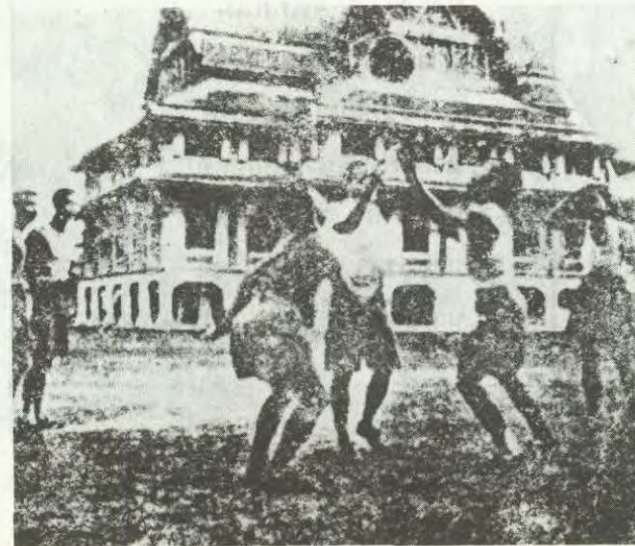
อะไรกันจ๊ะ!

แอ๊ด - ไทใหญ่

นั่งชม - เมื่อยไหม?

วชิราวุธวิทยาลัย

บัญชีนักเรียน

เล่ม ๙

ภาคปวารณา

พ.ศ. ๒๔๗๖

พิมพ์ที่โรงพิมพ์กึ่งแสง

อักษรย่อ

บ.บ.	คือ	คณะบรมบาทบารุง
ป.ท.	„	คณะประทัตสุนทรสาร
ป.ร.	„	คณะปวโรฬารวิทยา
ป.ค.	„	คณะประคองวิชาสมาน
(ท.น.)	„	หัวหน้า

ชั้น ๘

แผนกวิทยาศาสตร์

นายประสงค์ เทวตจินดา	ป.ค.
นายเครือ ทรรณลักษณ์	ป.ร.
นายออด ชาญเลขา	ป.ค.
นายอวบ รัตนวงษ์ (ท.น.)	ป.ร.
นายระเบียน สิงหลกะ (ท.น.)	ป.ร.
นายฉาย สิริสิงห์	ป.ค.
นายสมพงษ์ รัตนวราห (ท.น.)	ป.ร.
นายสมปติ ยอดมณี	ป.ร.

๒		๔	
นายสวัสดิ์ ทังสุภูมิ	ป.ร.	ชั้น ๘	
ม.ร.ว. นิภัทร ลดาวัลย์	ป.ท.	<u>แผนกกลาง</u>	
นายอาหนนท์ บุญยั้งฐูล	(ท.น.) ป.ท.	นายสมนึก ดังคะสิงห์ (ท.น.)	ป.ค.
นายสุปรีย์ สาริกะภูติ	ป.ร.	นายบุญชอบ อิมพิทักษ์ (ท.น.)	ป.ค.
ม.จ. ชุมปกบุตร ชุมพล	ป.ท.	นายจันท์ ชวกุล	ป.ร.
นายอรรถ นาครทรรพ	(ท.น.) ป.ท.	นายนนท์ ชัมพานนท์ (ท.น.)	ป.ค.
นายสมนึก นินนาท	ป.ค.	นายเพ็ญ สุมนสุข	ป.ค.
นายอภัย อิศรภักดี	(ท.น.) ป.ท.		
ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่	(ท.น.) ป.ท.		
นายสำราญ กล્યાณมิตร	ป.ท.		
๓ นายขันตะพงษ์ สาครบุตร	ป.ร.		

๕		๖	
ชั้น ๗			
<u>แผนกวิทยาศาสตร์</u>			
นายพิริยะ บุญยะผลึก	ป.ค.	นายเกียรติ บุญเกียรติ	ป.ท.
นายประทีป ภัทรนาวิก	ป.ร.	นายอิสระ ยุกตะนันท์	ป.ค.
นายปาฟ ณ บ่อมเพ็ชร	ป.ท.	นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร	ป.ร.
ม.ร.ว. ทวีวัฒนา เกษมศรี	ป.ร.	นายประสิทธิ์ พรหมสาขา ณ สกลนคร	ป.ท.
นายปลื้ม ปุณศรี	ป.ร.	นายบุญส่ง ณ ลำปาง	ป.ท.
นายแจ่ม นาทะทัต	ป.ค.	นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร	ป.ร.
นายชัตสวาท โชติกเสถียร	ป.ร.	นายละออ จันท์ประภากรณ์	ป.ค.
ม.จ. อติวงศ์วิวัฒน์ สุริยง	ป.ค.	ม.ร.ว. ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล	ป.ค.
		นายวิชิต โอสสถานนท์	ป.ท.
		นายพอน พันธุ์ทรัพย์	ป.ท.
		๗ นายเสนห์ สาราศรัย	ป.ค.

๘	ชั้น ๖	๙	
นายไพบูรณ์ ยอดมณี	ป.ร.	นายโกวิท อัครนนท์	ป.ท.
นายนิเวศน์ สุขานุศาสน์	ป.ค.	ม.จ. กิติสิริโยภาส สุริยง	ป.ร.
นายอุดม จินดาวงศ์	ป.ค.	นายไสวรินทร์ เลขะวณิช	ป.ค.
นายเทิน สุขะเนนย์	ป.ค.	นายประพนธ์ วัชรากย์	ป.ร.
นายประชา สุนทรสุด	ป.ท.	นายจุฬ วาจานนท์	ป.ร.
นายโกวิท สุจริตกุล	ป.ท.	นายประเสริฐ กิมสุวรรณ	ป.ท.
นายสมมารถ สงวนสุข	ป.ร.	นายประชม กิมเคย	ป.ร.
นายน้อย ปาณิกบุตร	ป.ท.	นายประมวญ รังสิคุต	ป.ท.
นายปมัย จันฉาย	ป.ร.	นายนิเกสม เศษรฤทธิ	ป.ค.
นายอุดม จารตามระ	ป.ค.	นายสกล ประทุมรัตน์	ป.ท.
		๑๐ นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์	ป.ร.
		นายพล ศรีวรรณะ	ป.ร.

๑๑	ชั้น ๕	๑๒	
นายสกุ เสนะวัต	ป.ร.	นายอิทธิ รัตนวณิช	ป.ร.
นายปัทม์ ปัทมขัฐาน	ป.ค.	นายสำรวล พุกกะณานนท์	ป.ท.
นายไพโรจน์ โตกะหุด	ป.ร.	นายวิเชียร ทรรณลักษณ์	ป.ร.
ม.ร.ว. ไกรเทพวงศวิชาติ เทวกุล	ป.ค.	นายจำนง เนียวกุล	ป.ท.
นายสิทธิชัย อัครนนท์	ป.ท.	นายจิรันดร์ โชติกเสถียร	ป.ท.
นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก	ป.ค.		
ม.ร.ว. อุไรศิลา ทองใหญ่	ป.ท.		
นายสมาน เนียวกุล	ป.ท.		
นายยูเนียร์ ลิมป้าชาติ	ป.ร.		

๑๓	<u>ชั้น ๔</u>		๑๔
นายสุจิตต์ บูรณนนท์	ป.ท.	ม.จ. พีริยติศ ดิศกุล	ป.ร.
นายเกษม เนี่ยวกุล	ป.ท.	นายโลหะ ณะตะกั่วทุ่ง	ป.ร.
นายแก้ว หงสไกร	บ.บ.	นายเสนอ แพทยานนท์ (ท.น.)	บ.บ.
นายไชยชนะ ณ เชียงใหม่	ป.ท.	นายประพันธ์ ลักษณะสุด	ป.ค.
นายประวิช สีบุญเรือง	ป.ร.	นายนิรุช ไกรฤกษ์	ป.ท.
นายกรุ่ม สุรนนท์	ป.ค.	นายสมัคร เนี่ยวกุล	ป.ท.
นายจาร์ บุนนาค	ป.ค.	ม.ร.ว. พรหมวุฒิศ ดิศกุล	ป.ค.
นายสโรจน์ ประทุมรัตน์	ป.ร.	นายทาบ อัครวัชร์	ป.ค.
นายชวนะ จามรมาน	ป.ท.	นายจรัญญา สัตยาบัน	ป.ท.
		นายโสภณ เศวตะโสภณ	บ.บ.
		๑๕ นายอานนท์ ศรีวรรณะ	บ.บ.

๑๖	<u>ชั้น ๓</u>	<u>ชั้น ๒</u>	๑๗
นายวิไลจน์ รัชชคธา	บ.บ.	ม.จ. เปรมประสิทธิ์ เกษมสันต์	ป.ร.
นายวีรพันธ์ มหาภาณี	ป.ท.	นายวิฑูร บุนนาค	ป.ค.
ม.ร.ว. คำพัฒน์ ทองแถม	ป.ร.	ม.จ. สุกัทรติศ ดิศกุล	บ.บ.
นายเสนอ เนี่ยวกุล	ป.ท.	นายเป่า คชเสนี	ป.ค.
นายเสมอ ตันตะเสน	ป.ร.	นายประดิษฐ์ วรรณสุด	บ.บ.
นายพีรศักดิ์ ไชยนันท์	บ.บ.	นายจรี อมาตยกุล	บ.บ.
นายแพรว ณ นคร	ป.ค.	นายบุญตรี วรรณสุด	บ.บ.
ม.ร.ว. อุตตมากร วรวรรณ	บ.บ.	ม.ร.ว. พรศรี รัตวัลย์	บ.บ.
ม.ร.ว. อุตตรากร วรวรรณ	บ.บ.	นายวิชัย จันฉาย	บ.บ.

๑๘

นายพงษ์คำ ไชตติกเสถียร บ.บ.
 ม.ร.ว. ยงสุข กมลาศน์ (ท.น.) บ.บ.
 นายฉายแสง ฉนนคร บ.บ.
 นายเปรมิน กัลยาณมิตร บ.บ.
 ม.จ. อภิญากร วรวรรณ บ.บ.
 นายชาติ พหลโยธิน บ.บ.

๑๙

ชั้น ๑

ม.ร.ว. เกษมนิรชร เทวกุล บ.บ.
 ม.ร.ว. อังกรนิรชร เทวกุล บ.บ.
 นายเตียบ สุจริตกุล บ.บ.
 นายภิงการ สุจริตกุล บ.บ.
 นายพิบาล เนียวกุล บ.บ.
 นายนิษมาต ไกรฤกษ์ บ.บ.
 นายพูนเพิ่ม ไกรฤกษ์ บ.บ.
 นายไวโรจน์ ธนโกเศศ บ.บ.
 นายเหมาะโชค สะตะรัต บ.บ.

๒๐

นายอาทิตย์ ศรีศุกรี บ.บ.
 นายอุททิศ แสนโกติก บ.บ.
 นายจنگล บุนนาค บ.บ.
 นายสง ชูโต บ.บ.
 นายอาทิตย์ บุญญะวิตร บ.บ.
 นายศรีสกุล จารจินดา บ.บ.
 นายพิมล ททอิช บ.บ.
 นายภาคย์ รจนาพันธ์ บ.บ.

๒๑

ชั้นประถม ๓

นายกนก วรรณสุด บ.บ.
 นายประสิทธิ์ เนียวกุล บ.บ.

๒๒

ชั้นประถม ๒

นายเขาวิน ใยประยูร บ.บ.
 นายสุขจิตต์ แห่งสภา บ.บ.
 นายนิกรัก พหลโยธิน บ.บ.
 นายชูพงษ์ เลิศวณิช บ.บ.

ชั้นประถม ๑

๒๓

ม.ล. วิโรจน์ สนิทวงศ์ บ.บ.
 นายสนธิ์ ชูโต บ.บ.
 นายกิตติรัตน์ อุนตระกูล บ.บ.
 นายพีระ ศรีวรรธนะ บ.บ.

๒๔

คณะบรมบาทบำรุง

นายเสนอ แพทยานนท์ (ท.น.)

ม.ร.ว.ยงสุข กมลาสน์ (ท.น.)

นายแก้ว หงสไกร

นายโสภณ เศวตะโสภณ

นายอานนท์ ศรีวรรณนะ

นายวิไลจน์ รัชชครา

นายพีรศักดิ์ ไชยน์นันท์

ม.ร.ว.อุตตมากร วรวรรณ

ม.ร.ว.อุตตรากร วรวรรณ

๒๕

ม.จ.สุภัทรดิศ ดิศกุล

นายประดิษฐ์ วรรณสุด

นายจรี อมาตยกุล

นายบุญศรี วรรณสุด

ม.ร.ว.พรศรี ลดาวัลย์

นายวิชัย จันฉาย

นายพงษ์คำ ไชติกเสถียร

นายฉายแสง ฉนกร

นายเปรมิน กัลยาณมิตร

ม.จ.อภิญากร วรวรรณ

๒๖

นายชาติ พหลโยธิน

ม.ร.ว.เกษมนิรชร เทวกุล

ม.ร.ว.อังกูรนิรชร เทวกุล

นายเดียบ สุจริตกุล

นายภิงการ สุจริตกุล

นายพิบาล เนี่ยวกุล

นายนิษณาต ไกรฤกษ์

นายพูนเพิ่ม ไกรฤกษ์

นายไวโรจน์ ธนโกเศศ

นายเหมาะโชค สะตะรัต

๒๗

นายอาทิตย์ ศรีสุกรี

นายอุทิศ แสนโกศิก

นายจنگล บุนนาค

นายสง ชูโต

นายอาทิตย์ บุญญะวิต

นายพิมล หทัยช

นายภาคย์ รจนานนท์

นายศรีสกุล จารุจินดา

นายกนก วรรณสุด

นายประสิทธิ์ เนี่ยวกุล

๒๙

คณะประทีตสุนทรสาร

นายอานนท์ บุญชัยฐิต (ท.น.)
 ม.ร.ว. บรรพตทอง ทองใหญ่(ท.น.)
 นายอรรถ นาคทรพร (ท.น.)
 นายอภัย อิศรภักดี (ท.น.)
 ม.ร.ว. นิภัทร ลดาวัลย์
 ม.จ. ชุ่มปกบุตร ชุ่มพล
 นายสำราญ กัลยาณมิตร
 นายปาพ ฅ บ่อมเพ็ชร
 นายเกียรติ บุญเกียรติ

๓๐

นายประสิทธิ์ พรหมสาขา ฅ สกลนคร
 นายบุญส่ง ฅ ลำปาง
 นายวิชาติ โอสถานนท์
 นายพอน พันธุ์ทรัพย์
 นายประชา สุนทรสุด
 นายโกวิท สุจิตกุล
 นายน้อย ปาณิกบุตร
 นายโกวิท อ้วนนท์
 นายประเสริฐ กิมสุวรรณ
 นายประมวญ ริงสีคุด

๓๑

นายสกล ประทุมรัตน์
 นายสิทธิชัย อ้วนนท์
 ม.ร.ว. อุไรศิลา ทองใหญ่
 นายสมาน เนียวกุล
 นายสำรวล พุกกะณานนท์
 นายจำนง เนียวกุล
 นายจิรันตร์ โชติกเสถียร
 นายสุจิตต์ บุรณนท์
 นายเกษม เนียวกุล
 นายไชยชนะ ฅ เชียงใหม่

๓๒

นายชวนะ จามรมาน
 นายนิรุช ไกรฤกษ์
 นายสมัคร เนียวกุล
 นายจัญญา สัตยาบัน
 นายวีรพันธ์ มหาภัย
 นายเสนอ เนียวกุล

๓๓

คณะปวโรฬารวิทยา

นายสมพงษ์ รัตนวราห (ท.น.)

นายอวบ รัตนวณิช (ท.น.)

นายระเบียบ สิงหลกะ (ท.น.)

นายเครือ ทรรภลักษ์ณ์

นายสมบัติ ยอดมณี

นายสวัสดิ์ ทังสุภุตี

นายสุปรีดี สาริกะภูติ

นายขันทะพงษ์ สาครบุตร

นายฉันท์ ชวกุล

๓๔

นายประทีป ภัทรนาวิก

ม.ร.ว.ทวีวัฒนา เกษมศรี

นายปลื้ม ปุณศรี

นายชัตสวาท โชติกเสถียร

นายชาติสวัสดิ์ โชติกเสถียร

นายมังกรแก้ว โชติกเสถียร

นายไพบุลย์ ยอดมณี

นายสมมารถ สงวนศุข

นายปมัย จันฉาย

ม.จ. กิตติสุริโยภาส สุริยง

๓๕

นายประพนธ์ วัชรภักย์

นายจุฬ วาจาหนัท

นายประชม กิมเคย

นายประจักษ์ โรจนประดิษฐ์

นายพล ศีรวัชรณะ

นายสุก เสนะวัต

นายไพโรจน์ โตกะหุด

นายยเนียร์ ลิมปี่ชาติ

นายอิทธิ รัตนวณิช

นายวิเชียร ทรรภลักษ์ณ์

๓๖

นายประวิช สีนุญเรือง

นายสโรจน์ ประทุมรัตน์

ม.จ. พีริยดิศ ดิศกุล

นายโลหะ ณะตะกั่วทุ่ง

ม.ร.ว. คำพัฒน์ ทองแถม

นายเสมอ ตัญฑะเสน

ม.จ. เปรมประสิทธิ์ เกษมสันต์

๓๗

คณะกรรมการ

นายสมนึก ตังคณะสิงห์ (ท.น.)

นายบุญชอบ อิมพิทักษ์ (ท.น.)

นายนนท์ ชัมพานนท์ (ท.น.)

นายประสงค์ เสวตจินดา

นายออด ชาญเลขา

นายฉาย สิริสิงห์

นายสมนึก นินนาท

นายเพ็ญ สุมนสุข

นายพิริยะ บุญยะผลึก

๓๘

นายเฉลิม นาทะทัต

นายเฉลิม ไสยานนท์

ม.จ.อดิวงศ์วิวัฒน์ สุริยง

นายอิศระ ยุกตะนันท์

นายละออ จันท์ประภากรณ์

ม.ร.ว.ดำรงวุฒิพร้อม ดิศกุล

นายเสนห์ สาราศรัย

นายนิเวศน์ สุขานุศาสตร์

นายอุดม จินดาวงศ์

นายเทิน สุขะเนนย์

๓๙

นายไสวรินทร์ เลขะวงษ์

นายนิกสม เศษรฤทธิ

นายอุดม จารุตามระ

นายปัทม์ ปัทมชฎาน

ม.ร.ว. ไกรเทพวงศ์วิชิต เทวกุล

นายบุญเลื่อน ศรีสวัสดิ์เล็ก

นายกรุ่ม สุรนนท์

นายจารุ บุณนาถ

นายประพันธ์ ลักษณสุด

นายทาบ อัครวัณษ์

๔๐

ม.ร.ว. พร้อมวุฒิดิศ ดิศกุล

นายแพรว ฉนกร

นายวิฑูร บุณนาถ

นายเป่า คชเสนี

๒๘

นายเขาวน ไยประยูร
 นายสุขจิตต์ แพ่งสภา
 นายนี้กรัก พหลโยธิน
 นายชูพงษ์ เลิศวณิช
 ม.ล. วิโรจน์ สนิทวงศ์
 นายสนธิ์ ชูโต
 นายกิตติรัตน์ ชุนตระกูล
 นายพีระ ศรีวรรณะ
 คณะบรมบาทบารุง (ต่อ)

ก. เอ๋ย ก. ไก่

ก. ไก่อบ! ไหง่หละ

ข. ไข่ มาหา

ข. ไข่ - อะไรเอ๋ย!

โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่

ฯพลฯ น.ร.ช. จอมพล ประภาส จารุเสถียร

บรรยายที่โรงแรมรอยัล ถนนราชดำเนิน

วันเสาร์ที่ ๕ กันยายน ๒๕๓๐

ท่านสมาชิกที่เคารพครับ

วันนี้เป็นเวลาที่ผมจะต้องพูดหลังอาหารเรื่อง “โรงเรียนเก่าของเรา” คือเรื่องโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ ซึ่งผมเคยศึกษาเล่าเรียนอยู่เมื่อเยาว์วัย ความจริงเรื่องโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่นี้ เท่าที่ผมได้รับความรู้จากการที่พูดคุยกับบรรดามิตรสหายที่อยู่โรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ ก็รู้สึกว่าโรงเรียนทั้ง ๒ นี้ คือ มหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ และมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ เหมือนกันทุกอย่าง มิได้แตกต่างกันเลย เป็นแต่ว่าไปตั้งกันอยู่คนละเมือง มหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครใกล้เบื้องพระยุคลบาทของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พ่อของเรา ส่วนโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่นี้ ไปตั้งอยู่ห่างไกลถึงจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งสมัยนั้นนับว่าห่างไกลมากที่สุดทีเดียว ถ้าจะเทียบกับสมัยนี้แล้วก็แตกต่างกันมาก สมัยนี้กรุงเทพฯ สามารถจะติดต่อกับเชียงใหม่ได้ ทางคมนาคมที่รวดเร็วก็เครื่องบินเป็นต้น สามารถจะไปมาสู่กันได้ภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น ส่วนสมัยก่อนกว่าจะไปจากกรุงเทพฯ ถึงเชียงใหม่ ต้องใช้เวลาเป็นแรมเดือนทีเดียว เช่นในสมัยนั้นเกล้าฉันกระหม่อมพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านเสด็จประพาสสมณทลภาคพายัพเมื่อยังทรงเป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชอยู่ ท่านเสด็จจากกรุงเทพฯ กว่าจะถึงเชียงใหม่เป็นเวลาร่วมเดือน ถ้าข้าพเจ้าจำไม่ผิด ดูเหมือนจะ ๒๐ วัน จากกรุงเทพฯ ไปหลายทอดหลายเท เสด็จทางรถไฟไปลงที่นครสวรรค์ จากนั้นนครสวรรค์ไปเรือจักรกลจนถึงเมืองตาก จากเมืองตากต้องลงเรือหางแมงป่องขึ้นไปตาม

ลำน้ำปิงจนถึงจังหวัดเชียงใหม่ ถ้าพูดก็รู้สึกว่าง่ายๆ แต่การปฏิบัติมันยากเย็นมาก เพียงแค่จากเมืองตากขึ้นไปเชียงใหม่ต้องใช้เรือหางแมงป่อง ซึ่งเป็นเรือชลำมีความเพียวและแข็งแรงทนทาน ใช้ถ่อขึ้นไปโดยตลอด และมีนายท้ายนั่งท้ายเรือคอยกำกับอยู่ตลอดเวลา ลัดเลาะแก่งน้ำอันเชี่ยวกรากของลำน้ำปิง เพื่อจะไม่ให้ไปชนกับหินใหญ่ๆ ตามค้ำน้ำซึ่งจะเป็นอันตรายได้ นายท้ายเรือนั้นจะต้องเชี่ยวชาญ รู้จักร่องน้ำในภูมิประเทศจากเมืองตากไปเมืองเชียงใหม่เป็นอย่างดี ว่าตรงไหนเป็นแอ่งน้ำวน ตรงไหนน้ำเชี่ยวตรงไหนมีก้อนหินมีแก่ง ตรงไหนน้ำตื้น ฯลฯ บางแห่งต้องใช้ถ่อก็ บางแห่งต้องใช้แจวกระทุ่มเพื่อให้พ้นแก่งน้ำวน บางแห่งต้องใช้คนลงเข็นข้ามแก่งซึ่งตื้นเขินมาก ฯลฯ ต่างๆ เหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญมาก และยิ่งผู้โดยสารเป็นสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชด้วยแล้ว ก็ต้องยิ่งระมัดระวังมาก นายท้ายเรือต้องเป็นผู้มีความสามารถสูง นายท้ายเรือหางแมงป่องซึ่งเป็นเรือพระที่นั่งสมัยนั้น คือ พระยานาวีเสถียร ซึ่งเป็นบิดาของพลเอกจิตติ นาวีเสถียร นักเรียนเก่าโรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ เพื่อนเราเอง ท่านผู้นี้เชี่ยวชาญมาก

ขอย้อนกลับมาพูดเรื่องโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ต่อ โรงเรียนนี้อยู่ห่างไกลมาก จึงเป็นที่หวงใยของรัฐบาลในสมัยนั้นเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระปิยะมหาราช ซึ่งทรงเป็นพระประมุขของประเทศในเวลานั้นท่านทรงรู้สึกว่ ภาคเหนือนี้ อยู่ห่างไกลจากกรุงเทพฯ มากและมีภูมิประเทศที่กันไว้กับภาคกลางเป็นภูเขาสูง ไม่สะดวกในการที่จะติดต่อไปมาหาสู่กันได้ และภูมิประเทศของภาคเหนือนั้น ติดต่อกับทางประเทศพม่า ซึ่งเป็นประเทศราชเมืองขึ้นของอังกฤษได้อย่างง่ายดาย และเป็นความนิยมของคนพื้นเมืองที่จะทำการติดต่อกับประเทศพม่าเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางฝ่ายอังกฤษก็ได้โฆษณาถึงเศษานุภาพของอังกฤษรุกล้ำเข้ามาในแดนไทย จนกระทั่งถึงกับว่า คนไทยในภาคพายัพสมัยนั้น นิยมการศึกษาไปทางฝรั่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ การเข้าโรงเรียนก็พยายามไปเข้าโรงเรียนที่สอนภาษาฝรั่งเป็นหลัก การทำงานก็ชอบที่จะไปทำงานในบริษัทของฝรั่ง ซึ่งเวลานั้นบริษัทฝรั่งใหญ่ๆ หลายบริษัทได้ขึ้นไปทำสัมปทานป่าไม้ทางภาคเหนืออยู่ เช่น บริษัทอีสต์เอเชียติก,

บริษัทบอมเบย์เบอร์มาเป็นต้น ก็เอาคนพื้นเมืองที่รู้ภาษาอังกฤษมาทำงาน แล้วให้เงิน
เดือนสูง จึงทำให้คนพื้นเมืองนิยมฝรั่ง โดยไม่เข้าใจว่าฝรั่งนั้นจะเป็นชาติอะไรก็ตาม ผิว
ขาว หัวแดง ก็เรียกว่า “นายฝรั่ง” ทั้งสิ้น และเหมาเอาว่าเป็นฝรั่งพวกเดียวกับที่ปก
ครองพม่าอยู่นั้นแหละ เลยให้ความนิยมนำพวกฝรั่งนี้เก่งมาก และบางทีก็มีจิตใจเอนเอียง
ไปในทางชอบและนิยมไปเสียด้วย ใครที่จะเป็นอย่างพม่าบ้าง เพราะว่าพมานั้นอังกฤษ
ได้สนับสนุนให้เป็นหัวหน้าคนงานในบริษัทป่าไม้ ส่วนคนไทยทางภาคพายัพนั้นให้เป็นแต่
คนงานลูกมือเล็กๆ น้อยๆ ไม่ยอมให้เป็นนายใหญ่ ถ้าได้อยู่กับนายอังกฤษอาจจะได้เป็น
นายใหญ่เท่ากับพม่าก็ได้ อย่างนี้เป็นต้น

แม้แต่เงินทองต่าง ๆ ก็นิยมใช้เงินรูปของคนอินเดีย ซึ่งใช้กันในพม่า ทางภาค
เหนือเรียกว่า “เงินแขก” เป็นเงินที่ใช้สอยแลกเปลี่ยนซื้อขายสินค้าต่าง ๆ กันเป็นประจำ
ชาวพื้นเมืองนิยมใช้ เพราะว่าเป็นเหรียญเงิน ส่วนเงินบาททางฝ่ายไทยนั้น ชาวเมืองไม่
ค่อยนิยมใช้เพราะเหตุว่าทางราชการจ่ายเป็นธนบัตร คือเป็นกระดาษแล้วพิมพ์ว่ากระดาษนี้
แลกเปลี่ยนเป็นเงินได้ตามกฎหมาย ครั้นไปแลกที่คลังจังหวัด คลังจังหวัดก็จำกัด ไม่ให้
แลกเปลี่ยนมากนัก แล้วบาทหนึ่งก็มีราคาแพงเหลือเกิน บาทหนึ่งต้องจ่ายถึง ๑๐๐ สตางค์
แต่ส่วนรูปนั้นน้ำหนักบาทหนึ่งซื้อได้เพียงราคา ๖๐ ถึง ๗๐ สตางค์เท่านั้น ซึ่งราคาถูกกว่า
จึงทำให้เศรษฐกิจทางภาคเหนือปั่นป่วนด้วยอัตราแลกเปลี่ยน ทำให้เกิดการปฏิเสธการใช้เงิน
ไทยขึ้นในภาคเหนือ

เรื่องต่างๆ เหล่านี้ก็เลยลุกลามมาถึงเรื่องการปกครอง ทำให้การปกครองวุ่น
วายไปทั่ว ขาดความเคารพและเชื่อถือ ตลอดจนไปจนถึงชั้นเจ้านายของภาคเหนือซึ่งเดิม
เป็นผู้ปกครองเก่าของภาคเหนืออยู่ เพราะว่าภาคเหนือในสมัยโบราณเป็นอิสระ แบ่งแยก
ออกเป็นแคว้นๆ เรียกว่าแคว้นเชียงใหม่ แคว้นลำปาง แคว้นแพร่ แคว้นน่าน มีเจ้าผู้
ครองนครปกครองโดยเด็ดขาด ใช้กฎหมายของตัวเองแต่ละแคว้นไป พอมารวมกับประ-
เทศไทยแล้วต้องมาตกเป็นคล้ายๆ กับประเทศราชจึงทำให้ความไม่พอใจเกิดขึ้น เมื่อถูก
ความยุบและการโฆษณาบางอย่างก็ทำให้เกิดความวอกแวกขึ้น ประกอบกับเวลานั้นพระ-

ชายองค์หนึ่งของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นชาวเหนือ เป็นธิดาของเจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ได้ลากลับไปเยี่ยมบ้าน แล้วไม่เสด็จกลับกรุงเทพฯ คงประทับอยู่ที่เชียงใหม่ จึงทำให้ทางกรุงเทพฯ มีความไม่ไว้วางใจในความหมั่นหม่อมต่อการที่จะสูญเสียภาคเหนือของไทยไป จึงได้มีนโยบายที่จะให้สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชคือพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวในสมัยนั้นเสด็จประพาสภาคพายัพเป็นการตรวจราชการ และเยี่ยมเยียนไปด้วยในตัว

การที่ผมกล่าวหาว่าความออกไปยึดยาวนาน ก็เป็นการที่จะทวนสาเหตุแห่งการที่ก่อกำเนิดโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ขึ้น เพราะว่าเมื่อสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชได้เสด็จไปที่เชียงใหม่แล้ว ก็ได้รับเชิญจากทางฝ่ายอเมริกันมิชชันนารีให้ไปทรงวางศิลาฤกษ์โรงเรียน “ปรีนซ์รอยแยลคอลลิจ” ท่านก็ได้ไปวาง เมื่อวางศิลาฤกษ์ที่โรงเรียนปรีนซ์รอยแยลแล้ว พระองค์ท่านก็เห็นว่า โรงเรียนมิชชันนารีของอเมริกัน ที่มาตั้งที่เชียงใหม่ นั้น ได้รับความนิยมชมชื่นจากบรรดาชาวเชียงใหม่ทั้งพ่อค้าคหบดี ตลอดจนเจ้านาย คนชั้นสูง ชั้นกลาง ชั้นต่ำ มาเรียนกันอยู่ที่นั่นเป็นส่วนมาก มีความรู้สึกว่าได้เรียนกับฝรั่ง เป็นช่องทางที่จะได้เข้าไปคบหาสมาคมกับพวกฝรั่งอังกฤษได้ ซึ่งเป็นเรื่องหนึ่งที่จะต้องแก้ไข พระองค์จึงทรงให้กระทรวงธรรมการสมัยนั้น ปรับปรุงโรงเรียนตัวอย่างของกระทรวงธรรมการ ซึ่งเวลานั้นมีโรงเรียนตัวอย่างของมณฑลพายัพอยู่แล้ว ทรงให้ปรับปรุงฝึกครูนักเรียนให้เข้าระบบสมัยใหม่ให้เทียบทันกับอารยประเทศ ท่านทรงเห็นว่าหลักสูตรต่างๆ นั้นยังไม่เทียบทันกับโรงเรียนปรีนซ์รอยแยล จึงทรงกำหนดนโยบายให้ว่า ให้ปรับปรุงหลักสูตรต่างๆ ให้เทียบทันกับโรงเรียนปรีนซ์รอยแยลเพื่อที่จะดึงเอานักเรียนพื้นเมืองมาเรียนที่โรงเรียนตัวอย่างนี้ ให้มานิยมไทยไม่ให้เป็นนิยมฝรั่ง แล้วท่านก็พระราชทานนามโรงเรียนนี้ว่า “โรงเรียนยุพราช” ซึ่งถ้าจะแปลเป็นภาษาอังกฤษก็ “ปรีนซ์รอยแยลคอลลิจ” เช่นเดียวกัน แต่เมื่อกระทำมาได้ประมาณ ๑ ปี ก็ปรากฏว่านโยบายนี้ไม่สัมฤทธิ์ผลพอที่จะดึงเอาคนชั้นสูง และพ่อค้าคหบดีให้มานิยมได้ คงมีแต่ลูกข้าราชการเล็กๆ น้อยๆ และประชาชนธรรมดาที่ค่อนข้างอดคักคามาเข้าโรงเรียนตัวอย่าง หรือโรงเรียนยุพราชนี้ ข้าพเจ้าเองใน

สมัยนั้น เมื่อยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่ท่านบิดาก็ให้ไปเรียนที่โรงเรียนนั้นเหมือนกัน โดยหวังจะให้เป็นอย่างแก่บรรดาลูกข้าราชการทั้งหลาย ท่านจึงส่งข้าพเจ้าไปเรียนที่นั่น คล้าย ๆ กับเป็นโรงเรียนอนุบาลอย่างนั้นแหละ

ต่อมาเมื่อกระทรวงธรรมการได้รายงานไปว่า ไม่ค่อยจะได้ผลตามพระราชประสงค์อันข้าพเจ้าไม่ยืนยัน เป็นแต่เพียงแนวความคิด และได้ยินผู้ใหญ่ท่านเล่าสู่กันฟัง ได้ฟังมาว่า ทรงมีพระราชดำริว่าจำเป็นที่จะต้องตั้งโรงเรียนใหม่ขึ้นสักโรงเรียนหนึ่ง ให้มีความสำคัญยิ่งกว่าโรงเรียนปรี้นซ์รอยแยลคอดเลจ เพื่อจะดึงเอาลูกเจ้าลูกนายเมืองเหนือ ตลอดจนลูกพ่อค้าคหบดีต่าง ๆ มาอยู่โรงเรียนนี้เสียให้ได้ ไม่ให้ไปนิยมโรงเรียนฝรั่งอีกต่อไป ท่านจึงได้ดำริตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ขึ้น โดยให้เป็นสาขาของโรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ แบ่งครูจากโรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ ไป แล้วทำหลักสูตรต่าง ๆ เช่นเดียวกับโรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ ทุกอย่าง โรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพฯ เรียนอย่างไร กินอย่างไร นอนอย่างไร ก็ทำให้เหมือนกัน ที่กรุงเทพฯ เล่นฟุตบอล ที่ไหนก็เล่นฟุตบอล ที่กรุงเทพฯ เล่นราวีเน็ต ที่ไหนก็เล่นราวีเน็ต ที่กรุงเทพฯ เล่นสควอช ที่ไหนก็เล่นสควอช เหมือนกันทุกอย่าง แต่งตัวก็เหมือนกัน แต่ที่เผงคอปเปลี่ยนเป็นตัว "ซ"

เว้นแต่นักเรียนเสื้อป่าเท่านั้น ไม่ทราบว่าเป็นที่กรุงเทพฯ แต่งอย่างไร เพราะไม่เคยได้สังเกต แต่นักเรียนเสื้อป่าที่เชียงใหม่ใส่รองเท้าบูต ถุงเท้าดำ ทุ่งกางเกงสีเขียว เสื้อสีน้ำตาล มีอินทรีบนอกเป็นรูปขนนกเบี่ยงปุ่นบังไหล่ มีช่อกุหลาบกลาง คือดาว "น" คล้องแขน ซึ่งผิดกับอินทรีบนอกเสื้อธรรมดา ใส่หมวกหนึบสีเขียว ผ้าพันคอเขียว ลูกเสื้ออินทรีพลอง แต่นักเรียนเสื้อป่าของโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ถือปืนจำลอง คือปืนที่ทำด้วยไม้ แต่เหมือนปืนจริงทุกอย่าง ส่วนที่เป็นเหล็กทาสีดำ ถือแล้วเหมือนถือปืนจริงแต่น่าหนักเบา และยังไม่ได้เท่านั้น ซึ่งข้าพเจ้าเองเวลานั้นก็เป็นอายุ ๑๓ ปี เขาก็ให้ถือปืนรู้สึกว่ค่อนข้างจะหนักอยู่ เป็นเรื่องน่าขัน เวลาฝึกยิงปืน เขาให้ทำท่าเวลายิงก็ให้ร้อง "บ่ง" แต่ว่าการฝึกทำนองรบนั้น พวกนักเรียนโตๆ เขาก็ฝึกกัน เขาไป

ฝึกกันในป่า โดยมากเป็นการฝึกลาดตระเวนฝึกอยู่ยาม คอยเหตุ ข้าพเจ้าเองเขายังไม่ให้ฝึกอย่างนี้ เขาให้ฝึกเพียงทำราบอยู่แต่ที่โรงเรียนเท่านั้น

โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ตั้งอยู่เชิงคอยสุเทพ ที่ตำบลห้วยแก้ว ใช้น้ำจากห้วยแก้ว ชุกเป็นรางให้ไหลเข้ามาในโรงเรียนเพื่ออาบ สถานที่นั้นเคยวนักกลายเป็นที่ตั้งของสถานีทดลองเกษตรโคนมของเชียงใหม่ เมื่อข้าพเจ้าไปครั้งหลังนี้ได้ไปเดินดูรู้สึกว่เปลี่ยนแปลงไปมากของเก่าไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย โรงเรียนต่างๆ เขารื้อหมด โรงเรียนสมัยที่ข้าพเจ้าอยู่เป็นโรงเรียนชนิดเสาไม้จริง พื้นไม้กระดาน แต่ฝาทำด้วยไม้ฟากคือเอาไม้ไผ่มาทุบให้แตก แล้วเอามาสานขัดกันเป็นฟาก ทาด้วยน้ำมันยาง ประคบกัน ๒ แผ่นทำเป็นฝาแข็งแรงดีมาก ฝนสาดไม่เข้า ส่วนหลังคานั้นมุงด้วยหญ้าคา เอามาทำเป็นตับแบบตับจาก นี่เป็นสภาพของคณะเด็กเล็ก ส่วนคณะเด็กใหญ่นั้นเป็นไม้จริงทงหลัง ๒ ชั้น หลังคามุงด้วยสังกะสี ตรงกลางชุกสระใหญ่ไว้กักน้ำฝน เวลาปกติก็ทำลาร่างให้น้ำในห้วยแก้วไหลเข้าไปในสระนั้น คอยเปลี่ยนน้ำไม่ให้น้ำโสโครกหรือเสีย พื้นรอบๆ เป็นดินเหนียวแข็ง ทงหมดคนเป็นงานที่สำเร็จด้วยฝีมือนักโทษแทบทั้งสิ้น เพราะว่าการสร้างโรงเรียนนี้ ทางจังหวัดเชียงใหม่ร่วมมือ โดยท่านอุปราชในสมัยนั้น คือพระองค์เจ้าบรมเทศ ได้ส่งให้ตั้งเรือนจำชั่วคราวขึ้นที่ห้วยแก้ว แล้วเอานักโทษจากเรือนจำในเมืองแยกไปไว้ที่ห้วยแก้ว เพื่อทำงานก่อสร้างโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่จนสำเร็จลุล่วงไป แล้วได้นักโทษนี้ทำงานทะนุบำรุงต่อมาอีกจนถึงสมัยที่ข้าพเจ้าเรียนอยู่ ภายหลังได้เลิกเรือนจำนี้กลับไปอยู่ในเมือง ทางโรงเรียนได้จ้างคนงานประจำแทนนักโทษดูแลรักษาต่อไป นี่เป็นสภาพของโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ในสมัยก่อน

เมื่อได้ก่อตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ขึ้นแล้ว ทางราชการเชียงใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์เจ้าบรมเทศ อุปราช และทางมณฑล คือปลัดมณฑล และทางจังหวัด คือท่านเจ้าเมือง ๓ ท่านนี้เป็นหัวแรงในการโฆษณาชักชวนให้บรรดาข้าราชการและพ่อค้าคหบดีและผู้มีอันจะกินทั้งหลายส่งนักเรียนเข้าไปเรียนที่โรงเรียนนี้ เฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์เจ้าบรมเทศ อุปราชในสมัยนั้นท่านไม่มีโอรส มีแต่ปลัดมณฑลมีบุตรชาย

เพียงคนเดียวคือข้าพเจ้า ท่านก็ส่งเข้าไปเรียนที่โรงเรียนนี้ ท่านเจ้าเมืองเวลานั้น คือ พระยาเพชรพิไสยศรีสวัสดิ์ ท่านก็มีบุตรชายรุ่นราวคราวเดียวกับข้าพเจ้า คือ คุณลาภ วสันตสิงห์ ท่านก็ส่งไปเข้าโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ ท่านหัวหน้าผู้พิพากษาศาล จังหวัดเชียงใหม่ เวลานั้น คือพระยาฤทธิราชทรงสวัสดิ์ มีลูกชายคนหนึ่ง รุ่นเดียวกับข้าพเจ้าท่านก็ส่งลูกชายของท่านไปเข้าโรงเรียนพร้อมกัน และมีลูกข้าราชการอื่น ๆ อีก เช่น ลูกคลังจังหวัด โดยมากก็เป็นลูกข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในจังหวัดเชียงใหม่หลายคนด้วยกัน ต่อมาก็ได้ไปชักชวนเจ้านายฝ่ายเหนือ ซึ่งเวลานั้นท่านบิดาของข้าพเจ้าเป็นที่ชอบพอกับ เจ้านายฝ่ายเหนือ เพราะมารดาของข้าพเจ้าเกี่ยวดองเป็นญาติกับเจ้านายทางฝ่ายเหนือ เมื่อได้ไปพบปะพูดคุยกัน ทางเจ้านายฝ่ายเหนือก็ได้ส่งบุตรมาเข้าโรงเรียนมหาดเล็กหลวง เชียงใหม่ ทั้งเมืองแพร่ เมืองน่าน เมืองลำปาง เมืองลำพูน รวมเบ็ดเสร็จมีคนสำคัญของภาคเหนือส่งลูกไปเข้าโรงเรียนกินนอนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ รวมทั้งหมด ประมาณ ๖๐๐ คน สมตามพระราชประสงค์ นับว่าเป็นจำนวนมากพอสมควรทีเดียว เฉพาะคณะเด็กเล็กร่วม ๑๐๐ คน แล้วยังมีคณะเด็กใหญ่อีก ๓ คณะ คณะละ ๑๕๐ บ้าง ๒๐๐ บ้างรวมทั้งหมดก็ประมาณ ๖๐๐ คน เป็นที่นิยมของทางภาคเหนือในเวลานั้น เพราะว่าถ้าอยู่โรงเรียนนี้แล้ว เมื่อสอบจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ของโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่แล้ว ส่งมาเรียนต่อที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพได้ หรือว่าอยู่ชั้นต่าง ๆ ที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ก็ส่งมาเรียนต่อที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพได้ จึงทำให้เกิดความนิยมขึ้นในสมัยนั้น สมตามพระบรมราโชบายที่จะปลูกฝังให้เด็กนักเรียน รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ โดยไม่มีจิตใจโอนเอียงไปทางฝรั่ง

ตั้งแต่นั้นมา เรื่องการฝากใฝ่ไปหาฝรั่งก็ลดหายไปทันที แม้แต่โรงเรียน ปรีณัชรอเยลคอลเลจความนิยมก็ตกไป เพราะเหตุว่าการศึกษาต่างๆ เมื่อได้มีการแข่งขัน กันแล้ว ยกเว้นภาษาอังกฤษอย่างเดียวเท่านั้นที่เราสู้ไม่ได้ ส่วนวิชาอื่น ๆ ทั่วๆ ไป โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่สามารถที่จะทำคะแนนเสมอกับเขาได้เป็นอย่างน้อย ทางโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ ต่อมาได้แก้ไขโดยจ้างครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนปรีณัชร-

รอยมาสอนที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ เพราะเหตุว่าโรงเรียนปรีณัชรรอยเองก็ไม่
 ใช่ว่าเอาฝรั่งมาสอนทั้งหมด ก็ใช้ครูพื้นเมืองธรรมดาที่เอง แต่ว่าสอนตามวิธีของฝรั่งสอน
 ตามแบบฝรั่ง แต่ว่ามหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ นั้น หลักสูตรตามแบบของเรา หนังสือของ
 เรา แต่ใช้วิธีการของเขา แล้วใช้ความเฉลียวฉลาดในเรื่องภาษาของเขามาเพิ่มเติมให้แก่เรา
 จึงทำให้ภาษาของโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ พอค่อยกระตือรือร้น แต่ภายหลังต่อมา
 จะเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ได้ติดตาม เพราะได้ออกจากโรงเรียนก่อนที่โรงเรียนจะถึงที่สุด

นี่เป็นนโยบายในการก่อตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ขึ้นในสมัยนั้น
 ที่ข้าพเจ้าเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟังนั้น ก็เป็นเรื่องเท่าที่จำได้ จากที่ได้เห็นมา และเป็นอยู่กับ
 ตัวเอง นอกจากนั้นก็เพิ่มเติมมาจากการที่ได้ฟังผู้ใหญ่ท่านพูดคุยกัน บังเอิญข้าพเจ้าเป็น
 คนมีโชคที่ได้เป็นลูกของคุณพ่อที่เป็นปลัดมณฑล ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ร่วมงานของภาค
 พายัพในขณะนั้น จึงได้มีโอกาสได้ยินได้รู้ได้เห็นเรื่องราวต่างๆ มาเล่าให้ฟังได้ แต่เรื่องที่
 เป็นความทรงจำและฟังมาเช่นนั้น ต้องขออภัยที่จะกล่าวว่า หากมีข้อเท็จจริงใดผิดถูกไปบ้าง
 ก็ขออภัยและยินดีรับคำตำหนิตัวด้วยความจริงใจ ข้าพเจ้าได้รับกวนเวลาของท่านมามาก และ
 บางท่านอาจเบื่อหน่ายใคร่จะพักผ่อนแล้ว จึงขอจบลงเพียงเท่านี้

(ปรบมือ)

น.ร.ว. อุดม จารุตามระ ประธานการประชุมได้กล่าวขอบคุณ วาฬนาน.ร.ช.
 จอมพล ประภาส จารุเสถียร ที่ได้กรุณาเล่าเรื่องโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่ให้พวก
 เราฟังอย่างละเอียด ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ขอเชิญท่านผู้ฟังปรบมือให้ วาฬนาน.ร.ช.
 จอมพล ประภาส จารุเสถียร อีกครั้ง.

(ปรบมือ)

อธิบายเพิ่มเติม

จากคำบรรยายหลังอาหารเรื่อง “โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่” ของ
วพณา น.ร.ช. จอมพล ประภาส จารุเสถียร ได้กล่าวถึงการเสด็จพระราชดำเนินประพาส
เชียงใหม่ ของสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ สยามมกุฎราชกุมารนั้น

ขอเรียนว่า จากหนังสือ “ลิลิตพายัพ” พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระ
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงบันทึกเหตุการณ์ไว้ว่า พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้า
อยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินจากกรุงเทพฯ โดยมีสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ
สยามมกุฎราชกุมาร ตามเสด็จ เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๔๔๘ เมื่อรถไฟถึงบ้าน
ภาษี พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงเปิดทางรถไฟแล้วเสด็จต่อไปถึง
นครสวรรค์ สิ้นสุดทางรถไฟแล้วจึงเสด็จกลับกรุงเทพฯ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช
สยามมกุฎราชกุมาร จึงเสด็จไปมณฑลพายัพ สรุปรายการเสด็จพระราชดำเนินเป็น ๕ ช่วง คือ

ช่วงที่ ๑ โดยรถไฟจากกรุงเทพฯ ถึง นครสวรรค์

ช่วงที่ ๒ โดยทางเรือ ออกจากนครสวรรค์ ผ่านพิจิตร พิษณุโลก ขึ้นบก
ที่อุตรดิตถ์

ช่วงที่ ๓ โดยทางบก ใช้พาหนะช้าง ม้า จากอุตรดิตถ์ ผ่าน แพร่ ลำปาง
พะเยา เชียงราย ตัดลงมาเชียงใหม่ และแยกไปลำพูน

ช่วงที่ ๔ โดยทางเรือจากเชียงใหม่ ผ่านตาก กำแพงเพชร นครสวรรค์
ชัยนาท อ่างทอง พระนครศรีอยุธยา

ช่วงที่ ๕ โดยรถไฟ จากบางปะอิน ถึง กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม
๒๔๔๘ รวมเวลาทั้งสิ้น ๓ เดือนเต็ม.

บ.ก. ก้นมา

โรงเรียนพรานหลวง-โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า

ศาสตราจารย์ มন্ত্রী ตราโมท

นักเรียนเก่าโรงเรียนพรานหลวง

บรรยายที่โรงแรมรอยแอสด ถนนราชดำเนิน

๓ ตุลาคม ๒๕๓๐

ท่านสมาชิกชมรมนักเรียนเก่าโรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์

วันนี้ผมได้รับเชิญให้บรรยายหลังอาหารเรื่อง “โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า”

คือเรื่อง **โรงเรียนพรานหลวง**

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งกองเสือป่าขึ้นเมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๔ และในปีเดียวกันโปรดเกล้าฯ ตั้งกองลูกเสือขึ้นเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๕๔ ผมเข้าใจว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวคงจะทรงตั้งทหารกระบี่ซึ่งเป็นเสือป่าเหล่าหนึ่งขึ้นเมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๔๕๔ เพราะเมื่อพระองค์เสด็จพระราชดำเนินเดินทางไกลตามหลักฐานใน พ.ศ. ๒๔๕๖ นั้น มีทหารกระบี่หลวงแล้วผมยังอยู่ที่สุพรรณ ได้ไปรับเสด็จด้วย และได้เห็นทหารกระบี่

ทหารกระบี่เป็นเสือป่ากรมหนึ่งที่ข้าราชการกรมมหรสพเป็น ทหารกระบี่เหล่านี้เป็นที่โปรดปรานของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมาก คำว่า “กระบี่” แปลว่า “ลิง” ทหารกระบี่หมายถึงทหารวานรของพระราม เช่น สุกริพ, พาลี, องคต, หนุมาน ฯลฯ เป็นต้น ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสมมติพระองค์ท่านเป็น “พระราม” ทั้งที่เคยทรงลงพระปรมาภิไธยว่า “ราม” หรือ “ราม ปร.” เครื่องแต่งตัวของ

ทหารกระบี่มีสี่กลับกับกับลูกเสือสมัยแรก คือนุ่งกางเกงขาสั้นสี kaki เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว
 แก่เกือบดำ หมวกสักหลาดสี kaki มีรูปหนุมานทั้งตัวทำหေး ทำด้วยเงินติดอกด้านซ้าย

มีข้าราชการทหารและพลเรือน นำลูกหลานมาสมัครเข้ารับราชการใน
 กรมมหรสพ และเป็นทหารกระบี่เป็นจำนวนมาก พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
 จึงทรงตั้งโรงเรียนทหารกระบี่หลวงขึ้น ทรงขอ *ครูช้วน เอกะโรหิต* จากกระทรวงธรรม-
 การ หรือกระทรวงศึกษาธิการสมัยนั้น มาเป็นอาจารย์ใหญ่

ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๕๘ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงตั้ง "กรมเสือป่า
 พรานหลวง" ขึ้น โดยให้ทหารกระบี่ทั้งหมด กลายสภาพเป็นเสือป่าพรานหลวง ร.อ. (รักษา
 พระองค์) และเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๘ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยน
 ชื่อโรงเรียนทหารกระบี่หลวง เป็น "โรงเรียนพรานหลวง" โดยโปรดเกล้าฯ ให้ *ครูช้วน
 เอกะโรหิต* เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทที่พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน และในวันนั้นทรงพระ
 กรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเสด็จครูอาจารย์ใหญ่แก่ *ครูช้วน* แล้วโปรดเกล้าฯ ให้ *ครู
 ช้วน* เป็นอาจารย์ใหญ่โรงเรียนพรานหลวงสืบมาตั้งแต่นั้น

ครูโรงเรียนพรานหลวงในครั้งแรกมี ๕ คนทั้งอาจารย์ใหญ่ คือ

๑. *ครูช้วน เอกะโรหิต* เป็นอาจารย์ใหญ่ ภายหลังเป็น พระนันทพรพรคพลานุศิษย์
๒. *ครูเพิ่ม เมฆประสาธ* ,, หลวงประสาธนนทวิทย์
๓. *ครูหับ ปิตะนิละผลิน* ,, หลวงประสิทธิ์นนทเวท
๔. *ครูเชียร วาระธีระ* ,, หลวงวิเศษธีรการ
๕. *ครูสำลี จุโลกก* ,, หลวงวิศาลธีรการ

แล้วต่อจากนั้นก็ค่อย ๆ เพิ่มครูขึ้นทีละคนสองคน คือ

๖. *ครูแดง หงสวีนะ* ภายหลังเป็น หลวงสนธิวิชากร
 ท่านผู้นี้ต่อมาภายหลังย้ายไปเป็นครูโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่
๗. *ครูสิน ไรจนะสมิต* ภายหลังเป็น หลวงนนทพิทยพิลาศ

๘. ครูอัน กัณฑ์สุต ภายหลังเป็น ขุนประสาธน์ทวิทย์
เมื่อคุณหลวงประสาธน์ทวิทย์ (เพิ่ม)
เลื่อนเป็น พระครุณรรักษ์

ที่ตั้งโรงเรียนทหารกระบี่หลวงหรือโรงเรียนพรานหลวง อยู่ที่มุ่มสวนมิสกวัน ตำบลถนนพิษณุโลก ผ่านถนนราชดำเนิน ตรงข้ามกับวังปารุสกวัน

เครื่องแต่งตัวนักเรียนพรานหลวง สีเขียวทั้งตัว กางเกงขาสั้นสีเขียว, เสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเขียว, หมวกหนึบสีเขียว, ที่ป้อมปืนไหล่สีเขียว แถบขาวผ่านกลาง, ถุงเท้าดำ มีขอบสีเหลืองสลักคำ รองเท้าหนังสีน้ำตาล, มีเครื่องหมายมงกุฎแตรงอนติดหมวก และเลข ๘ ติดป้อม

โรงเรียนพรานหลวงสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ แต่เพิ่มวิชาศิลปะ โรงเรียนนี้มีเพียง ๖ ชั้น เทียบชั้นมัธยม การเรียนนั้นตารางสอนเปลี่ยนไปเป็นสมัยๆ บางที่เรียนวิชาสามัญ ๒ วัน ศิลปะ ๔ วัน บางที่เรียนวิชาสามัญ ๔ วัน ศิลปะ ๒ วัน บางสมัยเช้าเรียนวิชาสามัญ บ่ายเรียนศิลปะทุกวัน สมัยนั้นการทำงานและเรียนสัปดาห์ละ ๖ วัน วันเสาร์ก็เรียนด้วย มักจะเรียนครึ่งวัน ตอนบ่ายฝึกวิชาเสือป่า

การเรียนวิชาสามัญ เรียนที่โรงเรียน พอถึงเวลาเรียนศิลปะ ก็แยกย้ายกันไปตามกรมกอง ใครเรียนโชน, ละคร ก็ไปกรมโชนหลวง พระยานัฏกานุรักษ์ เป็นเจ้ากรม ใครเรียนปี่พาทย์ เครื่องสาย ก็ไปกรมพิณพาทย์หลวง มีพระยาประสานดุริยศัพท์ เป็นเจ้ากรม ใครเรียนดนตรีฝรั่ง ก็ไปกองเครื่องสายฝรั่งหลวง มีพระเจนดุริยางค์ เป็นปลัดกรม ครูและข้าราชการของกรมกองนั้นๆ จะเป็นผู้สอน ไม่มีครูมาประจำที่โรงเรียน

สภาพของนักเรียน นักเรียนทุกคนเป็นนักเรียนประจำ ซึ่งทางเขตวังจันทร์ นั้น มีห้องแถวเป็นกำแพง เป็นที่อยู่ของนักเรียน แบ่งเป็น ๔ คณะ ซึ่งครูทั้ง ๔ เป็นครูประจำคณะ มีชื่อคณะตามราชทินนามของครู คือ

คณะประสาธน์ ๖

คณะประสิทธิ์ ๖

คณะวิเศษ ๖

คณะวิศาล ๖

นักเรียนทุกคนได้รับที่นอน, หมอน, มุ้ง, หีบเหล็กใส่เสื้อผ้า, เสื้อชั้นนอก
ขาวพร้อมด้วยเข็ม, ผ้าพันศีรษะเงิน, เสื้อชั้นในขาว, กางเกงเงินขาวาวขาว คนละ ๒ ตัว,
และได้รับฟอร์มนักเรียนพรานหลวงปีละ ๒ ชุด มีผู้รับจ้างซักมาเก็บไปซักและนำมาส่งด้วย
สำหรับอาหารนั้น มีอาหารวันละ ๓ เวลา เช้า, กลางวัน, เย็น บริบูรณ์

นักเรียนพรานหลวงรุ่นแรกมีการปฏิบัติคล้ายทหาร ก็มีแต่ร่ายเย็บสำัญญาน

๕
กึ่ง

๕.๓๐ น. เป่าแตรปลุก ฝึกแถวแบบทหาร

๘.๐๐ น. เป่าแตรรับประทานอาหารเช้า ไปรับประทานที่โรงอาหาร
ในวังจันทร์

๑๒.๐๐ น. เป่าแตรรับประทานอาหารกลางวัน ไปรับประทานที่โรงโขน
สวนมิสกวัน

๑๗.๐๐ น. เป่าแตรรับประทานอาหารเย็น นักเรียนเข้าแถวไปโรงอาหาร

๒๐.๐๐ น. เป่าแตรประชุมอบรม สวดสรภัญญะ นมัสการพระรัตนตรัย
แล้วร้องเพลงประจำโรงเรียน

๒๑.๐๐ น. เป่าแตรนอน

เวลานอนนี้ ครูมักจะเดินตรวจตามห้อง ดูว่าใครอยู่ไม่อยู่ บางครั้งก็มีการ
ประกวดความสะอาดและการจัดห้อง เรื่องระเบียบต่าง ๆ เช่นการเป่าแตรสำัญญานเหล่านี้
และอื่น ๆ ภายหลังได้เลิกไปบ้างก็มี เปลี่ยนเวลาก็มี ตามกาลสมัย สมัยหลังแตรเดี่ยว
สำัญญานต่าง ๆ ก็เลิก การรับประทานอาหารก็กว้างขวางออกไป ข้าราชการกรมมหรสพ

ทุกคนรับประทานได้ สัญญาณเวลารับประทานอาหารก็ให้ทางโรงอาหารเป็นผู้ตระฆัง
เวลา ๘.๐๐ น. ครึ่งหนึ่ง, ๑๒.๐๐ น. ครึ่งหนึ่ง, และ ๑๖.๐๐ น. ครึ่งหนึ่ง

การซ้อมรบ เมื่อมีการซ้อมรบ กรมเสื่อป่าพรานหลวงมี ๒ กองพัน คือ ๘
กองร้อย นักเรียนพรานหลวงเป็นกองร้อยที่ ๘ จึงคิดเลข ๘ ที่ป่า นักเรียนรุ่นเล็กถือ
พลองอย่างลูกเสือ ผู้ที่มีอายุประมาณ ๑๗-๑๘ ถือปืนมัลติเคอร์

สิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของนักเรียนพรานหลวง คือ “สวัสดิการ” มีโรง
พยาบาลของกรมมหรสพ โรงพยาบาลตั้งอยู่ทางสวนจันทร์ คือตำแหน่งที่พระทรวง
ศึกษาธิการในปัจจุบัน ตรงที่เป็นกรมการศาสนาเดี๋ยวนี้ เมื่อข้าราชการกรมมหรสพ หรือ
นักเรียนพรานหลวงป่วยเจ็บ ก็จะไปรักษาที่โรงพยาบาลนี้

นายแพทย์ของโรงพยาบาลนี้มี

พระทิพย์จักราศาสร์

พระวิศิษฎ์เกสัช (ลัม)

หลวงวิวัฒน์สรรพคุณ (ต่อ สุกรสร) แม้ฟุตบอลมีชื่อในสมัยนั้น

แม้ค้อหรือหลวงวิวัฒน์สรรพคุณผู้นี้เป็นแพทย์ประจำตัวผมทีเดียว

ผมป่วยเจ็บบ่อย ๆ หนึ่งอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง บางปีก็ ๒ ครั้ง ๓ ครั้ง

เสมอ จนคุ้นกับโรงพยาบาลนี้

นอกจากนี้มีบุรุษพยาบาลครบถ้วน นาน ๆ พระยาแพทย์พงศา นายแพทย์
ใหญ่กรมมหาดเล็ก จะมาตรวจครึ่งหนึ่ง ดังนั้น นักเรียนพรานหลวงทุกคนจึงมีปัจจัยสี่โดย
พร้อมมูล ทั้งเครื่องนุ่งห่ม, อาหาร, ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค ครบบริบูรณ์

ที่ตัวพระทรวงศึกษาธิการเดี๋ยวนี้ เมื่อก่อนสร้างเป็นฐานสูงขึ้นมาจากพื้น
ประมาณ ๘๐ ซม. เป็นรูปร่างที่เป็นพระทรวงศึกษาฯ เวลานั้น แต่ว่าสร้างเป็นคอนกรีต
ขึ้นมาเท่านั้นเอง สร้างขึ้นสำหรับเป็นที่ประทับของสมเด็จพระบรมโอรสาธิราช คือพระ-
บาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว แต่ว่าบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้สวรรคต.

เสียก่อน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ เสด็จเสวยราชย์ขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์ การสร้างก็เลยระงับไปเหลือแต่ฐานค้ำหน้ากระทรวงศึกษาธิการนั้น^{๕๕} ๕๕ เวลาเย็นๆ เรามักจะมาเล่นฟุตบอลกันที่สนามนี้ มีเกร็ดเล่าแทรกสักนิด วันหนึ่งเย็นแล้วพวกผม ออกมาเล่นฟุตบอลกัน ข้าราชการผู้ใหญ่ๆ เขากลับบ้านกันหมดแล้ว เหลืออยู่แต่หมอมอเขาก็ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเราเขาอยู่โรงพยาบาลต่างกัน เราเล่นกันที่สนามนี้ มีทหาร เรือกลุ่มหนึ่งไม่ใช่น้อย ประมาณสัก ๔๐-๕๐ คน มาร้องทำอยู่น้ำวังจันทร์ ตรงถนน ราชดำเนิน ร้องทำเอะอะอยู่ เราเป็นเด็กออกไปดูเห็นทหารเรือ ก็ไม่กล้าที่จะออกไป ร้องทำอยู่นาน เคียวก็หายไป ที่หายไปนั้นได้ความที่หลังว่า เขาเสียไปวังกรมหลวง- ชุมพรฯ ไปไซโยกันอยู่ที่นั่นพักหนึ่งแล้วกลับมาที่หน้าวังจันทร์ ร้องทำเอะอะอีกเราเป็น เด็กๆ ไม่กล้าจะออกไป

พอรุ่งขึ้น พวกเราใครก็ไม่ทราบ รายงานให้ผู้ใหญ่ทราบว่ามีทหารเรือมาร้อง ทำเอะอะ จึงได้มีการส่งจดหมายสอบถามไปทางทหารเรือ ทางทหารเรือตอบมาว่า มี จดหมายของพรานหลวงทำทหารเรือให้มาตีกัน ซึ่งเราไม่รู้เรื่องสักนิด นี่แสดงว่าเวลานั้น มีมือที่สาม ยุแหย่ให้คนตีกันได้เหมือนกัน เป็นเกร็ดเรื่องหนึ่งที่จะควรระวังไว้ ถ้ามีใคร เขาว่า คนนั้นว่าเราอย่างนี้ คนนั้นว่าเราอย่างนั้น ก็ควรพิจารณาดูให้แน่นอนก่อน อย่า เพิ่งไปโกรธเขาเสียทีเดียว คือคนข้างนอกเขาอยากดูตีกันมาก เพราะรู้ถือว่าพรานหลวงไม่ ค่อยจะถูกกับทหารเรือและนักเรียนนายร้อย เนื่องจากฟุตบอล เพราะเวลานั้นกรมมหรสพ หรือพรานหลวงออกจะเป็นเอกอยู่ชุนอยู่เสมอๆ ถ้วยใหญ่บ้าง ถ้วยน้อยบ้าง เราเล่นกับ ทหารเรือก็ตีเล่นกับนักเรียนนายร้อยก็ตี มักจะรุนแรง มีกลเม็ดพราวไปทั่วๆ ผมยังจำได้ นักเรียนมหาดเล็กสังกัด มีนะวนิช เป็นที่หนึ่งที่เดียวข้อศอกของแกสำคัญเหลือเกิน เวลาวิ่ง ใครวิ่งมาข้างๆ ถูกข้อศอกของแกแน่ นี่แหละเพราะคนเขารู้ว่าไม่ค่อยจะถูกกัน เลยยุแหย่ ให้ตีกัน

ขอพูดถึงเรื่องเครื่องแต่งตัวพรานหลวง มีอยู่ปีหนึ่งที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎ- แกล้วเจ้าอยู่หัวพระราชทานเครื่องแต่งตัวพิเศษให้พรานหลวง ดูเหมือนจะเป็นปี พ.ศ.

๒๔๖๑ ระหว่างที่ซ้อมรบเสร็จแล้ว ในปีนั้นพวกผู้หญิงรุ่นสาวที่กรุงเทพฯ มีแฟชั่นใหม่ขึ้น คือผูกโบว์ที่ผม ส่วนมากชอบผูกโบว์สีเขียว สวยงามมาก ในปีนั้นพอซ้อมรบเสร็จ พระราชทานให้เสื้อป่าพรานหลวงและนักเรียนพรานหลวงติดโบว์ที่หน้าข้าง ตรงขอบถุงเท้ารัดน่อง เป็นโบว์ ๒ แฉกรูปตัววี. คำว่า ปลายแฉกตัดเป็นหางแซงแซวสีเขียว เสื้อป่าพรานหลวงกลับจากซ้อมรบต่างกันไปหมด พอมาถึงกรุงเทพฯ แฟชั่นผู้หญิงผูกโบว์สีเขียวหายไปเกือบหมด จะเป็นทีในหลวงท่านทรงทราบ หรือจะบังเอิญก็ไม่ทราบ แต่การติดโบว์ที่หน้าข้างนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านทรงเอาแบบสก็อต เพราะเสื้อป่าพรานหลวงท่านทรงเอาอย่างสก็อต แม้แต่เครื่องที่เข้านาแถว เวลาเปลี่ยนการ์ด ก็ทรงให้ใช้ปีสก็อต

เมื่อพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคต กรมหมื่นสพทัญญาไป โรงเรียนพรานหลวงก็ถูกยุบไปด้วยโดยปริยาย พระนันทพรคพลานุศิษย์ ได้ตั้งโรงเรียนชื่อ “โรงเรียนราษฎรวิทยสภา” ขึ้นที่ถนนบูรณะศิริ ท่านรวมครูโรงเรียนพรานหลวงไปช่วยสอน และได้ตั้งสมาคมนักเรียนเก่าพรานหลวงขึ้นด้วย แต่แล้วก็ล้มไป

นักเรียนเก่าโรงเรียนพรานหลวงต่างก็แยกย้ายกันไปตามสภาพ เจ้าพระยาวรวงศ์พัฒนเสนาบดีกระทรวงวัง ได้รวบรวมนักเรียนพรานหลวงเหล่านั้นเข้ามาเป็นข้าราชการในกรมวัง และกรมพระตำราจหลวงหลายคน นับว่าเป็นการช่วยสืบต่อให้นักเรียนโรงเรียนพรานหลวงได้พบปะกันได้เป็นอย่างดี และช่วยให้บางคนได้ทำประโยชน์แก่ราชการหลายแห่ง

เท่าที่ผมพูดมานี้จะเห็นว่า แม้จะเป็นเสื้อป่าพรานหลวงและเป็นนักเรียนพรานหลวงแล้ว พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวก็ทรงเห็นว่า ยังเป็นทหารกระบี่ยังเป็นทหารดิงของพระรามอยู่นั่นเอง เพราะฉะนั้นคำร้องของโรงเรียนพรานหลวงซึ่งทรงพระราชนิพนธ์ จึงยังยึดทหารกระบี่อยู่ ทั้งบทร้องเพลงโยนดาบที่ขึ้นต้นว่า

ข้าเจ้าพลหาญกรมพรานหลวง
ทั่วทั้งปวงปานพลกระบี่ศรี

ถึงแม่จะเป็นพรานหลวงแล้ว ท่านก็ยังให้เป็น “พลกระบี่ศรี” เป็นทหารพระรามอยู่เช่นเดิม

เป็นข้าพระรามธิบดี

ศรีสินทรราชของชาติไทย

เท่าที่นักเรียนพรานหลวงได้รับพระมหากรุณาธิคุณมานี้ รู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ครบปัจจัยทั้ง ๔ มีทั้งเครื่องแต่งตัว เครื่องใช้ทุก ๆ อย่างที่เป็นเครื่องอุปโภคอย่างหนึ่ง แล้วก็อาหารการกินทุกประการที่เป็นเครื่องบริโภคนั้นก็ได้รับพระมหากรุณาธิคุณทุกอย่าง

นอกจากนั้นนักเรียนพรานหลวงที่ไปเรียนตามกรมกองต่าง ๆ เรียนวิชาศิลปะ นั้น ถ้าผู้ใดสามารถ กรมกองต่าง ๆ นั้นก็เรียกเข้ารับราชการ ณ ที่นั้น ทั้ง ๆ ที่เป็นนักเรียนพรานหลวงอยู่ด้วย บรรลุเป็นข้าราชการได้ ได้รับเงินเดือน ๔ บาท ๖ บาท ๘ บาท ๑๐ บาท ๑๕ บาท ผมเองเริ่มต้น ๘ บาท แหมดีใจเหลือเกิน

เมื่อกันปัจจัย ๒ แล้ว ต่อไปปัจจัยที่ ๓ ก็ที่อยู่อาศัย ร่มเย็นเป็นสุขเหลือเกิน จะกินจะนอนสบายมาก ในวังจันทร์ไม่มีทุกข์ สตางค์เกือบจะไม่มีประโยชน์ เพราะอยู่ด้วยกันด้วยความสนทนากันด้วยน้ำใจ

อีกอย่างหนึ่งปัจจัยที่ ๔ คือ มีโรงพยาบาล สำหรับรักษาเวลาเจ็บป่วยทุกประการ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีความเดือดร้อนอะไรเลย บทร้องต่อมาของพรานหลวงจึงมีว่า

อันพระองค์ทรงพระกรุณา

แก้เหล่าข้าหาใครจะเปรียบได้

จึงแสนสุขสำราญบานใจ

บมิได้เดือดร้อนสักเวลา

เพราะฉะนั้นเราทุกคนจึงยังรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นเกล้าล้นกระหม่อมจนถึงปัจจุบันนี้ บทสุดท้ายของบทร้องนั้นจึงได้มีว่า

ขอมอบกายถวายไว้เป็นนิศย์

มอบชีวิตเลือดเนื้อเพื่ออาสา

กัณฑ์มิให้ฟ้องพระบาท

ขอเป็นข้าทรงธรรม์จนวันตาย

และเราทุกคนก็ยังเป็นข้าของพระองค์อยู่จนปัจจุบันนี้ สวัสดิ์ครับ.

(ปรบมือ)

น.ร.ว. อุทุม จารุตามระ ประธานการประชุมกลุ่มกล่าวขอบคุณ อาจารย์มนตรี ตราโมท ที่ได้บรรยายอย่างละเอียดลออ สมที่ท่านเป็นศิลปิน คือศิลปินเมื่อจะมองอะไร ก็มักจะมองอย่างละเอียดถี่ถ้วน เพราะฉะนั้นการบรรยายของท่านจึงทำให้เราเห็นภาพตามที่ได้ฟังมานี้ได้อย่างชัดเจน ขอให้พวกเราปรบมือขอบคุณท่านอีกครั้งหนึ่ง.

(ปรบมือ)

หมาก็มีความกตัญญู

เมื่อวันจันทร์ฉันผ่านไปบ้านไร่

หมาตัวน้อยดีใจกระดิกหาง

วิ่งตามคุณหัชชะตลอดทาง

อึ่งปากกว้างร้องลั่นมันดีใจ

จึงถามคุณหัชชะอะไรครับ

หมามันจึงต้อนรับเป็นการใหญ่

คุณหัชชะตอบว่าหมาดีใจ

เพราะวันก่อนผมให้ข้าวมันกิน

อ้อหมานี้มีความกตัญญู

ภาษามันไม่รู้ แต่มีศิลป์

แสดงออกทำให้เราได้ยิน

เสียงสุนัขศิลปินกตัญญู ๆ

แจ่ม ทมวกเจ้า

โรงเรียนราชวิทยาลัย-โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า

น.ร.ร. จุลันต์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา

บรรยายหลังอาหาร

ที่โรงแรมรอยัล ถนนราชดำเนิน

เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๐

ท่านผู้เกียรติทั้งหลาย

ผมขอบรรยายเรื่องโรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า โดยใช้เวลาเพียง ๑๕ นาที เพราะ
ว่าหลังอาหาร หนึ่งท้องตึง หนึ่งตาก็จะหย่อน

โรงเรียนราชวิทยาลัย ตั้งแต่เริ่มตั้งมาจนถึงทุกวันนี้มีอยู่ ๔ สมัย สมัยที่ ๑
คือ สมัยบ้านสมเด็จพระเจ้าพระยา ผังธนบุรี เริ่มเมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๐ จนถึงบัดนี้ ๙๐ ปีมาแล้ว
แต่โรงเรียนนี้ดูเหมือนจะมีอาคารพณีอะโรยอยู่อย่างหนึ่ง ๓ สมัย ครั้งแรกเปิดขึ้นตาม
พระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระปิยมหาราชรัชกาลที่ ๕ หลังจากที่ได้เสด็จประพาสต่าง
ประเทศครั้งที่หนึ่ง สิงคโปร์และชวา (ปัจจุบันเป็นอินโดนีเซีย) หลังจากที่ได้เสด็จทอด
พระเนตรกิจการต่างๆ ในสิงคโปร์และชวา โรงเรียนราชวิทยาลัยจึงมีกำเนิดขึ้นคล้ายแบบ
อย่างของโรงเรียน "แรฟเฟิลส์" คือเป็นบับลิสกุล แล้วโรงเรียนแรฟเฟิลส์ก็ถ่ายทอด
มาจากต้นกำเนิดแท้ๆ คือ "ฮิตัน" กับ "แฮร์โรว์" ของประเทศอังกฤษ

พระบาทสมเด็จพระปิยมหาราชเสด็จประพาสต่างประเทศครั้งที่ ๒ คือยุโรป
ครั้งแรกในเดือนเมษายน ๒๔๔๐ โรงเรียนราชวิทยาลัยที่บ้านสมเด็จพระเจ้าพระยา ธนบุรี ซึ่ง
กำหนดว่าจะให้เสร็จเรียบร้อยก่อนเสด็จประพาสต่างประเทศคราวนั้นยังไม่เสร็จ มาเสร็จ

เรียบบร้อยเปิดได้ขณะที่พระบาทสมเด็จพระปิยมหาราชกำลังประทับอยู่ในยุโรป สมเด็จพระ
 ศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ พระพันปีหลวงจึงเสด็จงานเปิดโรงเรียนราชวิทยาลัยสมัยที่ ๑
 บ้านสมเด็จพระเจ้าพระยาโรงเรียนราชวิทยาลัย (สมัยที่ ๑ บ้านสมเด็จพระเจ้าพระยา) เปิดดำเนิน
 ไปได้เพียง ๖ ปีก็ต้องหยุดพักชั่วคราว เพราะครูฝรั่ง ๒ คนที่สอนอยู่ที่โรงเรียนราชวิทยา
 วิทยาลัยสมัยนั้นเป็นอหิวาต์ตาย บินอหิวาต์ร้ายแรงมาก สมเด็จพระกรมพระยาดำรงทรงพระนิพนธ์
 ไว้ในหนังสือความทรงจำว่า ขนาควัดสระเกศสับปะระหรือเผาศพไม่ทันต้องเอาศพวาง
 เรียงรายไว้เชิงบรมบรรพตวัดสระเกศ กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ น.ม.ส ทรงเล่าถึงเรื่อง
 อหิวาต์นั้นว่า น้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาไหลเชี่ยวลงปากน้ำ จนเกือบจะแห้ง แล้ว
 ผู้คนล้มตายมากเพราะโรคห่า สมัยนั้นมีฝรั่งในกรุงเทพฯ ไม่กี่คน นับได้ไม่เกิน ๒๐ กว่า
 คน พวกฝรั่งก็มีนายธนาคารฮ่องกงซึ่งใช้เป็นตัวหน้าตามอาวูโส ใต้เชิญฝรั่งทั้งหมดมา
 กินเลี้ยงปีใหม่ที่ธนาคารฮ่องกงซึ่งใช้ปากคลองผดุงกรุงเกษม ปัจจุบันนี้ตัวตึกธนาคาร
 ถูกรื้อทิ้งไปแล้วสร้างขึ้นใหม่เป็นโรงแรมดังที่เห็นกันอยู่ทุกวันนี้ เดือนมกราคมปีใหม่ฝรั่ง
 นั้นมักจะเป็นปลายเดือนสามหรือขึ้นเดือนสี่ ซึ่งกำลังแล้งจัด เสด็จในกรม น.ม.ส. ทรงเล่า
 ต่อไปว่า ฝรั่งนายธนาคารฮ่องกงซึ่งใช้ใต้เชิญฝรั่งทั้งหมดในกรุงเทพฯ จะไม่เกิน ๒๐ คนมา
 กินเลี้ยงฉลองปีใหม่กันที่ธนาคาร ขณะที่กำลังเสาชာตัมและคุยกันอยู่นั้น บ่อยเดินหน้าขึ้น
 เข้ามาบอกว่า ขณะที่พ่อครัวใหญ่กำลังทำอาหารอยู่นั้นเกิดอาการท้องร่วง และขณะนั้น
 ทำอาหารไม่ไหวต้องกลับไปนอนพักที่ห้องพัก แต่ฝรั่งที่มากินเลี้ยงในคืนนั้นกำลังสนุกกัน
 อยู่ทุกคน ฝรั่งนายห้างเบอร์เนียวจึงชวนฝรั่งอีก ๒-๓ คนมาช่วยเป็นลูกมือ โดยนายห้าง
 เบอร์เนียวจะเป็นหัวหน้าปรุงอาหารเอง ทุกคนตกลงตามนั้น เพราะในกรุงเทพฯ สมัยนั้น
 กำลังแล้วจะหาอาหารแม่เต๋ร้านข้าวแกงก็หาากินยาก อีกทั้งก็ไม่ดีจะเป็นอหิวาต์ตายไปอีก
 ด้วย จึงตกลงทำอาหารกันเองแล้วก็มากินเลี้ยงด้วยฝีมือฝรั่งซึ่งนายห้างด้วยความอ้อยและ
 รื่นเรื่งกันต่อไป หลังจากกินและตัมกันสนุกสนาน บ่อยเดินหน้าขึ้นเข้ามาบอกว่า พ่อครัว
 ใหญ่คนนั้นตายเสียแล้ว และกำลังเอาศพไปป่าช้า พวกฝรั่งทั้งหมดในที่นั้นจึงทำพิธีไว้
 อาลัยและสวดส่งวิญญาณพ่อครัว ตามลัทธิศาสนาคริสต์เถียน หลังจากที่ได้กินเลี้ยงฉลอง

ปีใหม่กันที่ธนาคารฮ่องกงเซี่ยงไฮ้คืนนั้นแล้ว ทุกคนกลับบ้านและต่างไปทำงานกันตามปกติ โดยไม่มีฝรั่งคนใดที่มากินเลี้ยงคืนนั้นเป็นอหิวาต์กันสักคน ที่ผมเอามาเล่าประกอบเพื่อแสดงว่า ครูฝรั่งสองคนของโรงเรียนราชวิทยาลัยสมัยบ้านสมเด็จฯ คงจะไม่ได้มากินเลี้ยงคืนนั้นจึงเป็นอหิวาต์ตายลง

ด้วยเหตุที่ โรงเรียน ราชวิทยาลัย ต้องหยุดชะงักด้วยเหตุดังกล่าวแล้วข้างต้น ภายหลังที่ได้ดำเนินกิจการมาเพียงหกปี เมื่อถึงตอนสอบไล่ประจำปีและสอบชิงทุนนักเรียนต้องไปสอบชิงทุนกันที่โรงเรียนสวนกุหลาบ ชุคนั้นมีพระยาภะรตราชา, พระยาบุรีนวรราชฐ์, นักเรียนเลขประจำตัวหมายเลข ๑ ชื่อ นายชำ ฌ บ่อมเพชร (ต่อมาเป็นพระยาชัยวิชิต) บิดาท่านผู้หญิงพูนสุข พนมยงค์, กรมหมื่นนราธิป สมัยนั้นท่านยังเป็นหม่อมเจ้าวรรณไวทยากร, หม่อมเจ้าสุวิชากร, พระศรีบุญชา (ทวน ธรรมมาชีวะ), คูเหมือนจะพระยาโกมารกุลด้วย เท่าที่ผมจำชื่อได้ สมัยนั้นมีมาก แล้วเป็นคนใหญ่โตทั้งนั้น ที่นี้เมื่อโรงเรียนหยุดชั่วคราว นักเรียนก็ไปสอบที่โรงเรียนสวนกุหลาบ แต่ก็ได้ไปเมืองนอกกันแทบทุกคน ington ส่วนตัวทุนหลวง เรียกว่าเก่งกันทั้งนั้น เพราะครูฝรั่ง ๒ คนที่เป็นอหิวาต์ตายนั้นสอนหนังสือไว้ดีมาก

ต่อมาเมื่อโรงเรียนหยุดพักไปเกือบ ๒ ปี พระบาทสมเด็จพระปิยมหาราชท่านก็ปรึกษากับพระวิมาดาเธอ ขอเข้าโรงเรียนเสด็จส่วนหนึ่ง ดิคนั้นชื่อว่า “สายสวัสดิ์สุนฐาคาร” เปิดเป็นโรงเรียนราชวิทยาลัย เพื่อรักษากรรมสิทธิ์ที่ดินของสมเด็จพระวิมาดาเธอ ตามกฎหมายพระบาทสมเด็จพระปิยมหาราช พระราชทานค่าเข้าโรงเรียน ราชวิทยาลัยที่สายสวัสดิ์สุนฐาคารปีละ ๑๒ บาท เวลานั้นมีครูฝรั่งหลายคน กิจเจ็ลล์แล้วคูเหมือนจะมีครูฝรั่ง ๕ คน ในจำนวนนักเรียน ๕๐ คน นักเรียนรุ่นนั้นเลยเก่งกันหมดอีกเหมือนกัน เป็นคนสำคัญของบ้านเมืองหลายคน เท่าที่ผมจำได้เจ้าคุณโกมารกุลเป็นนักเรียนราชวิทยาลัยที่เป็นเสนาบดีคนแรก แล้วต่อมาก็เจ้าคุณไชยยศนักเรียนราชวิทยาลัยทั้งนั้น

พอเปิดมาประมาณ ๘ ปี พระองค์เจ้าจรรุญทานเป็นเสนาบดีกระทรวงยุติธรรม ท่านจึงอยากจะให้มีโรงเรียนกฎหมายโดยเฉพาะ ก็เลยกราบทูลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหาธีรราชเจ้า ขอให้สร้างโรงเรียนขึ้นใหม่ จึงย้ายโรงเรียนราชวิทยาลัยไปตั้งที่บางขวาง เมื่อไปสร้างที่บางขวาง ก็สร้างในลักษณะสี่เหลี่ยมผืนผ้า มีบ้าน เอ. บ้าน บี. บ้าน ซี. แต่ที่บ้าน ดี. ยังไม่ทันจะสร้าง ก็พอดีพระองค์เจ้าจรรุญทานย้ายไปเป็นเอกอัครราชทูต ต่อมาเมื่อโรงเรียนราชวิทยาลัยสมัยที่ ๓ บางขวางดำเนินกิจการมาจนถึง พ.ศ. ๒๔๖๘ พระบาทสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าสวรรคตจึงหยุดพักอีก อาคารโรงเรียนราชวิทยาลัยจึงกลายเป็นศาลากลางจังหวัดนนทบุรี โดยยังไม่บุบสลายอะไรเลย หอประชุมใหญ่เป็นห้องอาหารของพวกผม ก็ยังเป็นห้องประชุมอยู่ แต่ว่าห้องบางห้องบางส่วนของโรงเรียนราชวิทยาลัยบางขวางนั้น มีเกียรติชน เช่นห้อง^๕ห้อง^๖ห้อง^๗ของพวกผม เดียวกันกลายเป็นห้องพัสดุของจังหวัดไป เมื่อพูดถึงโรงเรียนราชวิทยาลัยสมัย ๓ แล้ว ผมก็มีของแถมหน่อย คือที่โรงเรียนอยู่ริมแม่น้ำ มีเรือแจ็กขายก๋วยเตี๋ยวและเรือขายขนมต่าง ๆ อีกมาก พวกนักเรียนชอบทำอะไรนอกเวลาเสมอ ครูที่จะแก้พวกทำผิดก็คือ คุณครูหลวงนฤเบศร์ มีครูฝรั่งอีกคนชื่อครูบราวน์ แก่แกลังไม่ให้นักเรียนกินก๋วยเตี๋ยวนอกเวลา ซึ่งเป็นภาระเบียด ครูบราวน์ยืนอยู่บนกระเบียงบ้าน บี. ริมแม่น้ำ เห็นนักเรียนกินก๋วยเตี๋ยว แก่แกลังทำเสียง “ซาก” แล้วกลืนเอือก ให้นักเรียนกลืนก๋วยเตี๋ยวไม่ลง ข้างคุณครูหลวงนฤเบศร์ ท่านไม่มาห้ามกำลังกิน ท่านกลับขยิบตา เมื่อผมกำลังหันไปมอง ท่านขยิบตาไม่ให้พูดอะไร ปล่อยให้กินให้หมด พอกินหมดกำลังจะให้สตางค์แจ็กก๋วยเตี๋ยว ท่านทำบึ้งเบ็งว่า ไอ้เนี่ยเอาอะไรมาขายนอกเวลา พวกเราทำเป็นตกใจวิ่งหนีกันหมด เลยไม่เสียสตางค์ ทีหลังแจ็กเลยไม่มาขาย เพราะมันไม่ได้สตางค์ นี้อวิชแก้พวกทำผิด

ที่โรงเรียนราชวิทยาลัยสมัยผม มีครูฝรั่งอยู่ ๓-๔ คน ครูที่พวกผมจำได้ที่สุดคือ ครูโคลบี้ สอนฟุตบอล แล้วโรงเรียนราชวิทยาลัยสมัยนั้น ทุกบ้าน เอ. บี. ซี. ไม่มีใครเดินตักสนามหญ้า ต้องเดินตามกระเบียงไปถึงห้องประชุม เพราะครูโคลบี้ห้ามไม่ให้ใครอย่าเดินตักสนามนะ สนามจะเป็นรอย สนามต้องเขียวเรียบเหมือนสนามเมืองอังกฤษ

ต่อมาเรามีอีกสนามหนึ่งอยู่บริเวณบ้านพักครู ห่างจากบริเวณโรงเรียน เรียกว่า “สนามใหม่” ที่เตียนขึ้นเป็นคูกุ นันก็เหมือนกัน ไม่มีใครเดินตัดสนามเลย ทุกคนต้องเดินริมสนามหมด เวลาเล่นกีฬาถึงจะลงไปวิ่งในสนาม

โรงเรียนราชวิทยาลัยสมัย ๓ มาปีตกลงชั่วคราวในวันสวรรคตของล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๖ ในวันนี้เป็นเวรของคุณครูหลวงนฤเบศร์ฯ คุณครูหลวงนฤเบศร์ไปเดินตีระฆัง ซึ่งผิดเวลาปกติที่จะกินอาหารเช้า เพราะเพิ่งจะ ๗ โมงกว่านิคิน้อย คุณครูหลวงนฤเบศร์ยื่นร้องให้ช่วย คุณครูชี้หน้าว่า อย่ามาพูดมาก รีบไปห้องประชุมเตียนวัน วันนั้นอนุญาตให้วิ่งผ่านสนามได้ แต่กระนั้นยังไม่ค่อยกล้าเพราะไม่เคย มีเพียง ๒-๓ คนเท่านั้นที่ตัดสนามไป พอถึงห้องประชุมคุณพระราชธรรม และครูทุกคนรวมทั้งครูฝรั่งช่วยแต่งเครื่องไว้ทุกข้มหมด คุณพระราชธรรมร้องให้โฮเลย บอกว่าวันนี้ปล่อยกลับบ้านได้ ล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๖ สวรรคต ผมเล่าความจริงสักหน่อยเถอะ พอบอกว่ากลับบ้านได้ ดีใจ หัวเราะก็มันตื้นนี่ครับ ดีใจที่ได้กลับบ้าน พอกลับบ้านไปแล้ว เขากลับไปสอบกัน แต่ผมไม่กลับไปสอบ ผมไปเที่ยวเสีย ไปไซ่ง่อน

เมื่อเสร็จแล้ว ต่อมาพ่อผมตายแล้ว ก็ให้เจ้าพระยาธรรมศักดิ์เป็นผู้ปกครอง ผมก็มาอยู่บ้านนางเล็ง หนีไปหัดจักรยานที่วัดโสมนัส ถ้าเป็นสมัยนี้รถยนต์ชนตาย เพราะสมัยนั้นไม่มีรถยนต์ วิ่งตามสบาย ผมเล่าส่วนตัวสักหน่อย จึงส่งผมไปอยู่เมืองอังกฤษได้ ทุนส่วนตัวของผมที่แบร์โรว์—อินเวอร์เนสส์ (คุณครูพรศรีจามรเคยอยู่เมืองนี้) ไม่ได้พบคนไทยเลยตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๘ ครูชื่อแมทธิว แก่ก็บอกว่าดีแล้วอย่าเจอคนไทยเลยจะพูดไทยกัน ที่นั่นเขามีการแข่งขันฟุตบอลโรงเรียน ผมก็เล่นเหมือนกัน เพราะครูโคลบ์ แก่หัดไว้ดี เป็นบิกชายผมชู้ตประตูได้แรง เด็กฝรั่งรับไม่ได้เลย ครูบอกว่า เอ๊ะ ทำไมตัวเล็ก ๆ นี้ชู้ตเก่ง ถามว่าโค้ชที่ KING'S COLLEGE (ราชวิทยาลัย) ชื่ออะไร ผมก็ตอบว่าชื่อ เอ.ที.โคลบ์ ครูแมทธิว ก็เลยมั่นทีว่าเป็นครูอังกฤษ ผมเลยคุยต่อทันที เป็น “บลู” อ็อกซฟอร์ดนะ พวกเขาเล่นฟุตบอลเก่งจึงจะได้ “บลู” ครูเลยเรียกผมไปที่หน้าชั้นแล้วพูดว่า

“Efficiency is not my size, but fits to be”

ผมขอแปลว่า “สมรรถภาพนะไม่ใช่ขนาดหรอก อยู่กับความเหมาะสม” ผมเลยขอต่อหน่อย เป็นภาษาไทย “เช่น เข็ม มีความสัมพันธ์กับข้างเย็บเสื้อ ถ้าข้างตัดเสื้อไม่มีเข็ม เราคงไม่ได้นั่งกางเกงกันหรอกครับ”

ต่อมาสมัยที่ ๔ คือโรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย ที่ได้เปิดขึ้นใหม่ มีคนสำคัญอยู่ ๔ คน ที่ทำให้ ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัยเปิดขึ้นได้ คนที่ ๑ นั้นท่านอยู่ที่นั่นเอง คือ ๖ พรรษา หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ถ้าไม่ได้ท่านละก็ ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัยสมัย ๔ ไม่ได้เปิดหรอก ขอให้เกียรติท่านหน่อยครับ

(ปรบมือ)

คนที่ ๒ คือ นายนาค เทพหัสดิน ณ อยุธยา

คนที่ ๓ คือ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

คนที่ ๔ คือ อาจารย์สนั่น สมิตร

ทั้ง ๔ ท่านนี้เป็นผู้ทำให้โรงเรียนนี้เปิดขึ้นได้ และคนที่สนับสนุนคนสำคัญ

คือ จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์

โรงเรียน ภ.ป.ร. นี้นานกว่าทุกสมัย รุ่นที่ ๑ สมัยบ้านสมเด็จฯ เพียง ๖ ปี สมัยที่ ๒ สายสวัสดิ์ ไม่ถึง ๘ ปี สมัยที่ ๓ บางช่วง ๑๓ หรือ ๑๕ ปี ราวๆ นั้น แต่สมัยที่ ๔ ที่สามพรานเดี๋ยวนี้ ถึงบัดนี้มายุ ๒๓ ปีแล้ว แต่ที่มีอายุยืนมาถึงบัดนี้ และจะมีอายุยืนต่อไป เพราะมีชื่อนำหน้าแก้อาถรรพณ์ คือมี ภ.ป.ร. ไว้ข้างหน้า เรียกว่า โรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย (สมัย ๔ สามพราน)

ผมขอย้อนเล่าอีกสักนิด ที่ไม่ได้พบกับคนไทยเลย ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๘ ไปพบคนไทยคนแรกเอา พ.ศ. ๒๔๗๓ ท่านนั่งอยู่ที่นี่เอง ผมไปพบ ดร. คลุ้ม วัชโรบล ที่ปารีส ไปเที่ยวปารีสด้วยกัน ผมขอจบเพียงแค่นี้ ขอขอบพระคุณครับ

(ปรบมือ)

โรงเรียนมหาดเล็กหลวง – โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า

น.ร.ม. พล.ต.ต. ม.ร.ว. ชัยยวัฒน์ ลดาวัลย์

บรรยายหลังอาหาร

ที่โรงแรมรอยัล ถนนราชดำเนิน

เมื่อวันเสาร์ที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๐

สวัสดิ์ศรีรับ ท่านประธาน ท่านผู้เกียรติ

ผมโดนเป็นเวรให้จำต้องพูด ตั้งใจจะพูดมานานแล้วจนกระทั่งลืมเสียหมดว่า จะพูดว่าอะไร ผมมันคนเรียนหนังสือไม่เก่ง เพราะฉะนั้นการที่จะต้องพูดถึงเรื่อง “โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า” ไม่ได้บอกว่าโรงเรียนเก่าในพระบรมราชูปถัมภ์ ฉะนั้นผมจะบอกเสียหน่อยว่า ทำไมผมถึงเรียนหนังสือไม่เก่ง เพราะผมเรียนมาจากหลายโรงเรียนเหลือเกิน ขึ้นต้นเมื่อเกิดมาใหม่ๆ เรียนหนังสือได้ ก็เรียนกับหม่อมเจ้าราวี คเนจร ซึ่งเป็นท่านย่าของพระยานเรนทรราชา และของหม่อมหลวง อุกฤษ์พันธ์ุ คเนจร นักเรียนมหาดเล็กหลวงเหมือนกัน ท่านพ่อผม หม่อมเจ้าเพิ่ม ให้ความอุปการะเลี้ยงดู เรียกท่านว่าเจ้าครอก ให้พี่ผมและตัวผมเรียกท่านว่า “ท่านป้า” พอเรียนได้หน่อยเดียวก็ไปเรียนที่โรงเรียนวัดชัยพฤกษ์ ซึ่งศึกษาชั้นเดียวกับที่เคยเรียนถูกรื้อไปแล้ว สร้างเป็นโบสถ์สวยงามอยู่จนทุกวันนี้ จากโรงเรียนวัดชัยพฤกษ์ ปี ๒๔๖๐ นำตัวผมก็มาอยู่วังสมเด็จเจ้าชาย กรมหลวงลพบุรีราเมศวร์ เพราะตอนนั้นท่านกำลังประชวรหนัก ท่านพ่อผมต้องเป็นผู้อภิบาลตามธรรมเนียมของญาติผู้ใหญ่ ผมก็พลอยไปอยู่ที่นั่นด้วย ไปเรียนกับสามเณรที่วัดนเรนทรสนธิการาม เทเวศร์ มีคนใช้ไปส่งไปรับ วันหนึ่งขากลับเราก็ก่อนน้ำประปาสาธารณะข้างถนนตัวเบียดปอนไปหมด พอกลับถึงบ้านก็ถูกถามว่าไปทำอะไรมา ถ้าบอกว่าไปเล่นน้ำมาคงจะ

ต้องถูกตี ก็เลยบอกว่าตกสะพานเทเวศร์ ผู้ปกครองสงสัยว่าถูกตอหรือเปล่า ถูกเรือหรือเปล่า ก็บอกว่าไม่ถูกเผชิญคนเขาช่วยขึ้นมาได้ ฝ่ายผู้ปกครองไม่เชื่อ จึงให้คนไปสืบ ชาวเรือแถวนั้นบอกว่า วันหนึ่งวันไม่เห็นมีเด็กมาตกสะพานที่เทเวศร์เลย คุณแม่ผมเลยขู่เด็กที่ไปเล่นน้ำด้วยกันมาว่าแกต้องพูดตรงๆ นะ ถ้าไม่พูดตรงๆ จะเขียนให้หลังลาย ถ้าพูดตรงๆ จะให้หุ้หรือมวนหนึ่ง อีเด็กคนนั้นเลยพูดตรงๆ ว่าไปเล่นน้ำมา ผมจำไม่ได้ว่าผมถูกลงโทษหรือเปล่า

ต่อจากนั้นผมก็ไปอยู่วังสุนันทา ท่านพ่อคุณแม่ผมเอาไปฝากพระวิมาดาเธอ กรมพระสุทธาสินีนาถ ให้อยู่กับคุณพี่เจ้าจอมสลับใน ร. ๕ ซึ่งอยู่ในวังเดียวกันนั้น ตอนนั้นผมไปเรียนโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ ไปรดพระที่นั้งของท่านพระองค์ชายใหญ่ (พระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล) และพี่ชายผม ม.ร.ว. แสงสุรย์ ซึ่งอยู่วังสุนันทาก่อนผมก็ไปด้วย และอยู่ชั้นเดียวกับท่านพระองค์ชาย ผมเรียนวัดเทพศิรินทร์อยู่พักหนึ่ง เรียนจนกระทั่ง ๒ ท่านนั้นไปเป็นนักเรียนนายร้อยทหารบกเวลานั้นเด็กๆ ก็เป็นได้ ผมเลยต้องออกอีก เพราะไม่ทราบจะไป ร.ร. วัดเทพฯ ได้อย่างไร เลยต้องไปเรียนเซนต์คาเบรียล คราวนั้นผู้ปกครองให้เรียนภาษาฝรั่งเศส มีหนังสือฝรั่งเศสเล่มบางๆ สี่เหลือง เรียนได้ประมาณ ๒ ปีก็ต้องออกไปเข้าโรงเรียนมหาดเล็กหลวง ชั้น ม. ๑ ตอนนั้นผมอายุราว ๑๐ ขวบ (พ.ศ. ๒๔๖๕) ครูที่สอนภาษาอังกฤษชื่อมิสเตอร์ มิลฮอยเซ็น ท่านถามผมว่าเรียนภาษาอังกฤษด้วยหนังสืออะไร เล่มไหน ผมก็บอกท่านว่าผมเคยเรียนแต่ภาษาฝรั่งเศส ท่านก็เลยไม่ให้ผมสอบปีนั้น รุ่งขึ้นอีกปีหนึ่งจึงยอมให้สอบเลื่อนขึ้นชั้น ม. ๒

โรงเรียนมหาดเล็กหลวงสมัยนั้น ท่านที่เคยเป็นนักเรียนมหาดเล็กหลวงเก่าๆ คงจำได้ว่าเรามี ๕ คณะ คือ

๑. คณะจรรยา คือคณะพญาไทเดียนั้น หลวงจรรยาอักษรศักดิ์เป็นผู้กำกับคณะ

๒. คณะจรัส คือคณะจิตรลดาเดียนั้น หลวงจรัสอักษรกุลเป็นผู้กำกับคณะ

๓. คณะอภิรักษ์ คือคณะที่ผสมอยู่คณะตุลิตี ขณะนั้นคุณพระอภิรักษ์ราชฤทธิ เป็นผู้กำกับคณะ

๔. คณะสอน คือคณะผู้บังคับการศิษย์ หลวงสอน.....(จำสร้อยไม่ได้) เป็นผู้กำกับคณะ

๕. คณะธรรมภาพ อยู่ที่เรือนไม้สองชั้น ได้ความว่าเดิมเป็นพระตำหนักของสมเด็จพระพันปี พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวพระราชทานให้กับโรงเรียนมหาดเล็กหลวงเพื่อให้เป็นหอวิทยาศาสตร์ แต่ต่อมาอาคารหลังนี้ว่างอยู่ เพราะทางโรงเรียนสร้างตึกชั้นเดียว เป็นหอวิทยาศาสตร์ขึ้นมาแทน เมื่อหอเดิมว่างอย่างนี้ทางโรงเรียนเลยให้เป็นคณะธรรมภาพ คุณหลวงธรรมภาพประจักษ์เป็นผู้กำกับคณะ

พระตำหนักนั้นเมื่อไม่ได้เป็นคณะที่นักเรียนมหาดเล็กหลวงอยู่แล้ว ก็กลายเป็นโรงพยาบาลโรงเรียนวชิราวุธ แล้วต่อมาอีกคุณเหมือนพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวท่านคงจะทรงระลึกถึงสมเด็จพระพันปี ท่านขอคืนเอาไปสร้างในวังญาไทหรือที่วังสราญรมย์ผมก็ลืมไปแล้ว เป็นอันว่าไม่มีแล้วสำหรับอาคารหลังนี้ในวชิราวุธวิทยาลัย ขณะนั้นอยู่ที่ตราชาธิวาส (ม.ล. ปิ่น มาลากุล เจ้าน้ำ)

ตอนผมอยู่คณะอภิรักษ์นั้น คุณพระอภิรักษ์ท่านสอนให้ร้องเพลงทุก ๆ วัน พฤษหัตถ์ ต่อมาอีกปีหนึ่งทางโรงเรียนปรับปรุงคณะต่างๆ ใหม่ คุณหลวงสอนย้ายไปแทนคุณหลวงจรูญ คุณหลวงจรูญไปแทนคุณพระอภิรักษ์ คุณพระอภิรักษ์ครบเกษียณหรือย้ายไปรับราชการที่อื่นก็ไม่ทราบ เด็กปลายๆ แถวของคณะอภิรักษ์เดิม ซึ่งมีผมรวมอยู่ด้วย จึงย้ายไปอยู่คณะซึ่งศิษย์คือคณะผู้บังคับการ แต่เมื่อยังเป็นโรงเรียนมหาดเล็กหลวงคณะนี้ถูกเรียกว่า คณะบรมบาทมีผู้ช่วยกำกับคณะคือคุณสนั่น แพทยานนท์ และคุณชวยวามะรูป เป็นผู้ช่วยอีกคนหนึ่งหมายความว่าคณะสนั่นทำการแทนผู้กำกับคณะ ท่านผู้บังคับการ (เจ้าคุณบรมบาท) ท่านบริหารงานในตำแหน่งผู้บังคับการโรงเรียนมากกว่าเป็นผู้กำกับคณะ ตอนนั้นผมหม่อมพยอมซึ่งเดิมทีเดียวกับท่านเคยเป็นแม่บ้านของนักเรียนเก่า ๆ มาแล้ว แต่ตอนหลังกลับมาใหม่ มาอยู่คณะบรมบาท ท่านทำหน้าที่แม่บ้านหรือพี่เลี้ยงอย่างวิเศษ

มีการสอนให้พับผ้า ฯลฯ อะไรต่างๆ ถ้าเราทำผิดท่านตีด้วยไม้ก้านมะยม วิธีจะถูกตีก็ต้องนั่งเหยียดเท้าพนมมือ ท่านตีด้วยก้านมะยมที่ละก้าน ตีไปพลงสอนไปพลง ก็นั่งจะมีคตินุญาตี เวลาจะอาบน้ำก็ให้พวกเราลงสระ ท่านตีฆ้องเป็นสัญญาณ ตีเท่าหน้าที่ให้โตคน้ำ ตีเท่าหน้าที่ให้ชนมาตุต้าว ฯลฯ นี่แหละครับโรงเรียนมหาดเล็กหลวง

ต่อมาอีกปีเศษได้กระมัง ผมย้ายไปอยู่คณะเดิมอีก แต่เปลี่ยนชื่อจากคณะอภิรักษ์เป็นคณะจรรยา ดังได้เล่าไว้แล้ว ผมย้ายไปอยู่กับคุณหลวงจรรยา ตอนนั้นมีการซ้อมรบเสือป่า ผมก็ได้รับคัดเลือกให้ไปซ้อมรบด้วย สนุกดีครับ เราแต่งตัวเสือป่า คือใส่หมวกเขียว กางเกงเขียว ใส่เสื้อสี kaki ผ้าผูกคอเขียว มีอินทรีบน อวรุทประจักษ์กายก็คือเป็นมัลลิกอร์สำหรับผู้ใหญ่ มีตาบปลายปืนห้อย แล้วยังมีสายสะพายสำหรับใส่กระสุนปืนที่เรียกว่า "สายคันซีฟ" ด้วยนักเรียนเสือป่าเด็กๆ อย่างผมใช้ไม้พลองสีธรรมชาติ พอเดินทางด้วยรถไฟจากกรุงเทพฯ ไปแล้ว ก็ไปอยู่ที่สนามจันทร์ก่อน แล้วก็เดินแถวไปอยู่ที่ค่ายหลวงบ้านโป่ง เดินแถวกลางคืนบ้างกลางวันบ้าง ไปค่ายหลวงคลองตากด ไปบ้านไร่ ฯลฯ ระหว่างเดินทางไกลมีการซ้อมรบด้วย ต้องนอนกลางคืนกินกลางหญ้าจริงๆ มีคุณหลวงหัตถ์รณพลคุมไป พอค่ำเข้าก็ส่งพักแถวบางที่พระเจ้าอยู่หัวท่านเสด็จมาด้วยรถยนต์พระที่นั่ง มีไฟสว่าง เราก็ดูขึ้นยืนวันทยาหัตถ์ พอท่านเสด็จผ่านไปแล้วเราก็นอนอีก ที่ชั้นที่สุดก็คือตอนนั้นเราได้เบี้ยเลี้ยงวันละ ๑ บาท ไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่ ไม่รู้จะเอาเงินไปใช้อะไรให้หมด ขอประทานโทษสำหรับพรานหลวงค่ายอยู่ตรงกับเรา นักเรียนมหาดเล็กเป็นนักเรียนเสือป่ากองร้อยที่ ๑ กองร้อยที่ ๒ นักเรียนราชวิทยาลัยเป็นกองร้อยที่ ๓ โรงเรียนพรานหลวงอยู่ตรงกันข้ามกับเรามีอัตรากำลังเป็นกองพันพวกพรานหลวงหนุ่มๆ ที่เป็นนักเลงการพนันมาชวนพวกเราไปเล่นการพนัน ผมก็ตามไปด้วย ไปเล่นกันใบบ่า มีป้ายเครื่องหมายกระบี่ไขว้สำหรับกันไม่ให้คนออกนอกบริเวณ มีพวกสารวัตรเสือป่าคอยควบคุมดูแล แต่พวกพรานหลวงเก่ง พอละเล่นก็ยกป้ายนั้นออกไปให้ไกลที่สุดที่จะไกลได้ สารวัตรก็ไม่รู้จะจับอย่างไร ผมก็ไปเล่นกับเขาบ้าง การพนันที่เล่นคือน้ำเต้าปูปลาและไฮโล ผมมักจะได้เสมอ

ในการซ้อมรบเสือป่าผู้ใหญ่ใช้ปืนและกระสุนซ้อมรบ นักเรียนเสือป่าเล็กๆ ใช้ปากเหมื่อนอย่างที่ทำนจอมพลประภาสพุก คือใช้พลอง แต่ตะโกนด้วยปาก โป้ง โป้ง โป้ง! แต่ถ้าซ้อมรบใหญ่สำหรับเด็กๆ เขาแจกประทัด แจกธูป แจกไม้ขีด แล้วให้เป็น หมู่ปืนกล เมื่อไรผู้บังคับแถวบอกให้จุดประทัด เราก็จุดประทัดกันเป็นที่สนุกสนาน ประทัด นั้นแจกจำนวนมาก นอกจากใส่กระเป่าแล้ว ยังมีผ้าขาวม้าเคียนไปอีก จุดกันเป็นการ ใหญ่ทีเดียว

บิดาผมได้รับพระราชทานปืนมัลติเคอร์จากราชการที่ ๕ เมื่อท่านลาออกจาก ราชการแล้วไปสร้างวังที่คลองมหาสวัสดิ์ ซึ่งสมัยนั้นเปลี่ยวมาก ปืนที่พระราชทานเป็นปืน เล็กยาว ๒ กระบอก เล็กสั้น (ปืนทหารม้า) ๑ กระบอก เพื่อจะได้ใช้เผ่าสวน ผมได้กระสุน ซ้อมรบไว้มาก เพราะนักเรียนเสือป่าผู้ใหญ่บางคนไม่ค่อยจะกล้ายิงปืน นอกจากผมช่วย ยิงแล้ว ยังขอกระสุนที่เหลือได้อีก จึงใช้ปืนมัลติเคอร์ของท่านพอยิงด้วยกระสุนซ้อมรบ แล้วนอกจากนั้นยังเอาไปยิงนกอีกด้วย โดยเอาใส่ปืน ๔๑๐ ปลอกค้ำไปหนึ่งหนึ่ง แล้ว เอาจากมะพร้าวใส่เข้าไป เอาร่างแหมาค้ำเป็นชั้น ๆ กรอกใส่เข้าไป หาอะไรอุดปากเสียหน่อย ก็ยิงนกได้สนุกสนานมาก

โรงเรียนมหาดเล็กหลวงสมัยที่ผมอยู่มีงานประจำปี คือพระบาทสมเด็จพระเจ้า- พระเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินพระราชทานรางวัลแก่ผู้เรียนดี ส่วนมากที่ ๑ ในชั้น นั้นชั้นนี้ แล้วก็มีการแสดงถวายหน้าพระที่นั่งระหว่างนักเรียนมหาดเล็กหลวงกับนักเรียน ราชวิทยาลัย ในปี ๒๔๖๘ ก็เตรียมเล่นกันหลายอย่าง เด็กๆ เล่นวิ่งคาบช้อน วิ่งสวม กระสอบ คุณชาย วสันตสิงห์ วิ่งสวมกระสอบเก่งมาก เคยได้รับพระราชทานรางวัลมา แล้ว กีฬาเรามีวิ่งสามขาบ้าง อย่างอื่นบ้าง แต่บั้นนั้นเรามีวิ่งสี่ขา เป็นการวิ่งที่แปลก ประหลาดมาก คือคน ๓ คน คนที่อยู่กลางขาขวาผูกกับขาซ้ายของคนข้างขวา ขาซ้ายของ คนกลางก็ผูกกับขาขวาของคนข้างซ้ายต้องวิ่งให้ดี ถ้าวิ่งไม่ดีก็หกกะเมนทั้งชุดทั้งพวก เรา

เตรียมไว้ ๒ ชุดที่จะแข่งกับราชวิทยาลัย เผอิญลั่นเกล้าฯ สวรรคตเสียก่อน บินขึ้นบนอัน
ว่าไม่มีการแสดงหน้าพระที่นั่ง

ต่อจากนั้นโรงเรียนราชวิทยาลัยและโรงเรียนมหาดเล็กหลวงก็เปลี่ยนเป็น
วชิราวุธวิทยาลัย สำหรับเรื่องของวชิราวุธวิทยาลัย ผมขอทูลให้ท่านพิริยติศ ทรงเล่าต่อ
แต่ผมขอพูดถึงเรื่อง เอสปรี เดอ คอร์ดส์ ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่
ท่านเคยพระราชทานพระบรมราโชวาทไว้สักหน่อย พระองค์ท่านทรงอธิบายว่า เป็นธรรมะ
ที่เกี่ยวกับความสามัคคี เป็นดวงใจหรือวิญญาณของหมู่คณะ การที่จะเป็นผู้มี เอสปรี
เดอ คอร์ดส์ ได้มันต้องเสียสละความสุข ความสะดวกสบายต้องมีความอดทน ยอมสละ
แม้แต่ชีวิตและเลือดเนื้อ เพื่อความรุ่งโรจน์ของหมู่คณะหรือความมีชื่อเสียงของคณะ
ตัวอย่างเช่นเรามารับประทานอาหารกันทุก ๆ เดือน ก็ดูเหมือนจะเป็น เอสปรี เดอ คอร์ดส์
ได้ แต่ที่เห็นจากชาวต่างประเทศเขาก็มี ผมดูจากโทรทัศน์เมื่อเกือบ ๓ เดือนมานี้ กองทัพบก
จัดให้มีกรีฑาขี่ม้าผาดโผน ฯลฯ แต่การแสดง ๓ ชุดสุดท้าย คือ กองทหารของบรูไนจะ
แสดงโยธวาทิตและแปรขบวน ทหารของอังกฤษจะเป่าปี่สก็อตแปรขบวน แล้วทหารของ
เราแสดงการใช้อาวุธโบราณ คือตีกระบี่กระบองนั้นแหละ ก่อนที่ ๓ ชุดที่เหลือจะออก
แสดง ฝนตกลงมาอย่างหนัก จนโฆษกบอกว่าเห็นจะไม่มีการแสดงอีกแล้ว คงจะหมด
เพียงเท่านั้น คนดูก็เริ่มหนีฝนเข้าร่ม แต่ประเดี๋ยวเดียวโฆษกก็ประกาศว่า ขณะนี้ทั้งบรูไน
และอังกฤษได้บอกมาว่า จะแสดงไปตามโปรแกรมทุกประการ พอสักประเดี๋ยวกองทหาร
โยธวาทิตของบรูไนก็เดินแถวเตะน้ำกระจายและเป่าปี่ตีกลองออกมา เดินกันอย่างดีมี
ระเบียบวินัยและสวยงาม คนดูตบมือเกรียวกราว อังกฤษก็เหมือนกัน เป่าปี่สก็อตโดย
มีกลว่าน้ำฝนมันจะไหลเข้าไปในถุงลมในปี่ แต่ก็ไม่เป็นไรเขาก็เป่ากันได้ แล้วเดินได้
สวยงามเช่นกัน คนข้างสนามตบมือกันนานทีเดียว ผมเข้าใจว่าทั้งผู้แสดงและผู้ดูทั้งสอง
ฝ่ายคงจะซาบซ่านในคำว่า "เอสปรี เดอ คอร์ดส์" ด้วยตนเองโดยอัตโนมัติ

ผมขอพูดถึงเรื่องวิชาการ ในทางวิชาการนั้น โดยเหตุที่โรงเรียนวชิราวุธ^{๕๕} ington ใหม่ ๆ ขนเอาครูบาอาจารย์มาจากมหาวิทยาลัยบ้าง มหาศเล็กหลวงบ้าง แล้วก็มีมักจะ^{๕๕} ต้องให้ผู้กำกับคณะเป็นนักเรียนนอก แล้วยังมีผู้ช่วยผู้กำกับคณะเป็นฝรั่งอีกด้วย คืออย่าง^{๕๕} คณะผม คุณพระพาณิชย์ท่านเป็นผู้กำกับคณะ แล้วมีมิสเตอร์เวลส์ตัวสูงโย่ง เดินผ่าน^{๕๕} หอประชุมถ้าไม่ถอดหมวกละก็ เป็นชนพศานใต้ถุนหอประชุม แล้วต่อไปก็มีมิสเตอร์^{๕๕} ทาวน์เซ็นท์ อยู่คณะประทัด แล้วมิสเตอร์เอฟแวนส์ มาจากราชวิทยาลัย อยู่คณะคุณพระ^{๕๕} วิเศษ แล้วคณะสุดท้ายก็มีมิสเตอร์รอนินส์ แกสอนเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เมื่อครูบาอาจารย์^{๕๕} มีมากอย่างนั้น หลักสูตรเราไม่ต้องการที่จะให้น้อยหน้ากระทรวงศึกษาธิการ จึงได้เร่งไหม^{๕๕} วิชาต่าง ๆ จนกระทั่งเห็นคเห็น้อย ทั้งเลขวิี เลขในใจ เรขาคณิต แอลยิบรา ตรีโกโน-^{๕๕} เมตรี เอาครูมาสอนแล้วไม่พูดไทยเสียอีก อย่างยื่อเมตรีชั้นต้นสอนเป็นภาษาฝรั่งไม่^{๕๕} เข้าใจ ถ้าบทที่ ๑ เข้าใจแล้ว บทไหนก็เข้าใจ แต่ถ้าบทที่ ๑ ไม่เข้าใจแล้วก็ป็นอันไม่ได้^{๕๕} เรื่อง ป็นนั้นผมก็สออบตก

นอกจากภาษาไทย วาดเขียน ภูมิศาสตร์ไทยแล้ว ภูมิศาสตร์ต่างประเทศ^{๕๕} วิทยาศาสตร์ เลขทุกชนิด เลขวิี เลขในใจ ฯลฯ สอนจนเป็นภาษาฝรั่งหมด ผมตก^{๕๕} ครับ พออีกปีหนึ่งเขาปรับหลักสูตรให้เหมือนกระทรวงศึกษาธิการ ป็นนั้นผมก็สออบได้อย่าง^{๕๕} สบาย นี่แหละครบเหตุผลที่ผมเรียนไม่ดี และไม่เก่ง

พูดถึงเรื่องการกีฬา สมัยที่เป็นวชิราวุธ^{๕๕} นั้น ผมอยากจะยืนยันได้ว่า กีฬา^{๕๕} ของเรามีมากกว่าที่ไหน ๆ ทั้งสิ้น แม้แต่ที่กรมพลศึกษาเองก็ดูเหมือนจะมีน้อยกว่าที่วชิราวุธ^{๕๕} โรงเรียนราชวิทยาลัยเคยมีสคววอช พอโรงเรียนนั้นเลิกไป สคววอช, ไฟวส์ก็เข้ามาอยู่ที่^{๕๕} วชิราวุธ วชิราวุธกับราชกรีฑาเท่านั้นที่มีสคววอชเล่น นอกนั้นก็ไม่มีใครเล่น นอกจากนั้น^{๕๕} ก็มีฟุตบอล, รักบี้, บาสเก็ตบอล คุณหลวงชาติตระการโกศล กับคุณพจน์ สารสิน ยัง^{๕๕} เคยไปเล่นบาสเก็ตบอลกับนักเรียนวชิราวุธ เทนนิสนั้น ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช และ ม.ร.ว.^{๕๕} คึกฤทธิ์ ปราโมช ๒ ท่านนี้ไปเล่นด้วยกันที่วชิราวุธ ตีกันอย่างน่าเอ็นดู ต่อมาสมัยคุณพระ^{๕๕} ช่วงเกษตรศิลปการ ยังมีเบสบอล เบสบอลนี้เวลาเล่นไม่พูดไทยกัน พูดฝรั่งกันทั้งนั้น

รักบนเนินของธรรมดา โรงเรียนอื่นไม่มี มีแต่ที่โรงเรียนเรา เพราะว่าเป็นเกมที่อันตรายมาก แต่เราก็เล่นกันได้ด้วยดี

ผมขอจบเรื่องการกีฬาด้วยพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวท่านพระราชทานพรในการที่นักเรียนวชิราวุธไปเล่นกีฬาต่อหน้าพระที่นั่งว่า

“เป็นประเพณีอันดีงามที่ควรจะรักษาไว้ การกีฬาทำให้เกิดผละกำลัง ทำให้เกิดกำลังใจ ทำให้เป็นสุภาพบุรุษ ทำให้มีจิตใจเป็นนักกีฬา”

แล้วท่านมักจะอวดโรงเรียนของท่าน คือวิทยาลัย “อิตัน” ท่านทรงเล่าว่าในครั้งหนึ่ง นะโปเลียนกับตุ๊กออฟเวลลิงตันรบกันที่วอเตอร์ลู ในที่สุด ตุ๊กออฟเวลลิงตันเอาชนะนะโปเลียนได้ ก็มีคนถามตุ๊กออฟเวลลิงตันว่า **“ทำไมจึงเอาชนะจอมจักรพรรดิผู้เก่งกล้าในการสงครามอย่างนั้นได้”**

ตุ๊กออฟเวลลิงตันตอบว่า **“ข้าพเจ้าชนะนะโปเลียนที่วอเตอร์ลูนี้ริ ชนะเขามีสนามกีฬาวิทยาลัย อิตัน”**

นี่ท่านยกย่องวิทยาลัย “อิตัน” ของท่าน แล้วท่านก็พระราชทานพรว่า

“ขอให้นักเรียนวชิราวุธที่เล่นกีฬาต่อหน้าข้าพเจ้านั้น เมื่อเติบโตใหญ่เป็นใหญ่เป็นโตเมื่อไร ชีวค้ำหน้าไปแล้ว ก็พึงระลึกได้ว่า ท่านชนะงานการเล่นด้วยดี ON THE VAJIRAVUDH PLAYGROUND”

ผมขอจบเพียงแค่นี้ ขอขอบคุณครับ

โรงเรียนวชิราวุธ - โรงเรียนเก่าของข้าพเจ้า

น.ร.ว. หม่อมเจ้าพิริยดิศ ดิศกุล

ทรงบรรยายหลังอาหาร

ที่โรงแรมรอยัล อนนรธาธานี

เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๐

สวัสดิ์ครับ ท่านผู้ชมเกียรติทุกท่าน

วันนี้ต้องมาพูดเรื่องวชิราวุธ ผมก็ขอเรียนเสียก่อนว่า ผมเข้าโรงเรียนวชิราวุธเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๒ แล้วจบเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๑ เพราะฉะนั้นที่ผมจะพูดก็เป็นเรื่องวชิราวุธในช่วงระยะเวลาสั้น ผมขอเรียนว่า เวลานั้นผมผ่านโรงเรียนวชิราวุธครั้งใด ผมมีความรู้สึกปลื้มปิติ เมื่อมองเข้าไปทุกครั้ง รู้สึกว่าสวยที่สุด ผมไม่เคยมองวชิราวุธไม่สวยเลย แต่เมื่อนึกถึงเมื่อผมเข้าไปใหม่ ๆ ผมรู้สึกว่าตอนนั้นยังไม่สวยเท่านี้ แล้วมีหลายอย่างซึ่งไม่เหมือนวชิราวุธปัจจุบันนี้ ผมจะพยายามทบทวนความจำ ตอนผมเข้าไปนั้นมี ๔ คณะ คือ

คณะผู้บังคับการ

เจ้าคุณปรีชา

คณะสันติ

คุณพระสันติ ซึ่งเป็นคณะกุศิศเวลา

คณะประทัด

คุณพระประทัด

คณะอิงคศรีกสิการ คือคณะที่ผมอยู่ มีคุณหลวงอิงคศรีกสิการ

เจ้าคุณปรีชาตอนนั้นมีเรือนพักอยู่ด้านหลังของคณะ ยังไม่มีเรือนพักของผู้บังคับการเหมือนอย่างสมัยนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาคารเรียนสมัยนั้นเป็นหลังคาจาก เรือนไม้ชั้นเดียวแถวยาว พออยู่ไปได้สักพักหนึ่งก็มีการสร้างอาคารเรียนตึกวชิรมงกุฏ ตอนนั้น

จำได้แม่นยำ เพราะว่า มีการสูบน้ำจะตอกเข็มหรืออะไรไม่ทราบ เกิดเหตุการณ์ครั้งยิ่งใหญ่ เรียกว่ามหกรรม คือน้ำแห้ง กุ้ง ปลาขึ้นมาลอยเต็มไปหมดคนงานที่มาก่อสร้างก็ลงไปจับนักเรียนก็เลยพลอยสนุกลงไปจับไปงม และพร้อมใจกันทุกคณะ ผมเป็นนักเรียนใหม่ ครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่ถูกคุณครูหลวงอิงฯ เขียน ตั้งแต่เรียนหนังสือมาไม่เคยถูกเขียนมาก่อนเลย พวกนักเรียนเก่าก็แะเคล็ดให้ มีบางคนเอากางเกงขาสั้นแอบใส่ แล้วนั่งกางเกงขาพับ หลวงอิงฯ จับได้ก็จับตอกกางเกงขาสั้น เขียนดับเบิลเป็นสองเท่า พวกนักเรียนเก่าแะว่า วิธีแก่ง่ายนิดเดียว ให้ถอดกางเกง เอาขึ้นไปอยู่กับพื้นหินอ่อนที่คณะผมไปลองดูแล้วรู้สึกว่าย็นสบาย และทุเลาไปได้เร็ว ผมจะขอบคุณหลวงอิงฯ ครั้งใด จะต้องพูดกันเรื่องนั้นเสมอ นั่นเป็นมหกรรมครั้งยิ่งใหญ่ของนักเรียนวชิราวุธ ถ้าไม่พูดถึงเรื่องมุ้งในครั้งนั้น ต้องเรียกว่าไม่ใช่นักเรียนวชิราวุธที่แท้จริง

มีเหตุการณ์อีกอันหนึ่ง เผอิญ ม.ร.ว. ชยานันท์ พุกเมื่อสักครู่นี้ ในสมัยนั้นยังไม่มีห้องพยาบาลอย่างเดี๋ยวนี้ มีที่ตำหนักสมเด็จพระพันปี รูปทรงทึมๆ นักเรียนกินนอนเวลาจะเก ก็ไปนอนที่ห้องพยาบาล แต่คนรำลึกกันนักหนาว่าผิดๆ มีเสียงกุกกักเสมอ ทำให้หลายคนคว่ำผมเองก็แหยงๆ ไม่กล้า จนกระทั่งมาสร้างห้องแพทย์ปัจจุบันขึ้นใหม่ หน้าตาสะดวก ใครๆ ก็อยากไป ผมก็ไปทดลอง พวกนักเรียนเก่าโตๆ แะว่า ถ้าอยากไปนอนห้องแพทย์ สิ่งแรกคือหมอบจับให้อมปรอท ถ้าปรอทขึ้นถึงจะให้พัก ถ้าปรอทไม่ขึ้นหมอบไม่ให้พัก วิธีที่จะให้ปรอทขึ้นง่ายนิดเดียว ให้เอาใบแก้วมาเคี้ยว เราก็กี้ยวใบแก้วกันอุตลุด ปรอทขึ้นจริงๆ จึงได้พัก แต่พักอยู่ได้ไม่นานเพราะหมอบแก้จับถ่ายยาน้ำมันละหุ่ง ลงท้ายเจ้าโล่ ต้องกลับ หมอบสมัยนั้นผมจำได้ว่ามีคุณหลวงศรีวโรสถ เป็นหัวหน้าหมอบชวด หมอบเที่ยง แล้วตอนหลังมีหมอบใหม่ คือ หมอบจรัส นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับสถานพยาบาล

อีกเรื่องหนึ่งที่ผมระลึกถึงอยู่ไม่ลืม สมัยนั้นเป็นสมัยก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครอง ผมได้มีโอกาสใกล้ชิดกับพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ผมนั้นเกิดทันพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้รับพระราชทานนาม แต่ไม่มีโอกาสได้สนอง

พระเจ้าพระคุณ ก็ได้มารับใช้พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ เมื่อเสด็จมางานโรงเรียน ผมได้รับเลือกจากโรงเรียนให้ถวายช่อบูเกแก่พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ส่วนน้องชายผมได้ถวายสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี ตอนเสด็จกลับต้องช่วยกันเข็นรถ เป็นที่สนุกสนาน ผมไม่ทราบว่ายี่งยังมีอยู่หรือเปล่า และที่สนุกอีกอย่างหนึ่ง คือพวกเราชอบไปปั่นหลังคาเต็นท์ แล้วสไลด์ลงมาจากหลังคาเต็นท์ สนุกเหลือเกิน จนกระทั่งผู้บังคับการต้องให้คนมาไล่ตี เราถึงจะเลิกเล่น

ผมตั้งใจที่ได้มีโอกาสรับใช้พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ และชื่นชมในพระบรมมหาราชวัง แต่เพียงไม่กี่ปีหลังจากนั้น วชิราวุธก็ดวงตกเป็นดาวตก หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ซึ่งคงแต่ั้นมาผมต้องเรียนด้วยความจริงใจว่า โรงเรียนวชิราวุธถูกมองว่าเป็นโรงเรียนของพวกเจ้านาย คนก็มอง รัฐบาลสมัยนั้นก็มอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนมีกบฏพระองค์เจ้าบรมเดช ก็มีลูกพระองค์เจ้าบรมเดชอยู่ที่โรงเรียนวชิราวุธ คือ จิตรเดช แล้วก็มีหลานเจ้าคุณพหล ชื่อชาติ พหลโยธิน พวกเราก็เชียร์กันไปเชียร์กันมา แรงแชียร์ก็เลยต่อยกัน ลงท้ายก็ทำให้คนนึกไปว่า โรงเรียนนี้มีฝ่ายเจ้ากับฝ่ายอะไรอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งความจริงเราไม่ได้คิดเรื่องอะไรกันเลย สองคนนั้นก็บ้ายอ ต่อยกันเรื่อย หลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้ว วชิราวุธตกต่ำเรื่อยมา การกีฬา หรืองบประมาณก็ไม่ได้รับการสนับสนุน อยู่กันไปอย่างนั้น ผมอยากจะทำ วชิราวุธมาเจริญรุ่งเรืองในสมัยหลังผมออกไปแล้ว คือหลังจากปี ๒๔๘๒ แล้ว และเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันเสด็จพระราชดำเนินกลับมาประทับเมืองไทย ทุกวันนี้ ผมให้ลูกชายผมไปเรียนจนจบ ผมก็อยู่ตั้งแต่เด็กจนโต กำลังคิดอยู่ในเรื่องหลาน เผอิญไปเข้าจิตจรดคาเสียแล้ว ไม่แน่ใจว่าจะเข้าวชิราวุธดีไหม เพราะเวลานี้คนเป็นทุกข์เรื่อง "เอคส์" แต่อย่างไรก็ตาม ผมอยากจะจบด้วยคำว่า **"โรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ ถ้าไม่มีพระเจ้าแผ่นดิน ก็ไม่มีสงครามดี ไม่เข็ดหน้าชู้ตา"** เหมือนอย่างสมัยที่ก่อนผมจะจบ ผมรู้สึกว่ามันเศร้า ผมอยากจะสารภาพสักนิดหนึ่งว่า ก่อนที่ผมจะจบ ผมเรียน ๘ สองปี ผมตกภาษาไทย บังเอิญในปีที่ผมสอบตกภาษาไทยนั้นมีลูกของ น.ม.ส. คือท่านภักดีเดช รัชนี ก็ตกภาษาไทยด้วยกัน

ปรากฏว่าถูกพ่อเล่นงานทั้งคู่ ผมก็ไปแก้ตัวกับพ่อผมว่า “ลูก น.ม.ส. ยังกดเลย” ลูก น.ม.ส. ก็ไปบอกกับพ่อว่า “ลูกผมเค็ดกรรมพระยาจำรัส ๆ ก็กดเหมือนกัน” แต่หลังจากที่ถูกพ่อขนาบแล้วในปีต่อไป ท่านภิศเทศก็ไปเรียนเมืองนอกเลย ผมกลับไปเรียน ๘ ใหม่ แล้วก็ไปสอบชิงรางวัลพระราชทานปีพ.ศ. ๒๔๖๖ ได้ที่ ๒ ได้รางวัล ก็แก้หน้าได้ แล้วคนที่สอบได้ที่ ๑ ก็สอบ ๘ ตกมาด้วยกัน เพราะฉะนั้นถ้าจะถามสาเหตุว่าตกเพราะอะไร ผมก็อยากจะสรุปได้ ๒ สถาน คือ

๑. นักเรียนกินนอนนั้น เวลาจะสอบ ๘ ต้องไปสอบข้างนอก ปีที่ผมสอบ ผมต้องไปสอบที่สวนกุหลาบ ห้องสอบติดถนน รถวิ่งป็นบ้าน ไม่มีสมาธิ

๒. อีกสาเหตุหนึ่ง สมัยนั้นนวนิยาย ๑๐ สดางค์เยอะเหลือเกิน หนังสือเพลีนจิตต์ ฯลฯ ตอนนั้นกำลังบ้าอ่าน อ่านแล้ววางไม่ลง การเรียนตอนนั้นจึงตกต่ำ เพราะหนังสือ ๑๐ สดางค์นี่เอง

ผมหมดเรื่องพูดถึงโรงเรียนวชิราวุธ แต่ทุกวันนี้ผมยังยืนยันอยู่ ผมผ่านโรงเรียนวชิราวุธครั้งใด ผมยังมองด้วยความซาบซึ้งมากกว่าเป็นโรงเรียนที่ศิษย์ที่สุด และมีความปลาบปลื้ม ว่าเราได้ผ่านโรงเรียนนี้มา และขณะเดียวกันก็นึกว่า “เพราะพระบารมีปกเกล้า ๆ จึงได้เจริญรุ่งเรืองมาจนบัดนี้” ขอขอบคุณครับ

จดหมายเปิดผนึก

๘๕/๖ ซอยงดงาม ๓ กม. ๒๗

พหลโยธิน ลำลูกกา ปทุมธานี ๑๒๑๓๐

อู๋คม เพื่อนรัก

ได้ส่งทะเบียนรุ่นลายครามมาให้แล้ว เวลา^{นี้}เราก็อายุ ๗๔ ปีแล้ว สุขภาพอยู่ในเกณฑ์ดีเพราะออกกำลังกายทุกวัน ไม่กินเหล้า (แต่กินเบียร์นิดหน่อย) ไม่สูบบุหรี่ก็พอจะอยู่คู่โลกไปได้อีกหลายปี

เราเข้าเรียนในต้นปี พ.ศ. ๒๔๗๑ หรือ ๗๒ จำไม่ได้แน่ อยู่คณะวิเศษ ๆ ซึ่งต่อมาก็คือพระสันธิฯ และหลวงประคองตามลำดับ เรียนอยู่ตั้งแต่เรียนไม้ หลังจากจากที่เป็นรูปตัว "ก" เราเรียนอยู่ทางปีกขวา เย็น ๆ เลิกเรียนแล้ว วิ่งข้ามสะพานเข้าหอ ผ่านศาลาน้ำทุกวัน ตอนนั้นมียู่เพียง ๔ คณะ ๆ ละ ๓๐-๔๐ คน เท่านั้น พวกเราจัดอยู่ในจำพวกเด็ก เพราะ ม ๑-ม ๓ ได้^{นี้}เบียดเบียนอาทิตย์ละ ๕๐ สตางค์ เท่านั้น ^{นี้}เบียดเบียนออกวันพุธ แคมกระต่ายฟางเซ็ดกันอีก ๑ ปัง กระต่ายฟางนี้ต้องเก็บให้ดี มีนักเลงตีที่ชอบยืมไปใช้โดยไม่บอกเจ้าของบ่อย ๆ เย็นมักมีการแข่งม้า คือเอาขนมปังมาปั้นกลม ๆ ขนาดลูกหิน แล้วเอามาแข่งเอากระต่ายฟางกัน ม้าใครตีชนะก็เอากระต่ายฟางเพื่อนไปเยอะ ดูเหมือนของไฟบุลย์ กับ นนท์ จะเก่งกว่าเพื่อน แข่งที่ไรชนะทุกที เอากระต่ายฟางเราไปหมด

การมกุ่งตามริมคลองและริมสระพวกเราเก่งทุกคนได้แล้วแอบไปบึงแถวโรงไม้สนามหลัง หรือไม่กี่ให้แม่เนือง นายหงวนบึงให้ การกีฬาพวกเราเก่งกันทุกคน รัก^{นี้}เล่นเป็นซุกเกอร์ หัวแตกบ่อย ๆ ต้องไปนอนที่โรงหมอกที่ตำหนักเก่าอยู่ข้างหน้าหอประชุมใหญ่ กลัวผีจะตาย เขาว่าสมเด็จท่านคุณช่วย ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เราก็ไม่ช่วยกันหรอก

เพราะกลัวผีหลอก เรื่องรักหมูรักคณะ เราก็ดูกันจริง คำที่บอกให้ทำอะไรเพื่อหมู่เพื่อคณะ เราต้องทำทันที เคยมีเรื่องนำขำและนำกลัวเกิดขึ้นแล้วครั้งหนึ่ง พวกเราเด็ก ๆ ถือ^{ดู}คนแถมจากโรงครัวคนละท่อน จะไปตีกันพอหมอบ ๆ กลาน ๆ ไปถึงจุดกลาง คือ หอประชุม พวกแขกยามที่มีหัวหน้า คือ โก๊สเป็นหัวหน้าร้องยังสว่างกาเท่านั้น พวกเราแผ่นแนบกลับคณะแทบไม่ทัน ไม่มีการตีกัน ก็ดีแล้ว รักกันแบบวชิราวุธต่อไป

พวกเราดีใจและรื่นเริงที่สุดในปลายปี เมื่อเสร็จการแข่งขันกีฬาระหว่างคณะแล้วในหลวง ร. ๗ เสด็จด้วย พวกนักเรียนรุ่นพี่ก็จะแสดงอะไรต่าง ๆ ถวายหน้าพระที่นั่ง เราพวกเด็ก ๆ ก็รับใช้แขกที่มางาน และคอยคนรถพระที่นั่ง ตอนเสด็จจากหน้าหอประชุมจนถึงประตูหน้าคณะประทัด เป็นความสุขที่สุดของพวกเรา ชาวชิราวุธ ที่ได้เข้าเฝ้าได้เฝ้าของพระยุคลบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระบรมราชินีนาถอย่างใกล้ชิด ถึงแม้จะล่วงมาจนพวกเราอายุ ๗๐ ปีขึ้นไปกันแทบหมดแล้วเวลานี้ เรายังไม่ลืมความเป็นเลือนำเงินไม่เคยจางไปจากสายเลือดของเรา เรามีลูกชาย ๒ คน ก็ให้เรียนตั้งแต่อนุบาลครั้นนั้น จนจบ ม. ๘ เดียวกันก็ทำมาหากินเป็นผู้ใหญ่แล้วทั้ง ๒ คน และหลานของเราก็คงจะเรียนต่อในวชิราวุธอีกพวกเราที่แก่เฒ่าแล้ว ต้องจากวชิราวุธไป แต่ลูกหลานของพวกเราคงช่วยกำจุนให้ “ความเป็นวชิราวุธวิทยาลัย” ดำรงต่อไป พร้อมชื่อเสียงอันเกรียงไกร ไม่มีวันสิ้นสุด

คิดถึงเพื่อนลายครามทุกคน

พล.อ.ต. นพ. เทอญ สุชะเนนย์

นกว.เลขที่ ๒๕๒ รุ่น ๘ พ.ศ. ๒๔๗๒ - ๗๘

ชีวิตต่อจากโรงเรียน

ชั้นมัธยมปีที่ ๘ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๔ เป็นรุ่นสุดท้ายของโรงเรียน ก่อนมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๗๕ รุ่นนั้นเราสอบไล่ได้ยกชั้นวิทยาศาสตร์ ๑๒ คน แผนกกลาง ๘ คน ส่วนมากจากแผนกวิทยาศาสตร์ไปเข้าเรียนต่อจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีเตรียมแพทย์วิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นที่ทราบกันอยู่ว่า นักเรียนวชิราวุธวิทยาลัยมักจะเข้ากลุ่มกีฬาของทุกสถาบัน กลุ่มรักบี้ ฟุตบอล และฟุตบอลธรรมศาสตร์ เป็นเบื้องแรก พวกเราเป็นแกนให้ทีมรักบี้จุฬาฯ ตั้งแต่ ๒๔๗๕ เป็นต้นมา ก่อน ๒๔๗๕ ก็มีคนเดียว คือสมใจ อนุমানราชชน (เสถียรรัฐโกเศศ) เล่นรักบี้จากแผนกอักษรศาสตร์ จุฬาฯ

๒๔๗๖ หลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (และการเมือง) เริ่มตั้งขึ้น ทำนองเป็นมหาวิทยาลัยเปิด คือ เปิดโอกาสให้นักเรียนทั้งหลายที่ผ่าน ม. ๘ หรือเทียบเท่ามาแล้ว เข้าศึกษาได้โดยไม่มี การสอบคัดเลือกเช่น จุฬาฯ ม.ธ. จึงมีนักศึกษาเริ่มต้นก็มากเป็นพันเป็นหมื่น ผิดกับจุฬาฯ ซึ่งตอนนั้นมีประมาณพันเดียว รวมทั้งนักเรียนรัฐศาสตร์ ซึ่งถูกย้ายคณะรัฐศาสตร์ ไปอยู่กับ ม.ธ. ตั้งแต่ปลายปี ๒๔๗๖ เมื่อมี ม.ธ. เกิดขึ้น ก็เริ่มมีกีฬาระหว่างมหาวิทยาลัยขึ้นในปี ๒๔๗๗ จุฬาฯ-ธรรมศาสตร์ เริ่มฟุตบอลประเพณีขึ้น ครั้งแรก พ.ศ. ๒๔๗๗ เราแข่งขันกันที่สนามชั่วคราว ที่สนามหลวง (ทุ่งพระเมรุ) บังเอิญผมได้เล่นทางฝ่ายจุฬาฯ คนหนึ่ง ผลเสมอกัน (๑:๑) และได้ร่วมเล่นอีก ๓ ปี ติดต่อกันที่สนามสวนกุหลาบวิทยาลัย

ผมโชคดีเรียนสำเร็จได้ปริญญาตรีรุ่นแรกของจุฬาฯ ในแผนกคณิตศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ และได้รับเลือกเข้ารับราชการเป็นอาจารย์ในคณะนั้นตลอดมา พวกเรารุ่นเดียวกัน ส่วนมากก็เรียนต่อแพทยศาสตร์ที่ศิริราช สำเร็จเป็น

นายแพทย์ต่อมา ๖ คน วิศวกร ๑ คน (โรจน์ ไกรฤกษ์) และนายร้อย จปร. ๒ คน (สอาด ฉิมโฉม กับ ม.ร.ว. ศุภผล นั้นวัน)

ผมเองต้องรับราชการเรื่อยมาจนเกษียณอายุ แต่มีงานเปลี่ยนแปลงตามวงก่อนข้างบ่อย ได้ต่อสู้ชีวิตมาหลายด้าน ตอนนั้นต้องบุกเบิกตามนิสัยชอบ ชีพจรลงเท้าตลอดมาเช่น

๑. ได้รับทุนรุ่นแรกของบริติชเคานซิล ให้กับประเทศไทย ได้ไปศึกษาวิชาฟิสิกส์ ในประเทศอังกฤษ เมื่อ ๒๔๘๑ พอดีเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ เมื่อ ๒๔๘๒ เลยต้องเรียนต่อที่อังกฤษจนสำเร็จปริญญา ต่อไปได้ปีหนึ่ง ทางปริญญาสูงขึ้น ถูกรัฐบาลเรียกกลับ ๒๔๘๕

๒. เป็นสายของเสรีไทยในกรุงเทพฯ โดยรวมกลุ่มนิสิตจุฬาฯ ที่เคยเป็น สท. (รักษาคินแดน) ได้ต่อสู้ข้าศึก และคอยช่วยเสรีไทยที่เข้ามาจากต่างประเทศ จนกระทั่ง ๒๔๘๕-๒๔๘๘ สงครามเล็กเพราะปรมาณู น้ำท่วมใหญ่ กรุงเทพฯ ๒๔๘๖ มหาวิทยาลัยปิด ๑ ปี เลยถือโอกาสลาพัก ๔ เดือน บวชครบพรรษาที่วัดปฐมเจดีย์ บ้านเกิด

๓. ๒๔๘๗ ทางจุฬาฯ ให้จัดเป็นที่มสร้างมหาวิทยาลัยเขต เพชรบูรณ์ ตามนโยบายย้ายเมืองหลวง ขณะนั้นยังระหว่างสงคราม อยู่ก่อสร้างมหาวิทยาลัยในป่าแดงติดกับโรงเรียน จปร. ห่างจากตัวเมือง ๘ กม. เป็นเวลา ๓ เดือน ผลัดเปลี่ยนเวียนเวรให้อาจารย์อื่นทำต่อแล้วกลับเข้าพระนคร สอนหนังสือต่อ จนสงครามยุติ จึงเลิกนโยบายสร้างมหาวิทยาลัย

๔. นอกจากสอนหนังสือแล้ว ได้รับมอบหมายให้เป็นกรรมการสโมสรจุฬาฯ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมการกีฬาเรื่อยมา และยังเป็นอนุสาสทควบคุมดูแลหอพักนักเรียนชาย ช่วงนี้ท่านเจ้าคุณภรรยา ซึ่งเคยเป็นอธิการบดีจุฬาฯ และย้ายมาเป็นผู้บังคับการวชิราวุธวิทยาลัยได้ทาบถามผมในฐานะเป็นนักเรียนเก่าให้ไปช่วยงานผู้กำกับคณะที่ถูกระเบิดอาคารพัง เคยเป็นคณะพิเศษศุภวัตร หลวงประคอง วิชาสมาน และพระสันธิวิทยาพัฒน์ ผมไม่สามารถจะไปช่วยได้เลยมอบให้ อ้อต ชาญเลขา รับต่อไป

๕. เริ่มชีวิตคู่ แก่แล้ว แต่งงานเสียที่กับหญิงในสกุล สุขุม เมื่อ ๒๔๙๑
มีลูก ๒ ปีต่อมา ๓ คนเลย ลูกหญิง ๒๔๙๒ และลูกชายแฝดชายทั้งคู่ (ไข่ใบเดียว) ๒๔๙๓
ลูกคนที่ ๔ ชาย เมื่อ ๒๕๑๕ เลิกผลิตเลย

ลูกสาว : นางวิมล ไทรทศาวิทย์ จบ อ.บ. (เกียรตินิยม) จุฬาฯ และ
ปริญญาแปลและล่ามจาก ม. มอนทรีล คานาดา

ลูกชาย : พ.ต. นารท กลกิจ จบ ร.บ. ก.ศ.บ.
พ.ต.ท. นกุล กลกิจ จบ ร.บ. (ธรรมศาสตร์)
นายชาติ กลกิจ (อุดมศึกษา)

๖. ๒๔๙๕-๙๖ องค์การยูเนสโก ขอยืมตัวจากรัฐบาลให้ทำงานตำแหน่ง ผู้
อำนวยการแสดงวิทยาศาสตร์เคลื่อนที่ในทวีปเอเชีย ให้แสดงฝีมือในประเทศอินโดนีเซีย
ญวน เขมร ชองกง ฟิลิปปินส์ และญี่ปุ่นตามลำดับ แห่งละ ๒-๖ เดือน ตลอด ๒ ปี
ถ้ามีโอกาสจะเล่าเรื่องนี้ให้หมอเคิม พิมพ์อีกคงได้

๗. ๒๔๙๘-๒๕๐๒ องค์การยูเนสโก ขอยืมตัวอีกครั้งให้ไปเป็นผู้ชำนาญ
การในโปรแกรมทางวิทยาศาสตร์ ประจำสำนักงานใหญ่ในกรุงปารีส ในช่วงนี้ต้องเดินทางไป
เยี่ยมหลายประเทศรอบโลกหลายครั้ง ได้รับอภิสิทธิ์การกินการอยู่มาก ตามวิสัยสห-
ประชาชาติ ทั้งนี้เราได้สิทธิในการเป็นผู้แทนประเทศไทย ในองค์การ เป็นคนไทยคน
เดียวในองค์การนี้ ซึ่งมีชาวต่างชาติทำงานด้วยกัน ๖๐ ชาติ เรื่องยังมีอีกมาก

๘. ปี ๒๕๐๐ โชคดี ถูกล็อตเตอรี่ฝรั่งเศส ซึ่งมีออกทุกสัปดาห์ บ่อยครั้ง
กว่าบ้านเรา รางวัลที่ ๒ ได้ ๔ แสนฟรังก์ ขณะนั้นพอดีกับช่วงที่องค์การบังคับให้กลับ
เยี่ยมบ้าน (ทุก ๒ ปีพักผ่อน ๒ เดือน) เลยถือโอกาสบินข้ามขั้วโลกเหนือ จากปารีส-
โคเป็นเฮเกิน ข้ามขั้วโลกไปอลาสก้า โดเคียว-ชองกง-กรุงเทพฯ ไปทั้งครอบครัว
ตอนนั้นยังใช้เครื่องบินโบอิง ๗๐๗ อยู่คนนั่งกลัว เพราะจากโคเป็นเฮเกินไปอลาสก้า บิน
รวดเดียว ๑๖ ชั่วโมง นานพอๆ ได้เห็นขั้วโลกเหนือ เมื่ออยู่สูง ๑๔,๘๐๐ ฟุต เราได้รับ

ประกาศนียบัตรจากบริษัทว่า เป็นครอบครัวชาวไทยครอบครัวแรกที่ข้ามขั้วโลกเหนือ พร้อมกับส่งกระเป๋าน้ำดื่มมาให้คนละใบด้วย เขาส่งมาให้ภายหลังจากได้เช็กแล้ว

๙. ๒๕๐๒ ทัดสินใจกลับบ้าน ทั้งๆ ที่เขาขอร้องให้อยู่จนเกษียณ แต่ ลูกเต้าพูดแต่ภาษาฝรั่งเศส สัมภาษณ์ไทยกันหมด กลับบ้านดีกว่า มหาวิทยาลัยยังต้องการ อาจารย์อีกมากปฏิบัติราชการจน ๒๕๐๙ ถูกโอนไปเป็นรองอธิบดีที่ขอนแก่น หลังจาก ช่วยบุกเบิกมหาวิทยาลัยตั้งแต่ ๒๕๐๖-๐๗-๐๘ ตามที่เพื่อนเรากำหนด พลังกูร ซึ่งเป็น เลขธิการสภาการศึกษาแห่งชาติคณะนั้นขอตัวไปเป็นอธิการบดีระหว่าง ๒๕๑๒-๒๕๑๘ จนเกษียณอายุ ได้เป็นวุฒิสมาชิกรัฐสภาอยู่ ๑ ปี

ปัจจุบันสบาย ช่วยราชการบ้าง ทางกรรมการบัญญัติศัพท์วิทยาศาสตร์ ที่ราชบัณฑิตสถาน เป็นกรรมการบ้างที่ปรึกษาบ้าง เป็นเกียรติทั้งสิ้น ยังมีโอกาสได้ เล่นกีฬาต่างๆ ที่ชอบอยู่บ้าง ดูลูกหลานเจริญเติบโตต่อไป

ศ. พิมล กลกิจ

นกว. เลขที่ ๒๔๐ รุ่น ๔ พ.ศ. ๒๔๗๓-๗๔

๒๒ เม.ย. ๓๔

ชื่อดีมีสุข

นับแต่โบราณกาล ได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการตั้งชื่อ เพื่อให้เกิดสิริมงคลแก่เจ้าของ และก็ยังสืบเนื่องความนิยมดังกล่าวจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

จึงได้รวบรวมการตั้งชื่อตามวันเกิด ที่มีการแจกแจงรายละเอียด สะดวกต่อการใช้มาเสนอ ตามคำเรียกร้องของผู้อ่านในที่นี้

เกิดวันอาทิตย์

บริวาร	สระทั้งหมด
อายุ	ก ข ค ม ง
เดช	จ ฉ ช ซ ญ
ศรี	ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ
มูละ	ด ต ถ ท ธ น
อุตสาหะ	บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม
มนตรี	ย ร ล ว
กาลกิณี	ศ ส ษ ห พ ย

เกิดวันจันทร์

บริวาร	ก ข ค ม ง
อายุ	จ ฉ ช ซ ญ
เดช	ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ
ศรี	ด ต ถ ท ธ น
มูละ	บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม
อุตสาหะ	ย ร ล ว
มนตรี	ศ ส ษ ห พ ย
กาลกิณี	สระทั้งหมด

เกิดวันอังคาร

บริวาร	จ ฉ ช ซ ญ ณ
อายุ	ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ
เดช	ด ต ถ ท ธ น
ศรี	บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม
มูละ	ย ร ล ว
อุตสาหะ	ศ ส ษ ห พ ย
มนตรี	สระทั้งหมด
กาลกิณี	ก ข ค ม ง

เกิดวันพุธกลางวัน

บริวาร	ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ
อายุ	ด ต ถ ท ธ น
เดช	บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม
ศรี	ย ร ล ว
มูละ	ศ ส ษ ห พ ย
อุตสาหะ	สระทั้งหมด
มนตรี	ก ข ค ม ง
กาลกิณี	จ ฉ ช ซ ญ ณ

เกิดวันพฤหัสบดี

บริวาร	บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม
อายุ	ย ร ล ว
เดช	ศ ส ษ ห พ ย
ศรี	สระทั้งหมด
มูละ	ก ข ค ม ง
อุตสาหะ	จ ฉ ช ซ ญ ณ
มนตรี	ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ
กาลกิณี	ด ต ถ ท ธ น

เกิดวันศุกร์

บริวาร	ค ช ส ห พ ฮ
อายุ	สระทั้งหมด
เดช	ก ข ค ม ง
ศรี	จ ฉ ช ซ ฌ ญ
มูละ	ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ
อุตสาหะ	ด ต ถ ท ธ น
มนตรี	บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม
กาลกิณี	ย ร ล ว

เกิดวันเสาร์

บริวาร	ด ต ถ ท ธ น
อายุ	บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม
เดช	ย ร ล ว
ศรี	ค ช ส ห พ ฮ
มูละ	สระทั้งหมด
อุตสาหะ	ก ข ค ม ง
มนตรี	จ ฉ ช ซ ฌ ญ
กาลกิณี	ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ

เกิดวันราหูหรือพุธกลางคืน

บริวาร	ย ร ล ว
อายุ	ค ช ส ห พ ฮ
เดช	สระทั้งหมด
ศรี	ก ข ค ม ง
มูละ	จ ฉ ช ซ ฌ ญ
อุตสาหะ	ฎ ฏ ฐ ท ฒ ณ
มนตรี	ด ต ถ ท ธ น
กาลกิณี	บ ป ผ ฝ พ ฟ ภ ม

ในการตั้งชื่อ ยึดหลักว่าต้องตั้งตามเพศ โดยเพศชายให้ใช้อักษรวรรคเดช ตัวใดตัวหนึ่ง นำหน้าชื่อ ส่วนเพศหญิงให้ใช้อักษรวรรคศรีตัวใดตัวหนึ่งนำหน้าชื่อ และชื่อที่ตั้งไม่ควรมียกษรรกาลกิณีรวมอยู่ด้วย สำหรับผู้ที่ไม่ถือเดชถือศรีใช้อักษรใดก็ได้ ยกเว้นอักษรกาลกิณี

บริวาร หมายถึง ผู้แวดล้อม รวมถึงบุตร ภรรยา สามียกษรรบใช้ และผู้อยู่ในความปกครอง

อายุ หมายถึง ความดำรงอยู่ของชีวิต รวมทั้งการคลาดแคล้วจากโรคภัยไข้เจ็บทั้งปวง

เดช หมายถึง อำนาจยศศักดิ์ ตำแหน่งหน้าที่ และชื่อเสียงเกียรติคุณ

ศรี หมายถึง ความสวยงาม ความน่ารักน่าเอ็นดู ความมั่งคั่ง ทรัพย์สิน โชคลาภ และความสำเร็จ

มูละ หมายถึง ที่อยู่อาศัย แหล่งทำมาหากิน ทุนทรัพย์มรดก คนในเรือน

อุตสาหะ หมายถึง ความอดทน บากบั่นขยันหมั่นเพียรฝ่าฟันต่ออุปสรรค ผู้ทำงานแทนตัว อุปกรณ์ในการทำงาน

มนตรี ที่ปรึกษา ผู้ช่วยเหลืออุปถัมภ์จุนเจือและส่งเสริมให้มีความรู้ความสามารถ รวมทั้งบิดา มารดา ญาติมิตร ครูอาจารย์ บุตร ภรรยา สามียกษรรบบังคับบัญชา

กาลกิณี สิ่งที่เป็นเหตุขัดขวางความเจริญก้าวหน้า ความอภัพอัปโชค ทุกข์โศกโรคภัย และความเสียหายนานัปการ

สวัสดิ์ปีใหม่

ชีวิตของเรา ก็เพียงเท่านั้น

พบกันทุกปี สวัสดิ์มีชัย

สวัสดีปีใหม่

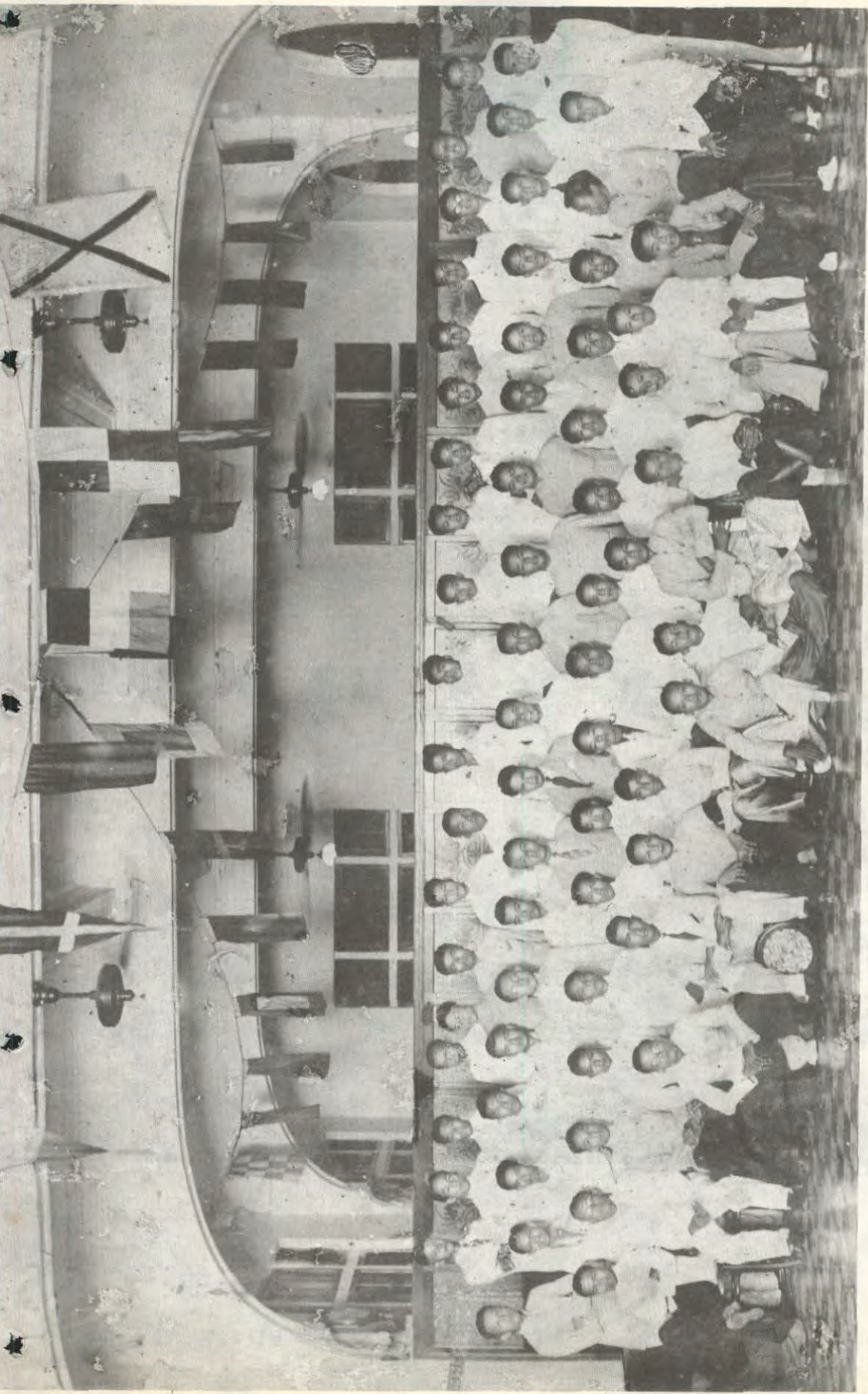

บั้นเฮฮา ปีหน้าหายไป

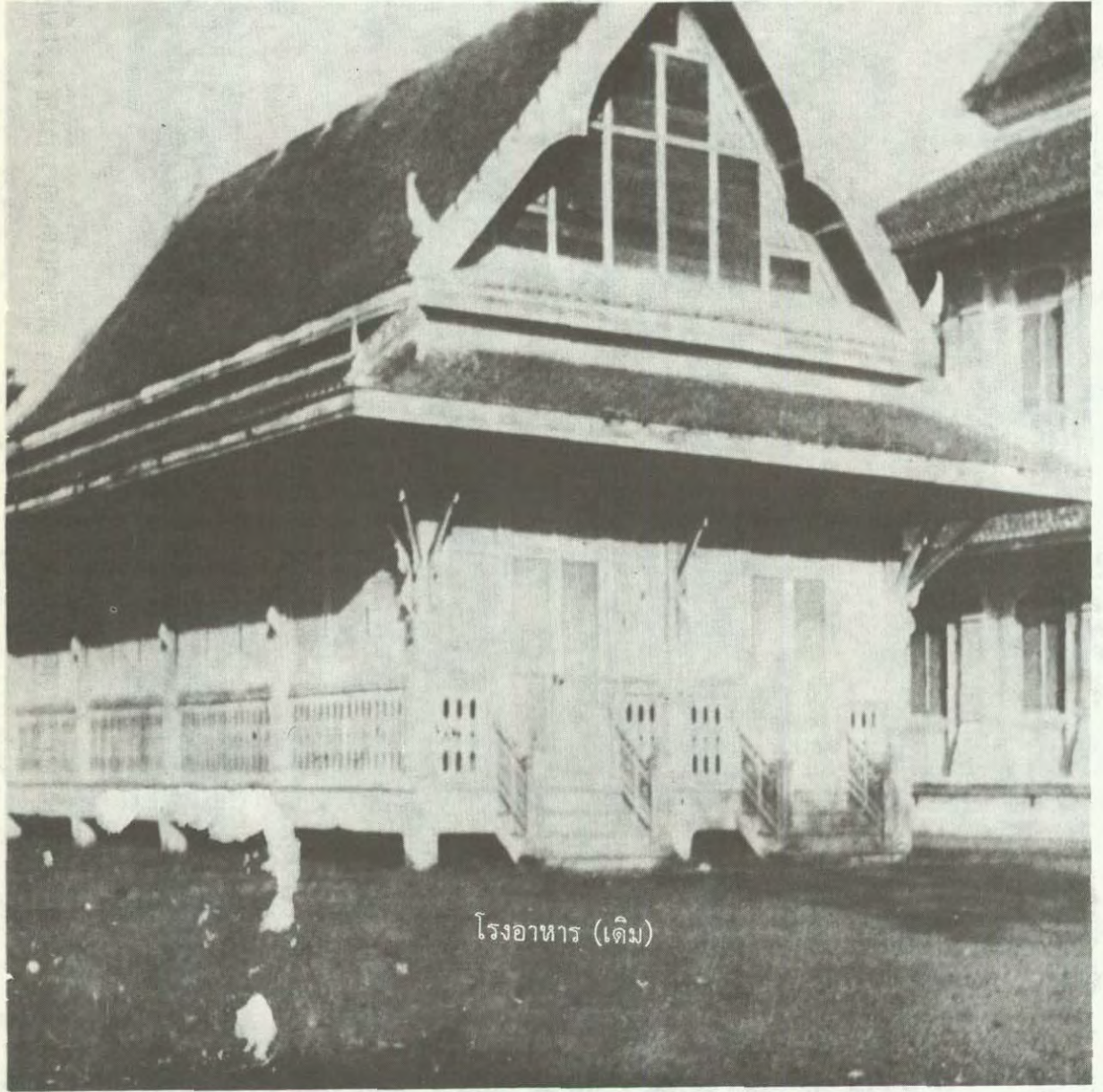

เร่งปลงให้ได้ อนิจจัง - อนัตตา

นักเรียนวิชาวุฒันต์ก็เฝงกันทกัตตาดารหอยเเทียนเหล่า ดูเขาแต่งตัวกันซี...เมือไร!!?

โรงอาหาร (เดิม)

เรื่องเซซ ๆ ของคนเซซ ๆ

ท่านนายกรัฐมนตรี คนปัจจุบัน คือ คุณอนันท์ ปันยารชุน ท่านเกิดเมื่อ บิดาของท่านยังดำรงตำแหน่ง ผู้บังคับการโรงเรียนของเราอยู่ ผมกำลังเรียนชั้นมัธยม บที่ ๕ ที่พูดตึงนักเพียงเพื่อแสดงให้เห็นว่า ผมแก่กว่าท่านนายกฯ หลายปี น่าจะจัด เข้าในบุคคลประเภทโบราณ คร่ำครึ ล้าสมัย ที่เรียกกันว่า คนเซซ ๆ ได้กระมัง

ผมจำได้ว่า เมื่ออยู่โรงเรียน เคยถูกส่งไปเสิร์ฟอาหารในงานวังสราญรมย์ อาหาร ยอดนิยมในระยณะนั้น คือ สุกียากิ การเสิร์ฟสุกียากิ สมยนั้นผดกับสมัยนั้นมาก เริ่มต้นต้องนำ เตาองโล่ที่มีถ่านติดไฟแดง ๆ ไปตั้งกลางโต๊ะเตี้ย ๆ ซึ่งใช้เป็นโต๊ะอาหาร ยกกะทะทองเหลือง ที่มีมันแข็งวางอยู่ ตั้งลงบนเตาจนร้อนได้ที่แล้วจึงนำน้ำซุ๊ปและส่วนผสมอื่น ๆ ใส่ลงไป พร้อมกับปรุงด้วยซีอิ๊วญี่ปุ่น ผู้อ่านลองนึกภาพเด็กนักเรียนตัวเล็ก ๆ ยกเตาองโล่ร้อน ๆ จากในครัวไปวางบนโต๊ะอาหาร เทียวแล้วเทียวเล่า สนุกก็สนุก เหนื่อยก็เหนื่อย บางโต๊ะ ปรุงไม่เป็นก็ขอให้ช่วยปรุงให้ ทำไปชิมไปด้วยความไร้เดียงสา เป็นที่ครั้นเครง และน่า เอ็นดู ในบรรยากาศสบาย ๆ และเป็นกันเอง

อีกเรื่องหนึ่งที่ได้ตี คือ ตอนเริ่มสร้างตึกวชิรมงกุฏ อันเป็นการเปลี่ยน สภาพห้องเรียนจากเรือนไม้หลังคาจาก มาเป็นตึกใหญ่หรูหรา ในเวลาลงสนามบางครั้งพวก เราได้ถูกส่งไปขนย้ายดิน ที่ขุดขึ้นมาจากการลงเข็มรากฐานตึกไปไว้ที่บริเวณสระน้ำ เพื่อ ปรับปรุงรูปทรงของสระน้ำให้งดงามขึ้น ก็อีกนะแหละ เหนื่อยก็เหนื่อย สนุกก็สนุก

เมื่อได้โอกาสทบทวนความหลัง ทางโรงเรียนหรือครูอาจารย์ก็ตามท่านคง ตั้งใจใช้ให้นักเรียนทำงานเหล่านี้ เพื่อฝึกนิสัยให้รู้จักคุณค่าของการทำงานด้วยมือ ไม่ให้ หยิบโย่งไม่เห็นว่าการทำงานด้วยมือเป็นของต่ำเป็นของน่าละอาย คนรุ่นผมจึงทำงาน ด้วยมือกันได้เป็นเรื่องปกติธรรมดา ใครไม่เชื่อลองขับรถผ่านไปตามถนนพระราม ๖ ริมคลอง

ประปาสามเสนในเวลาเช้าตรู่ จะเห็นลุงแก่ ๆ คนหนึ่งถือไม้กวาดออกกวาดถนน บริเวณใกล้ ๆ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธุรกิจบัณฑิตย์ จอดรถลงไปถูใกล้ ๆ ก็เห็นว่า ที่แท้คือ ลุงสมาน รูปคู่ปัด^{ที่} ของเรานี่เอง การมียศเป็นนายพลตำรวจเอก ไม่ทำให้ท่านเห็นว่าการทำงานด้วยมือเป็นของต่ำเลย

คนรุ่นใหม่คงเถียงว่า เขยจั่ง สมัยนี้เป็นสมัยเทคโนโลยี สมัยคอมพิวเตอร์ อย่าย่ำแต่จะไม่ต้องใช้มือเลย สมองไม่ต้องใช้ก็ได้ ว่าแล้วโรงเรียนต่าง ๆ ก็เลิกการท่องสูตรคูณ เลิกเรียนบัญญัติไตรยางค์ เลิกเรื่องเซต ๆ ทำนองนี้ทั้งหมด หลานผมไปซื้อช็อกโกแลตมา ๑๒ ห่อ ราคาห่อละ ๑๒ บาท ถามว่าเป็นเงินเท่าไร กวักเครื่องคิดเลขออกมากดนับ ๆ เคี้ยวเคี้ยวตอบอย่างภาคภูมิใจ ๑๔๔ บาทครับ เห็นไหมไม่ต้องใช้สมองก็ได้ นิ้วจิ้ม ๆ นิดเดียวก็พอ

สมัยที่ผมเรียนนั้นคุณครู ยม ไทยวุฒิพงศ์ ท่านพยายามลบล้างสมองของนักเรียนเป็นประจำ ด้วยการให้คิดเลขในใจ ให้คิดเลขเร็ว ให้บวกหรือลบเลขจากซ้ายไปขวา ไม่ใช่จากขวามาซ้ายอย่างที่ทักันอยู่โดยทั่วไป ฯลฯ โรงเรียนอื่น ๆ ก็คงเข้มงวดในเรื่องเหล่านี้ เช่นเดียวกัน ดังนั้นเมื่อผมไปเรียนต่อที่ประเทศฟิลิปปินส์ อาจารย์วิชาเลข จึงกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า นักเรียนไทยเรียนวิชาเลขมาอย่างไรจึงได้ปราศเป็รื่องนัก ผิดกับชาวฟิลิปปินส์ซึ่งแทบจะไม่รู้เรื่องเลย หลักสูตรเลขของเราสมัยนี้ดูเหมือนจะลอกมาจากหลักสูตรเลขของฟิลิปปินส์ จึงหวังว่านักเรียนไทยสมัยนี้คงปราศเป็รื่องเรื่องเลขไม่แพ้กันฟิลิปปินส์!

ไหน ๆ ลมก็พัดแล้ว เลยจะขอพูดเรื่องเซต ๆ ต่อไปอีกสักเรื่องหนึ่งในสมัยที่ผมเรียนมีการพึ่งเทศน์ในหอประชุมเดือนละครั้ง การพึ่งเทศน์ถือเป็นเรื่องสำคัญต้องแต่งตัวให้เรียบร้อยเหมาะสมกับสถานการณ์ นักเรียนนั่งโงงกระเบนด้วยผ้าพันสีน้ำตาลใส่เสื้อราชปะแตน กระดุม ๕ เม็ดสีขาว นั่งพับเพียบกับพื้นเป็นแถวเป็นแนว จำได้ว่าท่านเจ้าประคุณพระธรรมวโรดม แห่งวัดราชาธิวาส ท่านได้กรุณามาเป็นองค์แสดงพระธรรมเทศนา

ด้วยตนเองเป็นประจำ ธรรมชาติท่านแสดงแก่นักเรียนช่างไฟเพราะจับใจเสียนี้กระไร ยังฝังจิตฝังใจอยู่จนทุกวันนี้ ถ้าจะถือว่าการฟังเทศน์เป็นวิชาหนึ่งของหลักสูตร ผมก็จะถือว่าเป็นวิชาที่ให้ประโยชน์แก่ผมมากที่สุด เพราะนำมาใช้ยู่ตลอดเวลา ฉะนั้นในความเห็นของผมการฟังเทศน์ควรเป็นกิจกรรมที่กระทำเป็นประจำสำหรับโรงเรียนโดยทั่วไปด้วย

ก็อีกนะแหละ หลายคนคงร้องว่าเฮยแหละ ลองพิจารณาพฤติกรรมของนักเรียนส่วนใหญ่สมัยนี้ดูสิแล้วกัน น่าเอ็นดูแค่ไหน บางทีเรื่องเซซๆ เหล่านี้อาจช่วยแก้ปัญหอะไรๆ ได้หลายอย่าง โดยคนสมัยนี้คิดกันไม่ถึงก็ได

สวัสดิ์

ไพบลีย์ ยอดมณี

ความลับ - ความซวย - ความซน

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่า ความลับย่อมไม่มีในโลก แต่ทำไมต้องเก็บกันไว้ก็ไม่รู้ แต่สำหรับเรื่องสั้นๆ นี้ เป็นความลับที่ทำให้เดือดร้อน (ซึ่งก็ไม่มาก) จึงอยากระบายให้รู้กันสนุกๆ ส่วนความซนเป็นเรื่องของเด็กๆ บางทีก็โดนไม่เรียว บางทีน่าหวาดเสียว ก็เลยบันทึกไว้ดูเล่น

๑. พุดถึงไม่เรียวมาหยกๆ ไม่เรียวนี้คือ ไม่พู่ระหงข้างรั้วคณะ ไม่เรียวครูที่สั่งสอนยอมดี แต่เรื่องไม่เรียวครั้งนี้แต่ความเจ็บใจ ครั้งหนึ่งบีโหนอย่าบอกเลยนักเรียนคณะประท้วง ต้องถูกทำโทษคือ ถูกตีหมดทุกคน คนละ ๕ ที เหตุเกิดขึ้นเพราะอาจารย์ฝรั่งชื่อ MR. THOUSEND (O' NEIL) ไปฟ้องคุณพระประท้วง ว่าเสื้อผ้า รองเท้าถูกใครไม่รู้ใช้ของมีคมทำให้นักชกหมดไปหลายชั้น หลายคู่ ขอให้หาตัวคนทำให้อภัย ส่วนของเสียไปแล้วไม่สนใจ ชื้อมาใช้ห rokok คุณพระประท้วง ท่านก็เรียกประชุม เล่าเรื่องให้ฟังถามต่อหน้าทีประชุม ไม่มีคนรับว่าเป็นผู้ทำ ได้แต่มองหน้ากันเล็กน้อย "เมื่อไม่มีใครรับว่าเป็นผู้ทำผิด เธอทุกคนต้องเป็นผู้ผิดเพราะเรื่องมันเกิดที่คณะนี้ ฉันทขอทีเธอคนละ ๕ ทีพอใจไหม?" เจียบ! "ถ้าเจียบก็หมายความว่า ยอมผิดหมดทุกคนไปตัดไม้เรียวมาหอบหนึ่ง" เป็นอันว่า พวกเราชาวคณะประท้วง ถูกตีคนละ ๕ ที อย่างทั่วหน้ากัน คุณพระประท้วง ท่านคงเหนื่อยแยะ ทีครั้งเดียวตั้งร้อยกว่าครั้ง (แต่ท่านทีค่อยๆ ห rokok)

มันน่าเจ็บใจไหม อยู่ๆ ถูกตีฟรีตั้ง ๕ ที แต่อย่างว่าความลับย่อมไม่มีในโลกนี้แล้วเรารู้ว่าใครทำให้พวกเราถูกตี หากคำตอบได้ในหนังสือเล่มนี้

๒. แล้วก็มีเหตุการณ์น่าระทึกใจเกิดขึ้น ในคืนวันหนึ่งก่อนถึงวันสอบชั้น ๘ พ.ศ. ๒๔๗๔ พวกเด็กนักเรียนชั้น ๘ ก็ไปกราบไหว้พระบรมรูป ร. ๖ ที่หอประชุมใหญ่ ตอนค่ำสัก ๒ ทุ่มได้กระมัง ผู้เขียนเองก็ไปกับเขา หลายคนจุกุรูปเทียนบูชาพระบรมรูป

ขอให้สอบได้จะได้ไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยต่อไป พอจุกจุกเขียนกรากันเรียบร้อย ผู้เขียนได้ออกมาก่อน สักพักเสียงระฆังที่หอประชุมดังรัวขึ้น มองเห็นแสงไฟวูบวาบ จึงพากันวิ่งไปดู ก็รู้ว่าไฟไหม้มาข้างพระบรมรูปก็ช่วยกันดับ ชั่วครู่ก็ดับพระบรมรูปเสียหายถูกไฟไหม้ด้วย ทั้งนี้คงเป็นเพราะพวกนักเรียนซุกซนทำไฟเทียนล้มไฟจึงไหม้ลามไปที่นั่น ซึ่งคิดไปง่าย แล้วยกลามไปถึงพระบรมรูป ซึ่งเป็นภาพสถิติไฟง่ายด้วย เสียหายไม่มากนัก หากตัวคนผิดไม่ได้

ความลับย่อมปิดไม่ได้ พบคุณหลวงอิงคาฯ ครึ่งหนึ่ง ท่านพูดถึงอะไรไม่ทราบ ชีหน้า.....ไฟไหม้พระบรมรูป ร. ๖ นาย.....คนนี้เป็นคนเผา ท่านอยากทราบไหม? ว่าเขาผู้นั้นคือใคร? แล้วยกเห็นเองในหนังสือ (บั้นขอสอบรวต้องสอบใหม่ ช่วยใหม่ละ)

๓. ชี้นชื่อว่เต็กมันต้องชนเป็นธรรมคา แต่ที่เล่านี้ผิดธรรมดาไปหน่อย พวกเราชาวคณะประทัดฯ ชอบอะไรๆ แปลกๆ ก็ทำว่าจุกๆ ยกชันตัวหนึ่งสูงถึง ๒ เมตร ได้กระมังใช้บ้านเส้นบั้งเริ่ม ชักกันไปชักกันมาอย่างไรไม่รู้ ลมหวนตีกลับพาวัวชันไปติดหลังคาหอประชุม ๓ ชั้นนั้น คึงอย่างไรก็ไม่หลุด เสียคยว่าทำอย่างดีละ หากผู้กล้าหาญอาสาสมัครอยู่พักหนึ่งก็ได้ตัว ท่านลองวาคภาพมองดูเต็กเล็กคนหนึ่งที่ค่อยๆ บินตะกายไปตามขอบหลังคา ๓ ชั้น จนถึงตัววแล้วค่อยๆ ปล่อยตัวให้หลุดโยนลงไปแล้วค่อยๆ ไต่กลับอย่างช้าๆ ได้อย่างปลอดภัย เขาทำเพื่ออะไร เพื่อชื่อเสียงรึเปล่า เขาเสี่ยงทำไปเพราะเสียคยของ รักพวกพ้องเท่านั้นเอง เห็นแล้วน่าขนลุกกลายเป็นฮีโร่ของพรรคพวกไปเลย

อยากทราบไหมว่า เต็กผู้นั้นคือใคร? ตามเอากันเองก็แล้วกัน

๔. สมัยนั้นพวกเรามีอาจารย์ฝรั่งถึง ๕ คน ทำการสอนหนังสือ ครึ่งหนึ่งในชั้นเรียนอาจารย์ฝรั่งท่านหนึ่งตัวโต พุงยื่น สูงเกือบ ๒ เมตร สอนกันอย่างไรไม่ทราบ เต็กตัวเล็กๆ คนหนึ่งถูกลูกๆ ค่อยพุงมันชิวะ เขาคนนั้นก็ค่อยพุงอาจารย์ ๑ ที ไม่แรงหรอก พวกเขาก็หัวเราะขึ้น อาจารย์ใจดี ไม่ว่าอะไร สั่งให้ไปหาที่คณะ เมื่อเลิกเรียนแล้วที่คณะพาณิชย์เต็กผู้กล้าหาญก็ไปตามนัด ฟังคำสนทนาอาจารย์—ลูกศิษย์คู้ช!

อจ. Do you know what you did this morning ?

นร. Yes, I know.

อจ. You must have a punishment.

นร. Yes, I know.

อจ. I will beat you 5 times with my hand. Come here.

นร. Yes, I know.

แล้วอาจารย์ก็ตึงมือจับไ้บ้นตัก (อจ. นั่งเก้าอี้) แล้วตีกัน (เหมือนตบ) ๕ ที แล้วเขาก็ลุกขึ้นคำนับ แล้วพูดว่า "Thank You, Sir." อาจารย์เดินมาลูบหัวแล้วว่า "Naughty Boy, Behave yourself." แล้วก็กลับออกมา ความจริงอาจารย์พูดหลายประโยค จำไม่ได้ น่าเอ็นดูไหม?

อยากทราบไหมว่า เขาคือใคร ?

๕. เรื่องเกิดที่คณะประท้วง วันหนึ่งตอนบ่ายอ่อนๆ เด็กคนหนึ่งเข้าใจว่า ครัวนอนมากลับจากห้องเรียน รีบนั่งผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำ ปิดประตูต้งบั้ง แล้วกระโดด ลงไปในอ่างน้ำ ๒x๓x๑ เมตร น้ำเต็มเปี่ยมน้ำอาบ (ปกติเขาให้ตักอาบไม่ใช่ลงแช่) สักพัก ใหญ่ประตูเปิดแอ๊ด คุณพระประท้วงๆ นั่นเอง กำลังเพลินๆ ที่เดียว มาซัดคอได้

"นี่-เธอ..... ขึ้นจากน้ำ แล้วเขียนไ้มาให้ฉัน ๒๐๐ บรรทัดนะ "I will not get into a water tub again" ทั่วบรรจงนะส่งก่อน ๔ เย็นก่อนฉันไปตี กอล์ฟ" ความจริงท่านเห็นเด็กคนนั้นตลอดเวลา ปลอ่ยให้สบายใจสักพักเท่านั้นเอง

คงอยากทราบอีกนะแหละว่า เขาคือใคร? คุณเอาเองในหนังสือนี้

ความจริงเรื่องแบบนี้มีในทุกสังคมเด็กชน นอกจากว่าใครกล้านามากๆ นำมาเบ็ด เหยเท่านั้น เพื่อระลึกถึงวันเก่าๆ เลยรวบรวมเล่าสู่กันฟังเพียงนิตหน่อยเท่านั้น มีอีกเป็นเล่มเกวียน หวังว่าคงบังเกิดอารมณ์ท่านบ้าง ยัม หัวเราะบ่อยๆ อย่าเครียด ! จะมีอายุยืนถึง ๑๐๐ ปีแน่ๆ

บางเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับโรงเรียนก่อนผมเข้าเรียน

หลังจากการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ ก็เกิดการแบ่งแยกเป็น “คณะราษฎร” กับ “พวกเจ้า” ซึ่งเป็นความคิดฝันของทางคณะราษฎรฝ่ายเดียว อะไรที่ถูกมองว่าเป็นพวกเจ้าพากันเหือดอันไปทั่ว วชิราวุธวิทยาลัยของพวกเราเข้าอยู่ในข่ายนั้นด้วย ซ้ำตอนนั้นผู้คนก็ยังถนัดปากเรียกว่า โรงเรียนมหาดเล็กหลวง อยู่ตั้งเดิม สมาชิกคณะราษฎรส่วนหนึ่ง (ระดับอาวุโสรอง แต่อยู่ชั้นแถวหน้าเหมือนกัน ถ้าเป็นทหารก็ชั้นยศ พันตรี ลงมา) มีความคิดว่า วชิราวุธฯ เป็นโรงเรียนเจ้า ควรจะยุบเลิกไปเสียให้สิ้น แต่หัวหน้าใหญ่ของคณะราษฎร—พระยาพหลพลพยุหเสนา กับพระยาทรงสุรเดช ไม่เห็นความจำเป็นอันใดที่ต้องปฏิบัติเช่นนั้นต่อสถานศึกษา ประกอบลักษณะนั้น เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี สภานายกกรมการจักรวาลวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ (ศึกษาธิการ) อยู่ด้วย เรื่องจึงระงับไปแต่ไม่จางหายไปเสียทีเดียว ถึงแม้ พระยาพหลฯ จะเข้ามารับตำแหน่ง สภานายกกรมการจักรวาลฯ ต่อจาก เจ้าพระยาธรรมศักดิ์ฯ และคนต่อๆ มากี่ล้วนเป็นสมาชิกคณะราษฎรทั้งนั้น ลูกเต้าคนใหญ่คนโตในคณะราษฎรเข้ามาเรียนที่วชิราวุธฯ ก็มากคน

พ.ศ. ๒๔๗๘ กระทรวงกลาโหมจัดตั้งยุวชนทหารขึ้น มีเครื่องแบบใหม่ ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๘๐ ประกาศยกเลิกเครื่องแบบนักเรียนสามัญทั้งหมด ให้เปลี่ยนใช้เครื่องแบบเช่นเดียวกับยุวชนทหาร สมาชิกคณะราษฎรสองสามคนจึงจะให้ยกเลิกเสื้อขาวแดงคอหมวกหนึบ จะให้ใช้เครื่องแบบยุวชนทหารสีเขียวแทน แต่ก็ด้วยพระบารมีปกเกล้าฯ ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังคงอยู่เป็น “วชิราวุธวิทยาลัย” เต็มภาคภูมิจนบัดนี้

ผม กับ เจียรวิ ชมเสวี (๕๒๘) ช่วยกันเขียนครับ.

विष्णुसहस्रनाम (1-2) चतुर्थोऽध्यायः

विष्णुसहस्रनाम (1-2) चतुर्थोऽध्यायः
श्रीगणेशाय नमः ॥ १ ॥

विष्णुसहस्रनाम (1-2) चतुर्थोऽध्यायः
श्रीगणेशाय नमः ॥ १ ॥

विष्णुसहस्रनाम (1-2) चतुर्थोऽध्यायः
श्रीगणेशाय नमः ॥ १ ॥

ทะเลียน

๐. V. รุณสายคราม

รวบรวมถึงสิ้น สิงหาคม

พ.ศ. ๒๔๓๔

อ่า ลีหม นะ ด้รบ!

งานออก รัน บำรุงโรงเรียนของผม

ที่สวนจิตรลดา

ณวันที ๗, ที ๘, ที ๙, ที ๑๐ มกราคม, พ.ศ. ๒๕๐๑.

เชิญไปอุดหนุน!

บัญชีนักเรียนเก่าวิชาวุฒ O.V. รุ่นลายคราม

รวบรวมถึง สิ้นกันยายน ๒๕๓๔

ที่	ชื่อ นามสกุล	ปี	อายุ	วัน เดือน ปี เกิด	ทะเบียน	รุ่น	พ.ศ.
๑	ดร. เมธี ฤทธยจินดา	จิ	๘๑	๑๔ เมษายน	๒๔๕๓	๑	๒๔๖๙-๗๑
๒	ดร. ประกอบ หุตะสิงห์	ก	๘๐	๕ กุมภาพันธ์	๒๔๕๔	๑	๒๔๖๙-๗๑
๓	ม.ล. ฉายชัน กำภู	ช	๗๙	๒๙ เมษายน	๒๔๕๕	๓	๒๔๖๙-๗๓
๔	พล.ต.ม.ร.ว. ชยานันท์ (สอาน) ลดาวัลย์	ช	๗๙	๒๑ พฤษภาคม	๒๔๕๕	—	๒๔๖๙-๗๓
๕	นายถนัท ศิลปกุล	ฉ	๗๘	๒๓ มิถุนายน	๒๔๕๖	๓	๒๔๖๙-๗๓
๖	ดร. จินดา เกตุบุญญา	ฉ	๗๘	๙ สิงหาคม	๒๔๕๖	๕	๒๔๖๙-๗๕
๗	พล.ต.อ. สماعيل ฐประคุปต์	ฉ	๗๘	๑๓ สิงหาคม	๒๔๕๖	๔	๒๔๗๑-๗๔
๘	ศ. พิมล (กิมเฮียน) กลกิจ	ฉ	๗๘	๑๔ พฤศจิกายน	๒๔๕๖	๔	๒๔๗๓-๗๔
๙	นพ. (ทอง) เต็ม วัชรเสถียร	ฉ	๗๘	๒๗ มกราคม	๒๔๕๖	๕	๒๔๖๙-๗๔
๑๐	นายวีระ (บุญชอบ) อัมพัทธ์	ช	๗๗	๓ พฤศจิกายน	๒๔๕๗	๖	๒๔๗๓-๗๖
๑๑	นายสุปรีย์ สาริกะภูติ	ช	๗๗	๑๘ พฤศจิกายน	๒๔๕๗	๖	๒๔๗๓-๗๖
๑๒	นายวงศ์ สินธุพันธ์	ช	๗๗	๒๓ มีนาคม	๒๔๕๗	๖	๒๔๗๑-๗๖
๑๓	นายสนิท จิมโฉม	เก	๗๖	๘ มิถุนายน	๒๔๕๘	๕	๒๔๖๙-๗๕
๑๔	นายหนัท ชัมพานนท์	เก	๗๖	๒๑ สิงหาคม	๒๔๕๘	๖	๒๔๖๙-๗๖
๑๕	นายนิเวศน์ สุขานุศาสตร์	เก	๗๖	๑๘ ตุลาคม	๒๔๕๘	๘	๒๔๗๑-๗๘

ที่	ชื่อ	นามสกุล	ปี	อายุ	วัน	เดือน	ปี	เกิด	ทะเบียน	วัน	พ.ศ.
๑๖	นายวิวัฒน์	ณ ป้อมเพชร	๒๖	๗๖	๙	ธันวาคม	๒๕๕๘	๒๕๕๘	๔๔	๔	๒๕๖๙-๗๔
๑๗	ศ. นพ. โรจน์	สุวรรณสุทนต์	๗๖	๗๖	๘	พฤศจิกายน	๒๕๕๘	๒๕๕๘	๑๒๒	๔	๒๕๖๙-๗๔
๑๘	นายประพนธ์	วัชรภักย์	๗๕	๗๕	๗	มิถุนายน	๒๕๕๙	๒๕๕๙	๘๒	๔	๒๕๖๙-๗๔
๑๙	นพ. นรศักดิ์	ไกรฤกษ์	๗๕	๗๕	๒๕	มิถุนายน	๒๕๕๙	๒๕๕๙	๕๔	๔	๒๕๖๙-๗๔
๒๐	นายสมพงษ์	นุชสุวรรณ	๗๕	๗๕	๔	มกราคม	๒๕๕๙	๒๕๕๙	๔๐๘	๑๑	๒๕๗๗-๗๘
๒๑	นายบรรจง	พิศาลบุตร	๗๕	๗๕	๒๓	กุมภาพันธ์	๒๕๕๙	๒๕๕๙	๑๔๓	-	๒๕๗๒-๗๕
๒๒	พล.ท. เอิบ	แพทยานนท์	๗๕	๗๕	๒๘	มีนาคม	๒๕๕๙	๒๕๕๙	๒๗	-	๒๕๗๐
๒๓	ร.อ. ประทีป	ภัทรนาวิก ร.น.	๗๔	๗๔	๒๓	มกราคม	๒๕๖๐	๒๕๖๐	๑๓๖	๗	๒๕๗๔-๗๗
๒๔	พล.อ.ท. น.พ. เทอด	สุชนะเนนย์	๗๔	๗๔	๓๐	พฤษภาคม	๒๕๖๐	๒๕๖๐	๒๕	๒๘	๒๕๗๒-๗๘
๒๕	ม.ร.ว. อรุณ	ภคธากร	๗๔	๗๔	๑๖	กันยายน	๒๕๖๐	๒๕๖๐	๑๑	-	๒๕๗๐-๗๒
๒๖	นายผกา	มณฑาทูลดิน	๗๔	๗๔	๒๒	มกราคม	๒๕๖๐	๒๕๖๐	๑๐๐	-	๒๕๗๐-๗๑
๒๗	นายเทพ (เฉลิม)	ไสยกานนท์	๗๔	๗๔	๒๘	มีนาคม	๒๕๖๐	๒๕๖๐	๓๐๒	๗	๒๕๗๕-๗๗
๒๘	ม.ร.ว. ไกรเทพ	เทวกุล	๗๓	๗๓	๕	เมษายน	๒๕๖๑	๒๕๖๑	๒๙๒	๙	๒๕๗๕-๗๙
๒๙	ม.จ. ชุมป	กบุตร ชุมพล	๗๓	๗๓	๑๖	เมษายน	๒๕๖๑	๒๕๖๑	๓	๖	๒๕๖๙-๗๖
๓๐	นายเอี้ยก	นาคกรทรรพ	๗๓	๗๓	๓๑	พฤษภาคม	๒๕๖๑	๒๕๖๑	๕๙	-	๒๕๖๙-๗๕
๓๑	ท.ร. กมล	ชาญเฉลา	๗๓	๗๓	๒๒	กรกฎาคม	๒๕๖๑	๒๕๖๑	๑๑๒	๖	๒๕๖๙-๗๖
๓๒	น.อ. ประชุม	นรเศรษฐไธภณ	๗๓	๗๓	๖	สิงหาคม	๒๕๖๑	๒๕๖๑	-	๘	๒๕๗๓-๗๘

ที่	ชื่อ	นามสกุล	ปี	อายุ	วัน เดือน ปีเกิด	ทะเบียน	รุ่น	พ.ศ.
๓๓	ศ. ทพ. อิศระ	ยุกตะนันท์	มะเม็ย	๗๓	๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๑	๑๒๙	๗	๒๕๖๙-๗๗
๓๔	นายประพันธ์	ลักษณะสุธา	มะเม็ย	๗๓	๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๑	๓๒๗	๑๐	๒๕๗๖-๘๐
๓๕	นายเพ็ญลย์	ยอคมณี	มะเม็ย	๗๓	๑๘ มีนาคม ๒๕๖๑	๒๔๗	๘	๒๕๗๓-๗๘
๓๖	พพ. โกวิท	อัครนันท์	มะเม็ย	๗๓	๒๔ มีนาคม ๒๕๖๑	๒๓๓	๘	๒๕๗๒-๗๘
๓๗	นายวิกรม (สมนึก)	นินนาท	มะแม	๗๒	๑๘ เมษายน ๒๕๖๒	๒๗๐	๖	๒๕๗๓-๗๖
๓๘	นายสำรวจ	พุกะฉานนท์	มะแม	๗๒	๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๒	๙๐	๙	๒๕๖๙-๗๙
๓๙	นายเจือวี	ชมเสวี	มะแม	๗๒	๓๐ กันยายน ๒๕๖๒	๕๒๘	๑๐	๒๕๗๗-๘๐
๔๐	นายกรม	สุรนนท์	มะแม	๗๒	๑๒ ตุลาคม ๒๕๖๒	๒๖๖	๑๐	๒๕๗๓-๘๐
๔๑	นายสุธี	นิโครธานนท์	มะแม	๗๒	๖ มกราคม ๒๕๖๒	๒๘๖	—	๒๕๗๔
๔๒	ดร. บรรเจิด	พลางกูร	มะแม	๗๒	๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒	๒๗๔	—	๒๕๗๔
๔๓	นายอุดม	จารุตามระ	มะแม	๗๒	๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒	๓๕๑	๘	๒๕๗๖-๗๘
๔๔	นายสรศักดิ์	เฟ่งสภา	วอก	๗๑	๓๐ เมษายน ๒๕๖๓	๕๒๐	๑๐	๒๕๗๗-๘๐
๔๕	กัปตัน	พรอม ฉ. ถलग	วอก	๗๑	๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๓	๒๓๕	—	๒๕๗๓-๗๔
๔๖	นายปัทม	ปัทมสถาน	วอก	๗๑	๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๔	๒๐๓	๙	๒๕๗๒-๗๙
๔๗	นายแพรว	ฉ. นกร	วอก	๗๑	๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๓	๓๓๙	๑๑	๒๕๗๖-๘๑
๔๘	นายโสภณ	เศวะโสภณ	วอก	๗๑	๒๘ สิงหาคม ๒๕๖๓	๓๔๗	—	๒๕๗๕
๔๙	นายจิตรเสน	สุชะวณิชย์	วอก	๗๑	๘ กันยายน ๒๕๖๓	๓๙๒	—	๒๕๗๕

ที่	ชื่อ	นามสกุล	ปี	อายุ	วัน เดือน ปี เกิด	ทะเบียน	พ.ศ.
๕๐	นายจรัสพงษ์	อิสระการณ ออยุธยา	วอก	๗๑	๑๒ พฤศจิกายน ๒๔๖๓	๒๕๖	๒๔๗๕
๕๑	ร.ศ.ท. สี่ระอง	วรสมันต์	วอก	๗๑	๑๕ มกราคม ๒๔๖๓	๓๗๖	๒๔๗๖-๖๑
๕๒	ศ. นพ. สมนอง	อุณากุล	วอก	๗๑	๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๖๓	๓๗๓	๒๔๗๗-๗๙
๕๓	นายแก้ว	กลางสมร (หงส์เภา)	ระกา	๗๐	๑๖ พฤษภาคม ๒๔๖๔	๒๗๑	๒๔๗๗-๘๐
๕๔	ม.จ. พริยติศ	ศิริกุล	ระกา	๗๐	๒๘ พฤษภาคม ๒๔๖๔	๒๔๙	๒๔๗๒-๘๑
๕๕	นอ. นพ. พีรศักดิ์	ไชยจันทร์	ระกา	๗๐	๒๘ มกราคม ๒๔๖๔	๓๓๘	๒๔๗๖-๘๑
๕๖	นายวิจิตร	คุณาวุฒิ	จอบ	๖๙	๒๓ มกราคม ๒๔๖๕	๔๕๓	๒๔๗๗-๘๒
๕๗	ม.ร.ว. อุตรากร	วรวรรณ	จอบ	๖๙	๒๗ สิงหาคม ๒๔๖๕	๓๕๕	๒๔๗๖-๘๐
๕๘	ศ. นพ. บรรจงศักดิ์	นมะมาตร	กุน	๖๘	๒๙ พฤษภาคม ๒๔๖๖	๕๖๓	๒๔๗๗-๘๑
๕๙	นายทองทวี	สุวรรณนท์	กุน	๖๘	๑๕ มิถุนายน ๒๔๖๖	๕๓๐	๒๔๗๙
๖๐	นายเทียบ	สุจริตกุล	กุน	๖๘	๑๙ สิงหาคม ๒๔๖๖	๓๓๐	๒๔๗๕-๘๒
๖๑	พล.ร.ท. นพ. ฉายแสง	ฉนกร	กุน	๖๘	๘ มกราคม ๒๔๖๖	๓๔๐	๒๔๗๖-๘๑
๖๒	นพ. ศิริสกุล	จารุจินดา	ชวศ	๖๗	๕ ธันวาคม ๒๔๖๗	๓๕๙	๒๔๗๕-๘๒
๖๓	พล.ท. กิงการ	สุจริตกุล	ชวศ	๖๗	๑ มีนาคม ๒๔๖๗	๕๕๑	๒๔๗๗-๘๑
๖๔	นายองอาจ	นาครทรรพ	ชวศ	๖๗	๒ พฤษภาคม ๒๔๖๗	๗๐๖	๒๔๘๑-๘๒
๖๕	นายพูนพันธ์	รังควร	ชวศ	๖๗	๒ ตุลาคม ๒๔๖๗	๕๕๑	๒๔๗๗-๘๑
๖๖	นายคณิต	ยงสกุล	กุน	๔๔	๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๙๐	๒๗๕๙	—

O.V. พล ต.อ. สมาน ฐประคุปต์ ๗๘ ปี
 ทะเบียน นร. ๑๘๓ รุ่นที่ ๔ พ.ศ. ๒๔๗๑-๗๔
 ภริยา : นางอำภา ฐประคุปต์ ๖๔ ปี
 บุตร/ธิดา : นางสาวนีย์ มีสมมนต์ ๕๐ ปี
 นายสุรกิจ ฐประคุปต์ ๔๘ ปี
 บ้าน : ๗๕ ถนนพระราม ๖
 พญาไท กทม. ๑๐๔๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๗๙-๑๔๙๕

เกิดปีฉลู วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๔๕๖
 คณะ วิศวกรรมศาสตร์-สัตววิทยาพัฒนา
 อาชีพภริยา ตำรวจ
 นายสุทวิ ฐประคุปต์ ๔๖ ปี
 นายสุรศักดิ์ ฐประคุปต์ ๔๓ ปี

อดีต ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ

O.V. ศ.ดร.เมธี ดุลยจินดา ๘๑ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๖๑ รุ่นที่ ๑ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๑
 ภริยา : นางลูจينا ดุลยจินดา (ถึงแก่กรรม)
 บุตร : นายสุเมธ ดุลยจินดา ๔๑ ปี
 บ้านพัก : ราชาวีลล่า บางบัว ถนนวิภาวดี
 บางเขน กรุงเทพฯ
 โทร. : ๒๕๙-๒๐๑๙ (ลาเตเลีย)

เกิดปีจอ วันที่ ๑๔ เมษายน ๒๔๕๓
 คณะ ปรักษัตสุนทรสาร
 ที่ทำงาน ๑๒/๓ ลาเตเลีย ซอยพร้อมมิตร
 ถนนพร้อมพงศ์ สุขุมวิท ๙
 พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐

O.V. ดร.ประกอบ หุตะสิงห์	๘๐ ปี	เกิดปีกุน วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๔
ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๒ รุ่นที่ ๑ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๑		คณะ พณิชยศาสตรวิเทศ
ภริยา : ท่านผู้หญิงชวนชื่น หุตะสิงห์ อายุ ๗๒ ปี		อาชีพภริยา แม่บ้าน
บุตร/ธิดา : นายสุประคิษฐ์ หุตะสิงห์ ๔๗ ปี		นายประมวล หุตะสิงห์ ๔๔ ปี
นายประกาศิต หุตะสิงห์ ๔๕ ปี		นางสาวกอบชื่น หุตะสิงห์ ๔๐ ปี
บ้านพัก : ๗๑ ซอยเสนานิกม ๑		ที่ทำงาน : สำนักงานเลขาธิการองคมนตรี
ถนนพหลโยธิน บางเขน		โทรศัพท์ : ๒๒๔-๓๒๙๒
กทม. ๑๐๙๐๐		
โทรศัพท์ : ๕๗๙-๕๔๔๕-๖		ตำแหน่งสุดท้าย ประธานสภา
		ปัจจุบัน องคมนตรี

O.V. ม.ล. ฉายชื่น กำภู ๗๙ ปี เกิดปีชวด วันที่ ๒๙ เมษายน ๒๔๕๕
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๕ รุ่นที่ ๓ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๓ คณะ ปรชช. สุนทรสาร
 ภริยา : ม.จ. เจริญนาถ (ศิษกุล) (ถึงแก่กรรม)
 บุตร/ธิดา : พ.อ.(พิเศษ) นพ. ชูวัตร กำภู ณ อยุธยา ๔๘ ปี นางทัศนีย์ (กำภู) ปริโกยิน ๔๖ ปี
 บ้าน : ๓๐/๒ ซอยมิ่งขวัญ
 ถนนติวานนท์ นนทบุรี ๑๑๐๐๐
 โทรศัพท์ : ๕๒๕-๐๘๘๗

O.V. พลต.ต. ม.ร.ว. ชยานันท์ (สอ้าน) ลดาวัลย์ ๗๙ ปี เกิดที่เขาค้อ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๔๕๕
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๒ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๓ คณะ อิงศรกรีกศึกษา

ภริยา : นางบุญสม (บุรานนท์) ลดาวัลย์ ๖๘ ปี
 บุตร/ธิดา : ม.ล. โสภณ ลดาวัลย์ ๕๑ ปี ม.ล. อิศราวัลย์ ธีรกุล ๔๔ ปี
 ม.ล. สถาพร ลดาวัลย์ ๔๔ ปี ม.ล. บุญยพงษ์ ลดาวัลย์ ๔๒ ปี
 ม.ล. วิจิตต์จันรา สรรพกิจจำนง ๔๖ ปี น.ส. สนิษิตา ลดาวัลย์ ๓๔ ปี
 บ้าน : ๒๐ ซอยอินทามระ ๔๐ ต.ช. พฐ ลดาวัลย์ ณอยุธยา (บุตรบุญธรรม) ๑๕ ปี
 สุทธิสาร ห้วยขวาง
 กทม. ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ : ๒๗๗-๑๗๗๕, ๒๗๖-๒๑๓๑ อดีต ผช.จเรตำรวจราชสำนัก-เวร

O.V. นายถนัด ศิลปีกุล ๗๘ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๖๔ รุ่นที่ ๓ พ.ศ. ๒๔๖๕-๗๓
 ภรรยา : ม.ล. ปฤดา ศิลปีกุล ๖๕ ปี
 บุตร/ธิดา : นางอมรา ภูวเศรษฐี ๔๒ ปี
 นางอัมพรพิมพ์ วัชรภักย์ ๓๘ ปี
 บ้าน : ๘, ๘/๑ ซอยอรรถวิมล
 ถนนราชปรารภ พญาไท
 กทม. ๑๐๔๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๔๖-๓๑๗๐

เกิดปีฉลู วันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๔๕๖
 คณะ ปรีชาสัมพันธสาร
 อาชีพภรรยา แม่บ้าน
 นายอนุถนัด ศิลปีกุล (ถึงแก่กรรม)

O.V. ศ. พิมล (กิมเฮียน) กลกิจ ๗๘ ปี เกิดปีฉลู วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๔๕๖
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๔๐ รุ่นที่ ๔ พ.ศ. ๒๔๗๓-๗๔ คณะ อิงกศรีภคิการ
 ภริยา : นางไสวแซ กลกิจ ๖๔ ปี อาชีพภริยา แม่บ้าน
 บุตร/ธิดา : นางวิมาลา ไตรทศวิทย์ ๔๒ ปี พ.ศ.ศ. นกุล กลกิจ ๔๑ ปี
 พ.ศ. นารท กลกิจ ๔๑ ปี นายชาติ กลกิจ ๑๘ ปี
 บ้าน : ๓๗/๒๗๙ ซอยเลิศอุบล ๔
 ลาดพร้าว ๗๑
 กทม. ๑๐๒๓๐
 โทรศัพท์ : ๕๓๙-๘๐๘๑ อดีต อธิการบดี ม.ข.

ครอบครัว พิมล กลกิจ

O.V. ดร.จินดา เกตุบุญญา ๗๘ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๘๘ รุ่นที่ ๕ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๔
 ภริยา : นางยุพิน เกตุบุญญา ๗๔ ปี
 บุตร/ธิดา : นางจิราภา สิงห์คารา ๕๑ ปี
 นางสุพพดา พรวรชิวภา ๔๙ ปี
 บ้าน : ๑๑๓/๓ ซอยจิตรร่วม
 ถนนติวานนท์ อ.เมือง
 นนทบุรี ๑๑๐๐๐
 โทรศัพท์ : ๕๘๘-๔๕๒๘

เกิดปีฉลู วันที่ ๙ สิงหาคม ๒๔๕๖
 คณะ ปรัชญา มหาวิทยาลัย
 อาชีพเดิม ครู
 พ.อ. (หญิง) อภรณ์ภิรมย์ เกตุบุญญา ๔๔ ปี
 นายวรการ เกตุบุญญา ๔๓ ปี
 สำนักงาน : ๑๓๑ ถนนบุญศิริ
 ศาลเจ้าพ่อเสือ กทม.
 โทรศัพท์ : ๒๒๔-๒๑๓๘
 อดีต ผู้พิพากษาศาลแขวง

O.V. นพ.(ทอง) เต็ม วัชรเสถียร ๗๘ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๕๕ รุ่นที่ ๔ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๔
 ภริยา : นางประไพ (วิสูตร) วัชรเสถียร ๗๑ ปี
 บุตร/ธิดา : นายณัฐ วัชรเสถียร ๔๗ ปี
 พ.ต.ต.เจษฎา วัชรเสถียร ๔๕ ปี
 นายไพโรจน์ วัชรเสถียร (ถึงแก่กรรม)
 บ้าน : ๔๙ อินทามระ ๑๕
 สุทธิสาร กทม. ๑๐๔๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๗๑-๑๗๖๗

เกิดปีฉลู วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๔๕๖
 คณะ ประทักษ์สุนทรสาร
 อาชีพเดิม พยาบาล (ศิริราช)
 น.ส.บุษรัตน์ วัชรเสถียร ๓๗ ปี
 น.ส.อุณณาภรณ์ วัชรเสถียร ๓๔ ปี
 ที่ทำงาน : ศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ

อดีต ผอภ. ศูนย์ฯ มาลาเรีย เขต ๔ สงขลา

O.V. นายวีระ (บุญชอบ) อิมพิทักษ์ ๗๗ ปี เกิดปีชวด วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๔๕๗
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๒๕ วันที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๗๓-๗๖ คณะ สันติวิทยาพัฒนา/ประกองวิชาสมาน
 ภริยา : นางศรีทอง อิมพิทักษ์ ๗๕ ปี อาชีพ ค้าขาย
 บุตร/ธิดา : นางระทวย เนียมน้อย ๕๒ ปี น.ส. สุชาดา อิมพิทักษ์ ๔๒ ปี
 น.ส. ระพีพรรณ อิมพิทักษ์ ๔๘ ปี นายวิรัช อิมพิทักษ์ ๓๘ ปี
 ดร. วิโรจน์ อิมพิทักษ์ ๔๔ ปี
 บ้าน : ๒๓๑ ถนนเทศบาล
 อ.เมือง กำแพงเพชร ๖๐๐๐๐
 โทรศัพท์ : (๐๕๕) ๗๑๑-๓๑๔

O.V. นายสุปรีย์ สารีกะภูติ ๗๗ ปี เกิดปีชวด วันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๔๕๗
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๓๒ วันที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๗๓-๗๖ คณะ อิงคศรี/ปรโร/ศิระประภา
 ภริยา : คร. บุญยืน สารีกะภูติ ๖๔ ปี อาชีพเดิม อาจารย์ ใโบโอเค็ม.
 บุตร/ธิดา : นายวิคุณ สารีกะภูติ ๒๑ ปี นายธนาเดช สารีกะภูติ ๑๗ ปี
 น.ส. บุญทิศา สารีกะภูติ ๑๘ ปี
 บ้าน : ๗๐/๗๑๗ ซอย ๑๒ ฝั่งตะวันออก
 ประชาณิเวณ ๒ ถนนประชาชื่น
 นนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทรศัพท์ :

อดีต อาจารย์ กรมปลัดตัว กระทรวงเกษตร

O.V. นายวงศ์ สินธุพันธ์ ๗๗ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๙๑ รุ่นที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๗๑-๗๖
 ภริยา : ม.ร.ว. วัฒนพันธ์ สินธุพันธ์ ๗๘ ปี
 บุตร/ธิดา : น.ส. วัฒนาวลี สินธุพันธ์ ๔๘ ปี
 บ้าน : ๕๐/๑๖ ซอยจันทิมา
 ลาดพร้าว ๙ กทม. ๑๐๓๑๐
 โทรศัพท์ : ๕๑๔-๒๖๐๑

เกิดปีชวด วันที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๕๗
 คณะ วิศวกรรมศาสตร์/สัตววิทยาพัฒนา
 อาชีพเดิม ครู ร.ร. ชินมิน
 นายวิรุศม์ สินธุพันธ์ ๔๗ ปี

O.V. นายสนธิ นิยมโฉม ๗๖ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๕๗ รุ่นที่ ๕ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๕
 ภรรยา : นางปรียา นิยมโฉม ๗๖ ปี
 บุตร : นายรัฐเสกข์ นิยมโฉม ๔๖ ปี
 บ้าน : ๖๙ ถนนหลานหลวง
 แขวงโสมนัส บ่อมปราบ
 กทม. ๑๐๑๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๘๑-๓๗๔๔

เกิดปีเถาะ วันที่ ๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๘
 คณะ วิศวกรรมศาสตร์/สาขาวิทยาพัฒนา
 อาชีพเดิม สถาปนิก
 ที่ทำงาน : บ. สัมมากร จำกัด (ที่ปรึกษา)
 ๑๕๐ สีแยกปทุมวัน (วังสระปทุม)
 โทรศัพท์ : ๓๗๓-๙๓๒๒
 อดีต สถาปนิกใหญ่ กรมโยธาธิการ

O.V. นายนนท์ ขัมพานนท์ ๗๖ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๑๓ รุ่นที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๖๘-๗๖
 ภริยา : นางทัศนีย์ ขัมพานนท์ ๗๕ ปี
 ธิดา : น.ส. นันทนา ขัมพานนท์ ๔๔ ปี
 น.ส. นิภาณี ขัมพานนท์ ๔๒ ปี
 บ้าน : ๑๐๐/๓๗ โกสุมนิเวศม์
 ถนนวิภาวดี-รังสิต
 กทม. ๑๐๒๑๐
 โทรศัพท์ : ๕๗๓-๑๓๑๗

เกิดปีเถาะ วันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๕๘
 คณะ วิเศษ/สันธิ/ประคอง
 อาชีพ ก้าขาย
 น.ส. นิตรา ขัมพานนท์ ๔๐ ปี
 ที่ทำงาน : ฝ่ายวิเคราะห์/ตรวจสอบภาษี
 มหาดไทย

อดีต ปลัดเอก จังหวัดพัทลุง

O.V. นายนิเวศน์ สุขานุศาสน์ ๗๖ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๑๑ รุ่นที่ ๘ พ.ศ. ๒๔๗๒-๗๘
 ภริยา : นางจุไร สุขานุศาสน์ ๖๑ ปี
 บุตร : นายศุภยพงษ์ สุขานุศาสน์ ๓๗ ปี
 บ้าน : ๒๐๒/๓ ซอยอินทามระ ๘
 สุทธิสาร กทม. ๑๐๔๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๗๙-๖๓๒๙

เกิดปีเถาะ วันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๕๘
 คณะ วิเศษ/สันติ/ประคอง
 อาชีพเดิม บ. เซลล์ จำกัด
 พ.ศ. อนุเวศน์ สุขานุศาสน์ ๓๖ ปี

O.V. นายวิวรรธน์ ณ บ่อมเพชร ๗๖ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๔๔ วันที่ ๔ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๔
 ภริยา : ม.ร.ว. นิตติวาร (โสณกุล) ๖๕ ปี
 บุตร : ดร.ธีรวัฑ ณ บ่อมเพชร ๓๖ ปี
 บ้านพัก : ๕๖๖ ซอย ๒๐ ถนนเพชรบุรี
 กทม. ๑๐๔๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๕๒-๙๔๗๐

เกิดปีเถาะ วันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๕๘
 คณะ วิชาเศรษฐศาสตร์

นายพัชรพงษ์ ณ บ่อมเพชร ๓๑ ปี
 ที่ทำงาน ที่ปรึกษาการศึกษาธิการ
 ธนาคารกสิกรไทย
 อดีต เอกอัครราชทูตออสเตรเลีย

O.V. นายประพจน์ วัชรภักย์ ๗๕ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๘๒ รุ่นที่ ๔ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๔
 ภรรยา : นางมณี วัชรภักย์ ๖๕ ปี
 บุตร/ธิดา : นายธีรพจน์ วัชรภักย์ ๓๗ ปี
 น.ส. ศิรินภา วัชรภักย์ ๓๖ ปี
 บ้าน : ๔๕/๑๓ พร้อมสุขคอนโตมิเนียม
 ซอยอรุณกระวี ๑ สุขุมวิท ๒๖
 กทม. ๑๐๑๑๐
 โทรศัพท์ : ๒๕๕-๓๖๑๓

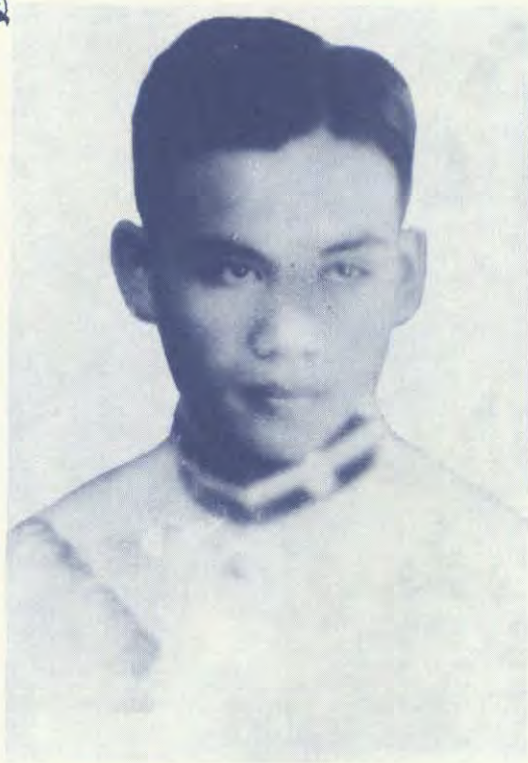
เกิดที่มะโรง วันที่ ๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๔
 คณะ พาณิชย์/วิศวกรรม/อสังหาริมทรัพย์
 แม่บ้าน
 นางทิพย์มณี จรรยาวัชร์ ๓๗ ปี

อดีต รอง ผอ.ก. จัดการ บ. เซลล์แห่งประเทศไทย

O.V. นพ. นวรัต ไกรฤกษ์ ๗๕ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๕๔ รุ่นที่ ๔ พ.ศ. ๒๔๖๘-๗๔
 ภริยา : นางประยด ไกรฤกษ์ ๗๔ ปี
 บุตร/ธิดา : นางนงเยาว์ ชนะชานันท์ ๕๒ ปี
 นางมลินี โทบิน (TOBIN) ๕๐ ปี
 นางนวลวรรณ ชิพิลา (SIPILA) ๔๘ ปี
 บ้าน : ๑/๑ ซอยช่องลม สุขุมวิท ๕๑
 พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐
 โทรศัพท์ : ๒๕๘-๗๑๑๘

เกิดปีมะโรง วันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๘
 คณะ ประถมศึกษา
 อาชีพ แม่บ้าน
 นายนพพันธ์ ไกรฤกษ์ ๔๗ ปี
 นางนาภิช ผลนิवास ๔๕ ปี
 ที่ทำงาน : คลินิก นพ. นพพร
 แห่งเดียวกับบ้าน
 อดีต นพ. ใหญ่ รง. ยาสูบแห่งประเทศไทย

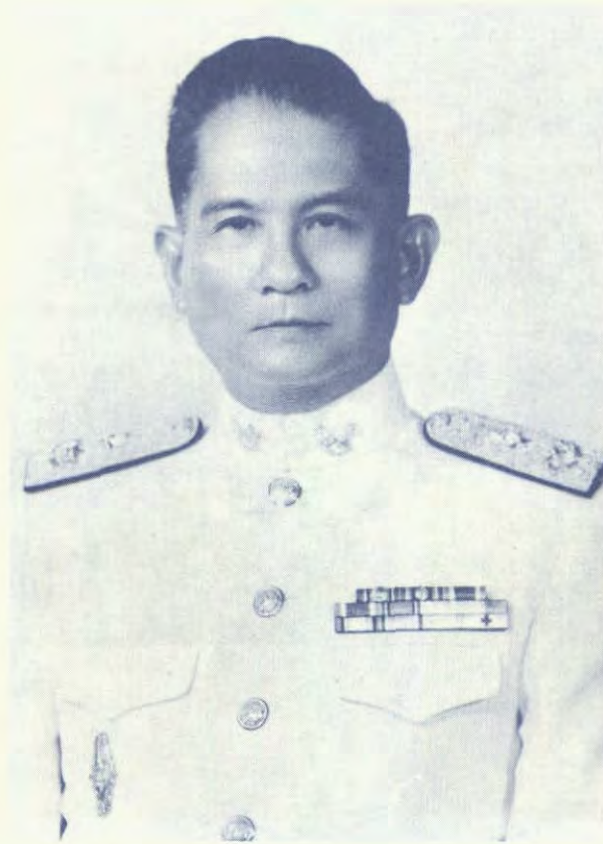

O.V. นายสมพงษ์ นุชสุวรรณ ๗๕ ปี เกิดที่มะโรง วันที่ ๔ มกราคม พ.ศ. ๒๔๕๔
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๔๐๘ รุ่นที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๗-๘๑ คณะ ประทศสุนทรสาร
 ภริยา : นางรองใจ นุชสุวรรณ ๗๓ ปี
 บุตร/ธิดา : นายพัลลภ นุชสุวรรณ ๕๐ ปี นางพัลลภา จุกะรัตน์ ๔๔ ปี
 นายพรชัย นุชสุวรรณ ๔๘ ปี นางพันธ์จิตต์ กาญจนพันธ์ ๔๓ ปี
 บ้าน : ๑๕๖๒/๑๐ หมู่บ้านพิบูล
 ถนนพิบูลสงคราม บางซื่อ
 เขตดุสิต กทม, ๑๐๘๐๐
 โทรศัพท์ :

อดีต ผก. ผลประโยชน์ของสมเด็จฯใน ร.๗

O.V. นายบรรจง พิศาลบุตร ๗๕ ปี เกิดที่มะโรง วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๔
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๔๓ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๗๐—๗๕ คณะ วิชา นุสาสน์
 ภริยา : นางอุคมรัตน์ พิศาลบุตร ๗๕ ปี อาชีพเดิม ครู
 บุตร/ธิดา : นางอาบทิพย์ คุณากร ๔๖ ปี นายอภิเทพ พิศาลบุตร ๔๓ ปี
 บ้าน : ๓๓๒/๑ ซอยวัดไผ่เงิน
 บางโคล่ เขตบางคอแหลม
 กทม. ๑๐๑๒๐
 โทรศัพท์ : ๒๑๑-๓๑๘๘

O.V. พล.ต.เอิบ แพทยานนท์ ๗๕ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๗ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๗๐
 ภริยา : พ.อ.หญิง อุดล แพทยานนท์ ๗๐ ปี
 บุตร/ธิดา : นางอภา ชาญช่าง ๔๖ ปี
 นางเอื้อบุญ หอรัตนชัย ๔๔ ปี
 บ้าน : ๕๑/๓๖๐-๑ ปรุวิกรณ์
 ซอยปรุวิกรณ์ ๒ กลองกุ่ม
 อ. บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทรศัพท์ : ๕๑๐-๕๘๓๖

เกิดปีมะโรง วันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๕๙
 คณะ ปรีชาานุศาสน์
 อาชีพเดิม ทหาร (บ้านาญ)
 นายอนุชิต แพทยานนท์ ๔๓ ปี
 นายสุภชวศ แพทยานนท์ ๓๘ ปี

อดีต เจ้ากรมวิทยาศาสตร์ ทบ.

O.V. พล.อ.ต. นพ. เทอญ สุขะเนนย์ ๗๔ ปี	เกิดปีมะเส็ง วันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๐
ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๕๒ รุ่นที่ ๘ พ.ศ. ๒๔๗๒-๗๘	คณะ วิเศษ/สันธิ/ประคอง
ภริยา : นางพัทรา สุขะเนนย์ ๗๐ ปี	อาชีพเดิม พยาบาล
บุตร/ธิดา : นายพิทักษ์ สุขะเนนย์ ๔๓ ปี	นางพันทิมา MASOR (เมเซอร์) ๔๐ ปี
น.ท. ดร. พรเทพ สุขะเนนย์ ๔๒ ปี	นางพาที DUNN (คันน์) ๓๗ ปี
บ้าน : ๘๕/๖ ซอยงวงาม ๓	สำนักงานแพทย์ปริญา ทลาตริงสิต
ถนนพหลโยธิน กม. ๒๗	๔๐/๑ ประตูน้ำจุฬาลงกรณ์ ปทุมธานี ๑๓๑๑๐
ลำลูกกา ปทุมธานี ๑๒๑๓๐	โทรศัพท์ : ๕๓๑-๓๐๔๖
โทรศัพท์ : ๕๓๑-๒๗๘๔	อดีต รองเจ้ากรมแพทย์ ทอ.

O.V. ม.ร.ว. อนุพร กฤดากร ๗๔ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๐ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๗๐—๗๒
 ภริยา : นางจินตนา กฤดากร ๖๗ ปี
 บุตร/ธิดา : น.ส. ศิริพร กฤดากร ๔๐ ปี
 ที่ทำงาน—บ้านพัก : ห้อง ๒๒๓๒ ตึกแกรนด์
 ๒๓/๑ ซอยทองหล่อ
 พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐
 โทรศัพท์ : ๒๕๕—๐๓๘๐ ต่อ ๒๒๓๒

เกิดปีมะเส็ง วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๐
 คณะ พณิชย/วิศวกรรม/ช่างเกษตร

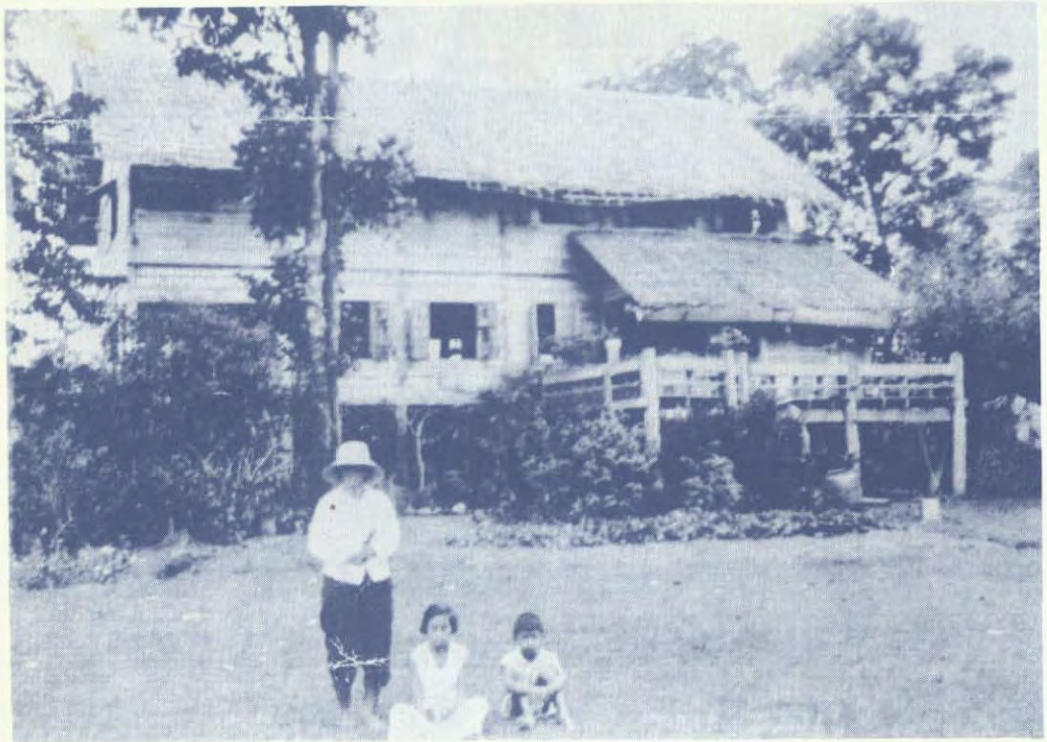
นายพรพรหม กฤดากร ๓๒ ปี

ขณะนี้ หุ่นส่วน/กรรมการ

บ. ไทยเคนมารค แอควา จก.

เตงโหม - บางเบ็ด !!!

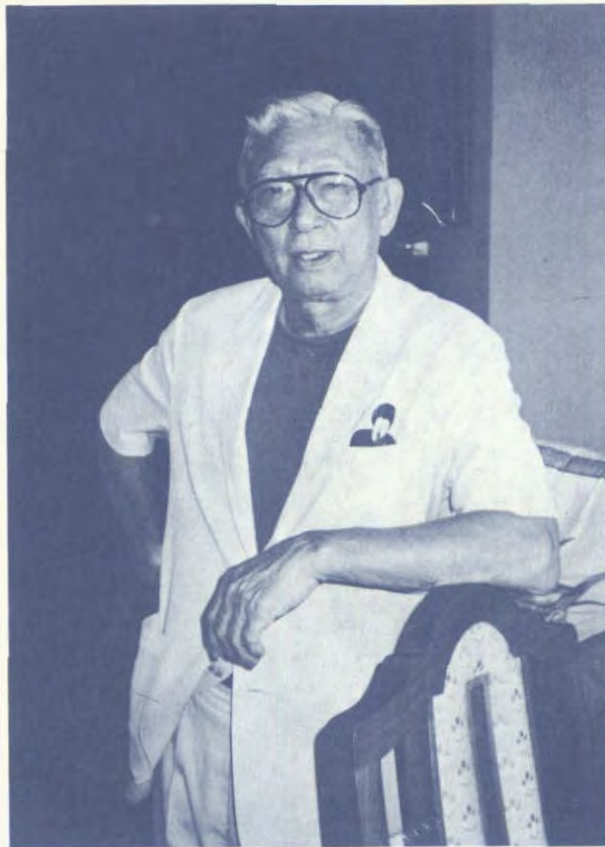
บ้านพัก ม.จ. สิทธิพร กฤดากร เจ้าของไร่บางเบ็ด

O.V. นายผงาด มนธาตุผลิน ๗๔ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๐๐ รุ่นที่— พ.ศ. ๒๔๗๐—๗๑
 ภริยา : นางอนัญญา มนธาตุผลิน ๗๐ ปี
 บุตร/ธิดา : นายอังกูร มนธาตุผลิน ๕๒ ปี
 บ้าน : ๖๐๒/๑๐ ซอยสงวนสุข
 ถนนพระราม ๕ กุสิต
 กทม. ๑๐๓๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๔๑-๒๒๑๔

เกิดปีมะเส็ง วันที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๐
 คณะ พาณิชย์/วิศวกรรม
 อาชีพเดิม ครู ร.ร. ราชนิพนธ์
 นางลักขณา วุฒิววัฒน์ ๕๑ ปี
 ที่ทำงาน : สันนิบาตสหกรณ์แห่งประเทศไทย

อดีต หัวหน้าคลังพัสดุ

O.V. เรือเอก ประทีป ภัทรนาวิก ๗๔ ปี

ทะเบียน นร. ๑๓๑ วันที่ ๗ พ.ศ. ๒๔๗๐-๗๗

ภริยา : นางวีรี ภัทรนาวิก ๖๘ ปี

บุตร/ธิดา : นายวีระ ภัทรนาวิก

นางธารทิพย์ โค้ว

บ้านพัก ๑๕๒ สาย ๑๓ อาคารสงเคราะห์

มหาเมฆ ทุ่งมหาเมฆ

กทม. ๑๐๑๒๐

โทรศัพท์ : ๒๘๖-๐๓๐๑

เกิดปีมะเส็ง วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๔๖๐

คณะ พณิชย์/ติรณสาร/ช่วงเกษตร/

อิงคศรี/ศิริประภา/ปวโร

นางจิณัฐตา รัตวัฒน์

น.ส. ธนิกานต์ ภัทรนาวิก

อดีต กรมเจ้าท่า กระทรวงคมนาคม

O.V. นายเทพ (เฉลิม) ไสยานนท์ ๗๔ ปี เกิดปีมะเส็ง วันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๐
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๐๒ รุ่นที่ ๕ พ.ศ. ๒๔๗๕-๗๗ คณะ สันติ/ประคอง
 ภริยา : นางสุคนธ์ ไสยานนท์ ๖๗ ปี แม่บ้าน
 บุตร/ธิดา : น.ส. จารินี ไสยานนท์ ๓๗ ปี นายธีรนิติ ไสยานนท์ ๓๓ ปี
 นายสุวิชา ไสยานนท์ ๓๖ ปี
 บ้าน : ๔๔/๑ ถนนเชื้อเพลิง
 เขตยานนาวา กทม. ๑๐๑๒๐
 โทรศัพท์ : ๒๔๕-๑๓๕๔ อดีต ผู้ตรวจราชการกระทรวงเกษตร ฯ

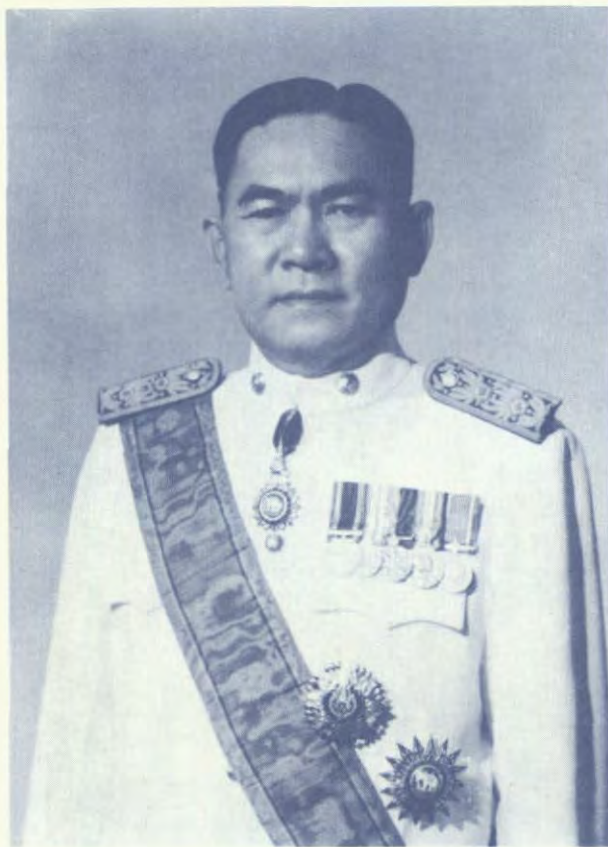

O.V. ม.ร.ว. ไกรเทพ เทวกุล ๗๓ ปี เกิดปีมะเมีย วันที่ ๕ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๑
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๙๓ รุ่นที่ ๙ พ.ศ. ๒๔๗๕-๗๙ คณะ วิเศษ/สันธิ/ประคอง
 ภริยา : นางวิไล เทวกุล (ถึงแก่กรรม)
 ธิดา : ม.ล. ลดาทิพย์ ซาลาโมเน ๔๐ ปี ม.ล. ปิยะทิพย์ โรซาร์พิทักษ์ ๓๕ ปี
 : ม.ล. กวงกมล พานิช ๓๘ ปี
 บ้าน : ๓ ซอยพิทักษ์ ๒ ถนนคอนแวนต์ ที่ทำงาน : บริษัทโอเรียนท์ทาว์ จก.
 สีสม กทม. ๑๐๕๐๐ ประธานกรรมการ
 โทรศัพท์ : ๒๓๔-๔๓๒๒ โทรศัพท์ : ๒๕๘-๐๒๐๔-๘

O.V. ม.จ. ชุมปกบุตร ชุมพล ๗๓ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓ รุ่นที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๖๕-๗๖
 ภริยา : หม่อมสุพรรณิ ชุมพล ณ อยุธยา ๔๖ ปี
 บ้านพัก : ตำบลนครหลวงราชบุรีศิริเรกฤทธิ์
 พระราชวังบางปะอิน อยุธยา
 โทรศัพท์ : (๐๓๕) ๒๖๑๑๐๔

เกิดปีมะเมีย วันที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๑
 คณะ ปรีชาานุศาสน์/ประทศสุนทรสาร
 อาชีพเดิม บ. ปูนซีเมนต์ไทย จก.
 ที่ทำงาน : ที่เดียวกัน โดยพระบรมราช-
 โองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
 ตั้งแต่ ต้น พ.ศ. ๒๕๓๑

O.V. นายเอียด นาคทรพร ๗๓ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๕๙ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๖๙—๗๕
 ภริยา : นางกรรณิการ์ นาคทรพร ๖๖ ปี
 บุตร/ธิดา : นางอภิรักษ์ พงษ์ไพโรจน์ ๔๕ ปี
 นางนัฏฐาภรณ์ รัตนทัศนีย์ ๔๒ ปี
 บ้านพัก : ๓๖ ซอย ๔๔ ถนนลาดพร้าว
 เขตห้วยขวาง กทม. ๑๐๓๑๐
 โทรศัพท์ : ๕๑๓-๒๔๘๙, ๕๑๓-๒๔๘๓

เกิดที่มะเมีย วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๔๖๑
 คณะ ปรีชาานุศาสน์
 ข้าราชการ ก.ต.ง.
 นายอรัณรินทร์ นาคทรพร ๓๘ ปี

อดีต รองปลัดกระทรวงการคลัง

๑. V. น.อ. ประชุม นรเศรษฐโสภณ (กิมเคย) รน. ๗๓ ปี เกิดปีมะเมีย วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๔๖๑
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๖๑ รุ่นที่ ๘ พ.ศ. ๒๔๗๓-๗๘ คณะ อิงคศรี/ศิระประภา/ปวโรฬาร

ภริยา : นางวรรณ นรเศรษฐโสภณ ๕๐ ปี

บุตร/ธิดา : นางสาวกัญ จริยโกวิท ๓๕ ปี ศ.ช. วรปกรณ นรเศรษฐโสภณ ๑๔ ปี

น.ส. ปราบทอง นรเศรษฐโสภณ ๓๐ ปี

บ้านพัก : ๑๑๗ ซอยศิริพจน์ สุขุมวิท ๘๑

พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ : ๓๑๑-๔๔๐๖

ตำแหน่งครั้งสุดท้าย รองผู้อำนวยการองค์การแก้ว
 กระทรวงกลาโหม

O.V. ศ. ทพ. อิศระ ยุกตะนันท์ ๗๓ ปี เกิดปีมะเมีย วันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๑
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๒๙ รุ่นที่ ๗ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๗ คณะ พนิชยสารนิเทศ
 ภริยา : ทญ. ขนบพันธุ์ ยุกตะนันท์ ๖๗ ปี อาชีพเดิม ทันตแพทย์
 บุตร/ธิดา : นายอัครวิทย์ ยุกตะนันท์ (ถึงแก่กรรม) นายอยุทธ ยุกตะนันท์ ๒๙ ปี
 น.ส. วณิตา ยุกตะนันท์ ๓๓ ปี
 บ้าน : ๒๕๙/๑๒๘ สุขุมวิท ๗๑
 พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐
 โทรศัพท์ : ๓๙๑-๒๓๙๘

อดีต คณบดีทันตแพทยศาสตร์ มหิดล/ช.ก.

O.V. นายประพันธ์ ลักษณะสุด ๗๓ ปี

ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๒๗ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๗๖

ภริยา : นางประจบ ลักษณะสุด ๗๓ ปี

ธิดา : น.ส. พิมพ์พันธ์ ลักษณะสุด ๔๗ ปี

น.ส. มัลลิกา ลักษณะสุด ๔๕ ปี

บ้าน : ๒๑๑/๑๘๗ เมืองทองนิเวศน์ ๒

ถนนพัฒนาการ/สวนหลวง

พระโขนง กทม. ๑๐๒๕๐

โทรศัพท์ : ๓๒๑-๕๕๖๘

เกิดปีมะเมีย วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๑

คณะ ประคองวิชาสมาน

แม่บ้าน

นางวารุณี ไวกอร์

๔๓ ปี

O.V. นายไพบูลย์ ยอดมณี ๗๓ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๔๗ รุ่นที่ ๘ พ.ศ. ๒๔๗๓-๗๘
 ภริยา : นางสมร ยอดมณี (ถึงแก่กรรม)
 ธิดา : นางนพมาศ กัญญา (CAGNAT) ๔๕ ปี
 บ้าน : ๘๖/๔ ซอยหอพักคุณหญิงอิสราฯ
 ถนนงามวงศ์วาน จตุจักร
 กทม. ๑๐๕๐๐
 โทรศัพท์ : ๕๗๕-๒๗๐๗

เกิดที่มะเมีย วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๑
 คณะ อิงคศรี/ศิระประภา/ปวโร
 อาชีพ พยาบาล (ศิริราช)
 พ.ศ.ญ. เบ็ญจมาศ ทองอุการ ๓๗ ปี

O.V. นพ. โกวิท อัครนนท์	๗๓ ปี	เกิดปีมะเมีย วันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๑
ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๑๓ รุ่นที่ ๘ พ.ศ. ๒๔๗๒-๗๘		คณะ ประกัตสุนทรสาร
ภริยา : นางวิสวาท อัครนนท์	๖๗ ปี	แม่บ้าน
บุตร/ธิดา : นางพรทิพย์ อาริยา	๔๕ ปี	นายอภิรัตน์ อัครนนท์ ๔๑ ปี
ทญ. พิมสวาท วัฒนศิริโรจน์	๔๓ ปี	นายกฤษณ์ อัครนนท์ ๓๔ ปี
บ้าน : ๖๓ ซอยปรีดี ถนนงามคูหลี่		ที่ทำงาน : บริษัทสำรวจวิศวกรรม
ทุ่งมหาเมฆ ยานนาวา		๓๑/๖-๘ ถนนสุขุมวิท
กทม. ๑๐๑๒๐		กทม. ๑๐๕๐๐
โทรศัพท์ : ๒๘๖-๐๓๘๓		โทรศัพท์ : ๒๓๔-๔๔๕๐

O.V. นายวิกรม (สมนึก) นินนาท ๗๓ ปี เกิดปีมะแม วันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๒

ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๗๐ รุ่นที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๗๓-๗๖ คณะ สันติวิทยาพัฒนา/ประกอบวิชาสมาน

ภริยา : นางกานดา (ละออ อมาตยกุล) นินนาท ๗๑ ปี

บุตร/ธิดา : นายकुณฑล นินนาท ๕๐ ปี นายสัญญา นินนาท ๔๖ ปี

นายไววิทย์ นินนาท ๔๓ ปี นางพิทยา นินนาท ๔๑ ปี

นายวุฒิชัย นินนาท ๔๐ ปี นายอุกมผล นินนาท ๓๘ ปี

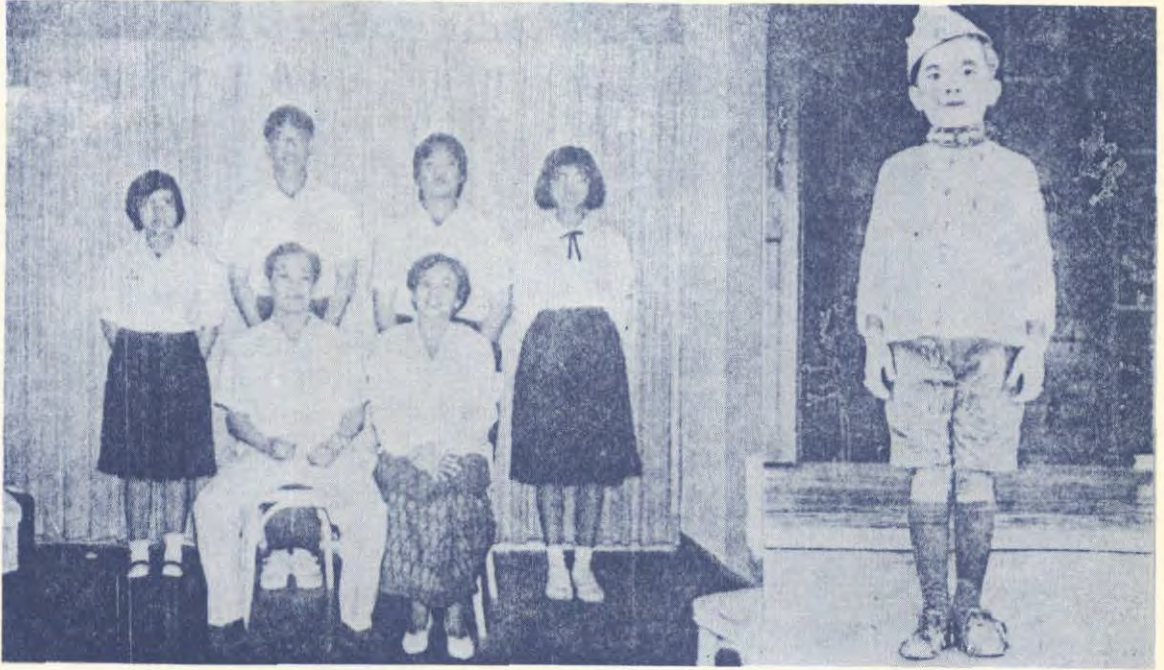
นายประกอบเกียรติ นินนาท ๓๔ ปี

บ้าน ๒๓/๑๐ หมู่ ๔ สุขาภิบาล ๒ บางกะปะ

กทม. ๑๐๒๔๐

โทรศัพท์ : ๓๗๔-๖๑๒๓

อดีต เอกอัครราชทูต ณ กรุงปารีส

O.V. นายสำรวจ พุกกะณานนท์ ๗๒ ปี

ทะเบียน นร. เลขที่ ๙๐ รุ่นที่ ๙ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๙

ภริยา : นางจันทน์ พุกกะณานนท์ ๖๙ ปี

บุตร/ธิดา : นายกิตติ พุกกะณานนท์ ๒๖ ปี

น.ส. ชนิษฐา พุกกะณานนท์ ๒๕ ปี

บ้าน : ๖๒ สุขุมวิท ๑๐๑ แยก ๑๑ บางจาก

พระโขนง กทม. ๑๐๒๖๐

โทรศัพท์ : ๓๑๑-๐๓๓๐

เกิดปีมะแม วันที่ ๒๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๒

คณะ ประทศสุนทรสาร

แม่บ้าน

น.ส. อรชวรรณ พุกกะณานนท์ ๒๒ ปี

น.ส. นุติ พุกกะณานนท์ ๒๐ ปี

O.V. นายเจีรวี ชมเสวี ๗๒ ปี เกิดที่มะแม วันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๒
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๕๒๘ รุ่นที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๙-๘๑ คณะ ประคองวิชาสมาน
 ภริยา : นางสาวชากา ชมเสวี ๖๘ ปี อาชีพเดิม สถาปนิก
 บุตร/ธิดา : นายธำมรงค์ ชมเสวี ๔๕ ปี น.ส.วิรัช ชมเสวี ๒๒ ปี
 น.ส.วส ชมเสวี ๓๘ ปี
 บ้าน : ๒๔ ซอยอารี ๕ พหลโยธิน
 พญาไท กทม. ๑๐๔๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๗๙-๔๖๙๖

อดีต ผช.ผจก. ธนาคารอาคารสงเคราะห์

ครอบครัว "วชิราวุธ"

นกว.เจีรวี ชมเสวี

ปู่

บุตร

นกว.ฐาปบุตร ชมเสวี
 เลขที่ ๒๐๘๕ คณะเด็กเล็ก/พญาไท
 ปัจจุบัน : ผอก. กองการเจ้าหน้าที่
 กรมแรงงาน

หลานปู่

นกว.ตวันวาด ชมเสวี
 เลขที่ ๔๘๐๘ คณะเด็กเล็ก/ดุสิต

หลาน (น้ำ)

ม.จ. มงคลเฉลิม ยุคล

นกว.เลขที่ ๑๓๐๖
 ปัจจุบัน : รองผจก. ฝ่ายอำนวยการชั้น ๒ ธนาคารกรุงเทพ สำนักงานใหญ่

คณะเด็กเล็ก/ผู้บังคับการ

ชีวิตสดใส โลกสดใส

อยู่กับแต่ด้วยความรัก

O.V. นายกรุ่ม สุรนันทน์ ๗๒ ปี เกิดปีมะแม วันที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๒
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๖๖ รุ่นที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๔๗๓-๘๐ คณะ ปรักษัตสุนทรสาร
 ภริยา : ไม่มี-โสภ
 บ้านพัก : ๑๐/๕๔ ซอยธรรมสโรช
 ถนนพิบูลสงคราม บางซื่อ
 กทม. ๑๐๘๐๐
 โทรศัพท์ : —

O.V. นายสุธี นิโครธานนท์ ๗๒ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๘๖ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๗๔
 ภริยา : นางลำเพา นิโครธานนท์ ๗๒ ปี
 บุตร/ธิดา : นายธนะภิญญ์ นิโครธานนท์ ๕๐ ปี
 นางธีรพร ทับมณี ๔๘ ปี
 นายธีรพงศ์ นิโครธานนท์ ๔๒ ปี
 บ้านพัก : ๑๓/๑๖๕ หมู่ที่ ๕ หมู่บ้านปรีชา
 ถนนสุขาภิบาล ๑ คลองกุ่ม บึงกุ่ม
 กทม. ๑๐๒๔๐
 โทรศัพท์ : ๓๗๗—๗๗๙๑

เกิดปีมะแม วันที่ ๖ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๒
 คณะ อิงศรีภัสการ
 อาชีพเดิม ครู ร.ร. ราษฎร์
 นางพุทธชาติ บริบูรณ์ทรัพย์ ๓๙ ปี
 นางธีรพรรณ จันทน์ขาว ๓๓ ปี
 ที่ทำงาน : กรมประชาสัมพันธ์
 มหาดไทย
 อดีต ผู้ตรวจการกรมประชาสัมพันธ์

O.V. ดร. บรรเจิด พลังกูร ๗๒ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๗๔ รุ่นที่— พ.ศ. ๒๔๗๔
 ภริยา : นางสมลักษณ์ พลังกูร ๖๑ ปี
 บุตร/ธิดา : น.ส. วิชาชา พลังกูร ๓๙ ปี
 นายอภิชาติ พลังกูร ๓๗ ปี
 บ้าน : ๕๗ ซอยพร้อมมิตร สุขุมวิท ๓๙
 กทม. ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ : ๒๕๘-๘๔๕๘; ๒๕๘-๘๔๕๒

เกิดปีมะแม วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๒
 คณะ อิงคศรึกสิการ
 อาชีพเดิม ราชการ
 น.ส. ต๋องใจ พลังกูร (ถึงแก่กรรม)
 น.ส. ศิริลักษณ์ พลังกูร ๓๗ ปี
 สำนักงานส่วนตัว—บ้าน
 โทรศัพท์ : ๒๕๘-๗๔๑๔ (เฉพาะ)
 อดีต อธิบดีกรมพัฒนาที่ดิน

O.V. นายอุดม จารุตามระ ๗๒ ปี เกิดปีมะแม วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๒
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๕๑ รุ่นที่ ๘ พ.ศ. ๒๔๗๖-๗๘ คณะ ประคองวิชาสมาน
 ภริยา : นางเวียงวิภา (คนकर) จารุตามระ ๖๘ ปี อาชีพเดิม ราชการ
 บุตร/ธิดา : นายเดชาวุฒิ จารุตามระ ๓๙ ปี น.ส. มนวิภา จารุตามระ ๓๕ ปี
 นายอุจจพล จารุตามระ ๓๘ ปี นายวรากร จารุตามระ ๓๓ ปี
 บ้าน : ๖๘ ซอยปราโมทย์ ๒ ถนนสุรวงศ์
 บางรัก กทม. ๑๐๕๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๓๔-๗๔๒๖
 อดีต รองอธิบดีกรมปลัดสัตว์ ก.เกษตร

O.V. นายสรตลย์	แพ่งสภา	๗๑ ปี	เกิดปีวอก วันที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๓
ทะเบียน นร.	เลขที่ ๕๓๐	วันที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๔๗๗-๘๐	คณะ ประคองวิชาสมาน
ภริยา :	นางจินตนา	แพ่งสภา	๖๐ ปี
บุตร/ธิดา :	นายทศชวิน	แพ่งสภา	๔๓ ปี
	น.ส. ชรินทร์	แพ่งสภา	๔๐ ปี
บ้าน :	๕๑๒ ซอย ๒๒	ถนนสามเสน	
	กทม. ๑๐๓๐๐		
โทรศัพท์ :	๒๔๑-๑๗๕๕		

อาชีพเดิม สถาปนิก
 น.ส.กรนท์ แพ่งสภา ๓๘ ปี

O.V. กัปตันพร้อม ณ ถลาง ๗๑ ปี เกิดบ๊วอก วันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๓
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๓๕ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๗๓ — ๗๔ คณะ ปรีชาานุสาสน์
 ภริยา : นางบังอร ณ ถลาง ๕๕ ปี อาชีพเดิม แม่บ้าน
 บุตร : นายปิง ณ ถลาง ๓๒ ปี
 บ้าน : ๒๑๙ สุขุมวิท ๑๐๙ อ. เมือง
 จ. สมุทรปราการ ๑๐๒๗๐
 โทรศัพท์ : ๓๙๓-๑๙๔๖

อดีต กัปตันมือหนึ่ง บ. เคนอากาศไทย

O.V. นายบ็ทม บ็ทมสถาน ๗๑ ปี เกิดบ็วอก วันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๓
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๐๓ รุ่นที่ ๙ พ.ศ. ๒๔๗๓-๗๙ คณะ วิเศษ/สันธิ/ประคอง
 ภรรยา : —
 บุตร/ธิดา : พ.ท. นาวิร์ บ็ทมสถาน ๔๑ ปี นางนริยา กมสัน ๓๙ ปี
 บ้าน : ๕๕ ซอยรามคำแหง ๕๐ หัวหมาก ที่ทำงาน ผอก. บริษัทประทีป จำกัด
 บางกะปิ กทม. ๑๐๒๔๐
 โทรศัพท์ : ๓๗๔-๕๗๕๖

O.V. นายโสภณ เศวตะโสภณ ๗๑ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๔๗ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๗๕
 ภริยา : นางวนิตา เศวตะโสภณ ๖๕ ปี
 บุตร : นายวิชชุพล เศวตะโสภณ ๒๘ ปี
 บ้าน : ๕๕๕ ซอยปาริชาติ ถนนรามอินทรา
 จระเข้บัว บางกะปิ กทม. ๑๐๒๓๐
 โทรศัพท์ : ๕๑๐-๕๕๘๖

เกิดบวออก วันที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๓
 คณะ ปวโรฬารวิทยา

อดีต สารวัตรสุลกากร

O.V. นายจิตรเสน ศุขะวณิช ๗๑ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๙๒ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๗๕
 ภรรยา : นางราตรี ศุขะวณิช ๗๐ ปี
 บุตร/ธิดา : นายกำธร ศุขะวณิช ๔๔ ปี
 บ้าน : ๓ ถนนอารักษ์ ต. ศรีภูมิ
 อ. เมือง เชียงใหม่ ๕๐๐๐๐
 โทรศัพท์ : (๐๕๓) ๒๒๑๕๒๘

เกิดปีวอก วันที่ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๓
 คณะ ประถมศึกษา
 ค้าขาย
 นางริตา เชื้อพลู ๔๒ ปี
 ห้องอาหาร “แซนด์วิชบาร์”
 ในบริเวณบ้านเดียวกัน

O.V. นายจรัสพงศ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา ๗๑ ปี เกิดปีวอก วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๓
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๕๘ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๔๗๕ คณะ ศีระประภา
 ภริยา : นางมยุรพันธ์ อิศรางกูร ณ อยุธยา ๖๔ ปี อาชีพเดิม เสริมความงาม
 บุตร : นายจิรวรงค์ อิศรางกูร ณ อยุธยา ๓๔ ปี นายตรงสรวง อิศรางกูร ณ อยุธยา ๓๒ ปี
 บ้านพัก : ๕๘/๓๘ สุขุมวิท ๒๖
 กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
 โทรศัพท์ : ๒๕๘๖๖๑๐, ๒๕๘๖๖๐๓

O.V. ร.ต.ท. ส้ารอง วรสุมนต์ ๗๑ ปี เกิดบวออก วันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๓
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๗๖ รุ่นที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๖-๘๑ คณะ ประทักษ์สุนทรสาร
 ภริยา : นางสร้อยแก้ว วรสุมนต์ (ถึงแก่กรรม)
 บุตร/ธิดา : นางจุฑาภรณ์ สุวรรณพินิจ ๔๗ ปี นางรัชนีวรรณ บุญเตบिन ๔๑ ปี
 น.ส. สุจิตรา วรสุมนต์ ๔๖ ปี นางเบญจวรรณ สถาวร ๓๘ ปี
 นายสรายุธ วรสุมนต์ ๔๔ ปี
 บ้าน : ๑๘๑ ซอยพหลโยธิน ๒๔
 ถนนพหลโยธิน บางเขน
 กทม. ๑๐๕๐๐
 โทรศัพท์ : ๕๑๓-๓๓๑๘

O.V. ศ.น.พ. สอนอง อุณากุล ๗๑ ปี เกิดปีวอก วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๓
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๙๒ วันที่ ๙ พ.ศ. ๒๔๗๗-๗๙ คณะ แพทย์ศาสตร์
 ภริยา : นางเลิศลักษณ์ (ศิริวิเศษ) อุณากุล ๕๕ ปี
 บุตร/ธิดา : นายสุรนนท์ อุณากุล ๓๖ ปี นายปราชัญญา อุณากุล ๓๑ ปี
 นางจันทนีย์ พงศ์ประยูร ๓๕ ปี นายวรานนท์ อุณากุล ๒๙ ปี
 นายธีรนาท อุณากุล ๓๒ ปี
 บ้าน : ๑๒/๑๔ บ้านเสถียรวิมล
 ถนนศรีนครินทร์
 อ. พระโขนง กทม.
 โทรศัพท์ : ๓๙๘-๘๓๖๐
 ที่ทำงาน : ร.ร. อนุบาลอุณากุล
 ๗๓/๔๑๒ ถ. เอกบูรพา
 (เมืองเอก) ปทุมธานี ๑๒๑๓๐๖
 โทรศัพท์ : ๕๓๓-๙๖๗๓
 อดีต หัวหน้าวิชาชีวเคมี ศิริราช

ประวัติย่อ ของ ศ. น.พ. สนอง อุณากุล

เป็นชาวเมืองชลบุรี เกิด ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๖๓ จบ ม. ๕ จากโรงเรียนประจำจังหวัดชลบุรี จบ ม. ๘ จากโรงเรียนวชิราวุธ ได้อยู่ในที่มิ่งผลัดรุ่นจิ๋วของโรงเรียนมาโดยตลอด จบแพทย์ที่ศิริราช (๒๔๘๕) แล้วรับราชการเป็นอาจารย์จนเกษียณ ขณะเป็นหัวหน้าภาควิชาชีวเคมี

พ.ศ. ๒๔๘๗ ขณะอยู่ชั้น ม. ๘ ได้รับพระราชทานรางวัลความสามารถชั้นที่ ๑ ในการสอบความรู้หนังสือพระราชนิพนธ์ของล้นเกล้าฯ ร. ๖ เป็นหนังสือพระราชนิพนธ์ปกแข็งดินทอง ๑๖ เล่ม

๒๔๘๘ ขณะเรียนเตรียมแพทย์ที่จุฬาฯ ได้รับรางวัลชนะเลิศเทนนิส ทั้งประเภทเดี่ยวและประเภทคู่ ของหอใหม่ จุฬาฯ

๒๔๘๕ ชนะเลิศเทนนิส หมากฮอส บิลเลียดและรางวัลแต้มเบรคสูงสุดประจำปีของสโมสรนักศึกษาแพทย์

๒๔๘๕ ได้รับรางวัล “โบว์แดง” พร้อมเงิน ๒๕ บาท ในการประกวดนวนิยายเรื่องสั้น ของหนังสือพิมพ์นิกรวันอาทิตย์ โดยเขียนเรื่อง “เพื่อนคนใหม่”

๒๔๘๖ ชนะเลิศบิลเลียดของสโมสรแพทย์

๒๔๘๘ เป็นเสรีไทย “นายแพทย์ประจำสันติบาลใต้ดิน” อยู่ในป่าคลองไผ่-โคราช จนกระทั่งสงครามเลิก

๒๔๙๑ ชนะเลิศบริดจ์แห่งประเทศไทยเป็นคนแรก

๒๔๙๒ ชนะเลิศบริดจ์ บิลเลียด หมากฮอส และหมากรุกฝรั่ง พร้อมทั้งได้ถ้วยรวมกีฬาประจำปีของสมาคมนักเรียนไทยในอเมริกา

๒๕๐๔ ชนะเลิศบริดจ์ทีมชาติเป็นครั้งแรกของประเทศไทยในการชิงชนะเลิศภาคพื้นเอเชียตะวันออก

๒๕๐๘ ได้รับรางวัลหนังสือธรรมะ ๔ เล่ม จากสมเด็จพระญาณสังวร-เจ้าอาวาสวัดบวรฯ ในฐานที่สอบนักธรรมตรีได้ที่ ๑ ในภาคธรรมะ

๒๕๑๙ ได้รับรางวัล ๑,๒๕๐ บาท จาก ธนาคารกรุงเทพ ในการประกวดเรื่อง “ความมั่นคงของสังคม”

งานสังคม ได้รับเลือกให้เป็นนายกแพทย์สมาคมฯ ๒ สมัย นายกสมาคมโรคเบาหวาน ๔ สมัย นายกสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนบดินทรเดชา ๖ สมัย กรรมการอำนวยการสภาสังคมสงเคราะห์ ๒ สมัย ฯลฯ

ได้รับเกียรติ ๒๕๑๗ ได้รับรางวัลวิจัยดีเด่นของสภาวิจัยแห่งชาติ

๒๕๑๙ ได้รับเลือกเป็นแพทย์ตัวอย่างของแพทย์สมาคมฯ พร้อมด้วยเงินรางวัล ๒,๐๐๐ บาท

๒๕๒๔ ได้รับเลือกเป็นชาวบางกะปิตัวอย่าง

๒๕๒๖ ได้รับเลือกเป็นพ่อตัวอย่างแห่งชาติ

๒๕๓๓ ได้รับโล่เกียรติคุณดีเด่นของหนังสือพิมพ์ส่วนกลาง และโรงเรียนอนุบาลอุณากุล ซึ่งอยู่ภายใต้การบริหารก็ได้รับเลือกเป็นโรงเรียนอนุบาลดีเด่นด้วย

O.V. นายแก้ว กล้ากลางสมร (หงส์ไกร) ๗๐ ปี เกิดปีวอก วันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๔
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๘๑ รุ่นที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๔๗๔-๘๐ คณะอักษรศาสตร์/ปวโรฬารวิทยา
 ภรรยา : นางผ่องจิตต์ กล้ากลางสมร ๗๐ ปี แม่บ้าน
 บุตร/ธิดา : นายปิยะศักดิ์ กล้ากลางสมร (ถึงแก่กรรม) น.ส. จิตรพร กล้ากลางสมร ๓๑ ปี
 นายประจักษ์วิทย์ กล้ากลางสมร (ถึงแก่กรรม) นายนพดล กล้ากลางสมร ๒๙ ปี
 นายทวีเกียรติ กล้ากลางสมร ๓๘ ปี
 บ้าน : ๕๒/๓๘๔ ถนนเอกทักษิณ ๗
 หมู่บ้านเมืองเอก ปทุมธานี ๑๒๑๓๐
 โทรศัพท์ : ๕๓๓-๕๓๐๕

O.V. ม.จ.พิริยดิศ ดิศกุล	๗๐ ปี	เกิดปีระกา วันที่ ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๔
ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๔๔ รุ่นที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๒-๘๑		คณะ อิงคศรี/ปวโร/ศิริประภา
ภริยา : ม.จ.ภัทรลดา (ฉัตรชัย) ดิศกุล	๖๗ ปี	อาชีพเดิม สถานออสเตรเลีย
บุตร/ธิดา : ม.ร.ว.รมณีย์ ฉัตรแก้วดิธิดา	๔๕ ปี	ม.ร.ว.ศุภดิศ ดิศกุล ๔๑ ปี
บ้าน : ๕๑๓ ซอยร่วมศิริมิตร		ที่ทำงาน กระทรวงอุตสาหกรรม
ถนนวิภาวดีรังสิต เขตจตุจักร		
กทม. ๑๐๕๐๐		
โทรศัพท์ : ๒๗๘-๐๙๘๗		อดีต ผ.อ.ก.องค์การเหมืองแร่ในทะเล

O.V. นอ. นพ. พีรศักดิ์ ไชยน์นันทน์	๗๐ ปี	เกิดปีระกา วันที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๔
ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๓๘ รุ่นที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๖-๘๑		คณะ ประคอง/บรมบาท/พานิชย์/ประคอง
ภริยา : นางอ่องศรี ไชยน์นันทน์	๖๘ ปี	เคอร์รับราชการ
บุตร/ธิดา : นายสิทธิพันธ์ ไชยน์นันทน์	๔๐ ปี	นางสายพิน เมนะสินธ์ ๓๖ ปี
น.ท. สิทธิพูน ไชยน์นันทน์	๓๙ ปี	นายสิทธิพงศ์ ไชยน์นันทน์ ๓๒ ปี
นายพงษ์ศักดิ์ ไชยน์นันทน์	๓๘ ปี	
บ้าน : ๔๒๗/๑๘ ถนนประชากรราษฎร์ ๒		ที่ทำงาน รพ. ชานคามิลโล
กทม. ๑๐๘๐๐		บ้านโป่ง ราชบุรี
โทรศัพท์ : ๕๕๕-๑๘๘๗		โทรศัพท์ (๐๓๒) ๒๑๑๑๔๓, ๒๑๑๕๗๕

O.V. ม.ร.ว. อุดตากร วรวรรณ ๖๙ ปี เกิดบึงจอ วันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๕
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๕๔ รุ่นที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๔๗๖-๘๐ คณะ บรมบาทบำรุง/ประกอบวิชาสมาน
 ภริยา : นางไอริน วรวรรณ ณ อยู่ธยา ๕๗ ปี แม่บ้าน
 ธิดา : นางสุจิตรา (วรวรรณ) สุโขธนัง ๓๔ ปี
 บ้าน : ๘/๒ ซอยสันติสุข ถนนพิชัย ที่ทำงาน มหาวิทยาลัยรังสิต ปทุมธานี
 อ. กุสิต กทม. ๑๐๓๐๐ โทรศัพท์ ๕๓๓-๙๐๒๐ EXT. ๑๕๐๔
 โทรศัพท์ : ๒๔๓-๓๓๔๒ อดีต ที่ปรึกษามหาวิทยาลัยรังสิต

O.V. นายวิจิตร คุณาวุฒิ ๖๙ ปี เกิดปีจอ วันที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๕
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๔๕๓ รุ่นที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๔๗๘-๘๒ คณะ ประกัษสุนทรสาร
 ภริยา : นางทองปอนด์ คุณาวุฒิ ๖๗ ปี แม่บ้าน
 บุตร/ธิดา : นางสาวสวณีย์ คุณาวุฒิ ๔๒ ปี นายคณิต คุณาวุฒิ ๔๐ ปี
 บ้านพัก : ๒๑๖ อาคารพิบูลวัฒนา ที่ทำงาน : บ้าน
 ซอย ๙ ถนนพระราม ๖
 กทม. ๑๐๓๐๐

โทรศัพท์ : ๒๗๙-๕๗๖๖

ตำแหน่งสุดท้าย : ผอ. สร้างภาพยนตร์ไทย

O.V. นายเดียบ สุจริตกุล ๖๘ ปี เกิดปีกุน วันที่ ๑๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๖
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๓๐ วันที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๔๗๕-๗๒ คณะ ประทศ/บรมบาท/ปวโร
 ภริยา : คุณคุณทาล สุจริตกุล ๔๗ ปี
 บุตร/ธิดา : นายศิริวัฒน์ สุจริตกุล ๓๗ ปี น.ส. นนทิวา สุจริตกุล ๑๙ ปี
 น.ส. งามโหม สุจริตกุล ๓๕ ปี นายต๋นย สุจริตกุล ๑๗ ปี
 บ้าน : ๑๔๖/๒ ถนนราชสีมา เขตดุสิต
 กทม. ๑๐๓๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๔๓-๒๗๗๙

อดีต รองผู้อำนวยการ การท่าเรือ ฯ

O.V. พล ร.ท.ฉายแสง ฉ นกร ๖๘ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๔๐ วันที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๖-๘๑
 ภริยา : นางพิวาส ฉ นกร ๖๔ ปี
 บุตร/ธิดา : น.อ.สุรียา ฉ นกร รน. ๔๐ ปี
 นางอุษาวดี เอกแสงศรี ๓๕ ปี
 บ้าน : ๑๘/๗ ถนนอินทปัจ ชอย ๑๕
 หลักสอง หนองแขม
 กทม. ๑๐๑๖๐

เกิดปีกุน วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๖
 คณะ ประคอง/บรมบาท/ประคอง
 น.ส.สาวิตรี ฉ นกร ๓๘ ปี
 พ.ญ.รัตนาวดี ฉ นกร ๓๓ ปี

โทรศัพท์ : ๔๒๑-๑๒๐๗

อดีต เจ้ากรมแพทย์ทหารเรือ

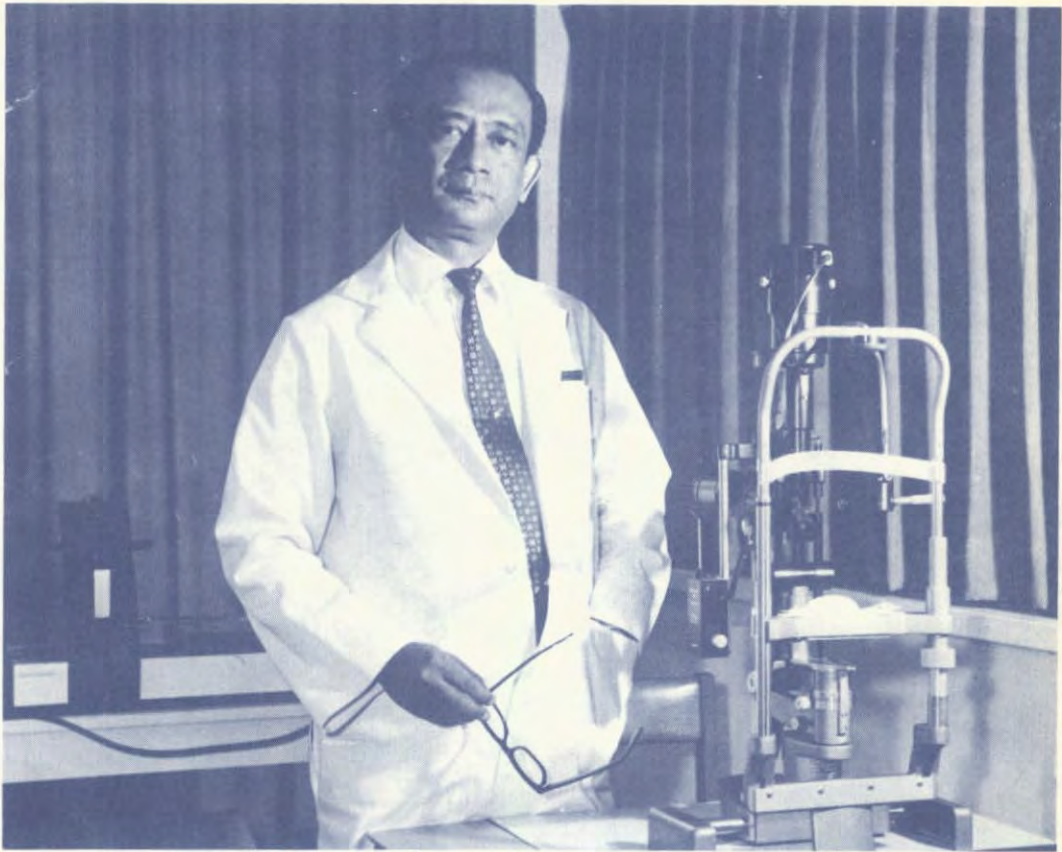
O.V. นพ.ศรีสกุล จารุจินดา ๖๗ ปี เกิดปีชวด วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๗
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๕๙ วันที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๔๗๕-๘๒ คณะ บรมบาท/พณิชย/ประทัด
 ภรรยา : พญ. ประจบ จารุจินดา ๖๖ ปี
 บุตร/ธิดา : นายมิกมินทร์ จารุจินดา ๓๗ ปี นางอรศรี ทวินศรี ๓๒ ปี
 นางสิริกุล กาญจนโกกิน ๓๔ ปี นางสิริรัตน์ ลอชนดิส ๓๒ ปี
 พญ. รุติพร บ่อเกิด ๓๓ ปี นางอัจฉรียา ถีนานนท์ ๓๒ ปี
 บ้าน : ๕๖ ซอยพาสนา ๓ เอกมัย ที่ทำงาน : ศรีสกุลการแพทย์
 สุขุมวิท ๖๓ พระโขนง ๕๙๘/๗ สามย่าน
 กทม. ๑๐๑๑๐ พระราม ๔ กทม. ๑๐๕๐๐
 โทรศัพท์ : ๓๙๒-๐๖๖๓ อดีต อจ. คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ฯ

๐.V. พลท. ภิ๊งการ สุจริตกุล	๖๗ ปี	เกิดปีชวด วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๗
ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๓๑ รุ่นที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๗-๘๑		คณะ บรมบาท/พันธชย์/ปวโร
ภริยา : ม.ร.ว. มารศรี สุจริตกุล	๕๖ ปี	อาชีพเดิม ก้าขาย
บุตร/ธิดา : น.ส. มารยาท สุจริตกุล	๓๓ ปี	น.ส. มาวิษา สุจริตกุล ๒๖ ปี
นายมัทธา สุจริตกุล	๒๘ ปี	
บ้าน : ๑๔๔ ถนนราชสีมา กุสิต		
กทม. ๑๐๓๐๐		
โทรศัพท์ : ๒๔๓-๐๐๘๐		อดีต เจ้ากรมขนส่ง ทบ.

O.V. นายองอาจ นาคกรทรพ ๖๗ ปี เกิดปีชวด วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๗
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๗๐๖ รุ่นที่ ๑๒ พ.ศ. ๒๔๘๑-๘๒ คณะ ประคองวิชาสมาน
 ภริยา : นางชูจิตร นาคกรทรพ ๖๖ ปี
 บุตร/ธิดา : นางอัยย นาคกรทรพ ๔๒ ปี นางอโนมา สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา ๓๒ ปี
 นายอายุช นาคกรทรพ ๓๗ ปี น.ส. อมรพรรณ นาคกรทรพ ๒๐ ปี
 บ้านพัก : ๒๕/๑๑ ซอยแบริง สุขุมวิท ๑๐๗
 บางนา พระโขนง กทม. ๑๐๒๖๐
 โทรศัพท์ : ๓๙๓-๓๒๔๙

O.V. ศ. นพ. บรรจงศักดิ์ นะมาตร์	๖๘ ปี	เกิดปีกุน วันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๖
ทะเบียน นร. เลขที่ ๕๘๓ รุ่นที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๗-๘๑		คณะ ประคองวิชาสมาน
ภริยา : นางแสงประภา นะมาตร์	๖๕ ปี	แม่บ้าน
บุตร/ธิดา : นายจุลศักดิ์ นะมาตร์	๓๕ ปี	น.ส. จิระประภา นะมาตร์ (ถึงแก่กรรม)
นพ. จักรพงศ์ นะมาตร์	๓๓ ปี	ที่ทำงาน : สุรพลคลินิก
บ้าน : ๖๖๑/๔ ซอยอิสรภาพ ๓๑		๑๔๐ ถนนจันทน์ ยานนาวา
ถนนอิสรภาพ แขวงวัดอรุณ		กทม. ๑๐๑๒๐
บางกอกใหญ่ กทม. ๑๐๖๐๐		โทรศัพท์ : ๒๑๑-๓๑๓๐
โทรศัพท์ : ๔๖๕-๑๘๗๘		อดีต ศ. วิชาจุฬุวิทยา ศิริราช/ศ. เกียรติคุณ ม.มหิดล

O.V. นายทองทวี สุวรรณทัต ๖๘ ปี
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๕๓๐ รุ่นที่ — พ.ศ. ๒๕๓๘
 ภริยา : นางมุสดี สุวรรณทัต ๖๖ ปี
 ธิดา : นางอมรา ทันจิกต์ ๔๒ ปี
 บ้าน : ๓ ซอยอารีย์ ๓ ถนนพหลโยธิน
 กทม. ๑๐๔๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๗๙-๔๒๐๖

เกิดปีกุน วันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๖๖
 คณะ ประคองวิชาสมาณ

เคยทำงาน บ.ปูนซีเมนต์ไทย

O.V. ดร.กมล ชาญเลขา ๗๓ ปี เกิดปีมะเมีย วันที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๑
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๑๒ รุ่นที่ ๖ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๖ คณะ ปรีชาานุศาสน์/วิเศษศุภวัตร
 ภริยา : นางละวาท ชาญเลขา ๖๖ ปี
 ธิดา : นางลลนา กรีน ๓๔ ปี น.ส.กชกร ชาญเลขา ๓๐ ปี
 บ้าน : ๖๕ ซอยภาษี ๒ เอกมัย สำนักงานกฎหมายคดีที่ แอนคัมกับบีนส์
 พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐ ๖๔/๑ ซอยตันสน เพลินจิต
 โทรศัพท : ๓๙๑-๓๔๕๕ ; ๓๙๑-๘๕๑๔ กทม. ๑๐๓๓๐
 โทรศัพท : ๒๕๕-๒๖๔๐-๕๙

O.V. นายแพรว ฒ นคร ๗๑ ปี เกิดปีวอก วันที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๓
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๓๙ รุ่นที่ ๑๑ พ.ศ. ๒๔๗๖-๘๑ คณะ ประคองวิชาสมาน
 ภริยา : นางจิตรศรี (วิเศษกุล) ฒ นคร ๖๖ ปี
 บุตร/ธิดา : นางจุฑารัตน์ วิทยา ๔๓ ปี พระภิกษุฉัตรชัย ฒ นคร ๔๑ ปี
 นายจักรวิทย์ ฒ นคร ๓๙ ปี นางชนัญญา จงพีร์เพียร ๓๗ ปี
 นายจิระพงศ์ ฒ นคร ๓๕ ปี
 บ้าน : ๑ บ้านแหลมโพธิ์ ท. ใต้ไทย
 อ. เมือง กระบี่ ๘๑๐๐๐

ทีมชาติไทยรักบี้ (ประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๐) นับคูมีนักรักบี้วิราวุธกีคน นำปลื้มใจ

นักเรียนเก่าวชิราวุธวิทยาลัย

ดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๓๔

รายนามนักเรียนเก่า วิชาวุฒวิद्याลย์ ดี่เค่น พ.ศ. ๒๕๓๔

คร.เซาวนั ฅคีลวันต์
คุณพงส์ สารสิน

วพณา พล ต.อ.เกา สารสิน

วพณาวิเชียร วัฒนคุณ

วพณามี่ชัย วีระไวทยะ

วพณาม.ร.ว. เกษมสโมสร เกษมศรี

ม.ล. ทวีสันต์ ลดาวัลย์

ม.จ. ภิศเดช รัชนี้

ร.ต. ประพาส ลิมปะพันธ์

คุณพารณ อิศรเสนาณ อยุธยา

คุณชาติเชื้อ กรวรรณสุต

คร. อำนวย วีรวรรณ

คุณวิโรจน์ นวลแข

พล ต.ท. สันต์ ทรุทานนท์

องคมนตรี อดีต รมต. คมนาคน อดีต ผวก. รตไฟ

อดีต รองนายกรัฐมนตรี ประธานกรรมการ
บริษัท ไทยน้ำทิพย์ จำกัด

รองนายกรัฐมนตรี อดีตอธิบดีกรมตำรวจ

รมช. กระทรวงการต่างประเทศ

รมต. ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ร.ม.ต. ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

ราชเลขาธิการ สำนักพระราชวัง

ผู้อำนวยการโครงการหลวง เชียงใหม่

อดีต รมช. กระทรวงการต่างประเทศ ส.ส. นิติบัญญัติ

กรรมการ ผจก. ใหญ่ บริษัทปูนซีเมนต์ไทย ส.ส. นิติบัญญัติ

อดีตประธานสภาอุตสาหกรรมไทย

ผอก. สถานีโทรทัศน์ ทบ. สีช่อง ๗ ส.ส. นิติบัญญัติ

อดีตนายกสมาคมนักเรียนเก่าวิชาวุฒวิद्याลย์

ประธานกรรมการบริหารธนาคารกรุงเทพ จำกัด ส.ส. นิติบัญญัติ

อดีตปลัดกระทรวงการคลัง

กรรมการผู้จัดการ บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ภัทรธนกิจ จำกัด

ส.ส. นิติบัญญัติ นายกสมาคมโบรกเกอร์ ตลาดหลักทรัพย์

อดีตนายกสมาคมนักเรียนเก่าวิชาวุฒวิद्याลย์

นายกสมาคมนักเรียนเก่าวิชาวุฒวิद्याลย์ สมัยที่ ๒ ปัจจุบัน

ความจริงมีมากกว่านี้ ขอภัยที่นำมาลงไม่ได้ทั้งหมด เวลารวบรวมน้อย

O.V. นายเชาว์ ณ ศีลวันต์ ๖๓ ปี

ทะเบียน นร.เลขที่ ๗๓๐ รุ่นที่ ๑๖ พ.ศ. ๒๔๘๒-๘๖

ภริยา : คุณหญิงไชศรี ณ ศีลวันต์ (ถึงแก่กรรม)

บุตร : นายไชย ณ ศีลวันต์

บ้านพัก : ๓๓๘ สุขุมวิท ๕๕ (ซอยทองหล่อ ๔)
พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ : ๓๕๑-๓๖๑๖

อดีต : รมท. กมนาคม, ผจก. รถไฟ

เกิดมะเส็ง วันที่ ๗ สิงหาคม ๒๔๗๑

คณะ ปรอทสุนทรสาร

ที่ทำงาน : สำนักราชเลขาธิการ

ในพระบรมมหาราชวัง

กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ : ๒๒๕-๐๑๓๖

ปัจจุบัน : องคมนตรี

๐. V. นายพงษ์ สारสิน ๖๔ ปี เกิดปีเถาะ วันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๗๐
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๔๗๗ รุ่นที่ พ.ศ. คณะ ปวโรฬารวิทยา

ภริยา : คุณหญิง มาลินี สारสิน

บุตร/ธิดา : นางพาสินี ลีมอติบูลย์ นายพรวุฒิ สारสิน
 นางวัลลียา บั้งศรีวงศ์

บ้านพัก : ๑๒๒ ซอยศาลาแดง บางรัก ที่ทำงาน : บริษัท ไทยน้ำทิพย์ จำกัด
 สีลม กทม. ๑๐๕๐๐ ๓๓๕๔ อาคารมโนรมย์ ชั้น ๘

โทรศัพท์ : ๒๓๖-๘๐๐๗ ถนนพระราม ๔ คลองเตย
 พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐

ตำแหน่ง

โทรศัพท์ : ๒๔๘-๘๕๕๕-๖๖

ปัจจุบัน : ประธานกรรมการ ราชกรีฑาสโมสร, บริษัท ไทยน้ำทิพย์,
 บริษัท ฟันสำเร็จรูป พี.ซี.เอ็ม. จำกัด, บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ธนสยาม,
 บริษัท บางกอกแลนด์ จำกัด, ฯลฯ

อดีต : รองนายกรัฐมนตรี, สส., สว., ประธานสมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

O.V. นายวิเชียร วัฒนคุณ ๖๑ ปี เกิดที่มะเมีย วันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๓
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๙๓๑ รุ่นที่ ๑๕ พ.ศ. ๒๔๘๕ คณะ อนุสิษัฐรัตนราช
 ภริยา : นางเรณู วัฒนคุณ (ดาวราย)
 บุตร/ธิดา : นางวรรณารถ อนุสรนิตินสาร นายวริช วัฒนคุณ
 นายวรุศม์ วัฒนคุณ
 บ้านพัก : ๑ ซอยแสนสุข ถนนประดิพัทธ์ ที่ทำงาน : กระทรวงการต่างประเทศ
 โทรศัพท์ : ๒๗๙-๐๒๒๑ ๑ ถนนสนามไชย วังสราญรมย์
 กทม. ๑๐๒๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๒๔-๗๐๙๑

ตำแหน่ง : ปัจจุบัน — รมท. กระทรวงการต่างประเทศ
 อดีต — เอกอัครราชทูต ประจำประเทศญี่ปุ่น
 — เอกอัครราชทูต ประจำประเทศฝรั่งเศส

O.V. ม.ร.ว.เกษมสโมสร เกษมศรี ๖๐ ปี เกิดปีมะแม วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๓๔
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๙๔๖ รุ่นที่ พ.ศ. ๒๕๘๕ คณะ
 ภริยา : คุณหญิงเรวดี เกษมศรี
 บ้านพัก : ๕๙/๑ ซอยอารี สุขุมวิท ๒๖ ที่ทำงาน : สำนักนายกรัฐมนตรี
 พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐ ทำเนียบรัฐบาล
 ถนนนครปฐม กทม. ๑๐๓๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๕๘-๖๖๙๑ โทรศัพท์ : ๒๘๒-๙๕๔๔
 ปัจจุบัน : รมต.ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
 อดีต : เอกอัครราชทูตประจำ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศจีน ประเทศสหรัฐอเมริกา

O.V. ม.ล. ทวีสันต์ ลดาวัลย์ ๖๘ ปี

ทะเบียน นร. เลขที่ ๔๙๑ รุ่นที่ ๑๗ พ.ศ. ๒๔๗๙

ภริยา : —

ธิดา : คุณหญิงสุธาวลัย เสถียรไทย ๓๒ ปี

บ้านพัก : ๘/๑๖ ถนนกรุงเกษม

วัดสามพระยา พระนคร

กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ : ๒๘๒-๘๘๗๗, ๒๘๐-๑๘๑๒

เกิดปีกุน วันที่ ๒๖ มกราคม ๒๔๖๖

คณะพาณิชย์/ปวโรฬาร

ที่ทำงาน : สำนักราชเลขาธิการ

ในพระบรมมหาราชวัง

พระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

โทรศัพท์ : ๒๒๕-๕๘๓๓-๓

ปัจจุบัน ราชเลขาธิการ

O.V. ม.จ. กิตเดช รัชนี ๗๐ ปี เกิดปีระกา วันที่ ๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๖๔
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๓๙๙ รุ่นที่ ๑๐ พ.ศ. ๒๔๘๐ คณะ ปวโรฬารวิทยา
 ภริยา : ท่านผู้หญิง ศัขีรัช รัชนี ๖๖ ปี
 บุตร/ธิดา : ม.ร.ว. ศัจฉราพิมล ทุงคนาค ๔๒ ปี ม.ร.ว. ธีรเดช รัชนี ๓๘ ปี
 ม.ร.ว. ภวรี สุชีวะ ๓๙ ปี
 บ้านพัก : ๒๗ ถนนประมวญ สีลม ที่ทำงาน : โครงการหลวง ๖๕ ถนนสุเทพ
 กทม. ๑๐๕๐๐ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๐๐๐๐
 โทรศัพท์ : ๒๓๖-๔๓๓๘

ตำแหน่งขณะนี ผู้อำนวยการโครงการหลวง

O.V. ร.ต.ประพาส ลิ้มปะพันธ์ ๕๖ ปี เกิดปีกุน วันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๗๘
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๔๖๖ วันที่ พ.ศ. คณะ ผู้บังคับการ

ภริยา : นางวันเพ็ญ ลิ้มปะพันธ์

บุตร/ธิดา : น.ส. ปิยะวดี ลิ้มปะพันธ์

น.ส. ปิยะททัย ลิ้มปะพันธ์

น.ส. ปิยะธาดา ลิ้มปะพันธ์

นายปิยะวัชร ลิ้มปะพันธ์

นายปิยะกมล ลิ้มปะพันธ์

บ้านพัก : ๑๗๐/๑๒ ซอยบัทมา

ที่ทำงาน : สถานิติบัญญัติ

ถนนติวานนท์ นนทบุรี

๖๐๘ สนามเสือป่า เขาทิน

โทรศัพท์ : ๕๘๘-๓๒๒๒

แฟกซ์ : ๕๘๐-๒๐๑๕

กุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

ตำแหน่ง : ปัจจุบัน : สมาชิกสถานิติบัญญัติแห่งชาติ, ที่ปรึกษาารสช,

ประธาน MORIRIN HOLDING CO., LTD.

อดีต : นายกสโมสรโรคารินทร์สุวรรณค์,

ประธานรวมทุนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย,

รมช.พาณิชย์ฯ, รมช.ต่างประเทศ, ฯลฯ

O.V. นายพารณ อิศรเสนา ณ อยุธยา ๖๔ ปี เกิดปีมะโรง วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๔๗๐
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๖๐๘ วันที่ พ.ศ. คณะ ประทศสุนทรสาร

ภริยา : นางบุษนาค อิศรเสนา ณ อยุธยา

บุตร : นายพีพัฒพงศ์ อิศรเสนา ณ อยุธยา

บ้านพัก : ๒๐ ถนนอัมรินทร์ ศาลเจ้าพ่อเสือ
 พระนคร กทม. ๑๐๒๐๐

ที่ทำงาน : บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด
 ๑ ถนนปูนซีเมนต์ไทย
 บางซื่อ กทม. ๑๐๘๐๐

โทรศัพท์ : ๒๒๔-๑๗๒๕

โทรศัพท์ : ๕๘๖-๓๐๐๑-๓

ปัจจุบัน : กรรมการผู้จัดการใหญ่ บ. ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
 กรรมการที่ปรึกษาเศรษฐกิจการคลัง รสช. กรรมการสภาวิชาชีพ
 กรรมการทรงคุณวุฒิฯ

O.V. นายชาติเชื้อ วรรณสุต ๕๓ ปี เกิดปีชวด วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๑
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๑๕๗๒ รุ่นที่ พ.ศ. คณะ

ภริยา : นางอัญฉลา วรรณสุต

บุตร/ธิดา : นายชาณูชัย วรรณสุต

นายชัชชน วรรณสุต

บ้านพัก : ๒ ซอยสี่ฟ้า ถนนพหลโยธิน

พญาไท กทม. ๑๐๔๐๐

น.ส. วชิรญาส วรรณสุต

ค.ช. ชัยยศ วรรณสุต

ที่ทำงาน : สถานีโทรทัศน์สีกอ บ. ช่อง ๗

๘๘๘/๑ ซอยร่วมศิริมิตร

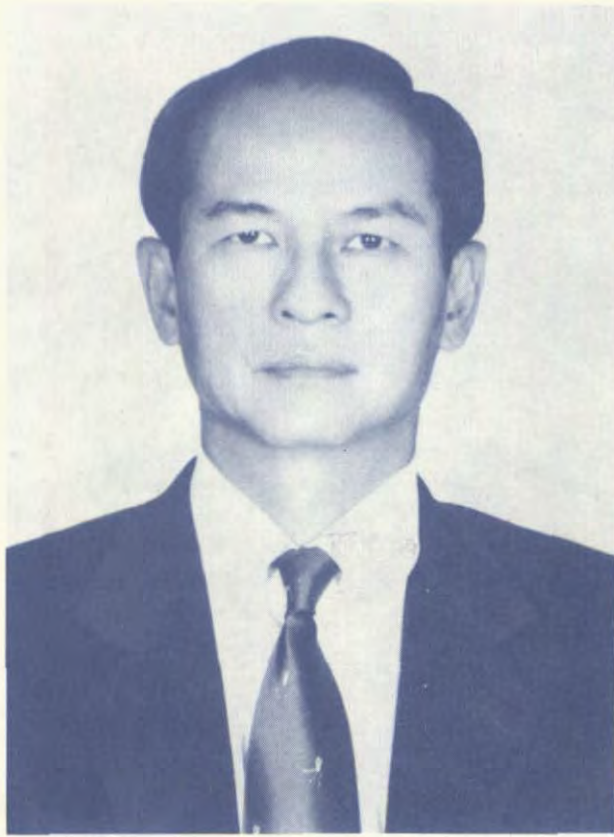
ถนนพหลโยธิน พญาไท กทม. ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ : ๒๗๘-๓๓๘๗

โทรศัพท์ : ๒๗๘-๑๒๕๕

ตำแหน่ง **ปัจจุบัน** : สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ, กรรมการสภาสัมพันธ์ผู้ทรงคุณวุฒิ
 (พระจอมเกล้าพระนครเหนือ), ผจก. สถานี โทรทัศน์สีกอ บ. ช่อง ๗,
 กรรมการบริหาร บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์สหธนกิจไทย จำกัด, ฯลฯ

อดีต : สมาชิกวุฒิสภา, นายกสมาคมนักเรียนเก่าวชิราวุธวิทยาลัย

O.V. นายวิโรจน์ นวลแข ๔๔ ปี เกิดปีกุน วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๐

ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๒๔๔ รุ่นที่ ๓๗ พ.ศ. คณะ จิตรลดา

ภริยา : นางกัญญา นวลแข

บุตร/ธิดา : นายกวิน นวลแข ก.ญ. กรวิก นวลแข

บ้านพัก : ๒๕ ซอยเมธินีเวศน์ ที่ทำงาน : บงล. ภัทรธนกิจ จำกัด

ถนนสุขุมวิท ๒๔ คลองตัน ๑๘๓ ถนนสุขุมวิท

พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐ พระโขนง กทม. ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ : โทรศัพท์ : ๒๕๓-๐๑๒๑

ตำแหน่ง

ปัจจุบัน : กรรมการ ผจก. บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ภัทรธนกิจ จำกัด,
บริษัท ภัทรประกันภัย จำกัด, บริษัท ลีอกซ์เลย์ กรุงเทพฯ จำกัด,
สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ, ประธานบริษัทหลักทรัพย์, ฯลฯ

อดีต : นายกสมาคมนักเรียนเก่าวชิราวุธวิทยาลัย, กรรมการสโมสรเรือโบราณวรุณ, ฯลฯ

O.V. พล.ต.ต. สันต์ ศรีตานนท์ ๔๗ ปี

ทะเบียน นร.เลขที่ ๒๐๓๙ รุ่นที่ ๓๔ พ.ศ. ๒๕๓๖

ภริยา : นางเกศศิริ ศรีตานนท์

บ้านพัก : ๑๐ สุขุมวิท ๖๘ บางนา
พระโขนง กรุงเทพฯ ๑๐๒๖๐

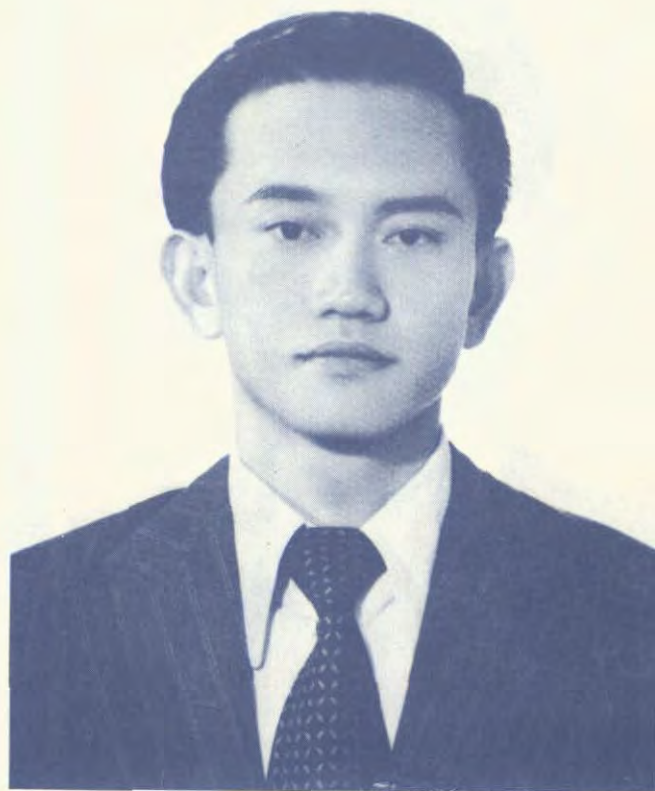
โทรศัพท์ : ๓๙๓-๑๙๔๓, ๓๙๓-๐๘๑๕

ปัจจุบัน : รองผบช.ส่งกำลังบำรุง นายตำรวจราชสำนักเวร อนุกรรมการ ปปป.
นายกสมาคม นกว. ปัจจุบัน

เกิดปีวอก วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๘๗
คณะ เด็กเล็ก ๑/ผู้บังคับการ

ที่ทำงาน : กองบัญชาการส่งกำลังบำรุง
กรมตำรวจ ปทุมวัน
กทม. ๑๐๕๐๐

โทรศัพท์ : ๒๔๓-๑๒๕๓, ๒๔๓-๑๒๕๙

O.V. นายคณิต ยงสกุล ๔๔ ปี เกิดปีกุน วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๐
 ทะเบียน นร. เลขที่ ๒๗๕๕ รุ่นที่ พ.ศ. คณะ ผู้บังคับการ
 ภริยา : ม.ล.สิริทิพย์ ยงสกุล
 บุตร/ธิดา : ด.ช.บุญ ยงสกุล ด.ช.มนตรี ยงสกุล
 ด.ญ.ศรียา ยงสกุล
 บ้านพัก : ๒๓ ถนนทุ่งคา ตำบลตลาดใหญ่ ที่ทำงาน : บริษัท ภูเก็ตชอปปิงเซ็นเตอร์ จำกัด
 อ.เมือง จ.ภูเก็ต ๘๓๐๐๐ ๖๒/๒๐ ถนนรัชฎา ต.ตลาดใหญ่
 อ.เมือง จ.ภูเก็ต ๘๓๐๐๐

โทรศัพท์ : (๐๗๖) ๒๑๑๗๑๔

ปัจจุบัน กรรมการผู้จัดการ

O.V. ม.ร.ว.ศุภดิศ ดิศกุล

๕๑ ปี

เกิดปีฉลู วันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๓๒

ทะเบียน นร.เลขที่ ๒๕๔๗ รุ่นที่ ๕๐ พ.ศ.

คณะ

ภริยา : พันโทหญิง นิภาพรรณ ดิศกุล

อาชีพเดิม : ทหาร

บุตร/ธิดา : ม.ล.อรดิศ ดิศกุล

ม.ล.ศุภพรรณ ดิศกุล

ม.ล.ณัฐสิทธิ์ ดิศกุล

บ้านพัก : ๒๕๒/๑ ซอยธนาคาร ๖

ที่ทำงาน : บริษัท บริการเชื้อเพลิงการบิน

ถนนงามวงศ์วาน

กรุงเทพ จำกัด

อ.เมือง จ.นนทบุรี

๑๗๑/๒ ถนนวิภาวดีรังสิต

กรุงเทพ ฯ ๑๐๒๑๐

โทรศัพท์ : ๕๕๕-๗๐๐๑

โทรศัพท์ : ๕๖๖-๒๐๒๓-๕

ปัจจุบัน กรรมการผู้จัดการ

อัตชีวประวัติของ

พล.ต.ต. ม.ร.ว. ชยานันท์ ลดาวัลย์ ล้วนๆ

ทั่วชิราวุธวิทยาลัย

ผมเข้า ทั่วชิราวุธวิทยาลัย เมื่อแรกเปิด พ.ศ. ๒๔๖๙ เลขประจำตัว ๑๒ หนึ่งๆ
 ควรเป็นเลขประจำตัวเลข ๑ ด้วยซ้ำไป เหตุผลก็คือ ผมเคยมีเลขประจำตัวนักเรียนมหาด-
 เล็กหลวง (ต้นกำเนิดของทั่วชิราวุธวิทยาลัย) น้อยกว่าใครที่เคยเป็น นรม.แล้วเปลี่ยนเป็น นรว.
 เลขประจำตัวครั้งแรกเป็น นรม. คือ ๔๖๖, จักรกฤษณ์ หงส์ไกร ๔๖๘, สนาน สิงหเสณี
 ๓๗๐, เทวะมิตร กุญชร ณ อยุธยา ๔๕๒, รบ ศยามานนท์ ๔๘๕, โรจน์ ไกรฤกษ์ ๕๑๕,
 นวรัต ไกรฤกษ์ ๕๑๖, อานนท์ ประทัดสุนทรสาร ๕๒๐, วิวรรณ ณ บ่อมเพชร ๕๒๙,
 ชัย บุณนาค ๕๓๘, วลา เป็นต้น ม.จ. รัชนิพัฒน์ รัชนี ได้เลขประจำตัวหมายเลขที่ ๑
 หนึ่งๆ ที่มาสัปดาห์หลังผมตั้งหลายวัน ผมเป็นเพื่อนกับท่านรัชนิพัฒน์ จึงถามท่านว่าทำไม
 จึงได้เลขประจำตัวหมายเลข ๑ ท่านบอกว่า “พระปกเกล้าฯ ทรงฝากให้”

ผมสอบสำเร็จ ม. ๓ ของ ร.ร. มหาดเล็กหลวง พอเปลี่ยนเป็นทั่วชิราวุธ-
 วิทยาลัยก็ได้อยู่ ม. ๔ พร้อมกับ นรม. สนาน สิงหเสณี เพื่อนร่วมชั้นตอนนั้นก็คือ
 ม.จ. วีรดิศ ดิศกุล นรร. (นร. เก่าราชวิทยาลัย บางขวาง) นรร. อดิ คิลิปกุล, นรร. วงศ์
 บุณนาค, นรร. เอียด บางยี่ขัน, นรร. แจ่ม (ดีด) มโนธรรม เพื่อนร่วมชั้นอื่นๆ จาก
 ร.ร. อื่นมีหลายคน ส่วน เทวะมิตร กุญชร และ ชัย บุณนาค นรม. ทั้งคู่ ได้อยู่ ม. ๖ ซึ่ง
 เป็นชั้นสูงสุดใน พ.ศ. ๒๔๖๙

รุ่งขึ้นปีการศึกษา ๒๔๗๐ ผมและเพื่อนร่วมชั้นที่เป็น นรม. ถูกย้ายชั้น ส่วน
 เพื่อนๆ ที่เป็น นรร. สอบชั้น ม. ๕ ได้ทั้งหมด ต่อมาอีกปีผมและ นรม. สนา นจึงสอบชั้น
 ม. ๕ ได้ (เหตุผลที่สอบตก ผมเล่าไว้แล้วในमानวสาร มกราคม ๒๕๓๑)

ปีต่อมาผมก็สอบ ม. ๕ ชั้น ม. ๖ มีเพื่อนร่วมชั้นมากมาย ที่จำได้ เช่น
สมาน ฐุคุปต์, นรว.ใหญ่ยิ่ง เทียวกุล, นรว.ม.จ. รัชนี้พัฒน์ รัชนี้, นรว.มรว.ศุภผล
นันทวัน, นรม.เล็ก อเนกบุญย์

จาก ม. ๖ สอบชั้น ม. ๗ มี ๒ แผนกคือ แผนกวิทยาศาสตร์และแผนกกลาง
ผมและ นรว. มรว. ศุภผล เลือก ๗ วิทยาศาสตร์ ซึ่งวิชาที่เรียนหนักในทางคำนวณและทาง
วิทยาศาสตร์ในชั้น ๗ วิทยาศาสตร์นี้ เพราะผมเรียนชั้น ม. ๔ พอถึง ม. ๗ วิทยาศาสตร์
นรว. วิวรรชนี, นรวัด, บุญโรจน์, สาโรช ก็ पासโอเวอร์ชั้นที่ควรจะอยู่ ชั้นมาทันผมชั้น
ม. ๗ วิทยาศาสตร์ เพราะทุกคนต่างเรียนดี เรียนเก่งทั้งนั้น เพื่อนร่วมชั้น ม. ๗ วิทยา-
ศาสตร์ นอกจากพวก पासโอเวอร์ก็ยังมี หมอเต็ม วัชรเสถียร นรว. กิมเฮียน กลกิจ เพื่อน
ร่วมชั้นนอกจากนี้ นรว. ลายครามชั้นเดียวกัน ได้ระบุไว้แล้วข้าง

ผมจบ ม. ๗ วิทยาศาสตร์ เมื่อ ๒๔๗๓ ทางโรงเรียนยืนยันว่า อายุเกิน หรือ
ไม่ก็อาจจะเป็นเพราะความขี้เกียจของผม ถ้าอยู่ ม. ๘ วิทยาศาสตร์ต่อไป เวลาสอบตาม
หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการรวมกับ ร.ร. อื่น ๆ อาจจะทำให้สถิตินักเรียนวชิราวุธที่สอบได้
น้อยก็ได้ เลยต้องลาออกจากวชิราวุธวิทยาลัย เมื่อจบ ม. ๗ วิทยาศาสตร์ เข้า ร.ร. มัธยม
บ้านสมเด็จพระเจ้าพระยา ม. ๘ แผนกกลาง (มีแผนกเดียว)

ม. ๘ แผนกกลาง วิชาเปลี่ยนแปลงจากที่เคยเรียนวิทยาศาสตร์หลายอย่าง
โดยเฉพาะคำนวณและวิทยาศาสตร์ ก็สลายไป แต่เดิมเรียนเลขคณิตวิธี ตรีโกโนเมตร^๕
เคมีสตร^๕ แม็คคานิกส์ ฟิสิกณิต ยีออเมต^๕ ม. ๘ แผนกกลางเหลือเลขคณิตวิธี ฟิสิกณิต
ยีออเมต^๕ และวิทยาศาสตร์ คือ ความร้อน แสง เสียง ซึ่งชั้น ม. ๕ ม. ๖ ม. ๗ (แผนกกลาง)
เขาเรียนมาหลายชั้นแล้ว ผมฟังจะเรียนและเปลี่ยนแผนก ต้องค้นคว้าเรียนย้อนหลังเอาเอง
อ่อนใจพอใช้

พอนึกถึง ร.ร.เก่า คือ วชิราวุธวิทยาลัย ทั้งการกีฬาและวิชาการ และการ
ปกครอง ทั้งครูผู้สอนก็ปราชญ์เป็รื่องคว้ย คุณวุฒิ จะให้ นร. โรงเรียนอื่นดูแคลนไม่ได้

จึงตั้งใจเรียนตามสมควร ผมเข้าเรียน ม. ๘ (แผนกกลางของ ร.ร. บ้านสมเด็จ) เมื่อต้นปี ๒๔๗๔ พอเรียนได้ปีเดียวกันนั้นก็สำเร็จ ม. ๘ (คุยโอ้เสียหน่อย)

สมัยผมเรียน ร.ร. บ้านสมเด็จ ม. ๘ แผนกกลางมี ๒ ชั้น คือ ม. ๘ ก. มี ๓๒ คน ม. ๘ ข. มี ๓๒ คน ผมอยู่ ม. ๘ ก. สอบไล่สำเร็จมัธยมบริบูรณ์ปีนั้น ผมสอบได้ที่ ๗ ใน ๓๒ คน ถ้าวรวม ม. ๘ ข. ด้วย นักเรียนทั้งหมด ๖๔ คนด้วยกัน ผมได้ที่ ๑๔ ได้คะแนนเท่ากับอรุณ สรเทศน์ ปีนั้นมีนักเรียนทุนโรงเรียนสอบตกตั้งครึ่ง เพราะตกภาษาไทยแล้ว แม้วิชาอื่นสอบได้ก็ถือว่าตก

(ทำไมผมจึงรู้ผลการสอบของผมและนักเรียนในชั้นเดียวกัน? ก็เพราะระหว่างผมเข้าอบรมรับราชการเป็นสารวัตรแผนก ๓ กองกำกับการ ๑ กองปราบปราม สมัยอยู่ปทุมวัน ทางการให้ผมทำคดีปลอมประกาศนียบัตรและใบสุทธิ ผมไปติดต่อกระทรวงศึกษาธิการ ขอหาหลักฐานของผู้ต้องหานั้น บอกชื่อเสียงกับเจ้าหน้าที่กระทรวงว่าผู้ต้องหาสำเร็จชั้นประโยคมัธยม ม. ๓, ม. ๖, ม. ๘ ปีนั้น ๆ จริงหรือไม่ เจ้าหน้าที่หยิบแฟ้มผลการสอบของชั้นนั้นโรงเรียนนั้นให้ เปิดแผ่สืบเดี๋ยวก็ทราบผล ผมจึงบันทึกปากคำเจ้าหน้าที่ไว้ประกอบสำนวนคดี ติดต่อเสร็จภารกิจแล้วก็เลยติดต่อขอความกรุณาขอทราบผลการสอบชั้น ๘ (แผนกกลาง) ร.ร. บ้านสมเด็จ ๒๔๗๔ ผมจึงทราบละเอียดและตัวชื่อคณะกรรมการเป็นหลักฐาน ส่งให้เพื่อน ม. ๘ ร.ร. บ้านสมเด็จทราบทั่วกัน)

เมื่อครั้งผมอยู่ ร.ร. มหาตฤกษ์หลวง คณะที่เป็นตึก มีลวดลายศิลปะไทยโบราณ แต่ละตึกเป็นยุคหรือสมัยสุโขทัย, ลพบุรี, อโยธยาและรัตนโกสินทร์มีอยู่ ๔ คณะ ผมเคยอยู่เสีย ๓ คณะ (นอกจากคณะ ซึ่งเดี๋ยวนี้เรียกว่า 'คณะจิตรลดา') ไม่เคยอยู่ สมัยนี้คือ "คณะพญาไท" ตอนสมัยผมอยู่เรียกชื่อคณะตามชื่อผู้กำกับคณะ ผมอยู่คณะเดียวกันมา ตั้งแต่เป็นวิชาวุฒ จนออกจาก ร.ร. นี้ มีผู้กำกับคณะ (ซึ่งต้องเป็นนักเรียนเก่าจากอังกฤษหรืออเมริกา) หมุนเวียนเปลี่ยนกันปกครอง

ผู้กำกับคณะคนแรก คือ คุณพระพนิชย์สารวิเทศ,

คนที่ ๒ พระดิเรกสารวิศวรรรม (ตั้งแต่ยังเป็นคุณหลวง)

คนที่ ๓ คือ คุณพระช่วงเกษตรศิลปการ (ยังเป็นคุณหลวงอยู่เช่นกัน)

คนที่ ๔ ขณะที่ผมเรียนอยู่ เป็นคนสุดท้ายด้วย คือ คุณหลวงอิงศรี
กสิการ (ศจ.อินทรีย์ จันทรสถิตย์) แต่พวกเราเรียกกันย่อๆว่า คณะพนิชย์, คณะต้า,
คณะช่วง, คณะอิงค์

สมัยแรกที่เป็นวิชาวุฒฯ แต่ละคณะนอกจากผู้กำกับคณะแล้ว ยังมีที่ปรึกษา
หรือผู้ช่วยผู้กำกับคณะที่เป็นชาวต่างประเทศอีกคณะละ ๑ คน ของคณะผมชื่อ มิสเตอร์-
เวลล์ แกสออนภุมิศาสตร์ด้วย วันหนึ่งครูเวลล์พูดถึงคาบสมุทรอะไรไม่ทราบลืมไปแล้ว ที่มี
ปลาวาฬมาก ๆ แล้วแกก็อวดเก่งออกเสียงเป็นภาษาไทยว่า “ปลาหวาน” พวกผมก็หัวเราะ
กันและพูดกันว่า “ปลาหวาน ๆ” (เพราะไอ้ปลานี้ออกเสียงเหมือนชื่อแก ไทยเรียกปลาวาฬ
ไม่ใช่ปลาหวาน) แกก็รู้ว่าผมล้อแก ก็เรียกเข้าไปตีด้วยนิ้วชี้อันใหญ่ของแก ครูฝรั่งคนนั้นสูง
ตั้ง ๖ ฟุต นิ้วจึงใหญ่กว่าธรรมา ถูกตีเพียง ๓ เผียะ ไม่เจ็บหรือครับ

ตัวผมเองนั้น ตอนสมัยคุณครูพระช่วงฯ เป็นผู้กำกับคณะ ท่านให้ผมเป็น
หัวหน้านักเรียนคนหนึ่ง ใน ๔ คน คนที่ ๑ สมรรค กาญจนโชติ คนที่ ๒ ฉลอง (จ่านามสกุล
ไม่ได้) คนที่ ๓ คือ ผม (เมื่อยังชื่อฮ้ออัน) และคนที่ ๔ ชื่อ บำรุง (จ่านามสกุลไม่ได้)

โดยที่วิชาวุฒมีกีฬาหลายอย่างฟุตบอล รักบี้ ต้องเล่นกันเป็นที่คณะ และ
ที่โรงเรียน กีฬาต่างๆ นอกนั้นจะมีการแข่งขันกันระหว่างคณะตามฤดูกาล แทบทุกเดือน
ผมเป็นเด็กโตและชอบกีฬาก็ต้องเป็นตัวแทนคณะ แข่งขันกับคณะอื่นๆ ด้วยทุกประเภท
เช่น วายน้ำผลัด ๔ คน พระค้ำฯ ให้ผมเป็นกัปตันทีม สู้ทีมคณะประทัดฯ ไม่ได้ เพราะ
ยันต์ บุณนาค กัปตันทีมคณะประทัดฯ วายได้เร็วเหลือเกิน กีฬาอื่นๆ ก็มี วิ่งทนรอบ
โรงเรียน กรีฑา เทนนิส สะควอช ไฟว์ บอล การแข่งขันส่วนบุคคลไม่เคยชนะเลย เล่น
เป็นที่มพอชนะบ้าง

กรีฑาระหว่างคณะ ผมเป็นตัวแทนหลายประเภท ทั้งวิ่งผลัด ทูม่นำหนัก
กระโดดไกล กระโดดสูง กระโดดค้ำถ่อ พ่ายแพ้ทุกประเภท จักรกฤษณ์ หงส์ไกร ชี เขา

กระโดดแบบเข่งแก๊งก็อัยก้าวกระโดดเก่งมาก จนได้ส่งไปแข่งขันกับโรงเรียนอื่น ที่สวน
กุหลาบทำสถิติกีฬาประเภทนี้ของกระทรวงศึกษาธิการได้

ปัจจุบันผมเป็นข้าราชการบำนาญ ครบเกษียณราชการตั้งแต่ ๒๕๑๕ จน
บัดนี้ได้ ๑๙ ปีแล้ว ไม่มีอาชีพอื่นใด นอกจากรับพระราชทานบำนาญ ไปไหนก็ไม่ไหว
เพราะป่วยจนต้องผ่าตัดกระดูกสันหลัง ซาและปวดร้าว ท้อง หลังและแข้งขาเป็นกำลัง
นาน ๆ ทีลูก ๆ ก็ประคองจับใส่รถไปเที่ยวบ้าง ไปโรงพยาบาลบ้าง

ขอจบเพียงนี้ ผากความรักและคิดถึง นรว. รุ่งลายครามทุกคน

ชยานันท์

ความทรงจำบางตอนเกี่ยวกับโรงเรียนวชิราวุธ หม่อมเจ้าพิริยดิศ ดิศกุล

ผมเข้าโรงเรียนเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๓ สมัยห้องเรียนเป็นเรือนหลังคาจาก จึงได้เห็นตึกเรียนวชิรมงกุฏตั้งแต่เริ่มสร้างรวมทั้งหอนาฬิกาด้วย และได้พบกับชีวิตและเหตุการณ์ในโรงเรียนแห่งนี้เหมือน ๆ กับเพื่อนฝูงรุ่นราวคราวเดียวกันทั้งหลาย จึงจะไม่ขอเล่าซ้ำ แต่จะขอวาทสัทหน่อเยาว์ที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้ถวายช่อดอกไม้ของโรงเรียนแก่พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว คราวเสด็จพระราชดำเนินมางานประจำปีของโรงเรียนส่วนน้องชาย... สุกัทรดิศ เป็นผู้ถวาย สมเด็จพระบรมราชินีสมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี

อีกเรื่องหนึ่งที่ยากเล่า คือ ได้มีส่วนในการป้องกันหอบประชุมจากไฟไหม้ครั้งนั้น คุณหลวงอิง ๆ เป็นผู้กำกับคณะ ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน ชั่วโมง "แปด" หม่อมเจ้าวิสุทธิเกษม เกษมสันต์ บังเอิญเหลือบไปเห็นไฟลุกแดงในหอบประชุมจึงเอะอะโวยวายขึ้น คุณหลวงอิง ๆ ให้คนไปประตมตีระฆัง (ตอนนั้นโทรศัพท์ยังไม่สะดวกเหมือนปัจจุบัน) ทุกคนก็เข้ามาช่วยดับไฟจนไฟสงบ ปรากฏว่าไฟไหม้ที่มานปีคเปิดพระบรมฉายาลักษณ์ของ ร.๖ สันนิษฐานกันว่า คงเกิดจากการจุกรูปเทียนบนบานขอให้สอบได้เหมือนอย่างที่เคยปฏิบัติกันมาในหมู่เด็กเรียนวชิราวุธด้วยกัน ท่านวิสุทธิเลยได้รับรางวัลชมเชยไป

ที่ตอ้งนำมาเล่าก็เพราะไม่อยากเห็นประวัติศาสตร์ซ้ำรอย เพราะคุ ๆ ไปหอบประชุมโรงเรียนวชิราวุธของเรานั้นนอกจากจะเป็นสัญลักษณ์ของโรงเรียนแล้ว อยากพูดว่าเป็น สถาปัตยกรรมอันเดียวที่มีอยู่ในโลก และเป็นของไทยด้วย ที่เป็นห่วงมากคือเป็นอาคารเปิด ก่อสร้างด้วยไม้สักอย่างคั้งหลัง ใครขึ้นไปตัดแปลง ปีคนั้นปีคนี้ ก็จะหมดเอกลักษณ์ จึงขอเตือนกันไว้ จะ บ่น ก็บ่นเถิด อยู่ห่างก็ได้ พลังจิตจะไปถึงเอง ประการ

สำคัญต้องมีสมาธิหนังสือ ไม่ใช่เอาแค่นานเท่าเดียว ไม่เช่นนั้นจะเหมือนผม ซึ่งจะ
เล่าให้ฟัง

ผมเป็นคนมีผลการเรียนที่มาตลอดจนกลายเป็นประมาท ตอนแรกเนื้อหาของ
ใกล้จะจบมัธยม ๘ นั้น หนังสือประโลมโลกเล่มละ ๑๐ สตางค์ออกขายกันเกร่อ มีทั้ง
สำนักพิมพ์เพลินจิตและนายอุเทน 'แขก' ก็ตามมาขายถึงคณะ อ่านได้อ่านดีจนต้องเรียกว่า
ทำให้เกิดภาษาวิบัติไปจากที่ *ครูคุณหลวงศิลปานุการ* ศึกษามา

ม. ๘ ปีนั้นผมสอบตกภาษาไทย *หม่อมเจ้าภีศเดช รัชนี* (หัวหน้าโครงการหลวง
ปัจจุบัน) ก็สอบภาษาไทยตกเช่นกัน เป็นเรื่องอะระอะวุ่นวายกันมากในบรรดาครูที่สอนเรา
มา แต่ที่เดือดร้อนแก่เราทั้งสองมากก็คือถูกพ่อกระหนาบทั้งชายชวา ผมก็ได้แต่อ้างว่าลูก
น.ม.ส. ก็สอบภาษาไทยตกเหมือนกัน ส่วนลูก น.ม.ส. ก็เอาไปอ้างว่าลูก *กรมดำรง* ๗ ก็ตกด้วย
และไม่หวนกลับมาเรียนต่อ แต่ออกไปเรียนเมืองอังกฤษเลย ส่วนผมพ่อจน ก็ต้องกระเสือก
กระสนกลับมาเรียนด้วยปณิธานใหม่ ขอความกรุณาอย่าว่าผมไม๊ ปีนั้นผมเข้าสอบแข่งขัน
กวีนิพนธ์พระราชนิพนธ์ ร. ๖ ได้รับรางวัลที่ ๒ คนที่สอบได้ที่ ๑ คือ *นายแพทย์มงคล
รัตน์ปรากฏ* ซึ่งอยู่คณะเดียวกับผมและข้อสำคัญสอบภาษาไทยตกมาด้วยกัน

ผมมาทบทวนเรื่องการสอบภาษาไทยตก เมื่อตรวจสอบคะแนนภายหลังแล้ว
แทบไม่เชื่อตาตัวเอง เรียงความซึ่งผมเคยได้รับการชมเชยเกือบทุกครั้งก็ตก ย่อความ
ก็ตกไวยากรณ์ ไทยตกนั้นผมไม่เกียงแต่อ่านไทยก็พลอยตกไปอีกด้วย แล้วจะไม่ให้เข้าใจ
กระไรได้ ภีศเดชนั้นโทษลายมือตัวเอง แต่ผมโทษดวงของผม ไม่รู้ว่าตอนนั้นดาวอะไร
ต่อมอะไรเล็งกันบ้าง

แต่แล้วผมก็มาชื่นชมกับการเรียนซ้ำชั้นในภายหลัง เพราะเพื่อน ๆ ที่ล่วงหน้า
เข้ามหาวิทยาลัยไปก่อนนั้น ต่อมาก็ถูกเรียนซ้ำชั้นบ้าง ถูกปรับเปลี่ยคณะใหม่บ้าง ผม
ดีใจเพราะนึกถึงว่าถ้าผมเข้าไปตอนนั้นก็คงต้องมัวกันไปมัวกันมาจนแก่แก่ไปด้วยกันเป็นของ

แน่ ผมจึงใช้เวลาเพียง ๔ ปีในมหาวิทยาลัยตามหลักสูตรพอดี ส่วนพวกที่ขึ้นหน้าผมไป
ก่อนนั้นจบที่หลังผมทุกคน

ผมยังใคร่ครวญต่อไปอีกว่ามีปัจจัยอะไรอีกที่ทำให้ผมสอบตก นอกเหนือไป
จากหนังสือประโลมโลกแล้ว ที่ชัดเจนมีอยู่อีกกรณีหนึ่ง คือ การสอบไล่ครั้งนี้เราต้อง
ออกไปสอบที่ *โรงเรียนสวนกุหลาบ* ลองคิดดู... คนที่เคยเรียนอยู่ในมุ่มสงบของ *ศึกษาริมวงกุฏ*
ไม่มีเสียงอะไรบกรวน แล้วต้องไปนั่งใช้ความคิดใน *ศึกษาริมวงกุฏ* ที่มีเสียงรถยนต์วิ่งพลุกพล่าน
ตลอดเวลา จะหาสมาธิได้อย่างไร

การควบคุมสมาธิแต่ละคนย่อมมีขอบเขตไม่เหมือนกัน บางคนก็พอทำเนา
แต่ผมนั้นรู้สึกแพ้อาจริง ๆ มาสอบครั้งหลังที่ *โรงเรียนวัดบวรนิเวศ* บรรรยากาศร่มเย็น
ของวัดจึงช่วยผมได้ ตั้งนี้แหละที่ต้องนำมาเล่าก็เพราะเรื่องของ "สิ่งแวดล้อม" เพิ่งจะมี
การนำมาพูดในสมัยหลัง ๆ นี้เอง ทุกวันนี้จึง อยากเห็นนัก *เรียนวชิราวุธ* ได้นั่งฝึกกรรม-
ฐาน กันมากกว่านั่งผ้าพันสีน้ำเงินสวมเสื้อนอกคอปัดนั่งฟังเจ้าคุณธรรมวโรดมวัดราชาธิ
วาสเทศนาบนหอประชุมเหมือนสมัยผม

ถ้าจะถามผมว่ามีอะไรอีกบ้างเกี่ยวกับ ร. ๖ ที่ผมประทับใจ ผมต้องตอบว่าผม
ชื่นชมและเทิดทูนความเก่งของ *นาวาเอก ลอเลซ* ผู้บังคับการเรือหลวง "แนช" ใน
สงครามโลกครั้งที่ ๑ ที่ลั่นเกล้าฯ ทรงนิพนธ์ไว้ภายใต้นามปากกา "พันแหลม" ซึ่งผมอ่าน
จากห้องสมุดของโรงเรียนหลายเที่ยวจนลืมไม่ลงมาบัดนี้.

ความหลังเมื่อ ๖๐ ปี ของข้าพเจ้า

โดย สมพงษ์ นุขสุวรรณ

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๖ บิดาของผมได้นำผมเข้าเฝ้าถวายตัวเป็นนักเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ของ **เจ้าพระประชาธิปก กรมขุนสุโขทัยธรรมราชา** ที่วังสุโขทัย ซึ่งเวลานั้นผมอายุได้ ๗ ขวบ เพราะบิดาเป็นจางวางในกรมขุนสุโขทัยฯ (ต่อมาได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์ เป็น 'ขุนหนองจิตพศกบำรุง') พระองค์ได้ส่งหนังสือที่บิดาของผมถวายตัวเป็นมหาดเล็กนั้นเองให้แก่หมื่นอมรฯ (ต่อมาได้เป็นพระยาไพศยนต์เทพฯ บิดาของพานทอง ทองเจือ) พร้อมทั้งรับสั่งว่า "ให้รับไว้ได้บัดนี้ผมได้ถวายตัวเป็นนักเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ของทุกกระหม่อม เจ้าฟ้าประชาธิปก กรมขุนสุโขทัยธรรมราชา โดยสมบูรณ์แล้ว"

ชีวิตตอนเด็กเล็กของผมมีเรื่องราวยาว โดยเฉพาะเป็นเด็กในพระบรมราชูปถัมภ์ด้วย ผมจึงขอตัดเข้าเรื่องเลย ความจริงอีกอย่างที่ผมใคร่บอกให้ทราบตลอดเวลาที่อยู่วังสุโขทัย ผมได้รับการฝึกฝนดนตรีไทย จนพอออกโรงกับเขาได้ เพราะบิดาของผมเคยชวนให้ผมเล่นดนตรีไทยหลายอย่าง โดยเฉพาะซอด้วง จัดเป็นหนึ่งได้เลย (ผมต้องขอโทษที่ต้องตัดช่วงยาวออก เพราะท่านผู้รวบรวมบอกว่ามันยาวไป เอาตอนอยู่วชิราวุธเลยก็แล้วกัน)

ครั้น พ.ศ. ๒๔๗๗ **พระอภิรักษ์ฯ** ได้นำผมไปเข้าวชิราวุธวิทยาลัย ไปหา **เจ้าคุณบรมบาทบำรุง** ให้ผมไปอยู่คณะประทัด นักเรียนวังสุโขทัยนี้มาอยู่ก่อนมี **เจ้าไชยชนะ ณ เชียงใหม่, เจ้าบุญส่ง ณ ลำปาง, พานทอง ทองเจือ**

อีกพวกหนึ่งที่บิดามารดาเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทรงคุ้นเคย ก็ถวายตัวเป็นนักเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์เรือนนอก คือไม่ได้กินอยู่หลับนอนในวัง อยู่บ้านบิดามารดา ถึงวาระก็มาเบิกค่าใช้จ่ายเป็นรายปี ไปเลยเท่าที่ผมรู้จักคุ้นหน้ากันที่สุกก็มี **คุณอุดม จารุตาม-**

ระ, คุณกรุ่ม ^{ศิริพร} ~~สรอ~~ ^{นงน} นั้น, นอกนั้นจำชื่อไม่ได้ ผมเป็นคนไม่มีปัญหา แม้อยู่มาอยู่โรงเรียนประจำจึงไม่มีโรค Home-sick กับใคร ๆ

กิจวัตรประจำวัน ๑๖.๐๐ น. นักเรียนทุกคนต้องลงสนามเล่นกีฬาทุกคน ผมเลือกไปเล่นฟุตบอลเพราะชอบ ^{คุณ} ^{ชาวนาญ} ^{คุณ} ^{วิทย์} ท่านชอบลีลาของผม ถึงกับจดชื่อเข้าทีม ก. ทีมโรงเรียน ส่วนการเรียนของผมนั้นไม่ค่อยเอาไหน กีฬาที่ชอบและได้ 'พอใช้' คือ กระโดดสูง กระโดดไกล กระโดดค้ำถ่อ พอเข้าเรียนใหม่ๆ เจอกีฬาวิ่งทรอบโรงเรียน แข่งกันทุกคณะ ผมไม่ได้ฝึก เลยมาเป็นที่ ๒ ของคณะประทศ ๖ ที่ ๑ ^{คุณ} ^{สนอง} ^{อนุภา} และผมเข้าเป็นที่ ๓ ของโรงเรียน

การเล่นฟุตบอลก็เช่นกันไม่รู้ได้พรสวรรค์มาจากไหน มีไหวพริบว่องไว รู้จักพลิกแพลงการเล่น ทุกคนคงทราบฟุตบอลสมัยก่อนมี ๒ ชั้น ชั้นนอกยางใน สบดมแข็ง-อ่อนตามต้องการ ผิดกับลูกฟุตบอลสมัยนี้ เบากว่ากันมาก การโหม่งจึงทำได้สะดวกกว่า เคยเล่นกับทีมเทพศิรินทร์ ผมเลยเป็นตาราไปเลย เพราะลูกโหม่งและลูกพลิกแพลง วันนั้นผมเป็นตาราเพราะยิงแม่น แรง เร็ว

ส่วนการเล่นรักบี้ ผมไม่ใคร่ชอบ เพราะเป็นเกมรุนแรง ตุกตักกันได้มาก กีฬาต่างๆ เหล่านี้ ทุกคนต้องแน่ใจ เล่นไม่ได้ก็นั่งดูขอบสนาม หนีไปไหนไม่ได้

เมื่อเสร็จการเล่นกีฬาต้องอาบน้ำแต่งตัว รอรับประทานข้าวมื้อเย็น ผมเอาชอต้วงมาด้วย จึงนำออกมาเล่น วันนั้นเล่นเพลงสารถี ^{คุณ} ^{ประเสริฐ} ^{กิม} ^{สุวรรณ} ชอบมาก มาขอเรียนต่อจากผม ผมซ้อมมาตั้ง ๕ ปี จะต่อกันได้ง่ายๆ ไต่ยั้งไถ่ แก่กลองสี่คู่ ฟังเหมือนซอจีน ดีเหมือนกัน

มีอีกเรื่องหนึ่งที่ผมจดจำได้จวบจนบัดนี้ วันนั้นอาหารเช้าของเรา พลาดจากข้าวต้มมาเป็นโกโก้ร้อนกับขนมปัง ผมรอไม่ทันใจ ก็ฉีกขนมปังใส่ลงในโกโก้ร้อนด้วยนั้น ชั้นหนึ่งผ่านไปด้วยดี พอชั้นที่ ๒ กำลังฉีกใส่ลงไป ก็รู้สึกว่ ถูกตีมืออย่างแรงจากคุณครูห้องอาหาร ชั่วบอกว่ากินอย่างนั้นกินอย่างแจกลากรด ความจริงผมทราบดีว่า เป็นกริยาไม่

สุขภาพ ความจริงเราอยากกินเร็ว ๆ รอไม่ไหว ขนมปังจุ่มโกโก้ร้อนยกเบ้าเข้าปากได้ ก็ว
ง่าย ชุ่มปากดี คำพูดของคุณครู ๒-๓ คำนี้ประทับใจผมจนทุกวันนี้ มีลูกสอนลูก มี
หลานสอนหลาน

นอกนั้นยังมีเรื่องกระจุ้มกระจิมเรื่องหนึ่ง วันหนึ่งตอนบ่าย ๆ ที่ศึกษา
ศาสตร์ นายทวน...ภารโรง แกชอบหวัดไฟพิเศษ ให้ภรรยาแกทำขนมปังใส่เนยผัดกับ
หอมหัวใหญ่ ยัดไส้ลงในขนมปัง แอบซื้อ-ขายกัน ทางช่องหน้าต่างของตึกเรียน เป็น
ขาประจำกันทุกคณะ ราคาอันละ ๕ สตางค์ แต่รสถูกคอเด็ก ๆ อย่างเรา ๆ พุดแล้วคิดถึง
รสอร่อยจริง ๆ

พอช่วงบ่าย ส่วนมากที่เป็นชั่วโมงภาษาไทย คุณครูหลวงคิดปานุกราวี ก็มีให้
อ่านหนังสือพระเวสสันดรชาดก อ่านกันคนละตอน ตอนนั้นละครับ ขนมปังใส่เนยผัด
เริ่มทำพิษ หนังสือตึง หนังสือเริ่มหย่อน หรืออาจพลีจากการเล่นกีฬาก็ได้ ทำให้ผม
ง่วงนอนเอามาก ๆ ต้องหลบไปนั่งโต๊ะหลัง..หลับสนิท พอถึงคาบผมอ่านบ้าง ครูก็เรียกให้
อ่าน ผมจะอ่านได้อย่างไรเพราะมัวแต่หลับ ท่านก็ใจเยือกเย็นมาก บอกว่าเรา'นักเรียน'
นะไม่ใช่'นักเรียน' ผมซาบซึ้งทุกครั้ง แต่แล้วก็แทบทุกครั้ง ชั่วโมงภาษาไทยเป็นชั่วโมง
หลับ ท่านยอมแพ้ผมโดยกล่าวว่า "เด็กกำลังกินกำลังนอน"

ปี ๒๔๗๗ เป็นวาระที่ผมจะต้องไปเรียนต่างประเทศ เพราะในหลวงจะส่ง
เด็กของท่านไปต่างประเทศโดยทุนส่วนพระองค์ปีละหนึ่งคนทุกปี ผมถูกกำหนดให้ไป
เรียนเศรษฐศาสตร์การคลัง พระอภิรักษ์ฯ ผู้ปกครองได้ติดต่อให้ผมรับการฝึกอบรมจน
ประเพณีชาวตะวันตก ตลอดจนการกินอาหาร คัดเครื่องแต่งตัวพร้อมจะเดินทางได้โดย
เจ้าคุณบรมบาทบุรุษ เป็นผู้ฝึกอบรม

ขณะนั้นการเมืองบึกบึนในหลวงท่านมาก ต้องเสด็จไปประทับในอังกฤษและ
แล้วเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๔๗๗ ฟากฟ้าเปรี้ยง ทรงสละราชสมบัติ รายได้ส่วนพระองค์
ที่เคยได้รับจากสำนักราชวังก็ต้องถูกตัดหมด การไปเรียนต่อเมืองนอกของผมก็เลื่อนหายไป

แต่ผมก็เรียนต่อจนจบจากวิชาวุฒิชัยวิทยาลัยในปี ๒๔๗๗ เมื่อจบโรงเรียน ผมก็หางานทำต่อไป

ครั้น พ.ศ. ๒๔๘๒ ผมกราบบังคมทูลขออุปสมบทตามความต้องการของบิดามารดา โดยขอพระราชทาน ผ้าไตรเท่านั้น ปกติพระองค์ท่านจะพระราชทานเงินด้วย ก็ได้รับพระราชทานบวชได้ ๑ พรรษา กราบบังคมทูลถวายกุศลแก่ราชเลขาให้กราบทูลด้วย

ในปีเดียวกันนั้นก็ได้กราบบังคมทูลขอแต่งงานไปด้วย พืชล้มล้างสังข์ได้ทำกันที่บ้าน “โชติกเสถียร” ถนนพญาไท มีเจ้าชัยณรงค์ เจ้าไชยชนะ ณ เชียงใหม่ เป็นเพื่อนเจ้าบ่าว กราบพระบรมรูป—คู่ เพื่อเป็นสักขีพยาน การแต่งงานเป็นที่เรียบร้อยดี ในการแต่งงานครั้งนี้ ผมได้รับพระราชทานเงินตั้ง ๑๐ ชั่ง เป็นพระมหากษัตริย์คุณสูงสุดหาที่เปรียบมิได้

ชีวิตผมก็ดูได้ไปตามจังหวะ อาศัยความเป็นสุภาพบุรุษ นักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย อ่อนน้อม ถ่อมตน เข้าไหนเข้าได้ เรื่องใหญ่เป็นเรื่องเล็ก ชีวิตก็ราบรื่นจนได้ทุนจากสำนักงานของพระองค์ไปตุงานต่างประเทศในยุโรป ๗ ประเทศ พอได้ไปเข้า—ที่หนึ่งก็ติดใจ ที่นั้นผมไปโดยทุน ‘พ.ก.’ อีกหลายครั้ง

นี่แหละครับ... ล้นเกล้าฯ รัชกาลที่ ๖ พระองค์ท่านได้ทรงตั้งพระราชปณิธานไว้ให้แก่โรงเรียนมหาดเล็กหลวง ให้สั่งสอนอบรมนักเรียน ให้เป็นสุภาพบุรุษมากกว่าวิชาการ ผมก็เจริญตามรอยพระยุคลบาทตามที่ได้ตั้งปณิธานไว้อย่างบริบูรณ์ด้วยประการ
ฉะนี้ฯ

ฉันชอบรักบี้

ทุกท่านคงทราบกันดีว่า เด็กวชิราวุธแทบทุกคนจะเล่นรักบี้เป็นทั้งนั้น เพราะสถานที่แห่งนี้เป็นแหล่งเพาะนักรักบี้ให้ประเทศชาติมานานปีแล้ว จนเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า ทีมรักบี้ของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย สมาคม สโมสรต่างๆ ขณะนี้มีนักรักบี้ที่มาจากวชิราวุธวิทยาลัย ครึ่งหรือก่อนทีม วชิราวุธวิทยาลัยจึงผลิตนักรักบี้ป้อนสถานที่เหล่านั้นตลอดมา ทำให้มีนักรักบี้ทีมชาติเกิดขึ้น เพื่อนำชื่อเสียงมาให้วชิราวุธวิทยาลัยและประเทศชาติตลอดมา

ปัจจุบันนี้ทีมชาติยังขาดอะไรอีกหลายอย่าง ยังไม่ก้าวหน้าสู่ต่างชาติยังไม่ได้ เพราะอะไร ผู้ใหญ่ในวงการรักบี้ยอมทราบตี หนึ่งชาวไทยยังสนใจกีฬารักบี้น้อยไป ทำอย่างไรดีล่ะ! ..งบประมาณ? แต่อย่าฟังไปสนใจทีมชาติเลย รอให้คนไทยรู้จักเกม สนใจ รักบี้ให้มากขึ้น ก็ฬารักบี้จะได้รับการสนับสนุนจากผู้ใหญ่ในอนาคตอันใกล้กันได้

ผู้เขียนขอเล่าประวัติของรักบี้และการเริ่มเล่นรักบี้ในวชิราวุธวิทยาลัยมาสู่กันฟังดีกว่า เพราะผู้เขียนเองเป็นผู้หนึ่งที่ชอบรักบี้เป็นชีวิตจิตใจ ตั้งแต่จบชั้น ม. ๓ ที่โรงเรียนประจำจังหวัดใกล้ๆ คือ เมืองธัญบุรี (อำเภอธัญบุรี ขณะนี้) และสอบลูกเสือเอกได้ด้วย ครั้นมาเข้าวชิราวุธวิทยาลัย เมื่อ พฤษภาคม ๒๔๖๙ แล้ว ตอนนั้นจัดให้มีการตั้งกองลูกเสือขึ้น แต่นักเรียนทั้งหลายไม่มีใครเคยเรียนวิชาลูกเสือมาก่อนเลย ผู้เขียนจึงถูกอุปโลกเป็นนายหมู่ลูกเสือเอกชั้นมีหน้าที่เรียกแถว นอกนั้นเรายังมีการแข่งขันหัดแถวกันด้วย (ภายในวชิราวุธวิทยาลัย)

ราวๆ กลางปี พ.ศ. ๒๔๗๒ ตอนนั้นผู้เขียนเรียน ม. ๖ มีตำแหน่งนักเรียน นอกจากอังกฤษจำนวนหนึ่งมาปรีक्षाคุณครูข้า (ขุนชำนาญครูวิทย์) ครูพลศึกษาประจำวิทยาลัยอยากจะนำกีฬารักบี้มาฝึกนักเรียนกินนอนแห่งนี้ ทีมนี้มีชื่อว่า 'ทีมพระสุทัศน์'

(ไปรษณีย์) ทางวิทยาลัยไม่ขัดข้อง เราจึงได้จัดทีมขึ้น ผู้เขียนถูกเลือกให้ทำหน้าที่ Scrum Half บุญโรจน์ เป็น Fly Half หลายคนถูกจัดหน้าที่ให้ ไม่จ่าระนัยช้อละ

ส่วน 'ทีมพระสุทัศน์' มี พระสุทัศน์ .. หัวหน้าทีม คุณโฉลก โกมารขุน, อจ.เจือ อักษรักษ์, ม.จ.จันทร์จิรายุ รัชนี้, อจ.ยุกต์ อัครักษ์, คุณเมืองเริง วสันตสิงห์ เป็นต้น พวกเราเด็กๆได้รับการฝึกสอนที่ละวันๆ พร้อมทั้งซ้อมกันไปด้วย เล่นกันตอนแรกบ่อยมาก ทุกอาทิตย์ ทุกเดือน ในหน้าเย็นตอนแรกๆ พวกทีมเด็กอย่างเราหรือจะสู้ทีมผู้ใหญ่ได้ จึงแพ้เป็นประจำเรื่อยมา

ครันมีประสบการณ์มากขึ้น พวกทีมเด็กวชิราวุธ ชักจะชนะทีมผู้ใหญ่บ้างแล้ว ผู้เขียนเองถูกเลือกเป็น Scrum Half ทำหน้าที่ สมัยนั้นเหมือนผู้คุมเกมเอง โดยต้องใช้เสียงมาก เช่น "ไปกับลูก" "เอาลูกกลับ" ทั้งนี้เพราะผู้เขียนเป็นคนพูดเสียงดัง ฟังชัดมานานแล้ว ฝึกซ้อมตอนหัดแถวนี้เอง

พวกเราทีมผู้ใหญ่ ซ้อมกันเรื่อยมาจน พ.ศ. ๒๔๗๔ ทีมพระสุทัศน์ฯ ก็ไปตั้งทีมใหม่ ชื่อ 'ทีมราชตฤณามัย' ทางวิทยาลัยก็ต้องจัดทีมร่วมกับสำรองขึ้น ซ้อมกันเองต่อไป ทีมราชตฤณามัยก็มาซ้อมให้บ่อยๆ ขณะนั้นได้มีทีมรักบี้ของราชกรีธา เขมาฝึกกันอยู่แล้ว ทีมจุฬาฯ ก็เพิ่งเริ่มโดย อจ.หลวงศรีหัตถานนท์ ทีมทหารอากาศ นับว่าเป็นการก้าวหน้าของกีฬารักบี้ก้าวแรก

ครันผู้เขียนเรียนจบ ม. ๘ จากวชิราวุธวิทยาลัยแล้ว ก็ได้มีโอกาสศึกษาต่อเตรียมแพทย์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พอเข้าไปใหม่ๆ ก็ถูกเรียกตัวโดย คุณหลวงศรีฯ ให้เล่นหน้าที่ Scrum Half พร้อมกับบุญโรจน์ เป็น Fly Half คู่หูตามเดิม เล่นให้จุฬาฯ ตลอดมา โดยพบกับทีมที่แข่งๆ เช่น ทีมราชกรีธา (มีฝรั่งตัวสูง โตๆ เป็นส่วนมาก คนไทยเกือบไม่มี) ทีมจุฬาฯ ได้พบกับทีมธรรมศาสตร์ ทีมทหารอากาศและอีกหลายทีมเป็นประจำ โดยเฉพาะใน พ.ศ. ๒๔๘๒ ทีมจุฬาฯ ได้รับเกียรติชนะเลิศ โดยชนะทีมรวม (ราชกรีธา

ราชตฤณมัย ทหารอากาศ เกษตร ฯ) ได้ นับว่า ทีมจุฬาฯ เฟื่องที่สุด ขณะนั้นผู้เขียนเล่นใน
หน้าที่ Scrum Half มาตลอด จนเลิกเล่น รวมเล่นรักบี้ประมาณ ๑๑ ปี เต็ม ๆ

สมัยนั้นการเล่นรักบี้หรือกีฬาใดๆก็ตาม เราเล่นกันด้วยใจรักจริงๆ เท่านั้น
ไม่มีโค้ช ไม่มีการบำรุง ไม่มี Sponser ไม่มีการเก็บตัว แต่เราก็นำทีม ชนมาได้เป็น
ประจำ สมัยอยู่จุฬาฯ..เตรียมแพทย์ ผู้เขียนต้องเล่น ต้องซ้อม กลับถึงบ้านค่ำมืดเป็น
ประจำ บ้านอยู่กรมฝิ่นหลวง สามเสน (กรมสรรพสามิตขณะนั้น) บันจรัญยานคนเดียวผ่าน
สวนฝรั่งย่านเพชรบุรี ไม่เห็นมีอะไรน่ากลัว ตลอด ๔ ปี นอกนั้นหน้ากรีฑาก็ต้องซ้อม
กรีฑา (๘๐๐ เมตร) วัตถุประสงค์กับพวก จนข้ามฟากไปศิริราชแล้ว ก็ยังทำหน้าที่อยู่

การเรียนแพทย์หนักแค่ไหนทุกคนก็รู้ แต่เราก็สามารถได้ลวดแห่งการเรียน
และการเล่นมาตลอด ๔ ปี ที่ศิริราช ในที่สุดก็หลุดออกมาเป็นหมอจนได้ด้วยน้ำพักน้ำแรง
จริงๆ ชัยชนะในเชิงกีฬาได้ฝากไว้ให้จุฬาฯ แล้ว ชัยชนะในการได้เป็นคุณหมอก็ด้วย ทำให้
ที่ได้รับจากการเล่นรักบี้ แต่ทั้งหมดทั้งสิ้นกีฬาทุกอย่างจะเล่นได้ด้วยใจรักจริง ถ้าไม่รักไม่
ชอบถึงขนาดจะเล่นเกมไม่สนุกแน่

ทั้งนี้ต้องขอบคุณสถานที่เรียนแห่งนี้ ที่ได้อบรมได้สอน ให้เด็กคนหนึ่งได้
ทำหน้าที่ได้อย่างน่าภาคภูมิใจ เพราะ “ฉันชอบรักบี้”

การเล่นกีฬารักบี้สอนให้เด็กเป็นนักกีฬา ที่ต้องมีน้ำใจเป็นนักกีฬา เมื่อเล่น
เกม เราก็ต้องเล่นจริงๆ จะเหยาะแหยะไม่ได้ เจ็บตัวเปล่าๆ ต้องเป็นคนตัดสินใจจับปล้น
เช่น คิดว่า จะจับ (Tackle) เขา ก็ตั้งใจเหลี่ยมไหนเหมาะเอาเลย จับให้อยู่ จับให้แน่น จะ
ชนะมีฉนั้นจับตัว เมื่อเราพลาดต้องยอมปล่อยลูก เตียวจับตัว รักบี้สอนให้เรารู้จักอดทน
เมื่อถูกอึดก็อดยอม ถึงที่เราถือบ้างแต่อยู่ในเกมนะ เกมนี้ดีมากสำหรับนักเรียนกินนอน

ขณะนี้ก็นับว่าได้แพร่หลายไปมากแล้วแทบทุกมหาวิทยาลัย วิทยาลัย ตลอด
จนโรงเรียนมีชื่อทั้งหลาย พยายามมีทีมรักบี้ขึ้นแล้ว บัจจุบันนี้การเล่นได้เปลี่ยนไป เพราะ
มีโค้ช มีการบำรุงกำลัง มีการเชิคร่างกาย การวางแผนเกมตลอดจนมี Sponser ทำให้เกม

สนุกขึ้นมาก แต่ทงนเราต้องพยายามโปรโมทเกมนี้ ถ้าประชาชนรู้จักเกมนี้มากขึ้น จะเป็น
 การทำให้เกมนี้แพร่หลายยิ่งขึ้น ทงนชนอยู่กับปัจจัย ๒ อย่าง ผู้ใหญ่และ Sponsor จะเป็น
 ผู้ที่ทำให้เกมนี้ ไปด้วยดีในอนาคตอันใกล้

“กีฬา—กีฬา เป็นยาวิเศษ แก้กองกิลเลสทำคนให้เป็นคน ๆ”

คงทำให้กีฬารักกับเป็นกีฬาที่ยิ่งใหญ่ของชาติในข้างหน้าตลอดไป ขอเชิญนักรักกับทุกท่าน
 จงเป็นหัวของท่านเอง เพื่อชื่อเสียงของวชิราวุธวิทยาลัยตลอดไป เพื่อ Spirit ของนักเรียน
 วชิราวุธที่จะเป็นนักรักกับที่ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป

ผู้รวบรวม

คำตอบ: ความลับ—ความช่วย—ความชน
 ความลับย่อมนเก็บไม่มิด ปิดไม่อยู่ เขาละ—ถนิน
 ความช่วยเกิดจากความประมาท—บุญโรจน์
 ความชน เด็กชนเสียอย่าง โลกนี้ สดใส ใครหละ
 ทองเต็ม—

เพศศึกษาในวัยสูงอายุ

บรรยายหลังอาหารโดย

น.ร.ม. นายแพทย์เนาวรัตน์ ไกรฤกษ์

ที่ โรงแรมราชศุภมิตร

เมื่อวันเสาร์ที่ ๖ กันยายน ๒๕๒๕

ท่านประธาน ท่านสมาชิกผู้อาวุโสทั้งหลาย และท่านผู้มีเกียรติที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับผม รวมทั้งแขกผู้มีเกียรติที่ได้มาร่วมรับประทานอาหารในวันนี้

ผมตกใจอยู่เหมือนกันที่พรรคพวกรุ่นเดียวกันขอให้ผมมาพูดหลังอาหารในที่ประชุมนี้ ผมเพิ่งมาครั้งแรก ความจริงได้ติดตามอ่าน "มานวสาร" ทุกเล่ม มีความชื่นใจทุกเรื่องใน "มานวสาร" ซึ่งบรรดานักเรียนเก่าโรงเรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ทุกโรงเรียนของล้านเกล้า รัชกาลที่ ๖ ได้ร่วมมือกันเขียนขึ้น ล้วนเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

ที่ผมตกใจก็คือว่า....เหตุไฉนท่านถึงอยากให้ผมมาพูดเรื่องเกี่ยวกับเพศในวันนี้? ผมเองก็ไม่ค่อยกล้าเพราะว่าการมาพูดให้ท่านผู้มีอาวุโสซึ่งส่วนมากเป็นผู้ชายใหญ่ ผมเกรงว่าจะเป็นการไม่เหมาะสม แต่มานึกคึกคักที่ สิ่งที่ท่านอยากให้มาพูดนั้นก็เป็นที่วิชาการแขนงหนึ่งของวงการแพทย์ ซึ่งต่างประเทศได้ศึกษากันมานานแล้ว แต่บ้านเรายังไม่ได้สอนกันตั้งแต่ในสมัยที่ผมเรียนจนถึงปัจจุบันนี้ ก็ยังไม่ได้อสอนหรือศึกษากันอย่างจริงจัง ผมทำงานเรื่องนี้มา ๒๐ กว่าปีแล้ว ในการตอบปัญหาทางเพศให้แก่ประชาชน

ครั้งหนึ่ง เมื่อประมาณ ๒๐ ปีมาแล้ว ขอประทานโทษ ผมต้องอ้างฯ พลฯ จอมพล ประภาส จารุเสถียร ขณะนั้นท่านเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ช่วงนั้นผมเขียนตอบปัญหาในหนังสือพิมพ์ "ไทย" ท่านส่งซองขาวมาบอกว่า "เบาๆหน่อย" แต่ปรากฏว่าตอนนั้นท่านอยากฟังผมพูด ผมก็ตั้งใจ และขอขอบพระคุณท่าน

ผมสังเกตข้อมูลจากคลินิคที่ผมทำงานอยู่ ปรากฏว่าท่านผู้มีอายุสูงเข้าไป
ปรึกษากันมากเรื่องเพศ ทำให้ผมคิดว่า ตลอดชีวิตที่ท่านผ่านชีวิตครอบครัวมา อาจ
ประสบปัญหายุ่งยาก แต่ไม่กล้าพูดไม่กล้าถามใคร ฉะนั้นเมื่อสังคมไทยเราเริ่มยอมรับความ
จริงของธรรมชาติในเรื่องเพศนี้ ผมก็ยังจะให้วิทยาทานต่อไปแก่ประชาชน

ผมคิดว่าท่านที่ผ่านชีวิตจนย่างเข้าเกือบ ๕๐ ปี, ๘๐ กว่า, ๗๐ กว่า, ๖๐ กว่า,
๕๐ กว่า, หรือบรรดาท่านที่หนุ่ม ๆ สาว ๆ อาจจะตะขิดตะขวงใจ จึงขอให้ถือว่าเรื่องนี้เป็น
วิชาการ ผมจะพูดศัพท์แสงอะไร ก็คงจะพูดเป็นภาษาไทยตรง ๆ ไม่ได้ อาจเป็นคำซึ่งเรา
กระดากหู ฉะนั้นผมจึงอาจจะใช้ภาษาอังกฤษบ้าง ซึ่งฟังดูแล้วไม่หยابคายอะไร

ก่อนที่จะก้าวเข้าไปถึงพฤติกรรมทางเพศในวัยสูงอายุนี้ ผมอยากจะปูพื้นซึ่ง
เป็นความรู้ที่ทางการแพทย์ได้ทำการค้นคว้ามาเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๕๔ ประมาณ ๓๐ กว่าปีมาแล้ว
ดร. มาสแตน จอห์นสัน ได้ทำการค้นคว้าและทดลองเรื่องปฏิกิริยาตอบสนองทางเพศใน
มนุษย์เรื่องนี้เป็นที่ฮือฮากันมากทั่วโลก *ดร. ฟูไน* ได้เขียนตำราเพศศาสตร์โดยตรงขึ้นมาเล่ม
หนึ่ง

ปฏิกิริยาตอบสนองของมนุษย์ในทางเพศ ง่าย ๆ มีอยู่ ๔ ระยะ เมื่อท่าน
เกิดอารมณ์ขึ้นมาจะโดย ถูกกระตุ้น จากฝ่ายตรงข้าม หรือว่าเกิดโดยรูป รส กลิ่น เสียง
สัมผัส หรือจินตนาการ ปฏิกิริยาแรกของมนุษย์ผู้ชายคือมี อีเรคชัน ปฏิกิริยาแรกใน
มนุษย์ผู้หญิงก็คือมี ลูบริเคชัน ฉะนั้นผู้หญิงที่ไม่มีลูบริเคชัน แสดงว่ายังไม่มีอารมณ์เพศ
เกิดขึ้น นั่นเป็นปฏิกิริยาแรก เมื่อมีการกระตุ้นต่อไป เอ็กไซท์เม้นท์จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ
จนถึงระดับที่ *ดร. มาสแตน จอห์นสัน* เรียกว่า ระยะจวนถึงออแกสซึม ซึ่งติดกับ
ระยะออแกสซึมในระยะต่อไป

ผู้ชายสามารถออกไปเที่ยวที่ไหนก็ได้ ผู้หญิงไปไม่ได้ เพราะเหตุผลทางด้าน
สังคม ทางด้านจริยธรรม ทางด้านศีลธรรมประเพณี ฯลฯ ทำให้ผู้หญิงต้องกดเก็บอารมณ์
เพศ และความต้องการทางเพศไว้ตลอดเวลา

นี่เป็นเรื่องเบสิคของ ดร. มาสเดน จอห์นสัน ค้นคว้าไว้ซึ่งเป็นที่รับรองกันทั่วโลก ดร. มาสเดน จอห์นสัน ได้ถ่ายรูปรูป ถ่ายภาพยนตร์ และถ่ายวิดีโอไว้ให้เห็นปฏิบัติการตอบสนองจริง ๆ ในห้องทดลอง ผมคิดว่าปฏิบัติการตอบสนองของมนุษย์เป็นเรื่องจริงของวิทยาศาสตร์ หวังว่าทุกท่านคงจะเข้าใจ ต่อไปผมจะพูดถึงเรื่อง ความต้องการในวัยสูงอายุ

โดยทั่วไปแล้ว ไม่มีใครที่จะคิดว่าคนสูงอายุ คือตั้งแต่ ๕๐, ๖๐, ๗๐, ๘๐ ปีขึ้นไป จะยังมีอารมณ์เพศ นั่นเป็นความคิดที่เกี่ยวข้องมาจากวัฒนธรรมและประเพณี ซึ่งคิดว่าเมื่อแก่แล้วก็ไม่ควรจะยุ่งทางโลกีย์วิสัย ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วไม่เป็นความจริง เพราะว่าเซ็กชวลดีไซร์ (sexual desire) ของมนุษย์นั้นไม่มีวันหยุด จนกว่าจะตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้ชาย แต่ในผู้หญิงหมดความต้องการก่อนผู้ชายหลายปีทีเดียว ที่หมคนั้นก็เข้าใจว่า หมดโดยผู้หญิงกอดเก็บอารมณ์แล้วหาทางออกทางอื่น เช่นกลัวคำครหาจากสังคมว่าแก่แล้วยังไม่หมดกิเลสอีก ก็เลยหันหน้าเข้าวัด เลี้ยงหลาน ฯลฯ แต่ความจริงนั้นธรรมชาติยังมีความต้องการอยู่ ถ้าพบคนที่ถูกใจ

การเปลี่ยนแปลงของผู้หญิงตั้งแต่วัยรุ่น จะเปลี่ยนให้เห็นเป็นระยะ ๆ คือในวัย ๒๐ ถึง ๓๐ ยังแอกติฟมากเรื่องเพศเพราะยังสาวอยู่ ตั้งแต่ ๓๐ ปีขึ้นไปสำหรับผู้หญิงการจะมีลูกก็ยากขึ้น การตั้งท้องก็เป็นเหตุให้มีการแท้งง่ายขึ้น ส่วนเมื่อถึงวันที่จะหมดประจำเดือนซึ่งโดยทั่วไปเฉลี่ยแล้ว อายุราว ๆ ๔๘ ถึง ๕๑ ปี

ผู้หญิงจะหมดประจำเดือนอาการส่วนใหญ่จะมีอาการหงุดหงิด อารมณ์เสียเก่ง จนกระทั่งบางคนอาจจะมีอาการซึมเศร้าก็ได้ ซึ่งเป็นอาการทางจิตใจ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเมื่อผู้หญิงถึงวัย ๕๐ กว่าหรือ ๖๐ กว่าไปแล้วการเปลี่ยนแปลงทางกายก็จะเห็นชัดเจน คือเนื่องจากการขาดฮอร์โมนเพศ เพราะฉะนั้นผู้หญิงเมื่อถึงวัยสูงอายุ ผิวหนังก็จะเหี่ยวแห้ง ทำให้ไม่มีลูบริเคชันอันนี้เป็นเหตุให้เกิดความเจ็บปวด วิธีแก้ก็คือ เมื่อได้รับฮอร์โมนเอสโตรเจนเข้าไปทดแทน ก็จะทำให้ผู้หญิงสามารถที่จะมีความสุขต่อไปได้ จนกว่าเธอจะหมดอารมณ์ นั่นเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เราเห็นได้ในผู้หญิง

สำหรับผู้ชาย ความแก่ตัวของผู้ชายเป็นเรื่องที่ทุกท่านประสบอยู่เวลานี้ ว่ามีการเปลี่ยนแปลงสังขาร สมมติว่าในเรื่องโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างแสดงว่าสุขภาพยังที่อยู่ การเปลี่ยนแปลงเรื่องเพศในวัยตั้งแต่ ๕๐ ขึ้นไปถึง ๘๐ ปี ความต้องการแม้จะไม่หมด แต่อารมณ์ก็มีน้อยลงไป ทำอย่างไรถึงจะให้มอารมณ์ได้ ไม่มียาวนานใดในโลกที่จะกินบ๊อบติดบ๊อบ เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราพบเห็นเป็นปัญหาโลกแตกอยู่ทุกวันนี้ก็คือ ผู้ชายอยู่ในสังคมที่เราเรียกว่า “คัมเบลสแตนดาร์ด” คือชายไปที่ไหนก็ได้ ไม่มีใครว่า แต่ถ้าผู้หญิงจะทำบ้าง สังคมไม่ยอมรับ นี่ก็เป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรมสำหรับผู้หญิง แต่ก็ไม่มีการที่จะเรียกร้อง เพราะมีความอาย แต่ความจริงแล้วผู้หญิงยังมีความต้องการอยู่ไม่มีหมด เหมือนกับผู้ชายเหมือนกัน

เมื่อผมมีตัวอย่างปัญหาเมื่อ ๒-๓ วันนี้ ผมอยากให้ที่ประชุมได้ฟังปัญหาของบุคคลผู้หนึ่ง เขาเขียนมาว่า...

“เรียนคุณหมอนพพรที่นับถือ

ผมเป็นข้าราชการบ้านอายุ ๖๕ ปี สูง ๑๖๕ ซม.หนัก ๕๕ กก. ความดันระหว่าง ๑๖๐/๘๐ ถึง ๑๘๐/๘๐ ปกติออกกำลังกายทุกวันด้วยท่าบริหารและวิ่งจ็อกกิ้ง ระยะทาง ๑ กิโลเมตรจนเหงื่อซึม อาหารเข้าตักกาแฟ ๑ แก้ว กลางวันอาหารเพียงอิมตอนเย็นก็มันนิดหน่อยแล้วกินอาหารพออิม เรื่องอาหารนี่ตอนเย็นไม่กินเลยก็ได้ ไม่หิวแต่ไม่ค่อยจะง่วง ก็เลยกินอาหารเย็นด้วย ปกติชอบผักผลไม้บ้าง เนื้อสัตว์กินแต่น้อย อาหารกินแทบทุกชนิด ไม่มีโรคประจำตัวไม่ค่อยป่วย จิตใจสบาย ชอบเที่ยวพักผ่อนชีวิตครอบครัวมีความสุขดี ลูกๆ หมดภาระแล้ว

ภรรยาที่อยู่ด้วยก็ใจดี เธอคงเห็นว่าว่ากล่าวผมไม่ได้ เธอจึงปล่อยให้ผมสนุกไปตามเรื่อง แต่ที่รู้สึกว่ามีอารมณ์ไม่ดีในบางครั้ง ผมก็เฉยเสีย สักวันสองวันก็เป็นปกติ ภรรยาคนนั้นผมรักมาก เรื่องอื่นก็ถูกใจผม ไม่เคยนอกใจผมเลย การบ้านการเรือนก็เยี่ยม ผมมีความสุขในบ้านมาก

แต่ผมมีนิสัยชอบผู้หญิงมาตั้งแต่หนุ่ม ๆ จึงมีผู้หญิงเข้าเกี่ยวข้งมากมาย ถึง
 เคยวันผมก็มีผู้หญิงที่ยังติดพันอยู่ถึง ๔ คน ซึ่งบางคนก็อยู่กับผม ๑๐ ปี, ๗ ปี, ๒ ปี, ๑ ปี
 มีตั้งแต่เหนือสุด ภาคอีสาน ภาคใต้ และภาคกลาง ทุกคนต่างขอให้ผมถือว่าเป็นเมีย
 จะไม่ทิ้งผมไปไหน บางคนก็ยังสาวอายุแค่ ๒๕-๒๖ ปี, ๓๐ ปี, ๔๕ ปี ทุกคนผมไม่จ่าย
 ค่าเลี้ยงดู เพราะเขาเลี้ยงตัวเอง แต่กินอยู่เที่ยวเตร่ผมจะจ่าย ให้สิ่งของแสดตงน้ำใจเป็นครั้ง
 คราว ผมทำหมั้นแล้ว ทุกคนก็ทราบ ในจำนวนนี้เป็นเมีย ๒ คน สาวโสด ๒ คน ระวัง
 ความรู้ตั้งแต่ ป. ๔ จนถึงปริญญาโท รายได้แต่ละคนตั้งแต่ ๓,๐๐๐ บาท จนถึง ๒๐,๐๐๐ บาท
 ผมอนุญาตให้ทุกคนหาสามีใหม่ได้ มีข้อแม้ว่าต้องบอกผม ปีคั้งไม่ได้

ปรากฏว่าทุกคนไม่ยอมมีใหม่ และประกาศตัวว่าเป็นเมียข้อยผม บางคนมี
 หนุ่มมาชอบ บอกให้หนุ่มเล็กก็ไม่เล็ก ผมลองเขียนจดหมายยกให้ แต่มีข้อแม้ต้องมาพบ
 รับรองกับผม แล้วถือเอาไปให้ ปรากฏว่าเจ้าหนุ่มเบ็ดไปเลย บางคนผมไปหาเดือนสอง
 เดือนอยู่ด้วยกันเพียง ๗ วันมาหลายปีแล้วเธอก็ยังซื่อสัตย์อยู่...”

นี่เป็นเรื่องแสดงความสามารถของคนที่อายุ ๖๕ ปี สามารถมีภรรยาได้ ๔ คน
 ผมไม่รู้ว่ามีดีอย่างไร ทุกท่านที่อยู่ในวัยสูงอายุก็คงอยากทราบ แต่เขามีปัญหาที่ตามมา
 คือ

“ขอเรียนตามคุณหมอดังนี้... ระยะนี้สมรรถภาพของผมบางคราารู้สึกว่าจะ
 หย่อนไปบ้าง คุณหมอมีคำแนะนำอย่างไร ให้บำรุงรักษาอย่างไรบ้าง คุณหมอเห็นว่าผม
 บกพร่องไหม ที่ผู้หญิงทุกคนเขายังอยู่กับผม แสดงความจริงใจว่าเขาจะอยู่กับผมจนผม
 ตายจากไปนั้น เชื่อได้แค่ไหน เธอบอกว่าเธอนึกถึงผม นึกถึงคนอื่นก็ไม่ได้เรื่อง ที่ผม
 เล่าหน้าเกลียดไหม คุณหมอมีข้อเสนอแนะในการบำรุงรักษา มียาบำรุงอะไรให้ผมบ้าง
 โปรดแนะนำด้วย จะให้ไปพบคุณหมอก็ได้

ขณะนี้ยังมีผู้หญิงติดต่อกับผมอยู่อีก ๒ คน ติดต่อกันมา ๒ ปีแล้ว เป็นผู้
 มีเกียรติ มีฐานะ พบปะกันบ้าง แต่ผมคิดว่าจะไม่ทำอะไร เพราะเกรงว่าจะไม่มีคิวให้เขา

เช่นคนหนึ่งผมชอบมาก ม่ายมา ๒๐ ปี ยังไม่มีบุตร เป็นข้าราชการใหญ่พอควร เขาก็ไม่ชอบใคร คุณหมอมว่าผมควรตอบรับเธอไหม...”

นี่คือตัวอย่างจดหมายของคนหนึ่งเขียนมา

ผมมียามหาพลึงซึ่งมีคนส่งมาให้ผม ก็อยากจะแจ้งให้ทราบในที่นี้ด้วย เผื่อจะมีท่านผู้สนใจ

ยามหาพลึง

ให้เอารากชะพลู ๑ จิงแห้ง ๑ ดิปลี่ ๑ เกาสะทั้น ๑ หอระดากกล้วยทอง ๑ เจตมูลเพลิง ๑ จันทน์ ๕ หนึ่ง เอาเสมอภาคตากให้สิ้นกระบวนนาน ทำให้ละเอียด แล้วเอาน้ำผึ้งละลาย เป็นลูกกลอน กิน ๑ วัน หายสิ้น น้ำผึ้งไม่มีใช้น้ำอ้อยแดงก็ได้

ผมเรียนให้ทราบแล้วว่า เรื่องยาอะไรต่างๆ ไม่มีความหมายอะไรเท่ากับคู้ชาที่ถูกใจ เพราะฉะนั้นผมขอยุติการบรรยายของผมเพียงเท่านี้เพื่อเปิดโอกาสให้ท่านซักถามปัญหา

(ปรบมือ)

น.ร.ม.พ.ต.วิลาศ โอสถานนท์ กล่าวว่

ท่านประธานที่เคารพ และท่านพี่น้องผู้มีเกียรติทั้งหลาย ที่มานั่งอยู่ที่นี่

สำหรับคุณหมอนาวรัตน์นี้ ผมได้รู้จักกับคุณหมอมานานแล้ว เคยปรึกษาหารือกันมามาก ยาของคุณหมอนั้น ผมรับประทานเข้าไปแล้ว เคยไปทำเอง ทานเข้าไปตั้งเกือบ ๘๐ เม็ด หลายวัน แต่ไม่เกิดอะไรขึ้นเลย ผมก็ชักสงสัยว่าจะเป็นค้วยยาหรือผมกินมันมากเกินไป ผมก็ไปทายานี้ใหม่อีก แล้วก็กินให้น้อยลง คือแทนที่จะกินวันละ ๓ เม็ด เรารับประทานวันละเม็ดก่อน แล้วอาทิตยหนึ่งเพิ่มขึ้นเป็น ๒ เม็ด อีกอาทิตย์เพิ่มขึ้นเป็นวันละ ๓ เม็ด ยานี้ขอตำหรับที่คุณหมอได้ อาทิตยที่ ๓ นี้ดีขึ้น เพราะว่าพริกไทยมันทำให้ร้อน จิตใจเราร้อนรุ่มไปหมด ดีกว่าเมื่อยังไม่ได้กินยา

ผมอยากจะเรียนถามว่า พออายุจนจะเข้า ๘๗ นี้ จะปลุกเสกตัวเองสักเท่าไรมันก็ไม่ชนะ มีทางแก้ยังไง นี่ไม่ใช่ตกใจอย่างที่คุณหมอเคยเขียนตอบคนอื่น ๆ สำหรับผมนี่ไม่ตกใจเลย ผมเลยกลัวไปว่า ถ้าบั้นท้ายอายุผม ๘๗ ผมมีแยหรือ ผมเรียนว่า คัดค้านมันยังมี แต่จะทำยังไง ขอให้คุณหมอช่วยตอบผมแก่นักก่อน

น.ร.ม. นายแพทย์เนาวรัตน์ ไกรฤกษ์ ตอบว่า.. เป็นปัญหาซึ่งได้รับเป็นประจำ เพราะเมื่อเกิดเหตุอย่างที่ท่านถามมานั้น ผู้ชายส่วนมากก็จะเริ่มเกิดความกังวลใจ แต่สำหรับอย่างท่านอายุ ๘๖ นั้นผมคิดว่าทำเฉยๆ เสียดีกว่า ถ้าท่านคิดไปว่าเป็นเรื่องที่น่า ผูกคอตาย ผมว่าอย่าเพิ่ง ยังมีทางที่พอจะแก้ไข

ผมได้เรียนให้ทราบแล้วว่า เช็กซวลตีไซร์เป็นพลังผลักดันของธรรมชาติ เหมือนหนึ่งเรามีข้าวเราก็อยากกินข้าว ก็ต้องชวนชวยให้ได้

ผมขอเรียนซ้ำอีกครั้งว่า เรื่องยาอย่าไปเชื่อ ที่กินบูปิตีบ..ไม่มี สำคัญอยู่ที่คุุษา ทางแพทย์บอกว่าให้ทำเหมือนว่าเป็นนักสำรวจ ควรจะทำความเชื่อมั่นवलตั้งแต่หัวจดเท้า สำรวจให้ทั่ว เพราะทุกคนไม่เหมือนกัน มีคนไข้บอกกับผมเองว่า ถ้าใครมาลูปที่กลางหลังละเสีียวูบวบไปหมด แล้วก็ในจดหมายเหตุทางแพทย์ซึ่งจดไว้ บางคนแตะเบาๆ ที่ชนตาก็ 'ถึง' ได้

มีกรณีที่พบเมื่อเร็วๆ นี้ ทันทแพทย์เล่าให้ผมฟังถึงประวัติผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งถูกข่มขืนในป่าในต่างจังหวัด และที่ใกล้ๆ บริเวณนั้นมีโรงเลื่อย ผู้หญิงไ้ยินเสียงเลื่อยที่ตัดไม้ดังกร๊กร๊ว แกทนไม่ไหว นั้น..จากเสียง เผอิญแพทย์ผู้หนึ่งได้พบผู้หญิงคนนั้นมาทำพื้น พอเอาเครื่องกรอพื้น แกร้อง "อย่า อย่า ดิฉันเสียว" นี้เป็นไปได้ เพราะจุดในร่างกายไม่เหมือนกัน

ฉะนั้นอย่างที คุณวิลาศ โอสถานนท์ บอก ก็เนื่องจากมันหมดอารมณ์ มันขาดปฏิกิริยาแน่นอนอารมณ์ตก เมื่ออารมณ์ตก มันก็ไม่ได้ความ เพราะผู้ชายเราต้องมีอารมณ์แล้วอารมณ์นั้นเกิดจากรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสและจิตนาการ

ในคนวัยอายุสูงส่วนใหญ่เส้นโลหิตมักจะแข็งตัวกันทั้งนั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงของสังขารตามธรรมชาติ สาเหตุก็เยอะ จากอาหาร จากไขมันที่กินเข้าไปมาก ทำให้มีไขมันสูงในเลือด มันก็ตกตะกอนเกาะกักอยู่ตามผนังเหมือนท่อประปาที่มีสนิมเกาะ

การที่จะแก้ไขให้การไหลเวียนของโลหิตดีขึ้น ก็ขึ้นอยู่กับการรักษาสุขภาพ ออกกำลังกายพอสมควรในวัยนี้ ให้มีเหงื่อออกพอสมควรทุกวัน แล้วอาหารก็ต้องควบคุมไขมันให้มาก ที่สำคัญที่สุดคือเรื่องจิตใจ ต้องไม่ทำให้มีความเครียด ไม่มีความกังวลใจ ถ้าบุคคลผู้นั้นมีหัวใจที่เข้มแข็ง แข็งแรง ไม่มีโรคหัวใจ เส้นโลหิตไม่มีการอุดตัน หรือขรุขระมากจากไขมัน ทุกอย่างย่อมจะดีแน่ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีปัญหาอันใดสำหรับผู้ที่อยู่ในวัยสูงอายุ

ปัญหาที่ท่านถามมานั้นขึ้นอยู่กับสุขภาพของท่านเอง ขึ้นอยู่กับจิตใจที่มีความพอใจ สบอารมณ์และการปรนนิบัติเป็นไปด้วยดี จะให้มีอารมณ์สูงขึ้น สมองก็จะไปสั่งให้หัวใจปั๊มเลือดเข้าไปให้มากขึ้นเต็มที่ มันจึงจะได้ผล

น.ร.ม. พ.ต. วิลาศ โอสถานนท์ ถามว่า... มีคนเขาแนะนำว่ามีชื่อให้อย่างหนึ่งชื่อขวดหนึ่งมี ๑๐๐ เม็ด ๆ ละ ๘.๓๐ บาท ผมกินไป ๓๐๐ เม็ด ไม่ได้ประโยชน์ แต่มันช่วยให้ความคิดความอ่านของผมสว่างไสวขึ้น ใคร ๆ ว่าผมกินมากไปเดี๋ยวตาย ผมก็บอกเขาว่าไม่กินก็ตาย ผมจึงรับประทานวันละ ๔ เม็ด คือเช้า ๒ เม็ด เย็น ๒ เม็ด ทำให้จิตใจสบายขึ้น เป็นยาอายุวัฒนะจริงๆ เวลานี้มีคนรับประทานกันอย่างแพร่หลาย คุณหมอเห็นเป็นอย่างไรรึครับ

น.ร.ม. นายแพทย์เนาวรัตน์ ไกรฤกษ์ ตอบว่า ปัญหาของท่านมีประโยชน์มาก "บีพอลเลน" เป็นอาหารเสริมที่ใช้กันทั่วไป ไม่มีอันตรายใดๆ เพราะว่าเป็นผลมาจากนางพญาผึ้ง ซึ่งหายาก มันจึงแพง เมื่อมันเป็นอาหาร มันก็บำรุงร่างกาย แล้วก็อาจจะไปทำให้เซลล์ต่างๆ ก็กึกกักได้ เมื่อสุขภาพจิตดี สมองปลอดโปร่ง สุขภาพทางเพศก็อาจจะดีขึ้นด้วย และก็อาจจะเป็นเรื่องของจิตใจ ว่าบัตันได้กินยาบีพอลเลนไปแล้ว มันก็ไปกระตุ้นทางจิตใจให้กึกกักขึ้น

แต่อย่างที่ผมเรียนให้ทราบแล้วว่า ยานนั้นไม่ใช่กินูปกติบับอย่างนั้น ไม่มีแต่ที่มันขึ้นได้ เนื่องจากเป็นประโยชน์ทางทันจิตใจว่าเราได้กินเข้าไปแล้วมันก็เลยคึกคัก

ส่วนปัญหาอีกอันหนึ่งนั้น เป็นปัญหาที่มีประโยชน์มาก เพราะผมเพิ่งอ่านพบในหนังสือ แล้วก็กำลังแปลหนังสือเล่มนั้นอยู่ หนังสือเล่มนั้นชื่อ "ANY MAN CAN" เขาแนะนำการออกกำลังกายสำหรับผู้ชายที่เรียกว่า Favourite Exercise คือมนุษย์เราไม่ค่อยรู้เรื่องกายวิภาคของตัวเอง ไม่เหมือนแพทย์แม้แต่แพทย์เองก็ลืมนะว่า Favourite Muscles ที่อยู่ในอุ้งเชิงกรานของเรา มีประโยชน์มหาศาลเกี่ยวกับเรื่องเพศ รวมทั้งจะช่วยให้การเติบโตที่ต่อมลูกหมากดีขึ้นด้วย ถ้าทำได้เป็นเวลาหลายๆ เดือนหรือตลอดไป จะเกิดไบอัสพิเศษขึ้นมาด้วย ก็เป็นการบริหารกล้ามเนื้อ

น.ร.ม. ม.ร.ว. วิทยานนท์ วัชรวิชัย ถามว่า ที่เกิดหัวใจวายขึ้นขณะนั้น เป็นเพราะอะไร

น.ร.ม. นายแพทย์เนาวรัตน์ ไกรฤกษ์ ตอบว่า แสดงว่ามีโรคหัวใจอยู่แล้ว โดยไม่รู้ตัว หรือว่ากำลังเป็นเส้นโลหิตตีบในหัวใจ มีโรคหัวใจวายเรื้อรัง มีอาการทับโตต่างๆ ที่เป็นโรคอย่างนั้นก็ยังไปร่วมกิจกรรมเข้า เมื่อเวลาเกิดเอ็กซ์ไซท์มันส์มาก หัวใจจะบีบแรงมาก เมื่อถึงออกแกสซั่ม คนที่มีการเต้นของหัวใจประมาณ ๗๐-๘๐ ตบต่อนาทีอาจจะขึ้นไปถึง ๑๖๐ ตบต่อนาที ความดันโลหิตซึ่งเคยอยู่ ๑๘๐/๙๐ ก็จะขึ้นไป ๒๐๐ กว่า ในขณะที่เส้นโลหิตในสมองอาจจะแตกได้ หัวใจวายได้เพราะฉะนั้นไม่แปลกอะไรที่จะมีกรณีนั้นเกิดขึ้น

กระจกมองหลัง

ภาวะแทรกสร้าง

สรศัลย์ แห่งสภา

เป็นที่น่าชื่นชมที่ สถานบริการน้ำมันเชื้อเพลิงหลักเมือง ทบทั้งรอดถอนออกไป ทำให้ศาลหลักเมืองปราศจากสิ่งเบียดบัง และก็ได้บูรณะขึ้นมาสวยสดงดงามเป็นสง่าแก่พระนคร อีกแห่งหนึ่งคือโรงภาพยนตร์ “ศาลาเฉลิมไทย” ที่ทบทั้งไป เปิดให้มีพื้นที่โล่งยอมให้ “โลหะปราสาท” ที่มีความสำคัญกว่าเป็นร้อยเท่าได้แสดงตัวออกมา ก็ขออนุโมทนาสาธุด้วยความจริงใจ

กรุงเทพมหานครที่ว่ากันว่าเป็น ‘เมืองฟ้าอมร’ เอาจริงเข้าไม่มีที่ชักนิต การ ‘ผังเมือง’ ถูกสับเหล็กเป็นหมูบะช่อ กลายเป็น ‘ผังเมือง’ ไป ด้วยพฤติกรรมที่ใครจะเรียกว่า ‘ภาวะแทรกสร้าง’ ตั้งแต่วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๗๕ เมื่ออำนาจตกอยู่ในมือของ “คณะราษฎร” ที่มีฝ่ายทหารเป็นแกนใหญ่ มีการถ่ายทอดแนวความคิดและวิธีการต่อเนื่องไม่ขาดสาย หันหลังให้ฝ่ายวิชาการเกือบจะสิ้นเชิง สร้างความสับสนวุ่นวายแก่ประโยชน์ใช้สอย แท้จริงของแต่ละพื้นที่ของมหานครแห่งนี้อย่างบอคับบอด สร้างภาวะแออัดขึ้นในพื้นที่โดยปราศจากความจำเป็น เข้าลักษณะใครใคร่สร้าง—สร้าง ใครใคร่ปลูก—ปลูก สร้างกันแม้กระทั่งสิ่งก่อสร้างรูปแบบอัลักษณ์ทางศิลปะ ท่านก็ว่าเป็นสิ่งทันสมัยที่สวยงามประดับเวียงชัย ก่อมลภาวะทางสายตา อย่างที่ รศ.แสงอรุณ รัตตสิกร เรียกว่าสิ่งนั้นคือ ‘ทัศนอุจาด’ นั้นแล

หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง “คณะราษฎร” ได้เข้ายึดถือใช้พื้นที่
แต่จะพูดอย่างการทูตก็ต้องว่า คณะราษฎรกราบบังคมทูลพระกรุณาขอพระราชทานพระบรม
ราชานุญาต เพื่อใช้เขตพระราชฐานบางแห่ง วังพระราชวงศ์ชั้นสูงบางวัง และที่อื่น ๆ อีก
มาก แม้จนกระทั่งขอพระราชทานที่ดินของทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์มาจัดสรรจำหน่าย
กันเองในราคาต่ำ จากนั้นก็เกิดภาวะแทรกซ้อนขึ้นเป็นหลักนิยม ไร้ความรับผิดชอบ
ไร้การใช้วิชาการ ไร้ความคึกคักจนถึงภาวะแวดล้อมและผลกระทบที่จะตามมา จึงเกิด
สภาพพิลึกพิลั่นทางนัยน์ตาซ้ำในสมองอยู่จนทุกวันนี้ สุกจะแก้ไข

ขั้นแรกพิจารณา “สนามเสือป่า” ที่ดินเปิดโล่งแห่งนี้เป็นสนามเชื่อมระหว่าง
พระราชวังจักรลดดา กับ ลานพระราชวังดุสิต และ วัดเบญจมบพิตร เป็นลานหญ้าเขียวขจี
ต่อเนื่อง เขาตินวนา ที่เป็นกิ่งสวนพฤกษศาสตร์ไม้ทิบ สนามเสือป่าเป็นพื้นที่สำรองเพื่อใช้
สำหรับงานพระราชพิธีและงานรัฐพิธี พื้นที่เปิดโล่งเช่นนี้เป็นสิ่งจำเป็นที่สุดสำหรับเมือง
ใหญ่ เป็นปอดสำหรับหายใจ

เมื่อถึงตอนที่ท่านเล่นสนุกหลงไหลได้ปลื้มกับงานมหกรรมฉลองรัฐธรรมนูญ
ท่านก็สร้างกองอำนวยการงานขึ้นเป็นอาคารคอนกรีตถาวร ในรูปแบบสถาปัตยกรรมปลด
มีโตมยกมาจากยอคติกรรัฐสภา “ไคเอ็ท” ของญี่ปุ่นมีเสาแบบครุของ “กรีกไอโอนิก” สอง
ต้นวิ่งมาหลบฝนอยู่ด้านหน้า มาแต่ตัวเสาจริงๆ ไม่เอาบัวและเครื่องประกอบเหนือหัวเสา
มาด้วย ซ้ำมีวงกันหอยหัวเสายังถูกจับเป็นบังๆ แบบเตงกวาซะอีก ผู้ออกแบบตามใจท่าน
คงจะให้เป็นที่กรีกไอโอนิกคลิเกไทยอะไรเทือกนั้น อาคารหลังนี้หันหน้าประจันกับวัดเบญจม-
บพิตร—สถาปัตยกรรมไทยค่าสูงส่งคู่บ้านคู่เมือง มีพระหัตถ์ขององค์พระบรมครู—สมเด็จพระ
เจ้าฟ้า กรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ เติมเกร็ดมอหังการกันถึงเพียงนั้นเขียววรีนี้ ถนนศรี-
อยุธยา สิ้นความสว่างามไปอย่างช่วยไม่ได้

ต่อมาท่านจะเล่นเรื่อง วัฒนธรรม—วัฒนธรรมไทยครบ อาคารกระทรวงก็
ต้องเป็นแบบไทยแน่ท่านจิ้มหัวลงไปให้ “สร้างในสนามเสือป่า” ที่ดินมันว่างดี และแล้ว

ชาวพาราณสีได้อาคารแบบไทยครึ่ง ๆ กลาง ๆ มาซึ่งพิศมัยกับความสัมพันธ์ระหว่างพระราช-
วังคฤสถิต — พระราชวังจิตรลดา — วัดเบญจมบพิตรสันเข็ง

ชั่วร้ายในยุคหลัง กระทรวงกลาโหมเข้าไปใช้สถานที่เป็นกองบัญชาการอะไร
มีอะไร มีผลบังคับให้ต้องสร้างอาคารบริวารเพิ่มเติมจนแออัด พาเอาความรกรุงรังน่าเกลียด
ออกไปเสนอหน้าอยู่ค้ำริมคลองเปรมประชากร ก็หันออกสู่พระราชวังจิตรลดาตนเอง
เป็นอันสิ้นสุดสำหรับพื้นที่เปิดโล่งของชานเชื่อมสองพระราชวังหนึ่งวัดหนึ่งสวนพฤกษ-
ศาสตร์และสวนสัตว์ คนไทยเสียพื้นที่เปิดโล่งของเมืองหลวงไปอย่างน่าเสียดาย

“วังปารุสกวัน” เดิมทีคณะราษฎรยี่สิบจะใช้เป็นทำเนียบนายกรัฐมนตรี ก็
ไม่เลวนัก แม้ว่าครั้งหนึ่งในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ก็คิดว่าจะถวายเป็นวังสมเด็จพระ-
ยุพราช เมื่อคณะราษฎรกุมอำนาจอยากได้ก็ต่อได้ ได้ใช้เป็นทำเนียบอยู่เพียงนายกรัฐมนตรี
ท่านที่สอง คือ พลเอก พระยาพหลพลพยุหเสนาเท่านั้น จากนั้นก็กลายเป็นสำนักงานส่วน
ราชการโน้มนัสที่สมาชิกคณะราษฎรเป็นหัวหน้า และเป็นที่พักพิงของสมาชิกบางระดับไป
ภายหลังกรมตำรวจเข้าไปใช้ ทำเนียบนายกรัฐมนตรีที่เป็นหน้าเป็นตาจริงเลยไม่มี

วังปารุสกวันอยู่ในมือกรมตำรวจ ท่านก็สร้างอาคารน้อยใหญ่ลงไป ระเบียบ
ระยงรุงรังสนุกดี เพราะเข้าไปกันหลายหน่วย ส่วนสำนักงานอธิบดี กองสื่อสาร ตำรวจ
รถถัง หน่วยเกี่ยวข้องรวมทั้งบ้านพักข้าราชการ เป็นชุมกำลังจ่อคุมเชิงกองบัญชาการกอง
ทัพบกที่ ๑ สภาพความเป็น “วังปารุสกวัน” ของ จอมพล สมเด็จพระเจ้าจักรพงษ์ภูวนาถ
กรมหลวงพิษณุโลกประชานาถ สิ้นไป อับเฉาเศร้าหมองหมดสง่า ปัจจุบันราชการหน่วย
ใหม่เข้าไปใช้ รู้สึกว่าแตงเนื้อแตงตัวตุ๋นขึ้นมาบ้าง

“วังสวนกุหลาบ” หลังสวนอัมพร เคยเป็นที่ประทับของ พลโท สมเด็จพระ
เจ้าฟ้าอัษฎางค์เดชาวุธ กรมหลวงนครราชสีมา คณะราษฎรเอาไปใช้เป็นที่พักประชุมคณะ
รัฐมนตรีบ้าง ให้สมาชิกคณะราษฎรระดับสูงพักอาศัยบ้าง เป็นที่ทำงานบางหน่วยของ

กลาโหมบ้าง ตามสะดวก สถานที่ที่กลับลักษณะการใช้สอยจะอยู่ในอัตราส่วนเหมาะสมพอดี
คุ้มค่าหรือไม่ ไม่มีผู้ใดสนใจ ที่ดินว่างเปล่าในละแวกนั้นก็เข้าไปปลูกสร้างจนเต็มไปหมด

“วังสวนสุนันทา” เชื่อมต่อกับวังสวนดุสิตมาแต่เดิม หลังเปลี่ยนแปลง
การปกครองก็ตัดถนนนครราชสีมาผ่ากลางเข้าไปให้แยกออกจากกัน พื้นที่วังสวนสุนันทา
เอามาสร้างเป็นสถานศึกษาที่ตั้งอยู่ แต่การดำเนินงานปราศจากผังและแผนแบบที่ถูกต้อง
ตามหลักวิชาการ ลงท้ายก็เปราะ

พื้นที่อีกด้านหนึ่งกระทรวงมหาดไทยเข้าไปใช้ จึงมีทั้งกรมตำรวจ กรมการ
ปกครอง กรมเร่งรัดพัฒนา เข้าไปแทรกสร้างอาคารแข่งกัน กลายเป็นอาคารแออัด
รุงรัง ไม่มีส่วนกลมกลืน ไม่มีอะไรเลย เปราะไปอีกแห่ง สิ้นคุณค่าทางสถาปัตยกรรม
ไม่ว่าแขนงใด

ส่วนด้าน ส่วนพฤกษศาสตร์ นั้นกองทัพบกเข้าไปใช้ตัวทำหนักและอาคารต่าง ๆ
เป็นบ้านอยู่อาศัยสำหรับนายทหารระดับสูง มีการต่อเติมตัดแปลงกันไม่น้อยเหมือนกัน

ที่^๕นี้ออกมานอกกำแพงวังสวนสุนันทาด้านตะวันตกที่ขนานกับถนนสามเสน
ด้าน^๕นี้กำแพงอยู่ห่างจากแนวถนนประมาณ ๒๕.๐๐ เมตร เป็นพื้นที่ขานว่าง ๆ อยู่ ต่อมา
ราวพ.ศ. ๒๔๖๖ นายกรัฐมนตรีสมัยหนึ่งจึงนิ่วลงไปให้สร้างบ้านพักสำหรับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
จำนวน ๑๒ หลัง ยังมีเรือนแถวอีกต่างหาก ด้วยจุดประสงค์เพียงเพื่อหาฐานเสียงสนับสนุน
รัฐบาลของท่าน ที่ดินว่างเปล่าที่อื่นมีมากมายก็ไม่เอา กลับมาแทรกอัดลงในพื้นที่แคบ ๆ
ผืน^๕นี้ และก็ไม่ได้ส่งเสริมสภาพให้สวยงามขึ้นมาเลย เวลาล่วงเลยมานานเข้าตัวอาคารทรุด
โทรมจนน่าเกลียด หลายหลังกลายเป็นบ้านร้างรุงรังด้วยเถาไม้เลื้อย

พื้นที่ขานตลอดแนวกำแพงวังสวนสุนันทา^๕ ควรจะปล่อยเป็นพื้นที่เปิดโล่ง
เป็นสนามหญ้าและสวนหย่อมให้ประชาชนอาศัยพักผ่อนหย่อนใจในถนนสามเสนสักแห่ง มี
ภาวะแวดล้อมชุ่มชื้นเจริญตาบ้าง เคยหวังว่าสักวันหนึ่งกลุ่มบ้านสัปรังเคเหล่านี้จะต้องถูก
รื้อ^๕ทิ้งไป หลังคาเห็นสวนหย่อมขึ้นมาแทน ภาวนาขออย่าได้มีท่านผู้ใดฉลาดสร้างอะไร

ขึ้นมาอีกเลย แต่กรุงเทพไม่พ้นกรรมจาก 'ภาวะแทรกสร้าง' ลองนั่งรถหรือเดินไปดูเดอะครีမ် พื้นที่ปัจจุบันป่าคอนกรีตแทรกเข้าไปเจริญงอกงามเกือบจะเต็มแล้ว เรียกว่าอย่าให้เห็นที่ว่างก็แล้วกัน ข้าต้องสร้างให้ได้

“สวนมิสกวัน” โรงโขนหลวงในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทั่วอาคารสร้างด้วยไม้สัก มีส่วนตกแต่งเป็นลายฉลุงดงาม อับเฉาไปตามกาลเวลาและขาดการบำรุงรักษาจริงจังตั้งเดิมไว้ นับว่าเป็นการไตร่ตรองที่ถูกต้อง เหมาะสมทั้งตำแหน่งที่ตั้งและที่ดิน “โรงละครแห่งชาติ” บนถนนราชดำเนิน ถนนสายประธานของกรุงเทพระื่องฟ้าอมร สวยงามร่มรื่น

แต่โชคไม่ช่วยเกิดอุบัติเหตุจนได้ เป็นอุบัติเหตุทางโครงสร้างครีမ် เล่นก่อสร้างกันท่าไหนไม่รู้ละ อัฒจันทร์ชั้นบนเกิดไม่สามารถรับน้ำหนักจร หรือแม้แต่น้ำหนักตัวมันเองก็ถ่อะ มีอันเป็นอันอ่อนตัวตกท้องช้างลงมาเห็นได้ชัด เหตุเกิดก่อนวันพิธีเปิดที่ตระเตรียมงานอย่างมโหฬารไว้เพียงเดือนกว่า ๆ ก็เกือบไปแหละ เชิญทูตชวตริเศียรแขกเกียรติยศมากมาย นิกซันเคียวก็ยังเสียวอยู่เลย ท่านผู้นำโมโหโกรธาขึ้นประกาศทางวิทยุกระจายเสียง ยกอาคารอภัยศแห่งนี้ให้แก่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเป็นตัวอย่างศึกษาส่วนและค่านที่เร็วในการก่อสร้าง และอาคารหลังนี้ก็ถูกทุบทิ้งไปในที่สุด ต่อมากองทัพปกเป็นผู้ใช้ที่ดินผืนนี้ ตำแหน่งที่สมควรอย่างยิ่งที่จะเป็น “โรงละครแห่งชาติ” มีความเหมาะสมทั้งที่ตั้งและขนาดที่ดิน

“วังหน้า” หรือพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ถูกโรงละครแห่งชาติตัวจริงเบียดแทรกสร้างลงไป เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ทำให้การขยายตัวของพิพิธภัณฑสถานต้องถูกจำกัดลงไป ภูมิสถาปัตย์ที่จะส่งเสริมประโยชน์ใช้สอยด้านการพิพิธภัณฑท์พลอยหมดสิ้นไปด้วย หรือจะคิดรวมเอาโรงละครแห่งชาติเป็นโบราณวัตถุไปด้วยก็ไม่น่าจะขัดข้อง ปัจจุบันโรงละครก็ถูกสะพานพระปิ่นเกล้าข่มจนหมดสง่าไปแล้ว และโรงโขนหลวงสวนมิสกวันนั้นเล่า ไม่มีแม้ชิ้นส่วนใดให้ได้อุณรรักษ์ไว้เลย

“รัฐสภา” ศึกษาและสำรวจหาที่ตักกันมานานปี ไม่ถูกใจลงตัวกันไปได้ ในที่สุดไม่แคล้วเข้าซุกปักเกาะหลัง *พระที่นั่งอนันตสมาคม* แทรกลงไปในพื้นที่เขตพระราชฐานพระราชวังสวนกุหลาบ อัดลงไปจนหมดความสง่าผ่าเผย หมดความโอโง่งของสถาบันสำคัญที่สุดของชาติ ถนนที่ตั้งรักเป็นถนนสายรองที่ใช้เชื่อมระหว่างถนนราชวิถีกับถนนพระราชวังกุหลาบเท่านั้น สภาพจึงดูประหนึ่งว่าต้องไปแอบซุ่มประซุ่มกัน

ข้ายังถูกอัญเชิญพระบรมราชานุสาวรีย์ ในพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พระมหากษัตริย์ผู้ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณไพศาล ทรงโปรดฯ พระราชทานรัฐธรรมนูญ และทรงยอมลดพระราชอำนาจที่ทรงมีอยู่ พระราชทานแก้ทวยราษฎร์ของพระองค์ มาประคิบฐาน ณ หน้าตึกรัฐสภาแห่งใหม่นี้ เมื่อเปรียบเทียบค่าบิลที่ตั้งแล้ว ลองหันไปคูนุสาวรีย์ประชาธิปไตยของ “คณะราษฎร” บ้างเป็นไร มีความโอฬารโอโง่งผิดกันลิบลับ

ดูกันให้ลึกอีกสักนิด รัฐสภาใหม่นี้มีลักษณะแอบแฝงหน้าอยู่หลังพระที่นั่งอนันตสมาคม อาศัยตัวพระที่นั่งเป็นฉากบังหน้า เลยดึงเอาพระราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๗ เข้าไปประทับแอบอยู่ในพื้นที่เล็ก ๆ แห่งนั้นด้วย พาให้เกิดความรู้สึกว่าไม่สมพระเกียรติของพระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประชาธิปไตยผู้ยิ่งใหญ่ ดูเหมือนกับว่าจะตั้งใจถวายพระอิศริยยศพระองค์ท่านเพียง *สมเด็จพระเจ้าฟ้าประชาธิปกศักดิเดชน์ กรมขุนสุโขทัยธรรมราชา* เท่านั้น เพราะท่านประทับอยู่หลังพระที่นั่งอนันต์ฯ มีสมเด็จพระปิยะมหาราช สมเด็จพระบรมราชาชนกของพระองค์ท่านประทับอยู่ด้านหน้า

ที่ว่ามาตั้งแต่ต้น มิได้มีจุดมุ่งหมายอื่นใด นอกจากเพื่อเป็นแนวแนะให้เห็นภาวะแทรกสร้างที่บังเกิดความสับสนในการใช้พื้นที่ และการสร้างภาวะอาคารแออัดโดยไม่ชอบด้วยเหตุผลทางวิชาการ เมื่อพิจารณาให้กว้างจะเห็นสภาพอาคารแออัดอยู่ในพื้นที่ราชการทั่วไป รูปแบบอาคารไร้ซึ่งความกลมกลืน ปราศจากคุณค่าทางวิชาการสถาปัตยกรรมอาคารราชการ ขาดพื้นที่ว่าง—ชาน—ลานจอดรถ—สนามและพืชพันธุ์ไม้ในเชิงภูมิ

สถาปัตยกรรมที่เอื้อความอ่อนโยนร่มรื่น ที่ช่วยเป็นเครื่องกรองอากาศ ตั้งหน้าตั้งตาปลูกแต่เพียงข้างถนนไม่พอหรอกครับ

ขออย่าว่าภาวะแทรกสร้างกันจนแออัดกันจะพบเห็นได้จากพื้นที่ราชการก่อน เมื่อฝ่ายรัฐเป็นผู้นำปฏิบัติเสียเอง ฝ่ายเอกชนก็ฉวยโอกาสทำตามเพราะมีซีตจำกัดในการครองที่ดินเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว จึงเกิดภาวะใครใคร่สร้าง—สร้าง ความถูกต้องทางวิชาการผังเมืองมิได้รับการเหลียวแล กรุณาอย่าตำหนิสำนักผังเมืองเลยครับ สำนักผังเมืองยังมีหน่วยเหนืออีกหลายหน่วยที่ถ้าท่านไม่เอาด้วยแล้วจะดันไปทางไหน

อีกสองวังที่ คณะปฏิวัติ หรือที่เรียกตัวเองว่า ‘คณะราษฎร’ จงใจยึดเพื่อเอามาใช้ หรือจะด้วยเหตุผลอื่นใดก็ดี คือ “วังสุโขทัย” ของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว กับ “วังบางขุนพรหม” ของ จอมพล สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมพระนครสวรรค์ดิพัฑฒินิจ คณะราษฎรต้องการแสดงอิทธิฤทธิ์อิทธิพลข่มขู่ประชาชน จึงใช้วิธีบ้าตึน ๆ แบบฝรั่งเศสยุคปฏิวัติใหญ่

วังสุโขทัย ถูกยึดมาทั้งวังไว้ระยะหนึ่ง กระทั่งวงราชการสนชชกั๊กกว่าเพื่อน—เข้าไปใช้

วังบางขุนพรหม นั้นกองทัพบุกเข้าไปใช้ตั้งแต่ต้นมือ ที่นี้มีพฤติกรรมพิศดารอย่างหนึ่ง คือหนังสือตำราโบราณทรงค่าในห้องสมุดของกรมพระนครสวรรค์ฯ ที่ตกค้างอยู่เป็นจำนวนมากมาย ถูกท่านผู้ทรงอำนาจยุคใหม่สั่งให้เผาทำลาย ขนลงมาเผาในที่สนามหน้าหน้าพระตำหนักนั้นแหละ ก็ฉลาดล้าลึกละครับ—เผาตำราอันเป็นส่วนเชื่อมต่อระหว่างยุคของประวัติศาสตร์และประวัติศาสตร์

“วังสุโขทัย” และ “วังบางขุนพรหม” ถ้าจะพูดภาษาชาวบ้านอย่างเราๆ ก็ว่าเป็นสถานที่อยู่อาศัย ซึ่งมีแผนแบบสำหรับประโยชน์เช่นนั้นโดยตรง ไม่ใช่อาคารในรูปแบบ “สำนักงาน” แต่ท่านก็แค่นัดกันเข้าไปใช้กันจนได้ และเป็นการ “ใช้” ที่ไม่มีการซ่อมบำรุง แบบพังก็พังไป

วังบางขุนพรหม ที่เป็นกรมยุทธการทหารบกแล้วเป็นกรมยุวชนทหาร ต่อมาโอนไปให้เป็นธนาคารแห่งประเทศไทยอยู่เป็นปกติสุขไม่ได้นาน ท่านจะเล่นวิทยุโทรทัศน์ ผลก็คือแทรกสร้างสถานี่ส่งลงไป ในที่คืนแห่งนั้น โดยไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมดั้งเดิม ความจริงธนาคารแห่งชาติไม่ควรเข้ามาตั้งอยู่ในวังบางขุนพรหม ถ้าจะไปอยู่บนถนนราชดำเนินจะสวยกว่ามาก ตัววังบางขุนพรหมควรจะเป็น “หอสมุดแห่งชาติ” แต่ก็สายไปมากแล้ว

การเข้ายี่ตังวังบางขุนพรหมและวังสุโขทัย คณะราษฎรอาจจะรู้หรือหรืออาจจะไม่รู้ก็ได้ว่าได้กระทำการจับจำขังยึดเคหะสถานที่อยู่อาศัยของบุคคลผู้มีได้กระทำการผิดกฎหมาย และเป็นผู้มีสิทธิครอบครองเหนือที่ดินแปลงนั้นโดยถูกต้องทุกประการ (มีหลักฐานเป็นเอกสารกันไว้)

“พระราชนิเวศน์มฤคทายวัน” อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๖ กระจรงกลาโหมโดยกรมยุวชนทหารเข้าไปใช้เป็นค่ายฝึก หน่วยสุดท้ายคือตำรวจตระเวนชายแดน ล้วนแต่ “ใช้” โดยไม่มีการ “ชดใช้” คือใช้แบบให้พึ่งไปคามือ ไม่มีการซ่อมบำรุง เพิ่งจะลงมืออนุรักษ์เมื่อไม่นานมานี้ ต้องใช้งบประมาณเป็นสิบล้านบาท พระราชวังบ้านปืน หรือ พระรามราชนิเวศน์ ที่จังหวัดเพชรบุรี ก็เป็นที่ตั้งของทหารไป

‘ภาวะแทรกสร้าง’ ไม่เว้นหรือครบ แม้ที่ธรณีสงฆ์ ไปดูตามวัดวาอารามเถอะครบ สร้างอาคารพานิชร้อยแปดปีบ้อัดจนเกือบมองไม่เห็นความศักดิ์สิทธิ์ของวัด หาโบสถ์วิหารศาลาถานพระแล้วไม่พบเกือบไร่ลาน ไร่ที่ว่างสำหรับปลูกต้นไม้ใหญ่ สันความขริ่มขลังสงบเงียบของแหล่งปฏิบัติธรรมในพระบวรพุทธศาสนา สร้างกันจนไม่รู้ว่่าตึกแถวนั้นเป็นของวัด หรือวัดเป็นของตึกแถว บางวัดสถาปัตยกรรมที่ทรงคุณค่าแก่พระศาสนาก็ถูกเบียดบังจนสิ้นคุณค่า มายุคนมักจะสับสนว่าสงฆ์เป็นฝ่ายให้ธรรมแก่ประชาชน หรือนักธุรกิจเป็นฝ่ายถวายวิชาการค้าหาเงินแก่สงฆ์กันแน่

ที่สนุกที่สุดและเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าน้อยที่สุดก็คือ การสร้างถนนราชดำเนิน กลางลงบนถนนราชดำเนินกลาง ในจุดมุ่งหมายไม่ชัดเจนนัก เป็นการแทรกสร้างที่ค่อนข้างประหลาด ถนนราชดำเนินกลางเดิมเป็นถนนสามผิวจราจรเช่นเดียวกับราชดำเนินนอก แต่ปลูกต้นไม้ชะชอกกานี้ สภาพร่มรื่นสวยงามเหมือนกัน ในการนี้ถ้าจะหาเส้นทางสายใหม่สร้างถนนสายใหม่ด้วยเงินงบประมาณที่เท่ากัน แทนที่จะรื้อของเก่าออกเพื่อสร้างใหม่อย่างที่เห็น ก็จะทำให้เกิดกุศลและยังประโยชน์แก่ประชาชนีมากกว่า

ยุคนี้กรุงเทพฯยังขาดแคลนถนนชนิดที่รู้จักกันอยู่ ผู้กุมอำนาจสมัยนั้นว่ากันว่า เป็นนักเรียนฝรั่งเศสอยากให้มีย่านทรูทราแบบ ซองปรีส์ เอลิเซ่ ที่ปารีสบ้าง อย่างนี้ไม่ว่ากัน ถ้าไม่ทำร้ายต้นไม้ชะชอกกานี้และมะขามกับต้นถนอม ปล่อยให้คงเดิมเช่นที่สมเด็จพระปิยมหาราชทรงสร้างพระราชทานไว้ เป็นการถวายพระเกียรติแก่พระองค์ท่าน ใช้วิธีเวนคืนที่ดิน ถอยหลังมากขึ้นเพื่อสร้างอาคารแบบที่ท่านชอบ ให้มีบาทวิถีกว้างสัก ๑๒ เมตร ราชดำเนินกลางก็จะงาม น่าเดินเพลิดเพลิน *เรียบริ้อยพราวพรรณ สมนามสำคัญเจ็ดฉันทไฟ* กว่าปารีส — ของเล่นไม่ยาก

ส่วน *อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย* ที่บางคนมองว่ามีรูปแบบคล้ายประตูทางเข้างานมหกรรมรื่นเริงนั้นจะหาที่สร้างที่ไหนก็ได้ — คณะราษฎรชะอยู่อย่าง เมื่อเกิดการแทรกสร้างถนนลงบนถนน มีอาคารเป็นระเบียบเรียบริ้อยเหมือนรถไฟสองขบวนจอดอยู่ในราง หลีกกรถจักรลากขบวนหนึ่งคือ ศาลาเฉลิมไทย ผ่าไปจอดบัง “โลหะปราสาท” วัตราชนัศดาเคราะห์ที่เฉลิมไทยถูกทุบทิ้งไปแล้วเลยไม่ต้องพุดยี่ดียว

ภาวะแทรกสร้างพิศดารอีกแบบหนึ่งคือ *การขออนุญาตสร้างถนนลงบนลำคลองในกรุงเทพฯ* ภาครัฐตั้งหน้าถมคลองสร้างถนน เอกชนตั้งหน้าทิ้งขยะและบุกรุกที่ดินริมตลิ่งบีบคลองแคบเข้าไปเป็นลำคับ

คนไทยมีชีวิตอาศัยแม่น้ำลำคลองมาแต่โบราณ จนกระทั่งชาวยุโรปเรียกกรุงเทพฯว่า *เวนิสตะวันออก* คลองดั้งเดิมที่มีมากมายเกือบไม่พอรับน้ำฝนระบายอยู่แล้ว การถมคลองในยุคหลังแล้วเปลี่ยนเป็นท่อระบายน้ำที่เหลือเนื้อที่หน้าตัดไม่ถึงร้อยละ ๒๐

ของลำคลองเดิม แล้วจะเหลืออะไร ฉะนั้นเมื่อเกิดภาวะแทรกสร้างถนนบนลำคลอง คลอง
ก็มีสิทธิ์ขุดมาอยู่บนถนนเหมือนกัน — หน้าท่วมกรุงเทพ ๗

ภาวะแทรกสร้างและแทรกใช้พื้นที่เกิดขึ้นทั่วไป....

เอาสนามกีฬาหรือสนามศุภชลาศัยเข้าไปสร้างในที่ดินของจุฬาลงกรณ์มหา-
วิทยาลัย เรียกว่าเอาชื่อผู้ก่อการ พ.ศ. ๒๔๗๕ เข้าไปแทรกไว้ในบริเวณที่พระบาทสมเด็จพระ
พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงโปรดฯ พระราชทานให้สร้างเป็นมหาวิทยาลัย

เอาเรือพระที่นั่งมหาจักรีไปทำเรือไฟเลี้ยงเรือค้ำน้ำ ยึดเอาเรือยนต์เร็ว ๓ ลำ
ซึ่งเป็นเรือพระที่นั่งส่วนพระองค์ในหลวงรัชกาลที่ ๗ ไปใช้เป็นเรือตรวจการณ์สำหรับนาย
ทหารชั้นผู้ใหญ่ เรือทง ๓ ลำไปขึ้นอยู่กับกรมพาหนะทหารบก

เข้าไปสร้างสนามกอล์ฟกันในพระราชวังสวนจิตรลดาที่มี
หรืออิฐเก่าจากอยุธยาใช้ในการก่อสร้างในกรุงเทพก็มี

ลพบุรีเมืองที่มีอดีตซับซ้อนมาหลายยุค หลักฐานอีกมากมายยังคง ซุกซ่อน
อยู่ใต้กองอิฐหักกากปูนและผิวดิน แต่ทั้งภาครัฐและเอกชนก็ช่วยกันแทรกสร้างทับลงไป
หลักฐานทรงคุณค่าต้องสูญหายไปด้วย

กรุงเทพฯยุคใหม่ที่ว่าจะเป็นมหาอำนาจ ท่านที่เป็นใหญ่ว่าจะสร้างความเจริญ
หรรษา ซึ่ให้สร้างอาคารราชการที่นั่นที่นี้ คุณนรราชดำเนินก็แล้วกัน สร้างราชดำเนิน
กลางลงบนราชดำเนินกลางอย่างที่ว่ามา

ที่นั่นหาราชดำเนินนอก ไม่ได้ซุกซนของเก่าทั้งก็จริง แต่มีการสร้างอาคาร
ราชการชั้นที่สองฟาก ในรูปแบบไทยครึ่งๆ กลางๆ วางตำแหน่งที่ตั้งตัวอาคารไม่ถูกต้อง
ในเชิงสถาปัตยกรรม ทั้งที่มีวังและโรงเรียนนายร้อยเป็นตัวอย่างสวยงามเป็นสง่าอยู่แล้ว
อันนี้ไม่หมายถึงรูปแบบตัวอาคาร แต่พูดถึงการจัดวางตำแหน่งที่ตั้งให้ถอยห่างจากแนว
ถนนออกไป ส่วนรุ่นใหม่ฉบับนี้โคลงมาชนทางเท้าพอดี หมกสิ้นความขลังและความสง่า
งาม อัดไว้แน่นจนไม่สามารถขยายถนนหรือทางเท้าหรือตัวอาคารได้เลย

ที่แปลกก็คือ “สนามมวย” เข้าไปอยู่ถนนราชดำเนินนอกด้วย ส่วน “โรงละครแห่งชาติ” หลบไปแทรกพิพิธภัณฑสถานอยู่

ในช่วงปลายที่สมาชิกคณะราษฎรยังครองอำนาจ เกิดพิพาทขัดแย้งกันถึงขั้นใช้อาวุธรุนแรงฝ่ายหนึ่งแพ้ กลุ่มคณะราษฎรยังคงใช้หลักการเดิม คือยึดพื้นที่อย่างที่เคยปฏิบัติเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ กระทำกับฝ่ายแพ้อย่างเช่นเป็นชาติอริราชศัตรู ทั้งที่ “ไทย” กันเอง กินข้าวกะทะเดียวกันมาทั้งนั้น

ที่ว่ามาทั้งหมดก็เพื่อสะกิดให้หันมาพิจารณาสักนิดว่า.... การแทรกใช้พื้นที่ที่ปฏิบัติต่อเนื่องกันมานั้น ส่งผลดีผลเสียให้แก่ชาติไทยประการใดบ้าง เรามาถึงยุค ๒๐๐ ปี กรุงรัตนโกสินทร์ ยุคอาคารสูงเสียดฟ้า ยุคแห่งการ “ชิงสร้าง” “แย่งสร้าง” ยุคแข่งขันกันทำลายป่าดงพงไพรสัตว์ป่า ทำลายธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าบนเขาสูงแผ่นดินต่ำ ชายทะเลเกาะแก่ง แม่น้ำลำคลอง ยุคใครใคร่สร้าง—สร้าง ใครใคร่ทำลาย—ทำลาย โดยเสรี เอาใจแน่ครับ เราจะหยุดและจะตั้งหน้าอนุรักษ์กันมัย ชาติไทยนี้มีใช้เพิ่งเกิดเมื่อ ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕....เอาใจดี

แถมท้ายสักนิด — ที่ดินริมถนนราชดำริฝั่งตะวันออกตรงข้ามกับสนามม้าราชกรีฑาสโมสร จากสมาคมนักเรียนเก่าเทพศิรินทร์ ไปถึงสถานเอกอัครราชทูตกัมพูชา เดิมมีตึกสำหรับอยู่อาศัย สร้างไว้สวยงามเรียงกันเป็นระยะ จำนวน ๑๐ หลัง มีชอยมหาดเล็ก ๑ และมหาดเล็ก ๒ เชื่อมกับที่ดินด้านหลัง ตึกเหล่านี้แหละครับเป็นที่ที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้เก็บผลประโยชน์สำหรับสนับสนุนโรงเรียนมหาดเล็กหลวงของพระองค์ท่าน หรือโรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย ปัจจุบัน เรื่องนี้นักเรียนรุ่นเก่าแก่รู้กันดี แต่จะได้รับเงินสนับสนุนปีละเท่าไร เป็นเวลานานเท่าใด หรือเลิกกันไปตั้งแต่เมื่อใด....ไม่มีใครรู้

อีกประการหนึ่ง ปัจจุบันได้มีการแปลงสภาพจากตึกให้ฝรั่งเข้าไปเป็นอาคารพานิช ค่ำมหาศาล งานนั้วชิราวุธวิทยาลัยได้รับส่วนแบ่งบ้างหรือไม่ หอประชุมโรงเรียน

ซึ่งเป็นสถาบันคุ้มครองแบบไทยล้ำค่า ทరుตโทรมลงไปทุกวันตามกาลเวลา วชิราวุธวิทยาลัย
จะหางบประมาณพิเศษมาจากไหนสำหรับการบำรุงรักษา การซ่อมบำรุงและซ่อมแซม

นักเรียนวชิราวุธมีสถานที่ที่ผูกพันอยู่ ๓ แห่งคือ วัดเบญจมบพิตร ที่เรา
ต้องไปเข้าแถวรับเสด็จพระราชดำเนินในงานพระกฐินทุกปี วัดเบญจฯ ยังอยู่ โรงโขน
หลวงสวนมิสกวัน เราเคยไปทำหน้าที่เก็บบัตร และบริการเครื่องดื่มกับของว่าง เมื่อมี
ลครสวนมิสกวันสลายไปแล้ว ส่วนที่สามคือ ดิถุถนนราชดำริ ดิถุตั้งเดิมกลายเป็นอาคาร
ค้ำมหาศาล.... วชิราวุธได้อะไรมาบ้างหรือเปล่า.... ใครรู้ช่วยบอกด้วย... สวัสดิ์.

ทำอย่างไรจึงจะไม่แก่และอายุยืน

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ สมอง อุณาคุล

นักเรียนเก่าวิชาเวชวิทยศาสตร์

บรรยายหลังอาหาร

ที่โรงแรมราชศุภมิตร

วันเสาร์ที่ ๔ เมษายน ๒๕๓๐

สวัสดีครับ ท่านผู้อาวุโส และเพื่อน ๆ ที่รักและนับถือทั้งหลาย

ผมมีความยินดีมากที่ได้รับเชิญให้มาพูดในวันนี้ ในฐานะที่เป็นศิษย์เก่าของศิริราช คุณอุทุมถามว่า ผมจะพูดเรื่องอะไร ผมบอกว่าผมเป็นหมอ ก็พูดเรื่องสุขภาพ คือ “ทำอย่างไรจึงจะไม่แก่เร็ว และอายุยืน” คุณอุทุมก็ว่าดีเหมือนกัน ผมมาที่นี่ในวันนี้หลายท่าน ล้วนแต่อายุยืนทั้งนั้น ผมก็คิดใจมาก แต่อย่างไรก็ตาม คนเราควรจะมีอายุถึง ๑๐๐ ปี ท่าน ที่อายุยืนก็คงจะอยู่ได้อีก ๑๐ ปี ๒๐ ปี

พระพุทธเจ้าท่านก็ได้บอกไว้ว่า “โยจะ วัสสะ ปตัง ชีเว...คนเราให้อายุไป ๑๐๐ ปี” นอกจากนั้น นายแพทย์โทมัส การ์ดเนอร์ ซึ่งเป็นนักสรีรวิทยาที่มีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกา ก็ได้บอกไว้ว่า *ธรรมชาติได้สร้างคนและสัตว์ให้มีชีวิตอยู่ได้ ๖ ถึง ๗ เท่าอายุนับตั้งแต่เกิดจนถึงระยะที่ผสมพันธุ์ได้* อย่างเช่นสุนัขผสมพันธุ์ได้ก็ราว ๒ ปี มันมีอายุได้ราว ๆ ๑๔ ปี

ทีนี้คนเราเมื่อเริ่มเป็นหนุ่มเป็นสาว ปกติเราถือว่าอายุ ๑๖-๑๗ ปี เมื่อคุณตัว ๗ ผมก็ว่าน่าจะมียายุได้ถึง ๑๐๐ ปีอย่างสบายๆ แต่ทำไมคนเราอายุจึงไม่ค่อยถึง ๑๐๐ ปี มีน้อยเหลือเกิน ทั้งนี้ก็เพราะว่าเราได้ทำลายชีวิตของเราเอง ทำให้อายุสั้นลงไป ไม่รู้จักระมัดระวัง เวลานี้คนเราที่ตายมากที่สุดในโลก

อันดับ ๑ คือโรคหลอดเลือดหัวใจ

อันดับ ๒ คือมะเร็ง

อันดับ ๓ ตายด้วยอุบัติเหตุ

๓ อย่างนี้กำลังนำทั่วโลก ไม่ว่าประเทศไหน แต่ว่าอันดับอาจจะเปลี่ยนได้ บางประเทศ อาจจะมะเร็งอันดับ ๑ หัวใจอันดับ ๒ อุบัติเหตุ ๓ ฯลฯ แต่ในเมืองไทยเราอุบัติเหตุเป็นอันดับ ๑ ที่ ๒ ก็โรคหัวใจ ที่ ๓ ก็มะเร็ง

ในอเมริกา สถิติเป็นมาตั้งแต่ ๑๐ ปีแล้ว

คนตายด้วยโรคหลอดเลือดหัวใจมาเป็นอันดับ ๑ ตายปีละ ๗ แสนคน

โรคมะเร็งเป็นอันดับ ๓ ตายปีละ ๓๕๐,๐๐๐ คน

อันดับ ๓ อุบัติเหตุ ตายปีละ ๓ แสนคน

ผมได้เขียนหนังสือเรื่อง “ทำอย่างไรจึงจะไม่แก่และอายุยืน” เพราะหลังจากเกษียณอายุแล้ว ผมมีเวลาว่าง ผมก็เขียนหนังสือ “คู่มือผู้ป่วยโรคเบาหวาน” หนังสือของผมราคาถูกมาก เล่มละ ๓๕ บาท รายได้ก็บำรุงสมาคมโรคเบาหวาน ได้เงินแสนกว่าบาทแล้ว

เรื่องต่อมาที่ผมเขียนก็คือเรื่อง “ทำอย่างไรจึงจะไม่แก่เร็วและอายุยืน” เขียนมา ๖ ปีแล้วรายได้ก็ให้ สภาสังคมสงเคราะห์ ชายเล่มละ ๒๐ บาท ได้เงินไปแล้ว ๕๐,๐๐๐ บาท

เรื่องที่ ๓ ผมกำลังเขียนให้ มูลนิธิช่วยบรรพชาและอุปสมบท ของสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย เรื่อง “อันตรายของบุหรีและวีลิก” เล่มละ ๑๐ บาท เท่านั้น

มูลเหตุที่ผมเขียนหนังสือเรื่อง “ทำอย่างไรจึงจะไม่แก่เร็วและอายุยืน” คือผมได้พบกับพวกแพทย์ทั้งผู้หญิงผู้ชาย พบกันที่ไรก็ตามผมอยู่เรื่อยๆ “อาจารย์สอนคิดนั้น มาตั้งแต่ ๓๐ ปีแล้ว ไม่เห็นอาจารย์แก่เลย คุณจินนี่คะ แก่กว่าอาจารย์ตั้งหลายปี”

ผมทุกๆ ก็จริง พวกนั้นแก่กว่าผมทั้งนั้น ผมก็บอกว่า “อธิบายยาก เสียเวลา
แล้วผมจะเขียนหนังสือให้อ่าน” ผมมีหลักอยู่ ๔ อย่าง คือ

๑. การกิน
๒. การออกกำลังกาย
๓. ความเครียด
๔. บุหรี่

ถ้าเรากินก็ไม่ใช่ กําลังกายก็ไม่ออก ความเครียดมาก สุขบุหรี่ยัด แต่
ละอย่างหนึ่งทางการแพทย์บอกว่ามันจะทำลายทอนอายุ ๑๐ ปี อย่างหนึ่งละก็ อย่างดี ๖๐ ปีก็ตาย
แล้ว แต่ถ้าเราปฏิบัติถูกต้องอย่างท่านทั้งหลายที่มาปรากฏ ณ ที่นี้ ก็อายุยืนได้

ผมอยากจะชี้ให้เห็นเสียก่อนว่า สุขภาพของคนเราเป็นอย่างไร พวกเราเคย
คิดกันบ้างไหมว่า “ตัวเรานี้คืออะไร?”

ตัวเรานี้คือโรงงาน เป็นโรงงานที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุดในโลก ไม่มีโรงงาน
ไหนมีประสิทธิภาพเหมือนร่างกายเรา

กิดคุชิครับ...ขนาดยาววาวหนาคับ กว้างศอกแค่นี่ แต่ทำงานได้สารพัด แม้
กระทั่งการผลิตสารเคมีนับจำนวนพันจำนวนหมื่นในชั่วพริบตา โรงงานนี้ทำงาน ๒๔ ชั่วโมง
ไม่มีการหยุด แล้วก็ยืนยาว อายุ ๖๐, ๗๐, ๘๐ ถึง ๑๐๐ ปี โดยไม่ต้องเปลี่ยนเครื่องอะไหล่
โรงงานนี้ไม่จำเป็นจะต้องไปตั้งหลักอยู่ที่ไหน ไปไหนๆ ก็ได้ ย้ายที่ไป ย้ายที่มากก็ได้

วัตถุดิบที่ใช้ก็มีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นเอง คือ อาหารการกิน แล้วก็อาศัยออก-
ซิเจนที่เราหายใจเผาผลาญอาหารให้เป็นพลังงาน แต่ร่างกายของคนไม่ต้องไปใช้อุณหภูมิ ๑๐๐
ดีกรี ใช้แค่ ๓๗ องศาเท่านั้นเอง เผาไหม้อาหารให้เป็นพลังงาน ทั้งนี้ก็เพราะเรามี enzyme
ในร่างกาย ช่วยเร่งปฏิกิริยา มันก็ทำงานได้สารพัดอย่าง ทำให้เกิดความร้อนตลอดเวลา

ร่างกายเราก็เหมือนกับโรงงานทั่วไป เรามีความร้อนออกจากตัวเท่ากับกระแส
ไฟ ๘๐ แรงเทียน อย่างที่เรานั่งกันอยู่ที่นี่ ต่างคนก็คายความร้อนออกมาทั้งนั้น ถ้าหน้า

หนาวอยู่ด้วยกันก็อุ่นสบายดี ถ้าหน้าร้อนก็เหงื่อแตก โรงงานของเราพ้นควันพิษออกมาตลอดเวลา แต่เผอิญเป็นวันที่สะอาด ที่เราหายใจออกของเสียก็ต้องขับถ่ายอยู่ตลอดเวลา

อย่างที่ผมบอกแล้วว่า เราอยู่ได้ด้วยอาหาร ลองคิดดูว่า คนเราถ้าขาดอากาศหายใจ ๓ นาทีตาย ขาดน้ำ ๓ วันตาย ถ้าขาดอาหาร ๓ เดือนตาย ทั้งนี้เพราะร่างกายเรา

ได้เก็บอาหารไว้ในตัว มีไฮโดรเจนในตับ ในกล้ามเนื้อมีไขมันต่างๆ เก็บไว้ใช้ในเวลาที่ต้องการ

ที่นี้ผมจะพูด **เรื่องที่ ๑** คือ การกิน คนเราเสียเวลามากที่สุดในชีวิตก็เรื่อง การกินนี่เอง เปลืองเงินทองก็มากที่สุด ต้องกินอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่เด็กจนโต จนตาย แต่ส่วนมากผมว่ายังกิน ไม่เป็น

ในที่ประชุมเรา^{นี้} ใครซื้อบะหมี่น้ำมาชามหนึ่ง ผมบอกกว่าใครกินเป็น กินไม่เป็น บะหมี่ชามละ ๑๐ บาท คุณกินไป ๗ บาทเท่านั้น อีก ๓ บาทคุณทิ้งไป ถ้าคุณกินเหลือน้ำอยู่ นั้นคุณกินไม่เป็น เพราะของดีมันอยู่ที่น้ำ

ถ้าเรากินเป็น ร่างกายเราก็เจริญเติบโตแข็งแรง ถ้ากินไม่เป็นก็ผอมไปหรือ อ้วนไป คือเราได้พลังงานจากอาหารไม่ครบถ้วน อาหารนั้นเราต้องการทั้ง 'ปริมาณ' และ 'คุณภาพ'

ปริมาณ หมายความว่าเราต้องการวันละ ๒,๒๐๐ แคลอรี ถ้าเรากินไม่ถึง เราก็ขาดพลังงานไป ถ้าเรากินมากเกินไป พลังก็สะสมไว้ในตัว ทำให้เราอ้วน ก็ไม่ตีทั้ง ๒ อย่าง ผอมไปก็ไม่ตีอ้วนไปก็ไม่ตี

ผมเป็นคนตั้งชื่อ "**โรคอ้วน**" ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ คือผมจบแพทยปี ๒๔๙๕ ผมไปอเมริกา ๒๔๙๒ กลับมาปี ๒๔๙๕ ผมไปเรียนมาทางชีวเคมีและโภชนาการ เกี่ยวกับเรื่องการกิน ในอเมริกา ๔ คนเดินมา จะเห็นอ้วนเป็นตุ่ม ๑ คน อีก ๓ คนอาจจะ อ้วนนิดหน่อย เรื่องผอมเกือบไม่มี ในอเมริกาโรคอ้วนนี้เขากลับกันเหลือเกิน อ้วนแล้วตายเร็ว ๑๐ ปี

สมัยนั้นเมืองไทยว่าอ้วนคืออย่างโน้นอย่างนี้ เต็กๆ พวกนั้นว่า หมอเอาอะไรมาก
พูด “โรคอ้วน” ผมบอกว่าอีก ๒๐ ปีข้างหน้า จะมีคนอ้วนกว่านี้อีกเยอะ ตอนนั้นหา
คนอ้วนทำยาก เคี้ยววันมากมายเกินไปแล้ว ‘อ้วน’ มันอันตรายมากทุกอย่าง

หัวใจของเราขนาดกำปั้นของตัวเอง ทำงาน...เต้นตลอดวันตลอดคืนไม่มีหยุดเลย
ตลอดชีวิตเต็มที่ ๒,๕๐๐ ล้านครั้ง สูดฉีดเลือด ๑๗๐ ล้านลิตร เท่ากับยกน้ำหนัก ๑๐ ตันให้สูงขึ้น
๑๐ ไมล์ หัวใจก็เล็กเกินไปสำหรับคนอ้วน คนอ้วนต้องแบกน้ำหนักเยอะ ไม่เห็นใจหัวใจ
บ้าง เมื่อทนไม่ไหว หัวใจก็วาย เป็นโรคอ้วน แล้วก็ เป็นโรคเบาหวานตามมา เป็นโรค
หลอดเลือดหัวใจ อันตรายมาก เขาก็อึดเสียบ

จะเน้นอาหารที่เรากินต้องนึก ๒ อย่าง คือเป็น ‘รายรับ’ ‘รายจ่าย’ อาหาร
เป็นรายรับ, ออกกำลัง เป็นรายจ่าย ถ้าเราออกกำลังมาก เรากินเท่าไรก็ไม่อ้วน
ที่ผมบอกว่าต้องกินวันละ ๒,๒๐๐ แคลอรี บางคนเขากินวันละ ๔,๐๐๐ แคลอรี เขาก็ไม่
อ้วน แข็งแรงดี เพราะเขาใช้พลังงานหมด ไม่มีสะสมในร่างกาย ผู้หญิงแก่ๆ ตัวเล็กๆ
กินวันละ ๑,๒๐๐ แคลอรี เขาก็พอใช้เหมือนกัน

ที่นี้ในแง่ของคุณภาพ เราต้องคำนึงถึง มันมีสารอาหารที่ร่างกายต้องการ
๕๐ อย่าง

อันที่ ๑ คือ ไขมันที่จำเป็น

อันที่ ๒ กรดอะมิโน ที่เป็นส่วนหนึ่งของโปรตีนของธาตุเนื้อ ของตัว ๑๐
ชนิดที่เราจำเป็นต้องกินให้ได้

อันที่ ๓ พวกวิตามินต่างๆ ๑๐ กว่าชนิด ที่จำเป็นแก่ร่างกาย ต้องกินให้
ครบถ้วน ขาดอันหนึ่งอันใดเราก็จะเป็นโรค

อันที่ ๔ เกลือแร่ มี ๒๐ กว่าชนิดที่เราจำเป็นต้องกิน เราต้องกินให้ครบ
คือหลักมีอยู่ว่า เราต้องกินอาหารหลายๆ อย่าง อย่างละนิดอย่างละหน่อย ต้องกินทุกอย่าง
สมัยใหม่เราถือว่าต้องกินอาหารเป็น “ไฟเบอร์” พวกพืชผักต่างๆ กินให้มาก จะได้
ประโยชน์มาก จะได้ช่วยลดโคเลสเตอรอล ช่วยให้ท้องไม่ผูก

เรื่องที่ ๒ คือการออกกำลังกาย ถือเป็นยาอายุวัฒนะสำหรับคนทุกรุ่น ทุกวัย ทุกเพศ จำเป็นเหลือเกิน แต่เราออกกำลังกายต้องให้สมกับวัย จึงจะช่วยให้ร่างกายสมบูรณ์ เพิ่มพลังงาน ทำให้เราแข็งแรง คัดคนก็ได้ อยู่บ้านก็ยกแข้งยกขา อย่าอยู่เฉยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมัยนี้คนเรามีเครื่องทุ่นแรงทางวิทยาศาสตร์มากเหลือเกิน ชี้นั้นโคกไม่ต้องชันมีลิฟท์ชันไป ไปไหนแทนที่จะเดิน ก็มีรถยนต์ไป เพราะฉะนั้นพวกผู้จัดการจึงเป็นโรคอ้วนกันมาก การออกกำลังกายเป็น 'รายจ่าย' ถ้าเราไม่ออกกำลังกายจะเป็นอันตรายมาก

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า "มัชฌิมาปฏิปทา" ให้ถือสายกลาง อย่าออกกำลังกายให้มากเกินไป อย่าให้น้อยเกินไป ท่านทรงเปรียบว่าร่างกายของคนเราเหมือนม้าที่เราใช้ขี่เพื่อเดินทางไกล เจ้าของม้าต้องรู้จักบำรุงรักษาม้า อย่าเลี้ยงให้มันผอมจนไม่มีแรง หรืออย่าให้มันอ้วนจนวิ่งไม่ไหว ต้องให้พอดี ท่านสอนให้พระออกกำลังกาย สอนให้บิณฑบาต สอนให้เดินจงกรม สอนให้ออกบิณฑบาต ฯลฯ พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ออกกำลังกายทั้งนั้น

เรื่องที่ ๓ คือ เรื่องความเครียด ความเครียดเป็นเรื่องใหญ่ เรารู้กันน้อยเหลือเกินว่าความเครียดมีความสำคัญเพียงไร โรคจิต โรคประสาท แรงแค้นเลือดสูง โรคหลอดเลือดหัวใจ มาจากความเครียดทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนหลักของพระพุทธศาสนา มี ๓ อย่าง ให้ละชั่ว ๑, ให้ทำดี ๑, และทำจิตให้ผ่องใส ๑ การทำจิตให้ผ่องใสนี้ละครับคือการละความเครียด

มีคนทูลถามพระพุทธเจ้าว่า พระภิกษุที่ฉันมือเดียว อยู่กลางป่า ทำไมพิพพรรณของท่านจึงสดใส พระพุทธเจ้าท่านตอบว่า ก็เพราะพระเหล่านั้นท่านไม่มีความเครียด ไม่มีความวิตกกังวล ท่านจึงมีความสุขความสงบ ความเครียดเป็นต้นเหตุของโรคภัยทุกอย่าง ฉะนั้นเราต้องรู้จักปล่อยวาง อย่าเก็บมาเป็นอารมณ์

เรื่องที่ ๔ คือเรื่อง บุหรี่ ผมสอนคนเป็นพันมาแล้วให้เลิกบุหรี่ได้ ผมเองก็ติดบุหรี่อมแงม เป็นนักสูบบุหรี่จัด แล้วผมก็เลิกสูบบุหรี่ได้ ผมมีหลักอยู่ว่า **“ใจสูง กลัวตาย เสียกายทรัพย์สิน”** อันหนึ่งอันใดเท่านั้นเอง เราจะเลิกได้ ผมเคยไปพูด แม้กระทั่งคนขายบุหรี่ยังบอกว่า “ฟังคุณหมอฟุดแล้วซาบซึ้งมาก อันตรายของบุหรี่ยี่สิบพัท ผมเป็นคนขายบุหรี่ ไม่ใช่คนสูบบุหรี่ต่อไปผมจะเลิกขายบุหรี่ เพราะไม่ต้องการเอายาพิษไปขายประชาชน”

แต่ตรงกันข้ามกับรัฐบาล เวลานี้สั่งบุหรี่ยากนอก รัฐมนตรีสาธารณสุขอเมริกันยังบอกว่าภาษีที่ไต่จากบุหรี่ยี่หมื่นน้อยกว่าค่ารักษาคนเจ็บคนป่วยหลายเท่าเหลือเกิน คนจะตายเพราะบุหรี่ อันตรายของบุหรี่ยี่หมื่นมากมาย รายละเอียดอยู่ในหนังสือเล่มที่ผมถืออยู่นี้ ถ้าท่านผู้ใดมีข้อข้องใจ ผมจะตอบให้ฟัง ขอบพระคุณครับ

(ปรบมือ)

น.ร.ร. จุลันต์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา ถามว่า “ซิการ์, ยาเส้น, ยากล่อง เป็นบุหรี่ยี่ห้อเปล่าครับ”

ท่านผู้บรรยายตอบว่า “เป็นบุหรี่ยี่ห้อหนึ่งครับ โทษของมันอยู่ที่วิธีการสูบ ถ้าเราสูบแล้วเอาเข้าไปเก็บไว้ในปอดมาก นี่ก็อันตรายมาก ซิการ์อาจจะโทษน้อยกว่าบุหรี่ยี่หมื่นเพราะบุหรี่ยี่หมื่นเราอัดมาก พิษมันก็มาก บุหรี่ยี่หมื่นความดีไม่มีแม้แต่นิดเดียว สูบมวนหนึ่งตายเร็วไป ๖ นาที ถ้าคนที่สูบลดตลอดชีวิต ตายเร็วไป ๑๐ ปีแน่นอน แต่เหล่า ถ้าเรากินน้อยมันมีประโยชน์ ตำราแพทย์เขาว่าอย่างนั้น มันช่วยเจริญอาหาร แต่ถ้าเรากินมากก็เป็นอันตรายอาจจะตายคาที่ในวงเหล้าได้”

าพณฯ น.ร.ช. จอมพล ประภาส จารุเสถียร กล่าวว่า “ผมได้ยินคุณหมอล้ำให้พวกเราฟัง เรื่องการดำรงชีวิตเพื่อความยืนยาวของอายุ เกี่ยวกับการออกกำลังกาย เกี่ยวกับการรักษาโรคทางจิตไม่ให้เครียด แต่ว่ามีอยู่อย่างหนึ่งที่เกี่ยวกับชีวิตคนเป็นอย่างมาก คือการร่วมเพศ ผมจึงอยากเรียนถามคุณหมอล้ำว่า มันเกี่ยวข้องกับอายุยืนยาวด้วยหรือเปล่า”

ท่านผู้บรรยายตอบว่า “เรื่องเพศนี้เราไม่มีข้อห้ามครับ แต่ขอให้ถือสายกลาง
“มัธยมาปฏิภา” อะไรทุกอย่างมีทั้งดีทั้งเลว ถ้าเราคร่ำเคร่งแต่ในเรื่องเซ็กส์ตลอดเวลา
 อย่างนี้ไม่ดีแน่ หรือถ้าไม่คร่ำเคร่งเลย ก็ไม่ดีอีกเหมือนกัน แต่ถ้าเราปฏิบัติพอสมควร
 ก็ดีอย่างเช่นเมื่อสมัยผมเป็นนักเรียนแพทย์ อาจารย์ท่านสอนว่า **“TWICE A WEEK
 AND NEVER MORE. THROUGHOUT A YEAR ONE HUNDRED AND FOUR”**

(ปรบมือ)

“ตำราแพทย์เขากล่าวถึงเรื่องการร่วมเพศ ถือว่าเป็นการออกกำลังกายอย่าง
 หนึ่ง อย่างที่ผมได้พูดไว้แล้ว เราออกกำลังมากเกินไปก็ไม่ดี คนแก่ไม่เจียมตัววิ่งมากเกินไป
 ไปก็ตายแน่ เรื่องเพศก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ระวังตัว คิดว่าเรายังหนุ่มก็ตายได้ครับ ผมจึง
 ขอสรุปว่า **การร่วมเพศไม่มีอันตรายครับ เป็นธรรมชาติ**”

(ปรบมือ)

ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้เรียนถามว่า “การออกกำลังกายพอคืนนี้แค่ไหนครับ?”

ท่านผู้บรรยายตอบว่า “เราถือว่าการเดินของชีพจรมันบอกได้ชัด โดยปกติ
 ถ้ายังเป็นหนุ่มเป็นสาวอยู่ ชีพจรก็อย่าให้เกิน ๑๕๐ ถ้ามีอายุขึ้นก็อย่าให้เกิน ๑๔๐, อย่าให้
 เกิน ๑๓๐, อย่าให้เกิน ๑๒๐ แล้วแต่สังขารของเรา ไม่ใช่วิ่งจนหัวใจสั่น มันก็ไม่ดี เรา
 ถือว่าการออกกำลังกายเพื่อให้เหงื่อออก อย่าให้ถึงเหนื่อย อย่าให้ถึงหอบ ถ้าเรารู้สึก
 เหนื่อยก็พอแล้ว”

น.ร.ว. สุวิช ชินะโชติ ถามว่า “ตามตำราจีนโบราณเขาว่า มีการถ่ายทอดพลัง
 ของร่างกาย พลังนี้จะได้จากผู้บริสุทธิ์ ผู้ที่มีอายุแล้วถ้าได้สัมผัสกับร่างกายที่ยังบริสุทธิ์ จะ
 มีการถ่ายทอดพลังให้กันและกัน ดังนั้นสาวจีนจึงนุ่งผ้า ผู้ที่สูงอายุจะเอามือไปจับที่ต้นขา
 เสมอเป็นการ “แอ็บสอร์บ” พลังกัน มีแนวโน้มเป็นไปได้หรือไม่ครับ”

ผู้บรรยายตอบว่า “ตำราแพทย์ไทยไม่มีครับ แต่เรื่องทำให้จิตใจดีขึ้น เป็น
 เรื่องของวิธีการ”

ท่านผู้บรรยายกล่าวว่า “ผมขอกล่าวเพิ่มเติมอีกสักนิด ผมคิดว่ากลับไปผมจะมีอะไรเขียนเพิ่มเติมอีกสักหน่อย วันนี้ผมได้บทเรียนใหม่ ได้มาพบคุณเจียง ลัดพลี อายุ ๗๘ ปี ซึ่งดูแล้วไม่น่าจะถึง ๗๘ ท่านว่าที่ท่านอยู่ได้ถึง ๗๘ เพราะท่านมีงานอดิเรก ท่านเล่นจะเข้ เล่นดนตรี เรื่องดนตรีนี้เป็นเรื่องช่วยบำบัดความเครียด เป็นเรื่องที่ทำให้อายุยืนนี้เป็นเรื่องที่ผมมาได้จากคุณเจียงวันนี้ สำหรับหนังสือที่ผมเขียนไว้ คือเรื่อง “ทำอย่างไรจึงจะไม่แก่และอายุยืน” วันนี้ผมมีติดมาด้วย ๕-๖ เล่ม ท่านผู้ใดสนใจต้องการไปเอาได้ที่รถผม ขอขอบคุณครับ”

น.ร.พ. ชูบ ยุวนะวณิช กล่าวว่า “ผมขอเรียนถามคุณหมอ โดยปกติแล้วผู้สูงอายุมักจะมีโรคเกี่ยวกับกระดูก อย่างเวลานี้ผมเป็นโรคกระดูกถึง ๓ แห่ง คือเคลเซียมมันเข้าไปเกาะที่คอ ที่สันหลัง มันจะมีทางใดที่จะทำให้มันหมดไปได้หรือไม่ครับ”

ท่านผู้บรรยายตอบว่า “โรคของผู้สูงอายุที่สำคัญที่สุดคือโรคกระดูก ปัญหาใหญ่อันหนึ่งคือ เราเป็นโรคเบาหวานหรือเปล่า เบาหวานเป็นต้นตอของโรคหลายโรค โรคกระดูกก็มาจากโรคเบาหวาน เราจะต้องระวัง ต้องไปตรวจแคลเซียมในร่างกายเรา คือถ้าเรายังกินเหมือนสมัยเมื่อเรายังเป็นเด็กหรือเป็นหนุ่มก็ไม่ได้ เราต้องลดอาหารประเภทที่เป็นแคลเซียมลง เพราะเมื่อเรามีอายุขึ้นมาร่างกายเราต้องการใช้น้อย จึงขอให้ระมัดระวังในเรื่องการกิน และการออกกำลังกายก็ช่วยได้หลายอย่าง ช่วยทำให้แคลเซียมไม่เกาะไม่จับ จึงอยู่ที่การปฏิบัติตัว ต้องระวังที่สุด”

ประธานการประชุมกล่าวว่า “เมื่อไม่มีท่านผู้ใดคิดใจเรื่องใดอีก ก็ขอให้พวกเราที่มาชุมนุมอยู่ ณ ที่นี้ โปรดปรบมือเป็นการขอบคุณท่าน น.ร.ว. ศาสตราจารย์ นายแพทย์ สอนง อุณากุล ที่ท่านกรุณามอบบรรยายให้เราฟัง ซึ่งเป็นประโยชน์และให้ความครึกครื้นแก่พวกเราเป็นอย่างมาก .. ขอขอบคุณครับ”

(ปรบมือ)

เมื่อข้าพเจ้าเป็นนักเรียนที่โง่ที่สุดในโรงเรียน

โดย คร.จินดา เกตุบุญญา

นายแพทย์เต็ม วัชรเสถียร บังคับให้ข้าพเจ้าเป็นคอลัมน์นิสต์ เขียนบทความ เอาไปลงหนังสืออะไรไม่ทราบไม่เห็นบอกชื่อ โดยกำหนดให้เอาเรื่องเมื่อสมัยยังเป็นเด็กนักเรียนมาแล้วสู่กันฟัง ข้าพเจ้านึกไม่ออกว่าจะเอาเรื่องอะไรดี

ในขณะที่ข้าพเจ้ายังนึกอยู่นี้ ก็ปรากฏภาพที่ข้าพเจ้ายังตรึงใจอยู่แต่หลังตลอดมาจนกระทั่งขณะนี้ คือ เมื่อราว พ.ศ. ๒๔๗๑ ได้มีภาพถ่ายของ หม่อมหลวงเจดีย์ สุกทัศน์ ซึ่งเป็นเพื่อนนักเรียนร่วมชั้นเดียวกับข้าพเจ้าในหน้าหนังสือพิมพ์เขียนไว้ว่า เป็นนักเรียนฉลาดที่สุดในโรงเรียน ทำให้ข้าพเจ้าปลาบปลื้มและยินดีที่สุด ที่ได้เห็นเพื่อนได้รับ ความยกย่องในสมัยเด็ก แต่ในเวลาเดียวกันข้าพเจ้าก็สังเวชใจ ที่คิดว่าข้าพเจ้าเองคงเป็นเด็กโง่ที่สุดในโรงเรียน และสลกใจที่ตัวข้าพเจ้าเองขณะนั้นก็เป็นที่น่าอน ว่าไม่มีผู้ใดจะเอารูปถ่ายของข้าพเจ้าลงหนังสือพิมพ์แล้วประกาศว่า ข้าพเจ้าเป็นเด็กที่โง่ที่สุดในโรงเรียน เพราะการกระทำเช่นนั้นย่อมเป็นการประจานข้าพเจ้าโดยทางสื่อมวลชน ไม่มีผู้ใดเขากระทำกัน

ข้าพเจ้าเป็นคนเปิดเผย จะไม่ปกปิดเรื่องของข้าพเจ้าเอง ปกติข้าพเจ้าจะเล่าเรื่องนี้ให้ผู้คนเคยมาตลอด โดยไม่ปิดบัง

ในโอกาสที่นายแพทย์เต็ม วัชรเสถียร ให้ข้าพเจ้าเขียนบทความ ข้าพเจ้าก็ได้เปิดเผยเรื่องข้าพเจ้าเป็นนักเรียนที่โง่ที่สุดในโรงเรียน โดยไม่ปิดบังอำพราง และเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนนี้เป็นเรื่องจริงมิใช่อิงนิยาย ข้าพเจ้าเขียนขึ้นเพื่อเปิดเผยเรื่องส่วนตัวข้าพเจ้านี้ มิได้หวังจะให้เยาวชนรุ่นหลังเอาเป็นตัวอย่าง เพราะเป็นเรื่องเสื่อมเสีย ไม่มีผู้ใดยกย่องสรรเสริญ

ข้าพเจ้าจะไต่เลาะเรื่องส่วนตัว อันเป็นอดีตชีวิตประวัติของข้าพเจ้า เรื่องนี้เริ่มแรกในตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในวัยเล่าเรียนในชั้นประถมปีที่ ๓ เริ่มชั้นมัธยมปีที่ ๑ ขณะอยู่ในห้องเรียน ครูประจำชั้นจะสอนภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยเช่นครูจะถามว่าค็อก แปลว่าอะไร นักเรียนจะตอบว่าค็อก แปลว่า หมา ถ้าใครแปลไม่ได้ก็จะถูกทำโทษโดยวิธีดังต่อไปนี้ แปลคำแรกไม่ได้ก็ต้องถูกลงโทษโดยให้ลุกยืนขึ้น แปลคำต่อไปไม่ได้ก็ต้องกางแขนออกทั้ง ๒ แขน ถ้าแปลคำต่อไปไม่ได้ก็ต้องให้ยกขาขึ้นข้างหนึ่ง ให้ยืนขาเดียว ถ้าแปลคำต่อไปไม่ได้ก็ถูกให้คาบไม้บรรทัดด้วย ข้าพเจ้าถูกคาบไม้บรรทัดเสมอ จนกระทั่งข้าพเจ้าสอบชั้นมัธยมปีที่ ๒ สำเร็จจากโรงเรียนประจำจังหวัดหล่มสัก โรงเรียน "สัควิทยาการ" สมัยนั้นเป็นอำเภอหล่มสัก ขึ้นกับจังหวัดเพชรบูรณ์

ในปีนั้นเอง มารดาได้จับตัวข้าพเจ้าลงเรือแจวจากท่าหน้าวัดศรีบุญเรือง อำเภอเมือง จังหวัดหล่มสัก ในสมัยนั้นมาขึ้นท่าเรืออำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี นั่งรถไฟมาถึงหัวลำโพงแล้วนั่งรถม้าไปยังตลาดคยอก บางลำภูบน ซึ่งเป็นบ้านคุณตาของข้าพเจ้า ใช้เวลาเดินทาง ๑ เดือนกับ ๙ วัน

พอพัก ๑ คืน มารดาพาข้าพเจ้านั่งรถรางไปลงเรือเมล์ที่ทำเรือเขียวไปกาบางกระบือ มุ่งหน้าสู่อำเภอบางขวาง จังหวัดนนทบุรี นำตัวข้าพเจ้ามอบแก่ พระราชธรรมนิเทศ อาจารย์ใหญ่ โรงเรียนราชวิทยาลัย เข้าศึกษาในชั้นมัธยมปีที่ ๒ ตามใบสุทธิของโรงเรียนสัควิทยาการ ซึ่งได้นำไปแสดง

ข้าพเจ้าได้เข้าศึกษาในโรงเรียนที่ใหญ่โตมโหฬาร ซึ่งไม่เคยพบมาก่อน ประกอบกับการเป็นอยู่ก็ผิดแบบแตกต่างไปจากโรงเรียนธรรมคาที่ข้าพเจ้าได้เรียนอยู่ กล่าวคือ...

คืนนอนเช้าจะต้องแต่งตัวโดยนุ่งผ้าสีน้ำเงินใส่เสื้อราชปะแตน เข้าห้องอาหาร รับประทานน้ำชา แล้วตอนสายจึงจะรับประทานอาหารเช้า แล้วจึงเข้าห้องเรียน

เมื่อเลิกเรียนแล้วก็ต้องไปเล่นกีฬาที่สนามหญ้าที่โรงเรียน ตอนเย็นนั่งกางเกงขาก๊วยสีขาว
สวมเสื้อคอกลมสีขาวยุ่ยเข้าห้องอาหาร ร่วมรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว เข้าห้องทำ
การบ้านเสร็จแล้ว เข้าห้องสวมดนตรีร้องเพลงเข้านอนต่อไป

ข้าพเจ้าตื่นตื่นกับความเป็นอยู่จากเต็กบ้านนอกมาเป็นเต็กในกรุง ช่าง
ได้แต่งเครื่องแบบของนักเรียนอย่างโก้ก๊วย ในการเดินทางกลับบ้านในวันหยุดของโรง-
เรียน จะมีรถยนต์มารับที่ท่าเรือหน้าโรงเรียนไปส่งขึ้นบกที่ท่าช้างวังหลวง แล้วต่างคน
ก็ต่างกลับบ้าน

ข้าพเจ้าเข้าเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๒ โดยมี หลวงนฤศวมิกศักดิ์ เป็นครู
ประจำชั้น ท่านเกิดสมเพชเวทนาในตัวข้าพเจ้าว่า เรียนภาษาอังกฤษอ่อนมากจึงสั่งให้ไป
เรียนภาษาอังกฤษที่บ้านของท่านเป็นพิเศษ ข้าพเจ้าก็เรียนอย่างเกรงใจท่าน จนกระทั่ง
ท่านเห็นว่าข้าพเจ้าโง่มากกว่าคาญที่จะสอน จึงได้มอบให้ลูกสาวของท่านในขณะที่เป็นสาว
วัยรุ่นมาสอนแทนท่าน ข้าพเจ้าเสียใจเป็นอันมาก เพราะเป็นการประจานความโง่เขลาของ
ข้าพเจ้า โดยการให้หญิงวัยรุ่นมาสอนข้าพเจ้า ซึ่งเป็นลูกสาวของท่าน ข้าพเจ้าไม่สามารถ
เรียนพิเศษต่อตามความหวังดีของอาจารย์ท่านได้ จึงเป็นผลให้ข้าพเจ้าเขียนฐานะการศึกษา
ของข้าพเจ้าลงมาเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๑

เมื่อข้าพเจ้าสอบไล่ชั้นมัธยมปีที่ ๑ ขึ้นมาเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๒ ก็พอดีพระ-
บาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ สวรรคต พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้า
อยู่หัว ขึ้นครองราชย์ มีการประหยัคค่าใช้จ่าย เนื่องจากเศรษฐกิจตกต่ำ จึงให้ยุบโรง-
เรียนในพระบรมราชูปถัมภ์ของรัชกาลที่ ๖ ทั้ง ๓ โรงเรียน คือ โรงเรียนมหาดเล็กหลวง
กรุงเทพฯ, โรงเรียนมหาดเล็กหลวงเชียงใหม่และราชวิทยาลัย เข้าเป็นโรงเรียน
เดียวกัน ตั้งชื่อใหม่ว่า วชิราวุธวิทยาลัย โดยให้ใช้สถานที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวง
กรุงเทพฯเดิม

ข้าพเจ้าได้มีชื่ออยู่ในบัญชีทะเบียนนักเรียนของโรงเรียนราชวิทยาลัย ๑ ใน ๑๑ คน ซึ่งโอนไปอยู่ในทะเบียนของโรงเรียนนวมวิรุฬหวิทยาลัย ข้าพเจ้าจึงได้เข้าประจำในโรงเรียนนวมวิรุฬหวิทยาลัย โดยกินอยู่หลับนอนในคณะประทศสุนทรสาร มีพระประทศสุนทรสาร เป็นผู้กำกับคณะ พระยาปริชานุสาสน์ เป็นผู้บังคับการ

ข้าพเจ้าเข้าเรียนในชั้นมัธยมปีที่ ๒ โดยมีครูเวลส์เป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่สามารถทนต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับครูฝรั่งได้ จึงมักหนีเรียนในชั่วโมงภาษาอังกฤษสม่ำเสมอ ทำให้ภาษาอังกฤษของข้าพเจ้าย่ำแย่ลง แต่ข้าพเจ้าก็สามารถสอบเลื่อนชั้นได้เสมอมา เพราะข้าพเจ้ามีความชำนาญในทางคณิตศาสตร์

กระทั่ง พ.ศ. ๒๔๗๓ ข้าพเจ้าได้สอบไล่ชั้นมัธยมปีที่ ๖ ในสนามการสอบของกระทรวงศึกษาธิการ คือสอบข้อสอบเดียวกันทั่วประเทศ ในการสอบครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้ทำสถิติแห่งความโง่ให้เห็นเป็นประจักษ์ในการศึกษาวิชาความรู้ในชั้นมัธยมปีที่ ๖ โดยทำคะแนนเป็นสถิติในทางเลวจนไม่มีใครทำสถิติได้ต่ำกว่าข้าพเจ้าอีกแล้ว คือ สอบอ่านอังกฤษได้คะแนน ๐ สอบเขียนตามคำบอกเป็นภาษาอังกฤษได้คะแนน ๐ แต่เคราะห์ดีข้าพเจ้าก็สอบผ่านมัธยมปีที่ ๖ ไปได้เช่นเคย

พ.ศ. ๒๔๗๕ ข้าพเจ้าสำเร็จชั้นมัธยมปีที่ ๘ จึงสอบคัดเลือกเข้าเรียนมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ ในคณะวิทยาศาสตร์ เพราะข้าพเจ้าสนใจในคณิตศาสตร์เป็นพิเศษอยู่แล้ว แต่แล้วปรากฏว่าข้าพเจ้าสอบไม่ได้ จึงจำต้องเข้าศึกษาวิชากฎหมายในขณะที่เป็นโรงเรียนกฎหมาย และต่อมาได้เปลี่ยนเป็นคณะนิติศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อได้มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองขึ้น ข้าพเจ้าจึงสำเร็จปริญญาตรีเป็นธรรมศาสตร์บัณฑิตในปี พ.ศ. ๒๔๗๘ ตามความมุ่งหมายของบิดาผู้ให้กำเนิดแก่ข้าพเจ้า ท่านได้ส่งนักส่งหนาวา ให้เรียนกฎหมายเพื่อที่จะเข้ารับราชการเป็นผู้พิพากษาสืบตระกูลปู่ตระกูลพ่อต่อไป แต่ข้าพเจ้ากลับหันเหไปรับราชการในคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ตรวจบัญชีอยู่ที่กระทรวงกลาโหมจนกระทั่งมาปี พ.ศ. ๒๔๗๙ ข้าพเจ้าจึง

สมัครเป็นสมาชิกเนติสภาจะเข้ารับราชการในกรมอัยการเป็นพนักงานอัยการตามหัวเมืองต่างจังหวัด

ในขณะที่เพื่อนฝูงเดินทางออกไปศึกษาวิชาในต่างประเทศ ข้าพเจ้าจึงได้ศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง ในคณะนิติศาสตร์ชั้นปริญญาโทจนสำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาโททางนิติศาสตร์ ใน พ.ศ. ๒๔๘๔ เป็นนิติศาสตร์มหาบัณฑิตคนที่ ๓ นับแต่ก่อตั้งมหาวิทยาลัย และเป็นนิติศาสตร์มหาบัณฑิตผู้เดียวที่สอบได้ในปี พ.ศ. ๒๔๘๔

แล้วชีวิตราชการของข้าพเจ้าก็จำต้องหันเหเข้ารับราชการในกระทรวงยุติธรรมในตำแหน่งผู้พิพากษา เพราะได้เงินเดือนสูงกว่าพนักงานอัยการ

ข้าพเจ้ามีโชคที่ดีได้รับการคัดเลือกให้ไปศึกษาวิชานิติศาสตร์มหาวิทยาลัยมาตริก โดยเงินทุนของรัฐบาลสเปน เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒ ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นนิติศาสตร์มหาบัณฑิต จึงให้เข้าศึกษาในชั้นปริญญาเอกทางกฎหมาย ในปีการศึกษาแรกข้าพเจ้าสอบตก เพราะไม่ได้เข้าฟังคำสอนครบเวลาที่ทำการสอน เนื่องจากมัวไปเรียนภาษาสเปน จนปีที่ ๒ - ๓ จึงสำเร็จ ใน พ.ศ. ๒๔๙๕ ข้าพเจ้าจะเดินทางไปเรียนภาษาอังกฤษภาคฤดูร้อนที่ลอนดอนแล้วเดินทางกลับโดยทางเรือ แต่ภรรยาข้าพเจ้าส่งตัวเครื่องบินไป จึงต้องเดินทางกลับโดยเครื่องบิน แล้วเข้ารับราชการเป็นผู้พิพากษามาตามเดิม

เมื่อข้าพเจ้ารับราชการอัยการเป็นเวลา ๑ ปี และรับราชการเป็นผู้พิพากษาเป็นเวลา ๒๐ ปี รวมเวลารับราชการทั้งสิ้น ๓๔ ปี ข้าพเจ้าจะได้รับผลจากการเป็นอัยการศาลทหารและเป็นผู้พิพากษาศาลทหาร จะได้รับเวลาราชการทวีคูณรวมเป็นเวลา ๑๒ ปี จึงเป็นเวลารับราชการของข้าพเจ้า ๔๖ ปี

เมื่อคำนวณบำนาญที่ข้าพเจ้าจะได้รับแล้ว ต่ำกว่าเงินเดือนที่ได้รับอยู่เดิม ๘๐๐ บาท ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจลาออกจากราชการเพื่อประกอบอาชีพอย่างอื่นในฐานะราชการบำนาญ เพราะเหตุข้าพเจ้าเห็นว่าขึ้นอยู่กับราชการต่อไป ข้าพเจ้าคงไม่มีบ้านช่องและที่อยู่

อาศัย เมื่อได้คำนึงถึงเหล่าสัตว์ทั้งหลายยังมีที่อยู่อาศัย นกก็ยังมิร้างนอน นีตัวเราเองเป็นมนุษย์ไม่มีแผ่นดินจะอยู่ ไม่มีบ้านของตัวเอง เพราะอยู่บ้านหลวงเสียจนเคยตัวในฐานะที่รับราชการในต่างจังหวัด เมื่อมารับราชการในกรุงเทพจึงต้องเช่าบ้านอยู่ ข้าพเจ้าก็คิดได้เช่นนี้ จึงตัดสินใจลาออกจากราชการ เพราะเห็นว่ามีบ้านนาผุพอที่จะอาศัยดำรงชีพอยู่ได้

ข้าพเจ้ามีความถนัดชัดเจนในการว่าความในสมัยที่เป็นอัยการ จึงได้ตกลงเปิดสำนักงานทนายความ ดร. จินดา เกตุปัญญา ตั้งอยู่เลขที่ ๑๓๑ ถนนบุญศิริ แขวงศาลเจ้าพ่อเสือ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร โทร. ๒๒๔-๒๑๓๘ รับว่าความทั่วราชอาณาจักร มาจนกระทั่งขณะนี้

นิทานเรื่องนี้แสดงถึงความมหัสจรรย์ในการเล่าเรียนศึกษารวมทั้งการประกอบสัมมาอาชีพด้วยความซื่อสัตย์สุจริต จึงได้ตอบสนองกรรมที่ได้ปฏิบัติมาแล้วแต่หนหลังจนกระทั่งถึงชีวิตในบั้นปลาย

ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแก่ท่านทั้งหลายโดยทั่วกันตลอดกาลช้านาน เทอญ...

สวัสดิ์

เด็กเล็กรุ่นแรก

เพื่อนๆ ให้ช่วยกันเขียนเรื่องเก่าๆ สมัยอยู่โรงเรียน พร้อม
ทั้งพิมพ์บัญชีชื่อนักเรียนรุ่นแรกๆ ว่าจะเอาไว้อ่านกันเอง คุณเองในหมู่
พวกนักเรียนเก่าด้วยกัน คงจะประมาณสัก ๑๐๐ คน เพื่อระลึกถึงความ
หลัง เพราะเวลา ๖๕ ปีนั้นนานพอที่จะล้มหายตายจากกันไปมากแล้ว
อีกคนหนึ่งเห็นว่า จะทำกันหง่แล้ว ควรจะทำได้ เพื่อหลาน, เหลน,
โหล่นมาเห็นเข้า ก็จะได้รู้ว่า บู่, หวด, เทียบของคนก็เคยอยู่โรงเรียน
เหมือนกัน

เมื่อ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ เสด็จสวรรคตแล้ว โรงเรียนมหาด
เล็กหลวงทำท่าจะล้มเอา พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ ทรงชุบชีวิตขึ้นมาเป็น
วชิราวุธวิทยาลัย และทรงอุปถัมภ์อย่างเต็มพระราชหฤทัยตลอดมา นักเรียนวชิราวุธ
ทั้งหลายไม่ควรลืม

ปี ๒๔๖๙ เป็นปีที่เริ่มเป็นวชิราวุธวิทยาลัย มีนักเรียนทยอยกันมาเข้า มีทั้ง
มหาดเล็กหลวง ที่อยู่เก่า ย้ายมาจาก รวชวิทย์ และมาจากโรงเรียนอื่น ๆ พวกเด็กเล็กอยู่คณะ
บรมบาท หรือคณะเด็กพวกโตๆ ไปอยู่อีก ๓ คณะ มี *พนิตยสารวิเทศ*, *ประทัตสุนทรสาร*
และ *ประคองวิชาสมาน*

คณะต่างๆ เปลี่ยนชื่อไปตามชื่อผู้กำกับคณะ จาก พ.ศ. ๒๔๖๙-๒๔๗๙
มีดังนี้

คณะผู้บังคับการ มีพระยาบรมบาทบารุง, พระยาปรีชาานุศาสน์, พระยา-
บรมบาท ๒ และพระพนิตยสารวิเทศ

คณะดุสิต หลวงประคองวิชาสมาน, พระวิเศษศุภวัตร, พระสันธิวิทยาพัฒน์
และหลวงประคองฯ อีกครั้ง

คณะพญาไท เปลี่ยนมากที่สุด คือ พระพนิชยสารวิเทศ, หลวงศิริธสาร
วิศวกรรม, หลวงช่วงเกษตรศิลปการ, หลวงอิงศกรีกสิการ, ครูศิริระประภา บุญหลง
และพระปวโรฬารวิทยา

คณะจิตรลดา ไม่เปลี่ยนเลย คือ พระประทัตสุนทรสาร ทั้งหมดเราเรียก
ตามชื่อ ไม่เรียกบรรดาศักดิ์

พวกเด็กเล็ก เรียนชั้นเตรียมมีอยู่ ๓ ชั้น อยู่ที่ห้องเรียนเหลือง เป็น
เรือนไม้สีเหลืองชั้นเดียว มุงกระเบื้อง มีห้องหลายห้องอยู่ด้านข้าง ห้องโถงใหญ่อยู่กลาง
รวมทั้งห้องพักครูอยู่หน้ามุข ชั้นมัธยมเรียนที่หลังคากจากเป็นเรือนไม้ชั้นเดียว มีระเบียง
ตลอดหลายหลังต่อกันเป็นรูปตัวยู มีสนามเทนนิสอยู่กลาง ๒ สนาม ภายหลังไม่ได้บำรุง
รักษา มาสร้างใหม่ที่หลังคณะประทัดฯ ทั้ง ๒ สนาม

ห้องเรียนเหลือง ใกล้คณะเด็ก เวลาเลิกเรียนพร้อมๆ กัน พวกเราถึง
คณะก่อน เห็นพวกหลังคากจาก (ชั้นมัธยม) เดินกลับคณะ หัวกระปุกหมึกเขียว หมึกแดง
คุกกี้มาก เพราะพวกเราใช้กินสอคำ อยากรู้ชั้นมัธยมจะได้หัวขวดหมึกกับเขาบ้าง

เรียนที่แรกมีครูผู้หญิงอยู่คนหนึ่ง ชื่อ *ครูไฉไล* รู้สึกว่าครูของเราสวย สอน
วิชาอะไรจำไม่ได้เพราะอยู่ไม่นาน แล้วมีครูผู้หญิงอีกสองคนมาเพิ่ม คือ *ครูเนียน* เป็นครู
ประจำชั้น และ *ครูศรี* เป็นนักเรียนปีหนึ่ง สอนภาษาอังกฤษ เป็นแม่บ้านคณะประทัดฯ
ด้วย สอปลั๊กที่หนึ่ง เขาก็ยุบชั้นที่หนึ่ง พอเรียนครบ ๓ ปี ชั้นชั้นมัธยมมาเรียนที่หลังคากจาก
ชั้นเตรียมก็ยุบหมด ห้องเรียนเหลืองก็ไม่ได้เป็นห้องเรียนอีกต่อไป ทางโรงเรียนใช้เป็น
สำนักงาน แต่เราก็ยังเรียกห้องเรียนเหลืองอยู่นั่นเอง เรียนกับครูเนียนจนจบ ม. ๑ ครูศรี
ม. ๒ จึงเปลี่ยนครู

อยู่ *คณะเด็ก* เวลาเรียนหรือเล่น กินข้าว ต้องเข้าแถวเหมือน *คณะใหญ่*
แต่เวลาอาบน้ำมีผู้หญิงกลางคนสวมถุงมือฟอกสบู่ดูตัวให้

เข้า PREP ทำการบ้าน สวดมนต์ แล้วเข้านอน พอเปิดไฟเราก็ต้อง "ข้าตี ๆ"
กัน (ข้าตียั้ง ๆ ขึ้นทุกประการ ทุก ๆ วัน เป็นลำดับไป) มีใครเป็นหัวใจนำขึ้นก่อน แล้ว
พวกก็รับแบบสวดมนต์ ท่องกันหลายจบจนเบื่อก็ก้อย ๆ เงียบกันไปเอง....หลับ

๖ โมงเช้าตื่นขึ้น ต้องเอามุ้งขึ้นให้เรียบกับโครงไม้ ผ้าห่มต้องพับ ผ่าปู
ที่นอนต้องเรียบ ต้องทำทุกคน ตลอดเวลาที่อยู่โรงเรียน เด็กเล็กนอนเตียงไม้เล็ก เด็ก
โตนอนเตียงเหล็ก

มีอยู่คราวหนึ่ง ไม่ทราบสาเหตุใด พวกเราส่วนหนึ่งย้ายกันไปนอนที่โรงเรือ
ชั่วคราว โรงเรือนนี้เป็นที่อยู่ของ เจ้าคุณบรมบาท สร้างด้วยไม้ทั้งหลังยื่นไปในสระน้ำ
หน้าคณะเด็ก เยื้องไปทางขวา อยู่ในทางที่จะไปหอประชุม รือตอนเจ้าคุณปรีชาจะมา
เพราะท่านไปสร้างบ้านทางจะไปสนามหลังด้านติดกับถนนสุขุขทัย

ปลายปี เจ้าคุณปรีชาฯ มาแทน เจ้าคุณบรมบาท เราฟังท่านเล่านิทาน,
ละครหลังสวดมนต์อยู่ได้พักเดียว พวกเด็กเล็กก็ย้ายไปคณะใหญ่ทั้ง ๓ คณะ เฉลี่ยกันไป
เราย้ายไปคณะประทัด ๆ จึงเริ่มมี ๔ คณะ เด็กตัวเท่า ๆ กันแข่งขันก็พากันได้ เวลาอาบน้ำ
มีคนถูตัวให้ตามเค็ม เลิกเมื่อไหร่ก็ไม่ออก

ตอนแรก สนามหลังยังเป็นป่าคองโกในแอฟริกาอยู่ ไม่ค่อยมีรถผ่านมาทาง
โรงเรียน การจราจรมี 'รถเจ๊ก' กับ 'รถม้า' เวลาหยุดเรียน ผู้ปกครองเคยเช่ารถม้ามารับ
ใครนั่งรถเจ๊กไปโรงเรียนต้องบอกเจ๊กว่าไปโรงเรียนใหม่

ป่าคองโกนั้นพวกเด็ก ๆ เคยไปปลุกเพิงหมาแหงนทำเป็นค่ายเล่นกันชาย ๆ ป่า
ริมคู ไม่กล้าเข้าไปกลาง ๆ เพราะรก และมีต้นไม้สูงท่วมหัวอยู่มากมายทำให้ทึบหน้ากลัว
เป็นป่าอยู่ไม่นาน เจ้าคุณปรีชาฯ ก็สั่งปราบเป็นสนามฟุตบอล ๓ สนาม

อยู่คณะเด็กได้เบ็ยเลี้ยง ๒ วัน ๑๕ สตารางค์ อยู่คณะใหญ่ ม. ๓ ลงมาได้
อาทิตย์ละ ๕๐ สตารางค์ ม. ๔ ขึ้นไป ได้อาทิตย์ละ ๗๕ สตารางค์ รับทุกวันเสาร์

โรงเรียนจัดให้เรียนกวีนิพนธ์เป็นพิเศษเฉพาะ ม. ๗ และ ม. ๘ ใครสมัครก็ได้ไม่บังคับ เพราะไม่เกี่ยวกับการเรียนธรรมดา กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (ไม่ใช่ครู) เป็นผู้เลือกหนังสือให้เรียน, ตรวจสอบข้อสอบและให้รางวัล หนังสือที่เรียนเป็นพระราชนิพนธ์ของล้นเกล้าฯ พระผู้พระราชทานกำเนิดโรงเรียน

พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ พระราชทานรางวัล เป็นหนังสือปกแข็ง เค้นทองหลายเล่มแก่ผู้สอบได้ที่หนึ่ง คนแรกที่ได้รับพระราชทานรางวัล มีหนังสือพิมพ์มาขอถ่ายรูปที่ข้างหอประชุม ชื่อ *ประกอบ หุตะสิงห์* อดีตประธานศาลฎีกา และองคมนตรี พี่อายุของเราเท่านั้น

มีมหาวิทยาลัยลยอนำของพวกอเมริกันมาเมืองไทย พักที่โรงเรียน ตอนเราหยุดเทอม จำได้ตอนหนึ่งว่า พวกเราเล็กๆ แปรตัวอักษรเป็น WELCOME ที่สนามข้างหอประชุม เราเป็นไส้ตัว E ตัวหลังพวก อเมริกันอยู่บนหอประชุมชั้น ๓ 'ฮูลู่' ให้เรารู้สึกตื่นเต้นเพราะไม่เคยเห็นฝรั่งเยอะๆ รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ ส่งเสียงที่ไม่เคยฟังมาก่อน

เราเรียนกันแต่เช้า กินข้าวกลางวันบ่ายโมง เสร็จแล้วเล่นกีฬาห้าฟั้ง คือ วิ่งเล่น และมี SQUASH, FIVES และ TENNIS. TENNIS นั้น เคยเข้าแข่งขันได้ตำแหน่งชนะเลิศ JUNIOR CHAMPIONSHIP OF SIAM อย่างน้อย ๓ ปีติดต่อกัน

๔ โมงเย็น เข้าแถวข้างหอประชุม เมื่อศึกชาวสร้างเสร็จ ระหว่างปี ๒๔๗๕ มาเข้าแถวที่หน้าตึกขาว แบ่งพวกกันไปเล่นกีฬาต่างๆ กันตามฤดูกาล มีฟุตบอล, รักบี้, บาสเก็ตบอล, ราวเตอร์ ภายหลังมีเบสบอลแทนราวเตอร์ (รุ่นโตเล่นลูกแข็ง ต่อมา มี SOFT BALL ลูกโตแค่นุ่ม ให้รุ่นเล็กเล่น) หรือไม่ก็เข้าโรงยิมฯ กีฬาเหล่านี้เป็นกีฬาบังคับทุกคนต้องเล่น เพราะสอนให้เล่นเป็น TEAM เว้นแต่ยิมฯ ซึ่งสอนให้เล่นท่าต่างๆ ง่ายๆ ไม่เอาจริงจังนัก

โรงเรียนส่งเสริมให้เล่นเป็นทีมมาก มีสนามฟุตบอลถึง ๗ สนาม ข้างหอประชุม ๒ สนาม, สนามหลัง ๓ สนาม, ข้างคณะผู้บังคับการ ๑ สนาม และข้างคณะคุสติก

เที่ยวนี้ ๑ สนาม ๒ สนามที่กล่าวถึงที่หลังนี้ เล็กกว่าสนามธรรมศาลาเล็กน้อย เหมาะสำหรับ
เด็กรุ่นเล็ก

กีฬาที่กล่าวมาแล้ว มีการแข่งขันกันระหว่างคณะ (ยกเว้นยิมฯ) และยังมี
หัดแถว, ว่ายน้ำ ๔ คนผลัด (หลังศึกษาไปเกาะกลาง), วิ่งรอบโรงเรียน เริ่มต้นจากห้องเรียน
เหลือง ออกประตูคณะผู้บังคับการ เลี้ยวซ้ายรอบโรงเรียน กลับเข้าประตูเดิม แล้วเข้ามา
ชนะที่เริ่มต้น เมื่อมีห้องหอบแล้ว ใช้ห้องหอบเป็นที่เริ่มต้นและชนะแทน

ทีมวิ่งรอบโรงเรียนมีคณะละ ๑๐ คน นับ ๕ คนแรกที่เข้าเส้นชนะ รวม
ตำแหน่งที่แล้ว เช่น โครไดท์ที่ ๑ ได้ ๑ คะแนน, ที่ ๒ ได้ ๒ คะแนน, ที่ ๓ ได้ ๓ คะแนน
คณะไหนได้คะแนนน้อยที่สุด เป็นผู้ชนะ

เที่ยวนี้ไม่มีแล้ว คงล้าสมัยจนเด็ก น่าเสียดาย เพราะเป็นเอกลักษณ์อย่าง
หนึ่งของโรงเรียน เวลาวิ่งทั้งหมดราว ๕ นาที ตำแหน่งก็คงกินเวลาราว ๑ นาที ถ้าห้าม
รถได้ช่วงละ ๑ นาที ปีหนึ่งมีหนึ่งเที่ยวก็น่าจะมีได้อีก (คิดไฟแดงนานกว่านี้มากนัก)

ในโรงยิมฯ นอกจากมีเครื่องมือสำหรับเล่นยิมฯ แล้ว มีเบาะยิวิตสุด้วย
โรงเรียนส่งนักเรียนเข้าแข่งขันยิวิตสุ และกรีฑาของกระทรวงธรรมการทุกปี ยกเว้น
ปี ๒๔๗๖ ซึ่งเป็นปีที่ เจ้าคุณบรมบาท เริ่มเข้ามาอีกครั้ง ต่อปี ๒๔๗๗ จึงมีอย่างเคย

นักเรียนทั้งโรงเรียนมีเพียง ๑๐๐ กว่าคน กรีฑาจึงไม่ค่อยเด่น แต่ยิวิตสุ
นั้นตรงกันข้าม เคยได้เหรียญทองติดต่อกันอย่างน้อย ๔ ปี ใน ๔ ปีนี้ มีเหรียญเงินแถม
ด้วยเป็นบางปี

ส่วนมวยนั้น โรงเรียนไม่สนับสนุน พวกเราจึงค่อยมวยสวมหมวกกันไม่เป็น
ถนัดแค่หมัดสั้น ๆ สักเวียน คือ COURT SQUASH หรือ COURT FIVES บางครั้งเลยมา
ถึงห้อง PREP. เลื่อนโต๊ะเสียให้ตีก็ใช้เป็นสังเวียนชั่วคราวได้เหมือนกัน

นักมวยมักจะเป็นพวกรุ่น ๆ กำลังขึ้นพาน เพื่อน ๆ หนึ่งดูเฉย ๆ สู้กันพอหอมปากหอมคอ คือ พอเหนื่อยหรือปากแตก เลือดกำเดาออกก็หยุด จับมือตักัน เป็นเพื่อนกันต่อไปตามเดิม

มีอยู่สมัยหนึ่งที่คณะประทัด ๆ บางคู่ไม่ได้ทะเลาะเบาะแว้งอะไรกันเลย เพียงแต่อยากจะลองฤทธิ์กันขึ้นมาเท่านั้น ได้โอกาสนี้ก็สะกิดกันเข้าไปในห้อง PREP. หลังข้าวเย็น เรื่องนี้ไม่ปกปิด เพื่อนฝูงเข้าไปดูตามธรรมดา เหมือนมวยสวมหมวก เมื่อฟาดกันสักพักแล้วก็เลิก หัวเราะกึกกัก เล่นกันอย่างเคย ทั้งนักต่อยนักดู

เจ้าคุณปรีชา สนับสนุนการต่อสู้ชนิดนี้ ท่านพูดอยู่บ่อย ๆ ว่า "อย่ารังแกกันตัวเท่า ๆ กัน ถ้าไม่ชอบใจกันละก็เอาเลย เข้าไป ใน COURT SQUASH ฟาดกันตัวต่อตัวเสร็จแล้วจับมือตักัน" มีอยู่ครั้งหนึ่งถึงใจแฟน ๆ มาก ชากันที่ COURT SQUASH เสียตั้งสนั่นหวั่นไหว ครูประชุมกันอยู่ เมื่อเลิกประชุมเดินผ่านมายังไม่แฉะเข้ามาดู เรียกว่าครูไม่เกี่ยว คงจะเป็นเพราะเหตุนี้กระมัง พวกเราจึงไม่ต่อยกันเวลาเล่นฟุตบอลหรือรักบี้

ฟ่งเทศน์

เราฟ่งเทศน์ทุกเดือนที่หอประชุม ทุ่งผ้าพันโจงกระเบน ใส่เสื้อราชปะแตน (เสื้อเครื่องแบบ เราสวมเสื้อนอกเวลามีงาน วันธรรมดาสวมเสื้อเชิ้ตเรียน กลับคณะแล้วเปลี่ยนเป็นเสื้อยืคสำหรับเล่น) เรานั่งกับพื้นเวลาอาราธนาศีล, อาราธนาธรรมหรืออาราธนาพระปริต เราว่าพร้อม ๆ กัน เทศน์เรื่องอะไรคงจำไม่ค่อยได้ เพราะนั่งพับเพียบนั่ง ๆ นาน ๆ นั้นรู้สึกว่าจะต้องใช้ขันติมากอยู่แล้ว เทศน์เสร็จพระกลับ อุบาสกน้อย ๆ ที่สงบเสงี่ยมเดินลงจากหอประชุม พอมาถึงสนามข้างหน้าก็พร้อมใจกันแผลงฤทธิ์กลายเป็นทหารในเรื่องรามเกียรติ์ โดยไม่ต้องร่ายคาถา ทั้ง ๆ ที่เสื่อนอกยังขั้ดกระตุ้ม ๕ เม็ดอยู่ ควงกระบอง คือ หางกระเบน หวดซ้ายบ้ายขวากันออกสุด ไม่เลือกว่าใครเป็นใคร รบกันโดยลำพัง ทั่วไรศั้วมัน พอหายมันเขี้ยวแล้วก็เลิกลา กลับคณะไปเอง ทำอยู่ราว ๆ ๒-๓ เดือน ผู้บังคับการก็มีคำสั่งห้าม เพราะท่านว่าไม่น่าดูเลย

กฐิน

เสด็จทอดกฐินที่วัดเบญจมฯ เป็นประจำทุกปี โรงเรียนเรามีหน้าที่รับเสด็จ
เข้าแถว ๒ ข้างทางถนนปูหินในวัด ถวายค่านับเวลารับและส่งเสด็จ (ถอดหมวกเพราะอยู่ในวัด)

เราเห็นคทาจอมพล และรู้จักวิธีรับความเคารพด้วยคทา ถนัดตากันตอน
นี้เอง เพราะท่านเสด็จพระราชดำเนินมาตามลาดพระบาทผ่านแถวเรา *จอมพลพระเจ้าฟ้า
เธอกรมพระนครสวรรค์ฯ* เสด็จมาตรวจแถวก่อน คทาของท่านมียอดเป็นครุฑ พอใน
หลวงเสด็จ ท่านทรงคทาที่มียอดเป็นข้างสามเศียร ภายหลังอ่านหนังสือ "เกิดวังปารุสฯ"
ของ *พระองค์จุลฯ* จึงรู้ว่าคทาที่มียอดเป็นครุฑนั้น เป็นของ *พระมงกุฎเกล้าฯ* และคทา
ข้างสามเศียรนั้น เป็นของ *พระพุทธเจ้าหลวง* เวลานั้นมีอยู่ ๒ คทาเท่านั้นในประเทศไทย

รักบี้

เพื่อนเล่าให้ฟังว่าไปดูรักบี้ เป็นกีฬาใหม่ ลูกเหมือนหน้าเล็บ เอามือจับได้
เตะเข้าประตูไม่ได้เต็ม ต้องเตะข้าม รั้วสีกแปลก เพราะเล่นเป็นแต่ฟุตบอล

แล้ววันหนึ่ง โรงเรียนกีฬาไปดูรักบี้ที่ สपोर्ट คลับ ทีมสิงคโปร์กับทีมบาง
กอก นึกว่าทีมสิงคโปร์คงจะมีบ้าง หรือมลายู...เปล่า วิ่งออกมาเป็นฝรั่งหมดทั้ง ๑๕
คน ฝ่ายทีมบางกอกนั่นเล่า ก็มีได้น้อยหน้าวิ่งออกมาเป็นฝรั่งหัวแดงเสีย ๑๔ คน มี
หัวดำอยู่คนเดียวเป็นคนไทย คือ *ม.จ. ประสพศรี จีระประวัติ* เราออกจะเห่อท่านกัน พุด
ถึงเรื่องรักบี้ที่ไร ต้องเอ่ยถึงท่านทุกที ในช่วงนั้นท่านเป็นพระเอกของพวกเราอยู่พักหนึ่ง

ต่อจากนั้นก็มีการหัดเล่นรักบี้ในโรงเรียน ที่แรกหัดพวกโตก่อน สักปีสองปี
พวกเรารุ่นเล็กจึงได้เล่นบ้าง รุ่นเล็กเริ่มเล่นบนทีม ต้นปี ๒๔๗๔ อายุ ๑๒ ปี เราเป็น
Hooker เวลาเพลอเตะลูกไปข้างหน้าบ่อยๆ แม้ในเวลาสกรัม เมื่อได้ลูกก็แย่งกันเหมือนแย่ง
ลูกมะพร้าว คือไปควักจากอกฝ่ายตรงข้ามเอาต่อๆ

งานโรงเรียนปี ๒๔๗๕ มีการแข่งขันรักประหว่างนักเรียนเก่าและนักเรียน
ปัจจุบันถวายเป็นพระพรหมราชโฆวาท ทรงชมว่า มีคนพูดกันเสมอว่ารักกับนั้น
คนไทยเล่นไม่ได้ จะต้องตีกัน วันนั้นได้เห็นคนไทยต่อคนไทยเล่นรักกับกันเป็นครั้งแรก
และเล่นได้อย่างดี แสดงว่าโรงเรียนสั่งสอนและอบรมได้ผลเป็นที่น่าพอใจ

งานโรงเรียน

๑๒ พฤศจิกายน เป็นวันงานประจำปีของโรงเรียน เริ่มมีตั้งแต่ปี ๒๔๗๐
ในหลวง และ สมเด็จพระนางรำไพฯ พระบรมราชินี เสด็จคู่กันทุกปีมิได้ขาด พระราชทาน
ประกาศนียบัตรแก่นักเรียนที่สอบไล่ได้ ม. ๘ ปีที่แล้ว ทอดพระเนตรการแสดงต่าง ๆ ของ
นักเรียน เช่น กรีกา, รักบี้, วึ่งวิบาก ตามแต่โรงเรียนจะจัดถวายเป็นปี ๆ ไป แล้วพระ-
ราชทานพระบรมราชโฆวาทเป็นเสร็จงาน พอเสร็จกลับ เพลงสรรเสริญพระบารมีขึ้น

ยอดความสนุกของพวกเราในงานดูเหมือนจะอยู่ตอนนั้น คือเวลาเข้าแถวส่ง
เสด็จ เมื่อเสด็จผ่านพวกเราซึ่งอมยิ้มพร้อมวันทยาหัตถ์ สมเด็จพระบรมราชินี
ว่าประเดี๋ยวจะเกิดอะไรขึ้น พอเสด็จผ่านไปแล้ว พวกเราขยับกรีก ๆ คล้ายผิงที่กำลังจะออก
บิน พอรถพระที่นั่งเริ่มเคลื่อน ผิงทั้งหลายก็แตกจากรัง พรุเข้าไปขึ้นรถทั้งค้ำข้างและ
ค้ำหลัง

มีอยู่ปีหนึ่ง หน้าของเราเกือบติดกระจกรถ ห่างจากพระองค์ท่านไม่เกินศอก
พระพักตร์ทรงตามปกติ ไม่ทรงยิ้มหรือทรงพระสรวลอย่างสมเด็จพระเจ้า แต่แววพระเนตรนั้น
บ่งชี้ว่าทรงสนุกกับพวกเราอย่างเต็มที่

การอยู่ใกล้ที่ประทับนั้น ต้องระมัดระวังมาก แต่เราไม่ค่อยเกรียศ เพราะ
สมเด็จพระนางรำไพฯ ท่านทรงยิ้มและทรงพระสรวลอยู่บ่อย ๆ ทำให้พวกเราไม่ว่าเด็ก
หรือโต รู้สึกว่ามีความอบอุ่นและคุ้นเคยกับพระองค์ท่านอย่างประหลาด

ระหว่างเข็นรถซึ่งเข้าเกียร์หนึ่งอยู่ตลอดเวลา พวกเราก็ไซโยไปตลอดทาง จนถึงประตูคณะประทัดฯ สุขเขตโรงเรียนทั้งสองพระองค์ทรงโบกพระหัตถ์อำลา พวกเราก็ออกแค่ประตูโบกมือและไซโย จนรถพระที่นั่งลับตาไป

อีกปีหนึ่ง วันงานโรงเรียนฝนตกหนัก เมื่อจวนเวลาเสด็จ โรงเรียนจัดที่แสดงไว้ที่สนามข้างหอประชุมอย่างเคย บังเอิญเป็นการแสดงที่ไม่ใช่สนาม มีการต่อสู้ป้องกันตัวด้วยมือเปล่า มีเบาะยิวียิสู้ จึงขนย้ายขึ้นมาได้ ระหว่างที่พวกเราช่วยกันขนของ รวมทั้งเก้าอี้ที่ประทัด เก้าอี้แขก และเก้าอี้ผู้ปกครองชั้นบนหอประชุม นึกว่าจะไม่เสด็จเสียแล้ว ที่ไหนได้ ระหว่างที่วิ่งขึ้นวิ่งลงนั้น เสียงตำรวจเป่านกหวีดยารับกันเป็นทอดๆ แสดงว่ารถพระที่นั่งกำลังจะถึงโรงเรียนอยู่แล้ว ตกใจแทบสิ้นสติ เราแบ่งงานกันเองโดยอัตโนมัติ ส่วนหนึ่งวิ่งลงไปเข้าแถวคอยรับเสด็จที่สนามหน้าหอประชุม ที่เหลือขนของแข่งกับเวลาอย่างอุตุลุด

ปกติแถวรับเสด็จเป็นแถวเรียงสอง วันนั้นเปลี่ยนกันเองเป็นเรียงหนึ่ง ต่างให้แถวยาวๆ เข้าไว้จนระยะเคียงนั้นม้าผ่านได้ เราตั้งแถวได้เร็วมากเป็นพิเศษ ราวกับเนรมิต แต่ถึงกระนั้นพอแถวเสร็จก็ไต่วันทยาหัตถ์พอดี

กงทรงเห็นขำ เพราะกว่ารถพระที่นั่งจะผ่านถนนหน้าคณะประทัดฯ ถึงทางเลี้ยวเข้าไปหน้าหอประชุมนั้น นานพอที่จะทรงเห็นความโกลาหลอลหม่านของพวกเราได้ ถนัด เห็นสีพระพักตร์แล้วพวกเราแม้จะเปียกมะลือกมะลือกทั้งเครื่องแบบและหอบจนซีโครงบาน รู้สึกชื่นใจจนหายเหนื่อย

ราชอาคันตุกะ

เข้าใจว่าปี ๒๔๗๖ คึกกลาส แฟร์แบงค์ ดาราหนังเงียบชื่อกระฉ่อนโลกมาเที่ยวเมืองไทย ทูลเกล้าฯ ถวายกล้องถ่ายหนังเล็กๆ แคในหลวง ทรงพาแฟร์แบงค์ มาเยี่ยมโรงเรียนเป็นการส่วนพระองค์ สมเด็จฯ ไม่ได้ตามเสด็จ โรงเรียนจัดที่ประทับอยู่ใกล้ตึกขาว

หันหน้าไปทางนาฬิกา ทรงถ่ายหนังพวกเรารุ่น ๆ เล่นชิงเมืองกัน สถานที่ซึ่งเมืองเป็นสะพานไม้แผ่นเดียวทอดจากเกาะกลางเล็กมาถึงฝั่งทางค่านหอนาฬิกา ผู้เล่นนั่งผ้าขาวม้า ถกเขมรหยักกรังไม่สวมเสื้อปล้ำที่ละคู่ ใครตกน้ำแพ้ ใครแพ้ตัดออก คนชนะสุดท้ายได้รับพระราชทานรางวัล

การรับเสด็จ แต่งเครื่องแบบครึ่งท่อน ไม่สวมเสื้อนอกและหมวก ต่อจากนั้นไม่กี่วัน *เจ้าคุณบรมบาท* อ่านจดหมายของสำนักพระราชวังให้นักเรียนฟังว่า ทรงพอพระราชหฤทัยในการรับเสด็จ

เป็นการรับเสด็จส่วนพระองค์จริง ๆ เป็นครั้งสุดท้าย ชาวบ้านใกล้ ๆ โรงเรียนแทบจะไม่ว่าพระเจ้าอยู่หัวเสด็จ

วันนิราศประเทศไทย

หลังเปลี่ยนแปลงการปกครอง จนกระทั่งไทยต้องรบกันเอง แล้วเกิดความยุ่งเหยิงทางการเมืองอันกระทบกระเทือนถึงพระยุคลบาท ซึ่งจะไม่เล่าในที่นี้ วันหนึ่ง *พระองค์ธานี* เสนาบดีกระทรวงธรรมการ เสด็จเข้ามาในโรงเรียน ทรงมีท่าทางร้อนรนจู่ ๆ เสนาบดีเสด็จเข้ามาต้องเป็นเรื่องสำคัญ ซึ่งก็สำคัญจริง ๆ คือ ในหลวงกำลังจะเสด็จไปอังกฤษด่วน เราได้รับคำสั่งให้หยุดเรียน แต่งเครื่องแบบไปส่งเสด็จที่ท่าราชวรดิษฐ์เดี๋ยวนั้น

เวลานั้น *ที่นั่นไม่มีกองเกียรติยศ ไม่มีวงดุริยางค์ ไม่มีข้าราชการบริพาร ไม่มีใครเลย มีแต่ครูและเด็กนักเรียนโรงเรียนวชิราวุธเพียงร้อยกว่าคน ยืนเข้าแถวคอยส่งเสด็จอยู่อย่างเจียมขีมิ แดดจ้ำแต่กลับวังเวงและเจียมเทา*

(เดิมเข้าใจว่าที่ส่งเสด็จคือท่าราชวรดิษฐ์ แต่เมื่อพระองค์ท่านยังทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่ ทำไมจึงเจียมเขียมหนัก หรือเราจำสถานที่ผิด มานึกสงสัยเอาเมื่อตอนเขียน)

เราทำวันทยาหัตถ์ เมื่อรดยนศพระที่นั่งผ่านแถวช้าๆ เพราะจวนจะหยุดอยู่แล้ว เพลงสรรเสริญพระบารมี ซึ่งเคยคังกระหมื่นในหัวอกคันทัน ก็กลายเป็นอดีตไปแล้ว เราใกล้พระองค์ท่านอย่างเคย ดีพระพักตร์และแนวพระเนตรบอกเรื่องราวหมด ช่างแตกต่างกับเวลาที่เสด็จไปโรงเรียนเสียจริงๆ สงสัยว่าจะไม่ได้เข้าท่านอีก พวกเราโคๆ กันขึ้นมาแล้ว คงรู้สึกเหมือนกัน คือเศร้า หลงๆ ว้าวุ่น และส่งสารพระองค์ท่านจับหัวใจแต่การที่ทอดพระเนตรเห็นแถวพวกเราโดยมิได้ทรงคาดหวัง และทรงเห็นสีหน้าของพวกเราทำให้นวรั้นทคนนแฝงแนวขื่นพระทัยอยู่ด้วย

ทั้งที่แสนเศร้า ยังอดตั้งใจขึ้นมาหน่อยหนึ่งไม่ได้ ที่ยังเป็นประโยชน์แก่พระเจ้าอยู่หัวของเรา แม้เพียงนึกเดียว....กตัญญู ผ่องจิต ติดแตกดวง ภักดีทันท่วง เทนี่ยวใจ
ไม่จืดจาง

ไม่มีใครพูดอะไรกันถึงเรื่องนเลย แม้กระทั่งเมื่อกลับมาถึงโรงเรียนแล้ว เริ่มเข้าใจคำว่า "พระเจ้าอยู่หัว" หมายความว่าถึงอะไร เราฟังเพลงสรรเสริญพระบารมีไม่เพราะอยู่เป็นนาน ดังหลายๆ ปี

ต่อมาไม่นาน มีรับสั่งให้สำนักพระราชวังมารอถ่ายรูปพวกเราในโรงอาหาร กำลังจะกินของว่าง เพื่อส่งไปให้ทอดพระเนตรที่อังกฤษ แสดงว่าทรงระลึกถึงพวกเราอยู่

การเรียน

คนภายนอกมักจะคิดว่า นักเรียนโรงเรียนเราเรียนไม่เก่ง เราไม่เพียง ตอบเพียงว่า นักเรียนเราน้อย แต่คนใน คือพวกเรา รู้ว่า โรงเรียนเราก็คงจะมีอะไรที่อยู่ข้างเหมือนกัน

เจ้าคุณปรีชา ฯ อบรมและสั่งสอนนักเรียนทั้งโรงเรียนทุกวัน พุทธสันติเวลา บ่าย ๒ โมง บนหอประชุม วันหนึ่งท่าทางท่านครึ้มๆ และกรุ้มกรุ้มกว่าธรรมดา ท่านบอกในที่ประชุมว่า นักเรียน ม. ๘ รุ่นแรก ๒๔๗๑ สอบได้ทั้งชั้น ๙ คน คือ ๑๐๐% ฟัง

เรื่องนี้เป็นเด็กเล็กอายุเพิ่งจะ ๑๐ ขวบ ภายหลังเล่าให้ เทว พัง (เทวะมิตร กุญชร ณ อยุธยา ๑ ใน ๙ คนแรก อยู่ตั้งแต่มหาดเล็กหลวง) ที่เรือนเขียว (สมาคมชั่วคราวอยู่ในสวน สราญรมณ์) เมื่อเราเป็นหนุ่มแก่ (จริงๆ) อายุ ๕๐ (เกิน) เขาควรรู้ เพราะมีส่วนที่ทำให้ท่าน ชื่นชมยินดี

เรา : คำว่า “ร้อย” ท่านลากเสียงเสียยาวเขียว และ “เปอร์เซ็นต์” ลงเสียงหนัก รู้สึกว่าท่านดีใจมากดีใจจริง ๆ

เทว : ไม่ได้ใจได้ยังไง (วะ) เมื่อก่อนโรงเรียนมหาดเล็กหลวงส่งเข้าสอบทั้งชั้น มีได้คนเดียว (แหละเฮ้ย) บางปีตกหมด เรื่องเก่าๆ เหล่านี้ เขียนเอาไว้ ซี (เฮ้ย)

บอกให้เขียน ๒๐ ปีเศษแล้ว เพิ่งมีโอกาสคราวนี้แหละ ถ้าลงพิมพ์ เทวคงอ่านไถ้ นะ ถึงแม้จะกลับบ้านเก่าเสียตั้งแต่ ทรบ ๕๐ ปี วิชิราวุธ

สมัยนั้นนอกจาก ม. ๔ แล้ว ม. ๖ และ ม. ๓ ก็ต้องสอบข้อสอบของกระทรวง ธรรมการ เจ้าคุณดีใจจนออกนอกหน้าอีก เพราะ ม. ๖ ๒๔๗๒ ผู้ที่สอบได้ที่ ๑ ของประเทศเป็นนักเรียนโรงเรียนเรา ชื่อ วิวัฒน์ ณ บ่อมเพ็ชร. ที่ ๒ โรงเรียนอื่น, ที่ ๓, ๔, ๕ และ ๖ ของเรา

๒๔๗๗ เป็นสมัยของ เจ้าคุณบรมบาทฯ, อ้อด ขาญเลขา สอบชิงทุนไปนอกได้

๒๔๗๙ พระพาณิชย์ฯ เป็นผู้บังคับการ บัณฑิต บัณฑิตฐาน นักเรียนร่วมห้อง มาตั้งแต่ชั้นเตรียม สอบชิงทุนแล้วเรียนหลวงได้ไปอังกฤษ

รุ่นเล็ก ๒๔๖๙ เรียนกันมาจนถึง ๒๔๗๙ เหลืออยู่ ๒ คน คือ สมาน เนียวกุล เลขประจำตัว ๑๓๒ กับเรา ๙๐ อยู่ขณะเด็กไม่เต็มปี แล้วย้ายมาอยู่คณะประทศ ๖ ด้วยกัน ๑๐ ปีกว่า รวม ๑๑ ปี นานที่สุดของรุ่นแรก

คงจะเป็นเพราะอยู่นาน เลยได้นอน ห้องหม้อ เสียทั้ง ๓ แห่ง เล่นกันจน หัวร้างข้างแตกบ้าง นอกนั้นก็ปวดหัว ตัวร้อน ทอลซิลอักเสบ ห้องหม้อแรก อยู่ใกล้

คณะประท้วง มาทางค้ำหน้าหอประชุม ข้างล่างเป็นตึก ข้างบนเป็นไม้ สวยมาก เขาว่า
เป็นค้ำหน้าเก่าของสมเด็จพระพันปีหลวง แล้วรื้อไป

ระหว่างที่รื้อห้องหม้อใหม่ ใช้เรือนไม้บ้านครูทางค้ำถนนสุขุโขทัยเป็นห้อง
หม้อชั่วคราว (คณะเด็กเล็กเด็ยวนี้) เป็นห้องหม้อที่ ๒

ห้องหม้อที่ ๓ คือ ตึกพยาบาลปัจจุบัน ทั้ง ๓ แห่ง เราเรียก 'ห้องหม้อ'
หมด เป็นศัพท์ที่เรียกกันเฉพาะพวกเรา

เวลาอันยาวนานคงทำให้เรื่องราวต่างๆ ผิดพลาด ขาดตกบกพร่อง
ไปบ้าง แต่เท่าที่จำมาเล่าสู่กันฟังก็คงจะทำให้ระลึกถึงความหลังกันได้พอสมควร
ตามเจตนารมณ์ของพวกเรา และพวกที่เข้าไม่ทัน ก็คงจะได้พลอยรู้เรื่องขึ้นมา
ด้วย เรื่องสำคัญๆ ที่ไม่ได้บอกวันเวลาไว้ เพราะจำไม่ได้ แต่เห็นว่ามันง่าย
และเราก็ไม่ได้เขียนประวัติศาสตร์

สำรวล พุกกะพานนท์

เลขประจำตัว ๕๐ ๒๔๖๕ - ๒๔๗๕

ทำนาย ทายทัก

A	O
<p>*** คุณเป็นคนขี้อาย และละเอียดถี่ถ้วน ไม่ว่า เรื่องชอบ, เกลียศ คุณมักแสดงออกที่ใบหน้าให้เห็น คุณรำคาญที่จะพบปะผู้คน สิ่งสำคัญสำหรับคุณที่ลืมไม่ได้คือ คุณจะโชคดี เพราะเจ้านายมักชื่นชอบคุณ</p> <p>คุณมีอารมณ์และจิตใจที่อ่อนไหว และเป็นตัวของตัวเอง ไม่ชอบการควบคุมหรือกดขี่ มีใจรักทางศิลปะ และมีวิจารณ์ญาติที่มากเกินไป ชอบงานที่ทำเป็นกลุ่มหรือเป็นทีม ***</p>	<p>*** คุณเป็นคนช่างฝันและชอบช่วยเหลือผู้อื่น ใครขอร้องอะไร คุณจะจัดการให้เรียบร้อย ทุกๆ อย่าง คุณเป็นคนที่ชอบทำอะไรด้วยตัวเองเสมอ และเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง เสี่ยงกลายเป็นคนที่ไม่ยอมมอบหมายงานให้คนอื่นเสียเลย</p> <p>คนรอบข้างมักชื่นชอบคุณ แม้คุณจะทำอะไรผิดพลาดก็มีคนให้อภัยคุณเสมอ คุณไม่ชอบใคร คุณจะไม่แสดงออกนอกหน้า ***</p>
B	AB
<p>*** คุณเป็นคนมีอุดมคติ และมีความเชื่อมั่น บางครั้งความคิดของคุณจะไม่ลงรอยกับคนอื่น อย่าคิดว่าตัวเองถูกเสมอ ควรรับฟังความคิดเห็นของคนอื่นบ้าง คุณเป็นคนหัวแข็งแต่ในบางครั้ง ถ้าใครทำหน้าที่อธิบายเหตุผลให้คุณเข้าใจได้ คุณจะยกย่องและเชื่อมั่น เชื่อใจเพื่อน ถ้าคุณเกลียดใคร คุณจะเกลียดผู้นั้นในความรู้สึกตลอดไป</p>	<p>*** คุณเป็นคนเลือกคบคนเก่ง ในสิ่งที่你不ชอบ คุณยังอดทนได้เก่ง ในการกระทำที่คนรักเข้าใจ ใครไม่ชอบ คุณก็ไม่ทำ แต่ในบางครั้งคุณจะต้องแบ่งแยกการชอบ, โกรธ, เกลียศ คุณจะต้องทำตัวว่านอนสอนง่ายกับคนรักของคุณ</p> <p>เมื่อคุณถูกให้อภัย คุณก็มักจะอยู่ในภาวะจำยอม คือปฏิเสธไม่เป็น รับงานมาทำเสียทั้งหมดทั้งๆ ที่ใจไม่ยอมทำ</p>

สำหรับท่านที่ตรวจพบโลหิตอยู่กลุ่มใด ดูเอาเอง - บริการจากศูนย์บริการโลหิตแห่งชาติ

โดย "โหรากระทั้ว"

โรคตับอักเสบชนิด บี

โรคตับอักเสบ

โรคตับอักเสบเป็นโรคที่ทำให้เกิดการอักเสบและไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ ร่างกายจะอ่อนแอและมีอาการต่างๆ มากน้อยแล้วแต่ความรุนแรงของโรค หากรุนแรงมาก อาจเสียชีวิต โรคตับอักเสบมีสาเหตุหลายอย่าง แต่ส่วนใหญ่เกิดจากเชื้อไวรัส

โรคตับอักเสบที่เกิดจากเชื้อไวรัสมีหลายชนิด เช่น โรคตับอักเสบชนิดเอ, ชนิดบี และชนิดซีที่ไม่ใช่เอและบี

ชนิดที่สำคัญที่สุดคือ โรคตับอักเสบชนิดบี โรคนี้อาจทำให้เกิดตับอักเสบแบบเฉียบพลัน, ตับอักเสบเรื้อรัง ในระยะยาวอาจเกิดโรคตับแข็ง และหากติดเชื้อตั้งแต่วัยเด็กอาจทำให้เกิดโรคมะเร็งของตับ ผู้ที่ติดเชื้อไวรัสตับอักเสบชนิดบีส่วนใหญ่จะหายและมีภูมิคุ้มกันเกิดขึ้น แต่บางคนคงมีเชื้ออยู่ในร่างกายต่อไปเป็นเวลานานไม่มีอาการเรียกว่า พาหะ ซึ่งจะแพร่เชื้อให้คนอื่นต่อไป

อาการ

ผู้ติดเชื้อไวรัสตับอักเสบชนิดบีส่วนใหญ่ไม่แสดงอาการ สำหรับผู้ที่ป่วยจะมีอาการไข้ต่ำๆ อยู่ ๒-๓ วัน อ่อนเพลีย คลื่นไส้ แน่นท้อง ท้องอืด อาจเจ็บบริเวณชายโครงขวา เมื่อใช้ด่างรายจะมีอาการตัวเหลือง ตาเหลืองที่เรียกว่า ตีช่าน บัสสาวะสีเหลืองเข้ม คันตามตัว หลังจากนั้นอาการต่างๆ จะค่อยๆ ทุเลาลงจนเป็นปกติ ในเวลาประมาณ ๔-๖ สัปดาห์

การติดต่อ

เชื้อไวรัสตับอักเสบนีชนิดที่มีอยู่ในเลือด น้ำเหลือง หรือของเหลวต่างๆ ในร่างกาย จึงติดต่อได้หลายทาง ดังนี้

- ทางการคลอด หญิงมีครรภ์ที่เป็นพาหะจะถ่ายทอดเชื้อแก่ลูกขณะคลอด
- ทางเพศสัมพันธ์กับผู้ที่เป็นพาหะ
- ทางเข็มฉีดยาที่ใช้กับผู้ป่วย แล้วทำลายเชื้อไม่หมด
- ทางการให้เลือด ถ้าเลือดที่ให้นั้นได้มาจากผู้ที่เป็นพาหะ
- ทางการทำฟัน หากเครื่องมือที่ใช้นั้นทำลายเชื้อโรคไม่หมด
- ทางของมีคมที่ใช้ร่วมกัน เช่น มีดโกน กรรไกรตัดเล็บ รวมทั้งแปรงสีฟัน เป็นต้น
- ทางบาดแผลที่ผิวหนัง หากสัมผัสกับเลือดของคนที่เป็นพาหะ

การรักษา

โรคตับอักเสบนีชนิดนี้ยังไม่มีการรักษาเฉพาะ การพักผ่อนเป็นวิธีการรักษาที่สำคัญที่สุด และผู้ป่วยควรรับประทานอาหารที่เอื้ออำนวย หากมีอาการเหลืองควรงดอาหารมัน เพราะจะทำให้ท้องอืด ควรดื่มน้ำเปล่า และเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทุกชนิด

ผู้ที่เป็นพาหะควรทำอะไร?

ผู้ที่ได้ตรวจเลือดและรู้ว่าเป็นพาหะ สามารถปฏิบัติตัวได้เหมือนคนอื่น ๆ สามารถทำงาน ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาได้ตามปกติ ผู้ที่เป็นพาหะไม่แพร่เชื้อโดยการหายใจ การรับประทานอาหารร่วมกันหรือการสัมผัสกันตามธรรมดา จึงอยู่ร่วมกับคนอื่นได้ตามปกติ แต่ควรงดบริจาคเลือดเพื่อป้องกันการแพร่เชื้อสู่ผู้อื่นและควรงดการดื่มสุราหรือสูบบุหรี่ เพื่อลดโอกาสที่จะเกิดโรคตับเรื้อรังในอนาคต

วิธีป้องกันโรค

๑. หลีกเลี่ยงการสัมผัสเลือด น้ำเหลือง น้ำลายของผู้อื่น
๒. ไม่ควรใช้เข็มฉีดยาหรือของมีคมร่วมกับผู้อื่น
๓. ไม่สำส่อนทางเพศ
๔. แพทย์ พยาบาล ทันตแพทย์ ต้องทำลายเชื้อเครื่องมือให้สะอาดก่อนใช้รักษาผู้ป่วย
๕. หน่วยบริการโลหิตตรวจเลือดผู้บริจาคทุกรายและไม่ใช่เลือดที่ตรวจพบเชื้อโรคตับอักเสบบี ผู้ที่เป็นพาหะให้งดบริจาคเลือด
๖. ฉีดวัคซีน

เด็กแรกเกิดควรได้รับวัคซีนมากที่สุด เพราะติดเชื้อง่ายทั้งจากแม่หรือสมาชิกในครอบครัวที่เป็นพาหะและจากผู้อื่น ผู้ที่ติดเชื้อมาก่อนวัยตั้งแต่อายุน้อยจะมีโอกาสเป็นโรคตับแข็งและมะเร็งตับในอนาคตมากกว่าผู้ที่ติดเชื่อเมื่อเป็นผู้ใหญ่ ประชาชนทั่วไปที่มีความประสงค์ที่จะฉีดวัคซีนป้องกันโรคตับอักเสบบีควรปรึกษาแพทย์ แพทย์จะพิจารณาตรวจเลือดดูภูมิคุ้มกันเสียก่อน เพราะผู้ที่มีภูมิคุ้มกันแล้วหรือเป็นพาหะไม่จำเป็นต้องฉีดวัคซีน

“ผู้หวังดี”

เพลงของนักเรียนราชวิทยาลัย

เราเป็นข้าในหลวง

บทพระราชนิพนธ์ของ รัชกาลที่ ๖

ท่านอง จันปลับปลา

พวกเราเหล่านักเรียนทั้งน้อยใหญ่

^{๑๔๕} วิชาวุฒวิทยาลัยข้าในหลวง

กตัญญูฝังจิตติดแต่ดวง

ภักดีห่วงเหินยวใจไม่จืดจาง

ผู้ใดลืมพระคุณกรุณา

ไม่คบค้าคนเช่นนี้ตีสันท่าง

ไม่ขอชวนเข้าใกล้ให้ร่วมทาง

ขอแต่ร่างเร็ดพ้นจากคนพาล

ขอสนองบาทบงส์^{๑๔๖} องค์ภูมิพล

ผู้ผดุง^{๑๔๗} สยามมณฑลอันไพศาล

ถวายชีวิตไว้ใช้งาน

เป็นข้าเบืองบาทมลายัจจนวันตาย

รักชาติบ้านเมือง

พระราชนิพนธ์ รัชกาลที่ ๖

- พศฺชา** เรา^{นี้}เกิดมาแล้วชาติหนึ่ง
ไม่ควรให้เสียทีที่เกิดมา
แม้ใครตั้งจิตต์รักตัว
ควรจรร้อนกร้อนใจ
ชาติใดไว้รักสมัคสมาน
แม้ชาติย่อยยับอัปจน
ควรคำนึงถึงชาติศาสนา
ในหมู่ประชาชาวไทย
จะมัวนอนนิ่งอยู่ไหน
เพื่อให้พรังพร้อมทั่วตน
จะทำการสิ่งใดก็ไว้ผล
บุคคลจะสุขอยู่อย่างไร ๆ
- สร้อยเพลง** ใครมาเป็นเจ้าเข้าครอง
เคี้ยวเข็นเข็นค้ำกรำไป
เขาจะเห็นแก่หน้าค่าชื้อ
ไหนจะต้องเหนื่อยยากลำบากกาย
คงจะต้องบังคับขับไล่
ตามวิสัยเชิงเช่นผู้เป็นนาย
จะนับถือพงศ์พันธุ์นั้นอย่าหมาย
ไหนจะอายุทั่วทั้งโลกา ๆ
- ฝรั่งร่ำแท้** เพราะฉะนั้นชวนกันสวามิภักดิ์
ยอมตายไม่เสียดายชีวา
สมานสามัคคีให้ดีอยู่
ควรคิดจำนงจงใจ
จงรักร่วมชาติศาสนา
เพื่อรักษาอิศระคณะไทย
จะสู้ศึกศัตรูทั้งหลายได้
เป็นไทยจนสิ้นดินฟ้า ๆ

THE WHITE AND BLUE
(Colours of Vajiravudh)

คำประพันธ์ของ F. Rico.

ทำนองเพลง Traditional

1. Vajiravudh, to my heart ever dear

Thy memory, in my memory lies deep ;

All through my life I shall be without fear,

Thy ^{name} anme with love in my heart I will keep.

Chorus : I'm glad to see, You are glad to see,

I remember, You remember

Both the old and new :

I'm proud to be, you are proud to be

In the number, In the number

Of the WHITE and BLUE!

2. Like a new star thou shining above

To show the way to the pilgrims below :

I'll fly to thee with the wings of a dove,

The way through life thy gleaming rays do show.

3. Blue is the sky, blue the sea, blue the ocean :

White is the snow on high mountains and low.

The white and blue of our flag keep in motion.

Waved by the wind, brighter than a rainbow.

GRADUATES SONG GOOD BYE

Melody and words by F. Rico

CHORUS : VAJIRAVUDH, GOOD BYE,
IT'S TIME FOR ME TO GO.
MY IDEAL IS HIGH
FOR YOU TAUGHT ME TO BE SO.
LIFE IS BEFORE ME
WITH MANY THINGS TO DO :
WHAT WILL BE WILL BE,
BUT I CANNOT FORGET YOU.

1. Good bye to my teachers all,
To the school good bye,
All your kindness I'll recall
Be I far or high.
Like a bird out of the nest
Tis time I should fly
And in life to do my best
Good bye, good bye, good bye!
2. Good bye to my laziness,
To my sports good bye;
I must use my cleverness,
I must my skill try
"Tis high time to be a man
On myself rely,
I will do whate'er I can.
Good bye, good bye, good bye!
3. Good bye to this happy life
In the school, good bye ;
In the world's unequal strife
I must win or die.
But when I am far away
I won't fret or cry ;
I will follow the right way.
Good bye, good bye, good bye !
4. But before my last good bye,
Sorrowful and brave,
If I have been rude or sly
Your pardon I crave.
All the good you have done to me
In my heart does lie ;
Till my death your friend I'll be
Good bye, good bye, good bye!

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน

ภาควิชาพืชสวน คณะเกษตร วิทยาเขตกำแพงแสน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กำแพงแสน - นครปฐม - ประเทศไทย

ผู้ให้อุปการะ

สนับสนุนการทำหนังสือ

พ.ศ. ๒๕๓๔

รายนามผู้ให้อุปการะสนับสนุน หนังสือ “นักเรียนเก่าวชิราวุธวิทยาลัย O.V. รุ่นลายครามรำลึก”

พ.ศ. ๒๔๖๙ - ๒๕๓๔

๑. ม.ล. ฉายชื่น กำภู	นกว.เลขที่ ๑๕ วันที่ ๓ พ.ศ. ๒๔๖๙-๗๓
๒. คุณประจวบ ภิรมย์ภักดี	ผจก. บริษัท บุญรอดบริวเวอรี่ จำกัด
๓. บริษัท ไทยน้ำทิพย์ จำกัด	คุณพงษ์ สารสิน ผจก.
๔. บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย จำกัด	คุณพารณ อิศรเสนา ณ อยุธยา ผจก.
๕. บริษัท กรุงเทพโทรทัศน์
และวิทยุ จำกัด
สน. โทรทัศน์สี ช่อง ๗	คุณชาติเชื้อ วรรณสุต ผจก.
อดีต นายกสโสมสรสมาคมนักเรียนเก่า
วชิราวุธวิทยาลัย
๖. พล.ต.ต. สันต์ ศรีदानนท์	นกว.เลขที่ ๒๐๓๙ วันที่ ๓๔ พ.ศ. ๒๔๙๖
นายกสมาคมนักเรียนเก่าวชิราวุธวิทยาลัย
ปัจจุบัน ๒ สมัย พ.ศ. ๒๕๓๑-๓๓ ; ๒๕๓๔-๓๖
๗. คุณอำนวย วีรวรรณ ประธานกรรมการบริหาร ธนาคารกรุงเทพ จำกัด	
๘. บริษัท เงินทุนหลักทรัพย์
ภัทรธนกิจ จำกัด	คุณวิโรจน์ นवलแข ผจก.
อดีต นายกสสมาคมนักเรียนเก่าวชิราวุธวิทยาลัย
๙. บริษัท บริการเชื้อเพลิงการบิน
กรุงเทพ จำกัด	ม.ร.ว. ศุภดิศ ดิศกุล ผจก.
นกว. เลขที่ วันที่ ๔๐ พ.ศ.
๑๐. บริษัท ภูเก็ตชอปปีงเซนเตอร์
จำกัด	คุณคณิต ยงสกุล ผจก.
นกว. เลขที่ ๒๗๕๙ วันที่ พ.ศ.

นตถิ สนตติ ปรี สุขิ

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบ ไม่มี

ด้วยความขอบคุณ

หนังสือ “นักเรียนเก่าวิชราวุธวิทยาลัย O.V. รุ่นลายครามรำลึก พ.ศ. ๒๔๖๙-๒๕๓๔” ได้สำเร็จมาถึงขณะนี้ ก็โดยได้รับความอุปการะสนับสนุนจากท่านผู้มีเกียรติทุกท่านตั้งรายนามข้างต้น ด้วยดีตลอดมา จึงขอแสดงความขอบคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้ และรวมทั้งท่านที่มีรายนามต่อไปนี้ด้วย

๑. น.ก.ว. ถนิต ศิลปิกุล
๒. น.ก.ว. วงศ์ สิริพันธุ์
๓. น.ก.ว. นนท์ ชันพานนท์
๔. น.ก.ว. ม.ร.ว. ไกรเทพ เทวกุล
๕. ม.จ. พิริยดิศ ดิศกุล
๖. คุณบัว ศจิเสวี แห่ง “มานวสาร” ผู้แนะนำ
๗. คุณประวิทย์ อัชชเสวิน ผจก. โรงพิมพ์การพิมพ์พระนคร
๘. เพื่อน O.V. รุ่นลายครามทุกท่านที่ได้แนะนำช่วยเหลือต่างๆ

จาก คณะผู้จัดทำ

ปัจฉิมลิขิต

คณะผู้จัดทำหนังสือเล่มนี้ ได้ตั้งความหวังตามเจตนาเดิมที่ตั้งไว้ เพื่อเป็นการประสานความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก O.V. รุ่นลายครามกับพวกรุ่นกลางเก่า-กลางใหม่ให้กระชับยิ่งขึ้น อีกอย่างหนึ่งเพื่อให้เป็นหนังสือที่มีสาระ เพราะมีบัญชีนักเรียนเก่าตั้งแต่รุ่นแรก (๒๔๖๙-๒๔๗๖) อยู่ด้วย นับว่าจะมีคุณค่ามากขึ้น พวกเราจึงได้วางแผนจัดทำหนังสือ โดยการรวบรวมทะเบียนประวัติ O.V. รุ่นลายครามเป็นหลักใหญ่ วางรูปหนังสือสัปดาห์ เหตุการณ์เป็นไปด้วยดี เพราะได้รับความร่วมมือจากคุณบัว ศศิเสวี (มานวสาร) เพราะท่านชำนาญงานด้านพิมพ์มาก ขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้ด้วย

สำหรับเรื่องการเก็บทะเบียนประวัตินับว่าเป็นงานละเอียด ทำให้เราต้องลำบากในการติดต่อขอความร่วมมือ ขอข้อเท็จจริง จนบางท่านอาจเข้าใจผิด ความจริงเราต้องการข้อเท็จจริงของทะเบียนยังตอนนั้นต้องทำหนังสือให้ดีที่สุด ก็เลยกลายเป็นต้องขอรายละเอียดกันเรื่อยไป อย่างไรก็ดี ขณะนี้ได้รับความร่วมมืออย่างดีจากทุกท่าน หนังสือฉบับนี้ที่จำเป็นต้องเก็บไว้ชั่วกาลนานด้วย ประโยชน์นั้นมีแน่นอน ที่แน่นอนก็คือทำให้เกิดบรรยากาศการสังสรรค์ขึ้นระหว่างหมู่คณะ การพบปะสังสรรค์ระหว่างผู้สูงอายุและรุ่นกลาง นับวันจะสำคัญขึ้นทุกที คนเราไม่อยากอยู่อย่างหัวเหวหรือก ถ้ามีการพบปะสังสรรค์กัน พบเพื่อนลูกใจ ใจก็สบาย คลายเครียดได้มาก บทความต่างๆ ที่หลายท่านได้ส่งมา เท่ากับเป็นการระบายความรู้สึก ที่เก็บฝังไว้ในใจออกมาได้แล้ว ก็จะสบายใจ ภาพต่างๆ ก็เป็นดุจเครื่องกระตุ้นความจำเก่าๆ ทำให้สดชื่นเมื่อได้เห็นได้อ่าน แสดงถึงประสบการณ์ในชีวิตครั้งหนึ่ง ทำให้ระลึกถึงความหลังที่สดชื่นในชีวิตเด็กๆ ที่ไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ นอกจากเรียนแล้วก็เล่น เพื่อสะสมพลังเก็บไว้ผจญภัยชีวิตข้างหน้าต่อไป ร.ร. กินนอนจึงสอนให้พวกเราเป็นตัวของตัวเอง ฟังตัวเอง รักพวกพ้อง เสียสละเพื่อส่วนรวมเสมอ ชีวิตเสเพลจึงแทบจะไม่มีในโรงเรียนกินนอน ผลเป็นอย่างไร ย่อมพิสูจน์ตัวมันเอง เห็นได้จากชีวิตพวกเราขณะนี้เอง

การจัดทะเบียน การรวบรวมรูปต่างๆ ก็เพื่อให้รำลึกถึงความหลังครั้งหนึ่ง บางคนอาจใช้เวลาในโรงเรียนสั้น บางคนก็ยาว แต่ทุกคนผ่านวัยราวุธแล้ว ย่อมมีจิตสำนึกในการเป็น "ลูกศิษย์ราวุธ" ไปจนตาย จนเป็นที่กล่าวขวัญจากประชาชนทั่วไปในความเป็นสุภาพบุรุษของเด็กศิษย์ราวุธ โดยมีกบปเสมอ เช่น "คุณคนนั้นมาจากศิษย์ราวุธ หรือ มีน้ำเล้า น่านับถือจริงๆ" "หมอยู่ศิษย์ราวุธ รึ เล่นรักบี้เสียด้วย ขอยกนิ้วให้" ๕๕ ๕๕ เพราะพระคุณของครู และไม่เรียวนั่นเอง

หนังสือ "O.V. ลายครามรำลึก" เล่มนี้ออกมาแล้ว ถึงแม้จะเข้าไปหน่อย หากมีการผิดพลาดใดๆ คณะจัดทำขอรับผิดชอบทุกอย่าง โปรดแจ้งมาเพื่อแก้ไขได้ ขอขอบคุณทุกท่านทุกคณะต่างๆ ที่ให้ความร่วมมืออุปการะมาตลอดด้วยดี ความดีของหนังสือเล่มนี้ ขอมอบแทนรูป เทียน และมาลัย และขอกราบขอบพระคุณ คุณครูทั้งหลายที่ได้เกี่ยวเชิญด้วย เมตตาคุณ กรุณาคุณ รวมทั้งพระเดช (ไม้เรียว) เพื่ออบรม พวกเราให้เป็นคนดีมาจนต่างคนอายุนานมาได้ถึงบ้านนี้ ขอให้ทุกท่านจงประสบ สุขในทางภพนี้ และภพหน้า เสวยวิมุตติสุขชั่วนิรันดร์กาล เทอญ.

คู่มือจัดทำหนังสือ

“นักเรียนเก่าวิชาวุฒิชัยวิทยาลัย อ.ว. รุ่นลายครามรำลึก”

คณะที่ปรึกษา

ดร. ประกอบ หุตะสิงห์	ประธานที่ปรึกษา
พล.ต.อ. สมาน ฐูปคุปต์	ศจ. พิมล กลกิจ
ม.ล. นายชั้น กำภู	นายถนัด ศิลป์กุล

คณะผู้จัดทำ

น.พ. เต็ม วัชรเสถียร	ประธาน
นายไพบุลย์ ยอดมณี	นายสำรवल พุกกะฉานนท์
ม.จ. พิริยดิศ ดิศกุล	นายกรุ่ม สุรนนท์
นายเจือรวี ชมเสวี	นายสรศัลย์ แพ่งสภา

นายวิจิตร คุณาวุฒิ

นายอุดม จารุตามระ ผู้ประสานงาน

แต่ คุณบัว ศจิเสวี

คณะจัดทำหนังสือเล่มนี้ ไคร่ขอขอบพระคุณอย่างสูงที่ได้ช่วยแนะแนว และ
แนะนำโรงพิมพ์ที่เป็นกันเองให้กับพวกเราจนหนังสือเล่มนี้มีกำเนิดออกมาได้

หนังสืออ้างอิง

พระมณฑุโมทนา.

สวัสดี

จนกว่าจะพบกันอีก ๒๕๓๙

ครบ ๗๐ ปี

BYE-BYE

TILL WE MEET AGAIN 1996

AT 70 YEAR